

မြသန်းတင်
မြော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ

စာရေးသူမှ စာဖတ်သူသို့

၁

မဂ္ဂဇင်းအသစ်တစ်စောင်က ကျွန်တော့်ကို အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် အရေးခိုင်းသည်။ သူတို့မဂ္ဂဇင်းက ပန်းချီအနုပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် မဂ္ဂဇင်း။

မဂ္ဂဇင်းကလစဉ်ထုတ်ရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။ အနုပညာအရရော၊ စီးပွားရေးအရပါ။ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကြမည့် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့် ဝတ္ထုရှည်မျိုးမဆို တစ်ပုဒ်ရေးပေးရန် ပူဆာသည်။ ပထမတွင် ကိုယ်ပိုင် ဝတ္ထု ရေးရန် ကျွန်တော့် စိတ်ကူးသည်။ ရေးစရာ ဇာတ်လမ်းအချို့လည်းရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မရေးချင်သေး။

ပန်းချီအနုပညာနှင့်ဆိုင်သည့် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်၍ ပန်းချီအနုပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းကိုရေးရန် ကျွန်တော်စိတ်ကူးရသည်။ သည်တွင် ပန်းချီဆရာဂေါ်ဂင်၏အကြောင်းကို အမှတ်ရသည်။ ပန်းချီဆရာ ဂေါ်ဂင်သည် ပြင်သစ်အမျိုးသား၊ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ မူလက ပါရီရွှေဈေးတွင် ရွှေဆိုင်ဖွင့်သည်။ ရွှေပွဲစားလုပ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေပွဲစားအလုပ်ကိုစွန့်ကာ ပန်းချီဆွဲသည်။ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဘဝကို ခံယူသည်။ အိမ်ထောင်နှင့် ကွဲကာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တဟီတီကျွန်းတွင် အခြေတကျသွားနေရင်း ပန်းချီဆွဲသည်။ တဟီတီကျွန်းမှာပင် သေသွားသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ဆန်းသစ်စိတ္တဇ ပန်းချီဂိုဏ်းကို ခေါင်းဆောင်သူများထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ၁၉ ရာစု အကုန် ၂၀ ရာစု အစတွင် ဥရောပ (အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်)၌ ရှေးရိုးအစဉ်အလာကို ဆန့်ကျင်သည့် “သူပုန်” ပန်းချီဆရာများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ သူတို့က ပန်းချီကို အမြင်အတိုင်း မရေး၊ ခံစားချက်အတိုင်းရေးသည်။ အရောင်သစ်များကို သုံးလာကြသည်။ သင်္ကေတများကို ရေးလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပန်းချီကို ဆန်းသစ်ပန်းချီဟု ခေါ်ကြသည်။ အချို့က စိတ္တဇပန်းချီဟု ခေါ်ကြသည်။

သူတို့သည် နည်းသစ်ကိုရှာကြသည်။ ဟန်သစ်ကို ရှာကြသည်။ အရောင်သစ်ကို ရှာကြသည်။ ပန်းချီသစ်ကို ရှာကြသည်။ သူတို့တွေ့နေရသည်က နည်းဟောင်း၊ ဟန်ဟောင်း၊ အရောင်ဟောင်း၊ ပန်းချီဟောင်း။

သည်အဟောင်းတွေကို သူတို့မကျေနပ်။ စင်စစ်သူတို့ တကယ်မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်က ပန်းချီဟောင်းမဟုတ်၊ ဟန်ဟောင်းမဟုတ်၊ အရောင် ဟောင်းမဟုတ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟောင်း ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟောင်းကိုပုန်ကန်လိုကြသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟောင်းမှ ရုန်းထွက်လိုကြသည်။ ဤတွင် ပန်းချီ ဟန်သစ်ဖြင့် ပုန်ကန်ကြသည်။ အရောင်သစ်ဖြင့်ပုန်ကန်ကြသည်။ နည်းသစ်ဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာကြ သည်။

အနုပညာဟန်သစ်တစ်ရပ် ပေါ်လာခြင်းသည် တည်ဆဲ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို မကျေနပ်သဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် လမ်းကိုရှာရာမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အနုပညာသည် လူမှုဘဝကို အရောင်ဟပ်ပေသည်။

J

ဂေါ်ဂင်၏အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆမ္မား ဆက်မွန် က “လမင်းနှင့်ခြောက်ပဲနီ” ဟူသည့်အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရေးဖူးသည်။ သူ့ဝတ္ထုသည်လည်း ဖတ်၍ကောင်းသည်။ ပန်းချီနှင့် ပတ်သက်သည့် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဝတ္ထုရှည် ရေးမည်ပြုသောအခါ ကိုယ်ပိုင်မရေးဖြစ်တော့။ ဂေါ်ဂင်၏အကြောင်းကို ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးရသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ဂင်၏အကြောင်းကို ကျွန် တော် လိုက်ရှာကြည့်

သည်။ *Gorhan* ရေးသည် *The Gold of their Bodies* ဆိုသည့်စာအုပ်ကို သွားတွေ့သည်။

ဝတ္ထုက သွက်သည်။ ဖတ်၍ကောင်းသည်။ အရေးလည်း ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝတ္ထုကို “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ဟူသော အမည်ဖြင့် ထိုမဂ္ဂဇင်းသို့ ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ထိုမဂ္ဂဇင်း မထွက်ဖြစ်ခဲ့။ ယနေ့အထိလည်း မထွက်ဖြစ်သေး။ သို့ဖြင့် သစ္စာစာပေကို ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည်။

သစ္စာစာပေက ထုတ်ရန်ကြော်ငြာသည်။

မူလက သစ္စာစာပေမှ ကျွန်တော့် ဝတ္ထု “ဒေါက်တာ မမိုးသူ” ကို ထုတ်ရန် ကြော်ငြာထားသည်။ စက္ကူလည်း ကျပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် “ဒေါက်တာ မမိုးသူ” ကို ကျွန်တော် မရေးဖြစ်သေး။

“ဒေါက်တာမမိုးသူ” အစား “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ကို ပထမ ထုတ်ရန် သစ္စာစာပေနှင့် ဆက်၍ ညှိနှိုင်းရသည်။ သစ္စာစာပေကလည်း “ဒေါက်တာ မမိုးသူ” ကို ရွှေ့ဆိုင်း၍ ၎င်းအစား “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေရန် သဘောတူသည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်က ပထမ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၃

ဆမ္မားဆက်မွန်၏ “လမင်းနှင့်ခြောက်ပဲနီ” ဝတ္ထုနှင့် ဂေါ်ဂင်၏ “မှော်ရုံတောမှာမောလှပြီ” ၂ အုပ်စလုံးသည် ဂေါ်ဂင်၏ဘဝကို အခြေတည် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ “လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ” ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လိုက်ကို နာမည်ပြောင်းထားသည်။ ဤစာအုပ်တွင်မူ ဂေါ်ဂင်၏ နာမည်ကို တိုက်ရိုက် သုံးထားသည်။

“လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ” ဝတ္ထုတွင် ဆမ္မားဆက်မွန်က ဂေါ်ဂင်၏ အနုပညာသည်ဘဝကို အဓိက မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ရေးသည်။ “မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ” ဝတ္ထုတွင် စာရေးဆရာက ဂေါ်ဂင်၏အနုပညာသည်ဘဝကိုသာမက သူ့ပန်းချီအယူအဆများကိုလည်း ထည့်ရေးသည်။ (ဥပမာ- မျဉ်းဖြောင့်သည် အရောင်ဖြစ်သည်ဆိုသည့် အယူအဆ) ပြင်သစ် ကိုလိုနီဝါဒနှင့် ရန်ဖြစ်သော ဂေါ်ဂင်၏ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းကိုလည်းဖော်ပြသည်။ ကိုလိုနီဝါဒ၏ ဖိနှိပ်ညှင်းပန်းမှုအောက်

တွင် ရောက်နေသည့် တဟိတိကျန်းသား လူမျိုးစုများ ဘက်မှ ဂေါ်ဂင် ရပ်တည်ပုံကို အလေးပေးသည်။

ဤအချက်သည် “မှော်ရုံတောမှာမောလှပြီ” နှင့် “လမင်းနှင့် ခြောက် ပဲနီ”တို့၏ ကွာခြားချက်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ပန်းချီနှင့် ပတ်သက်သည့် ကောက်နုတ်ချက်များသည် မူရင်းစာအုပ်တွင် မပါပါ။ မြန်မာပြန်သူက ရှာဖွေ ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် သာမက ပန်းချီ ဝါသနာပါသူ ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားသူတို့အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်သင့်သလောက် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မြန်မာပြန်ရကျိုးနပ်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

မြသန်းတင့်

၁

ငါ့ကို ရွတ်ချ ကဲ့ရဲ့တဲ့ လူတွေဟာ ဝမ်းချီးဝရာရဲ့ သဘာဝကို နားမလည်ကြဘူး။
ဝမ်းချီးဝရာတွေဟာ ဝိပင်ဖြစ်စေချင်တာကို သူများကို လိုက်အလုပ်မခိုင်းဘူး။
သူများဖြစ်စေချင်တာတွေကိုလဲ လိုက်မလုပ်ဘူး။

(ခေါင်က ဝန်သို့ သံစာ)

Self-Portrait with yellow christ
[1889-90, Oil]

(က)

ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင် ပီယာမာရှန်းက သူ့ဖောက်သည်ဟောင်းကို ကြည့်၍ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျား အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အပျော်တမ်း ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားလက်ရာတွေဟာလည်း အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဟဲ . . ဟဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပန်းချီကားတွေကို ကျုပ်ဆိုင်မှာတင် ပြီး ရောင်းပေးရတယ်ဆိုတာမျိုးကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ် မစ္စတာဂေါ်ဂင်”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားက ပန်းချီကားရောင်းဖို့ ဆိုင်ခန်းဖွင့်ထားတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ပန်းချီကားကို ရောင်းပေးဖို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ပြောတာ ဘာများ လွန်သလဲ”

ဂေါ်ဂင်က အလုံးအဖန် ထွားထွား၊ အသားညိုညို၊ သူ့ခေါင်းက စပိန်လူမျိုးလိုလို၊ ဘာလိုလို။ ရုပ်အချောကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် ယောက်ျားပီသ သည်။ ညှို့အားကောင်းသည်။

မာရှန်းက ဘောင်းဘီစင်းနှင့် ခပ်စုတ်စုတ် ဂေါ်ဂင်ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ရွှေပွဲစား မလုပ်တာ ကြာပလား”

“နှစ် နှစ်လောက်ရှိပြီ ဆိုပါတော့၊ ခုတော့ နေ့တိုင်းပန်းချီဆွဲတယ် လေ။ ပါရီမှာ တစ်နှစ်လောက်။ ပြီးတော့ နော်မန်ဒီ၊ ပြီးတော့ ရိုဝင်”

ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မာရှန်းဆိုင်က သက္ကလပ်အုပ်ထားသည့် ဒေါက်ပေါ်သို့တင်သည်။ လွန်ခဲ့သော လေးလ၊

ဩဂုတ်လထဲတုန်းက ရိုဝင်တွင် ဆွဲခဲ့သည့် ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကားဖြစ်သည်။
ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်၍ကြည့်ရင်း ပန်းချီကားသည်။

“ဒီပန်းချီကားကြည့်ရင် ကျုပ် အရည်အချင်းကို အကဲခတ်လို့ရပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်က တုံးတိတိ ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းဆို ကျုပ်မြေတိုက်ခန်းထဲက ပီဆာရီရဲ့ ကားတွေလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကားက မရောင်းရဘူးဗျ”

ပီဆာရီက ဂေါ်ဂင်၏လက်ဦးဆရာဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင် ရွှေပွဲစားလုပ်စဉ်က တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပီဆာရီထံသွား၍ ပန်းချီသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂေါ်ဂင်က ဝန်မခံချင်။ သူက ငြင်းမည်လုပ်တုန်း ခေါင်းလောင်းမြည်လာကာ တံခါးပွင့်လာသည်။

“ခဏနော်”

မာရှန်းက ပြောသည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ ခပ်ပိန်ပိန်။ ရုရှားမြွေပါမွေးဝတ်ရုံဝတ်ထားပုံကို ထောက်၍ လူချမ်းသာထဲကမှန်း သိနိုင်သည်။ သူနှင့်အတူ သူ့ထက်အသက် နှစ်ဆယ်လောက်ငယ်မည့် လူရွယ်တစ်ဦးပါလာသည်။

“ကြွပါ၊ မြို့စားကတော်၊ ဩော်မွန်စီယာလည်း ပါသကိုး”

မာရှန်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြုံးသည်။ ထိုနှစ်မှာ ၁၈၈၄ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ် ဘွဲ့မည်ရည်များကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ သို့ရာတွင် မာရှန်း၏ ပန်းချီဆိုင်ခန်းလို နေရာမျိုးတွင် ကား၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံများများပါလျှင် ထိုဘွဲ့များကို အသုံးပြုဆဲဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီကားရောင်းနေသည့် မာရှန်းကို ကြည့်နေသည်။ မာရှန်းက အရောင်လက်လက် ထွက်နေသည့် ကားတစ်ကားကို ထုတ်ပြနေသည်။ ဘောင်က ရွှေဘောင်နှင့်။ ဖရန့် ဒဂါးသုံးရာလောက် တန်လိမ့်မည်။ ပန်းချီကားက အနည်းငယ် ရိုင်းသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွား၊ ပန်းနုရောင် ကိုယ်လုံးနှင့် မိန်းမပျိုသုံးဦး၊ ပန်းရုံအနီးတွင် လဲလျောင်းနေပုံ ဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ရိုဝင်တွင် သူဆွဲလာခဲ့သည့် ပန်းချီကားကို ငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့ပန်းချီကားနှင့် ပန်းနုရောင် ပန်းချီကားသည် ဘာမျှမဆိုင်။ ဆီနှင့်ရေလိုကွာသည်။ ဂေါ်ဂင်က ဆန်းသစ်ပန်းချီဂိုဏ်းကို လက်ခံသည်။ ပန်းချီစတူဒီယိုထဲတွင် အောင်းမနေချင်။ ပြင်ပလောကကြီးသို့ ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲလိုသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၈

ဂေါ်ဂင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေများသည် လမ်းသစ်ထွင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ လမ်းသစ်ထွင်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်း ခံကြရသည်။

ပန်းနုရောင် ပန်းချီကားကို အစွန်ထုတ်ပြီးနောက် မာရှန်းက မြို့စား ကတော်ကို ဦးညွှတ်၍ တံခါးဝသို့ လိုက်ပို့သည်။

“နေပါဦးဗျ မာရှန်း၊ ဒီပန်းချီကားစုတ်ကြီးကို ကိုက်နဲ့ရောင်းတာလား၊ ပိဿချိန်နဲ့ရောင်းတာလား။”

မာရှန်းက မြက်မြက်ရလိုက်သူဖြစ်၍ အပြုံးမပျက်။ တဟားဟား ရယ်ရင်း . . . “ကိုက်နဲ့ပဲ တိုင်းရောင်းရောင်း၊ ပိဿာချိန်နဲ့ပဲ ချိန်ရောင်းရောင်း၊ ရောင်းရဖို့ လိုရင်းမဟုတ်လား ရဲဘော်ကြီးရ။ ကျုပ်လည်း ဆန်းသစ်ပန်းချီကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းအိုး မကွဲချင်ရင် ပရိသတ်အကြိုက်ကို တော့ လိုက်ရပေလိမ့်မဗျ။ ဟဲ . . . ဟဲ”

ဂေါ်ဂင်က ဆိုင်ခန်းထဲတွင် အကျအနု ဝတ်ထားသည့် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရင်း . . . “ဒီပရိသတ်လား၊ ဒီပရိသတ်ဆိုရင်တော့ ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က မာရှန်းဆိုင်နောက်သို့ ဝင်ကာ၊ စောစောက ပန်းနုရောင် ပန်းချီကားကိုကြည့်သည်။ ပန်းချီကားက ပြင်သစ်ပြည်တွင် ပိုက်ဆံအရဆုံး ပန်းချီဆရာ ဘိုဂျာရိုး၏ ကားဖြစ်သည်။

“ကဲပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ကားကြီးကို မှောက်ထားစမ်းပါ”

မာရှန်းက ရယ်၍ ပန်းချီကားကို နံရံတွင် မှောက်လျက် ထောင်လိုက် သည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကားကို ငဲ့ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်နေသည်။ သူ့ ပန်းချီကားက မဆိုး။ သည်အချက်ကို လူတိုင်းဝန်ခံရသည်။

“ဒီမှာ မာရှန်း၊ ကျုပ်ပန်းချီကားတစ်ကားလောက် ရောင်းချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံအသုံးလိုနေတယ်။ မိန်းမကလည်း ခု တစ်ယောက်မွေး ပြန်ပြီ။ ခုဆိုရင် စားအိုးက ၇ ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် ဘိုင်ကျနေတယ်။ သိပ်ဘိုင်ကျနေတယ်။ မနက်ဖြန်အတွက်တောင် စားစရာမရှိဘူး။”

သူ့စကားကို ကြားတော့ မာရှန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီကားစုသူ ဖြစ်သည်။ သိုင်း လေ့ကျင့်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပန်းချီဆွဲ တတ်သည့် ရွှေပွဲစားဖြစ်သည်။ ကော်ဒူရှိုင်း ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားခြင်းမှာ မရှိ၍ဝတ်သည်ဟု မထင်။ ပန်းချီဆရာတို့ ဖက်ရှင်အတိုင်း ဝတ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ဗျို့လူ၊ တကယ်ပြောနေတာလား။ စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့။ ခင်ဗျားဟာ အောင်မြင်နေတဲ့ ရွှေပွဲစား၊ စုမိဆောင်းမိလေးမှ မရှိဘူးလား။”

“အောင်မြင်တယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကိုလေး သောင်းလောက် ဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုကုန်ပြီလေဗျာ၊ တစ်ပြားမှမရှိတော့ ဘူး။”

“ဘာတွေ လုပ်ပစ်လို့လဲ”

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လောက်တုန်းကဂေါ်ဂင်သည်ပါရီမြို့အကောင်းဆုံး အပ်ချုပ်ဆိုင်က ဝတ်စုံကိုမှ ဝတ်သည်။ အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် မာနေနှင့် စေဇန်းတို့၏ ပန်းချီကားများကိုဈေးကြီးပေး၍ဝယ်သည်ရွှေပွဲစားများကလပ်တွင် မကြာခဏထမင်းစားပွဲကြီးများတည်ခင်းတတ်သည်။

ထိုစဉ်က ဂေါ်ဂင်ကို မာရုန်း မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည်။

“ဒီလို ကုန်သွားတာပါပဲ။ ပထမနှစ်ပါရီမှာနေတယ်ဗျာ။ အရင်တုန်း ကလို အိမ်ဖော်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ထားတယ်။ နောက်တော့ သိပ်အကုန် အကျများတာနဲ့ ရိုဝင်ကို ပြောင်းတယ်။ ပါရီထက်စာရင် စရိတ်သက်သာတာ ပေါ့။”

“ကျုပ်ဖြင့် အံ့ရောဗျာ”

“ကဲဗျာ၊ ကျုပ် သိပ်အသုံးလိုနေတယ်။ ကားတစ်ကားလောက် ရောင်းပေးပါ။”

“ဒီပန်းချီကားတွေကတော့ ရောင်းလို့စွဲ မှာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ ဂေါ်ဂင်၊ ဆန်းသစ်ပန်းချီကားဟာဈေးကွက်မရှိဘူး။ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ တွေရဲ့ကားတွေတောင် မရောင်းရဘူး။ တခြားလူဆိုတာတော့ ဝေးရော။”

မာရုန်းက ရိုဝင်မှ ဂေါ်ဂင်ယူလာသည့် ပန်းချီကားချပ်တွေကို လက် ညှိုးထိုးပြသည်။ သူ့စကားက ပွင့်လင်းသည်။

ဂေါ်ဂင်က စိတ်မပျက်သေး။

“ဝယ်တဲ့လူရှိမယ်ဗျာ။ လူတိုင်းဟာ ဘိုဂျာရီရဲ့ကားတွေကိုချည်း ဝယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကားတွေက သိပ်ရိုင်းတာ။”

“ပိုက်ဆံရွှင်တဲ့လူဆိုတာ လှလှပပ ပန်းချီကားကလေး ဝယ်ချင်တာ ပေါ့ဗျာ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူကျတော့ လူဝီ ၁၅ ခေတ်က ပရိဘောဂတွေ ဝယ်တယ်။ အဲဒီ ပရိဘောဂတွေနဲ့လိုက်တဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ချိတ်တယ်။ ဒီမှာ ခင်ဗျား စွဲချင်ရင် ကျုပ်အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ လိုဒါကို သွားပြီး၊ အဲဒီက ရာဖေရယ်ရဲ့ ပန်းချီကားဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုးချားရဲ့ ကားကိုဖြစ်ဖြစ် ကူးဆွဲ။ အဲဒီကားမျိုးဆိုရင်တော့ ကျုပ် စွဲအောင် ရောင်းပေးနိုင်တယ်။”

“အိုး . . ကျုပ်က ပန်းချီဆရာပဲဗျ။ အသေကောင်ကို အသက်သွင်း တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကားများကို ခဏသိမ်းထားရန်ပြောပြီး လာဖီ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လာဖီလမ်းက လမ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ ပန်းချီပြတိုက်များ၊ ဆိုင်ခန်းများ၊ ရွှေဆိုင်များရှိသည်။ မာရုန်း၏ ဆိုင်ခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဘာတင်နှင့် စီ ရွှေဆိုင်ရှိသည်။ ထိုရွှေဆိုင်တွင် ဂေါ်ဂင် ရွှေပွဲစား လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်၍ ခဏစဉ်းစားပြီး နောက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မာရုန်းကိုပင် အားကိုးရတော့မည်။ အခြား ပန်းချီဆိုင်ခန်းများသို့ သူ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ လေဗီ၊ ဒူရန်၊ ရိုပီးလ် စသည့် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆိုင်ခန်း များ။

သူ့ကို အားလုံးက တစ်သံတည်း ငြင်းလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်မှာ စေ့နန်းရဲ့ကားတွေ မြေတိုက်နဲ့ တစ်လုံးပဲ။ နောက်ထပ် ထားစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒီကားတွေထုတ်ပြီး ဒိပြင်ကားတွေ ထားဖို့ဆိုတာ ကလည်း အခက်သားပဲ”ဟု ဒူရန်က ညည်းလွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာလည်း ပီဆာရီရဲ့ကားတွေ အပြည့်ပဲ။ တခြားကား ထား စရာ မရှိတော့ဘူး” ဟု လေဗီက ငြင်းသည်။

ဂေါ်ဂင်က သူတို့ထင်မြင်ချက်ကို လက်မခံ။ သူတို့ ထင်ရာတွေ သူတို့ ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။ ဆန်းသစ်ပန်းချီသည် ပန်းနုရောင် ကိုယ်ခန္ဓာ တွေကို အနိုင်ရရမည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တော့ စောင့်ရလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် မရောက်မီတွင်မူ အိမ်က မယားမျက်နှာပေါ်က မျက်မှောင် ပြေကျသွားအောင် ပိုက်ဆံရှာရဦးမည်။ ပိုက်ဆံချေး၍ ရမည့်သူကို ဂေါ်ဂင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ အရင်လတုန်းက သူ့နမ မာရီထံတွင် ငွေတစ်ရာ ချေးခဲ့ပြီးပြီ။ မာရီက သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများကို သနား၍ဟု ဆိုကာ ချေးလိုက်သည်။ မာရီက ပိုက်ဆံရွှင် သည်။ နောက်ထပ် သွားချေးလျှင်လည်း ထုတ်ပေးမည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ အောက်ကျ နောက်ကျခံ၍ မပြောချင်။ မွန်မာ့တ် ရပ်ကွက်သို့ သွားမည်လောဟု ဂေါ်ဂင် စဉ်းစားသည် သူ့မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာတွေ ရှိသည်။ ပန်းချီကားလေး တစ်ကားတလေ ရောင်းရလို ရောင်ရငြား။ ငွေငါးဆယ်လောက် ချေးရလိုရငြား။

(ခ)

အေသင်ကဖီးသို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။ အေသင်ကဖီးတွင် လူစုံသည်။ ဆန်းသစ် ပန်းချီဆရာများ၊ သည်မှာလာ၍ အရက်သောက်ကြသည်။ ငြင်းခုန်ကြသည်။ တကယ်တော့ အေသင်ကဖီးသည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် မတူ။ ကလပ်တစ်ခုနှင့် တူသည်။ သည်လိုနေရာများတွင် ပိုက်ဆံအရေးမကြီး။ အနုပညာ ဝါသနာပါလျှင် လုံလောက်သည်။

ဒီဇင်ဘာလဖြစ်၍ တော်တော်အေးနေပြီ။ ကဖီးထဲတွင် သွေးနံ့နှင့် အသားကင်နံ့ သင်းနေသည်။ အငွေရိုက်သဖြင့် မှန်ပြတင်းတွေက မှန်ဝါးနေသည်။ ဆန်းသစ် ပန်းချီဆရာတွေ ထိုင်လေ့ရှိသည့် စားပွဲတွင်ပီဆာရီနှင့်အတူ ဒီဂါးစ်၊ တူလူး စသည့် ပန်းချီဆရာများကို တွေ့ရသည်။ ဂေါ်ဂင်ကစားပွဲတွေ ကြားထဲမှ အပ်ချည်မျှင် ယက်သလို ကွေ့ပတ်လာကာ ပီဆာရီဘေးကကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အရက်ချဉ် တစ်ခွက်ဟေ့”

စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် တူလူးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တူလူး၏ တဒေါင်ဆစ်နားတွင်သောက်ပြီးသား အရက်ခွက်ကို မှတ်သားထားသည့် ပန်းကန်ပြားကလေးတွေ တစ်ထပ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

သူ့အရက်ခွက် လာချသောအခါ ဂေါ်ဂင်က တစ်ငုံငုံလိုက်သည်။ အရက်ချဉ်ပြုံးပြုံးကို ဂေါ်ဂင် ကြိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အရက်ချဉ် သောက်ရမည်ကို ဂေါ်ဂင် စိတ်မလုံ။ အရက်ချဉ်က ဈေးကြီးသည်။ ပီဆာရီတို့ သောက်သည့်အရက်ကအပေါ်စားဝိုင်အရက်နီဖြစ်သည်မနက်ဖြန်အတွက်စားစရာ မရှိတော့ဟု မာရန်းကို သူပြောခဲ့ခြင်းမှာ ပို၍ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဟုတ်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်။ မနေ့ကမာရီထံကရခဲ့သည့်ငွေတစ်ရာမှာ သိပ်မကျန်တော့တကယ်တော့အရက်ချဉ်ကိုမသောက်သင့်ကဖီးသို့ပင်လာမထိုင်သင့်။ ခုချိန်ဆိုလျှင် ရိုဝင်ကိုပြန်သည့် ရထားပေါ်တွင် ရောက်နေသင့်ပြီ။ သူ့ပန်းချီကားတွေ မစွဲခဲ့ကြောင်း မိန်းမကိုအသိပေးဖို့ အိမ် ပြန်သင့်ပြီ။

ဂေါ်ဂင်က အရက်ချဉ် နောက်တစ်ခွက်ကို မှာသည်။ စားပွဲဘေး သံအိမ်ကလေးထဲတွင် ချိတ်ထားသည့် မီးအိမ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ ငြိမ်လှချည်လား။ ဘာလဲ၊ စောစောစီးစီး မူးနေသလား။ စိတ်ညစ်နေသလား၊ ကျုပ်တို့ဂေါ်ဂင်ဟာ ဒီလိုငြိမ်မနေတတ်ပါဘူး။ ကိုင်း၊ ဘာကြောင့် ငြိမ်နေတာလဲ။ နေမကောင်းလို့လား။ အသစ်တစ်ယောက်တွေ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဝမ်းချုပ်နေလို့လား”

“နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ အရေးထဲမှာ”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

သိမ်နေသော တူလူး၏ခြေထောက်များသည် စားပွဲအောက်တွင် ရောက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်သည် သူ့ခြေထောက် သိမ်သိမ်များ ဆီသို့ အမြဲရောက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒုက္ခိတဘဝသည် အမြဲ အရိပ်ထိုး နေသည်။ တူလူးက ချက်ချင်း ရှင်လန်းစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဘာပြဿနာ ပေါ်လာပြန်ပလဲ။ ဘယ်သွားချင်သလဲ။ ကျုပ်လိုက် မယ်”

“ဗျို့ တူလူး၊ သူ့ဘာသာ နေစမ်းပါစေဗျာ။ ခင်ဗျား စ တာနဲ့ စိတ်တို ပြီး တော်တော်ကြာ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ရိုက်ချိုးနေလိမ့်ဦးမယ်”

ပီဆာရိုက ပြောသည်။ ပီဆာရိုက မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူဖြင့်၊ နူးညံ့ ချိုသာသည်။ သူက ဂေါ်ဂင်၏လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ကာ . . .

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စိတ်တိုနေပုံပဲ”

“ပန်းချီဆိုင်ခန်းတစ်ခုက ပြန်လာပြီး စိတ်တိုလာတယ်ဗျာ။ ကျွန် တော့်ကို စိတ်မရှိကြပါနဲ့”

ပီဆာရိုက ခေါင်းရမ်းရင်း . . .

“ပန်းချီကား ရောင်းတဲ့နေ့တွေကတော့ အမဲဖျက်ဖို့လောက် ကြည့်နေ ကြတာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ကားတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ရအောင် အချောင်နှိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို ခွေးလို ဝက်လို မြန်မြန် ငတ်သေအောင် လုပ်တယ်။ ကျုပ်တို့သေရင် ကားတွေကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းမယ်”

“ကျုပ်အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ အငတ်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ရှိနေတော့ ခက်တယ်။ ဒီလိုဆင်းရဲ ဒုက္ခမျိုး တစ်ခါ မှ မတွေ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။

“အင်း . . မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကတော့ ထမင်းစားပြီးရင် အချိုအချဉ် ကလေးနဲ့ ဟန်မပျက်နေချင်တာပေါ့။ ရွှေပွဲစားအလုပ်က ထွက်မယ်လုပ်တုန်း က ကျုပ်တို့ သတိပေးခဲ့သားပဲ”

ဒီဂါးစံက သူ့မျက်မှန်ပြာအောင်တွင် မျက်တောင်ခတ်ရင်း လှမ်းပြော သည်။ မျက်လုံးအားနည်းနေသည့်အတွက် မျက်မှန်ပြာကြီးကို အမြဲတမ်း တပ် ထားရသည်။

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး ပန်းချီဆွဲစားလာတာ၊ ကြွေးနဲ့ကင်းတဲ့ အခါ ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

ပီဆာရိုက ပြောသည်။

“ဘာလဲ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ပွဲစားအလုပ်က ထွက်လာတာ မှား တယ်လို့ ပြောမလို့လား။ ဒါကတော့ မမှားဘူးဗျ။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ပန်းချီဆရာ။ အနုပညာသည်။ ရွှေပွဲစားလုပ်တယ်ဆိုတာ မတော်တဆ မျက်စိ လည်လမ်းမှားပြီး ဝင်လုပ်မိတာ။ ရေတပ်က ထွက်လာတော့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ တာနဲ့ ဝင်လုပ်တာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အနုပညာအရည်အသွေးကို ကျုပ်တို့ အသိအမှတ်ပြုပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်ရွေးတတ်ဖို့တော့ လိုတယ်ဗျ။ အောင်မြင်မှုရချင်ရင် အချိန်ရွေးတတ်ဖို့လိုတယ်။ ခင်ဗျားက စိတ်မရှည်ဘူး။ အေးလေ . . ဒါကတော့ ခင်ဗျာလည်း သူငယ်နှုပ်စားကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ”

ဒီးဂါးစံက ပြောသည်။

“ကျုပ်အသက် ၃၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ မုတ်ဆိတ်လည်း မဖြူသေးဘူး။ အိုမင်းမစွမ်းလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

ဂေါ်ဂင်က အရက်ချဉ်ခွက်ကိုင်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။ သုံးခွက်လောက်ဝင်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည်။ တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ်ခဲ့ သမျှ ပျောက်သွားပြီ။ မာရှန်းနှင့် တခြားပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင်များကို မေ့သွားပြီ။ ပါရီနှင့် ဝေးကွာလှသော ရိုဝင်က သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးတွေကိုလည်း မေ့သွား ပြီ။ ဂေါ်ဂင်သည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ညွတ်ကာ အနုပညာအကြောင်းကို မမောတမ်း ပြောစပြုလာသည်။ ယခု သူ့တွင် ခွန်အားတွေ ပြည့်လာပြီ။ သူ့အကြောင်းကို အားလုံးကသိနေကြသည်။ အားလုံးကရှေ့သို့ တိုးတက်ကာ သူ့စကားများကို နားထောင်နေကြသည်။ ဂေါ်ဂင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လာပြီဆိုလျှင် စကားများသော တူလူးပင်လျှင် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ညနေရောက်တော့ တခြားပန်းချီဆရာများလည်း ရောက်လာကြ သည်။ အစက်အပြောက် ကလေးများဖြင့် ပန်းချီရေးလေ့ရှိသည့် စူးရတ်။ ဦးထုပ် မြင့်မြင့်ဆောင်းထားသည့် မာနေး။ သူ့လို ရွှေပွဲစားလုပ်ခဲ့ဖူးသည့် ရှင်ဖင်နက် ကား။ အချိန်ကိုပင် ဂေါ်ဂင် သတိမပြုမိတော့။ နောက်ဆုံးမီးရထား ထွက် သွားသည့်အထိ ကဖီးထဲက မထသေး။

“ဗျို့ ဂေါ်ဂင်၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်နဲ့ လိုက်အိပ်ဗျာ။ ကျုပ်စတူဒီယိုထဲမှာ အိပ်ရာတစ်ခု အပိုရှိတယ်”

ရှပ်က ခေါ်သည်။ ရှပ်က အရပ်ပုပု၊ မျက်မှန်နှင့်။ သူ့မိန်းမက မျက်နှာရှည်ရှည်။ ပါရီမြို့စွန်က မွန်ဆရိုင်းရပ်ကွက်တွင် အိမ်တစ်လုံးငှား နေသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် အမြော်အမြင် ရှိတယ်။ ခင်

မြသန်းတင့် ♦ ၁၄

ဗျားက ငွေစုစာချုပ်ကလေးဘာလေး ဝယ်ထားတော့ အိမ်က မိန်းမ စိတ်အေးရ တာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။ သူ့အသံသည် အရက်တန်ခိုးကြောင့် ဝါးစ ပြုလာသည်။

ရှပ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း အယ်လ်ဇေးရှင်းသံ ဝဲဝဲဖြင့် . . .

“ကျုပ်သာ ခင်ဗျားလောက် အရည်အချင်းရှိရင် ဘယ်ဒီလိုနေမလဲ။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘိုင်ကျနေသလား။ ရှေ့ ပိုက်ဆံအတွက် ဦးနှောက်ခြောက် မနေနဲ့။ ကျုပ်ရှိသလောက်တော့ ပေးမယ်”

ရှပ်က အိမ်ထဲက ရာတန် တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဂေါ်ဂင်လက်ထဲ သို့ ထည့်သည်။

ထိုနေ့ညရှပ်ကမီးပိတ်ပြီးအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါတွင် စတူဒီယိုထဲက ခုတင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပေါ်၌ ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ အလူးလူး အလိုမိလိုမိနှင့် အိပ်မပျော်။ သူ့ဘဝသည် ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ရန် အဆင်သင့်မဖြစ်ခဲ့။ လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်လောက်ကအထိ သူ့ဘဝ သည် ချောမောဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စ၊ အချစ်ရေး၊ စီးပွားရေးအားလုံး ပြေလည်ခဲ့သည်။ သူ့တွင် အောင်မြင်မှု ဗီဇကလေးရှိသည်။ ယခုမူ သူ ဆင်းရဲပုံ ကို တွေး၍ရှက်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီက ပိုက်ဆံချေးရသည်ကို ရှက်သည်။ အိမ်ပြန် မျက်နှာပန်း မလှမည်ကို ရှက်သည်။ မိန်းမ အဆူခံရမည်ကို တွေး၍ ရှက်သည်။

(ဂ)

နောက်တစ်နေ့ ညနေ ရှိဝင်သို့ ရထားဆိုက်သည့်အခါ ဂေါ်ဂင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ရှိဝင်မြို့ကို မသက်မသာ လှမ်းကြည့်သည်။ လွန်ခဲ့ သည့် ၂ နှစ်၊ သည်ကို လာခဲ့တုန်းက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လာခဲ့သည်။ ယခု သည်နေရာကိုစက်ဆုပ်နေပြီ။ သူ့ရွံ့မုန်းသည့် ဘူဇွာလောကတစ်ခုလုံး သည် နေရာတွင် လာစုနေသလောဟုပင် ထင်ချင်သည်။

အရက်မူးပြေပြီးစ ဖြစ်မြဲထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရနေ သည်။ ပိုက်ဆံအကုန် သက်သာအောင် အိမ်သို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ ငှားနေသည့် အိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေးရှေ့တွင် သူ့သမီးငယ် အလင်းတစ် ယောက်တည်း ကစားနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အလင်းက ဆွယ်တာအင်္ကျီ ပြာလေးကို ဝတ်ထားသည်။ သည်ဆွယ်တာကို ဝတ်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိသွား ပြီ။ ပခုံးက ကြပ်နေပြီ။ နောင် ၂ လလောက်အကြာ နာတာလူးနေ့အရောက်တွင် အလင်းတစ်ယောက် ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။

“သမီးလေး အေးတယ်ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာ မကစားတာလဲ”

ဂေါ်ဂင်က သူ့သမီးငယ်ကို ပွေ့ချို၍ နမ်းသည်။

သူ့ဇနီး မက်တီစိတ်တိုတိုဖြင့် ကလေးကို မာန်လွှတ်လိုက်သလော မပြောတတ်။ သူ့ဇနီးမက်တီသည် သမီးအလင်းကို သားတွေလောက် မျက်နှာသာမပေးချင်။ ဖအေချစ်သမီးမို့ တမင်ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်သည်လော မဆိုနိုင်။

သမီးလက်ကိုဆွဲ၍ သားအဖနှစ်ယောက် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ တခြားကလေးများက ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ အကြီးဆုံးကောင် အိမီးလ် စာဖတ်နေသည်။ အလတ်ကောင်များဖြစ်သည့် ကလိုဗစ်နှင့် ဂျင်းတို့က အရုပ်မစုံတော့သည့် စစ်ဘုရင်ခုံတစ်ခုံတွင် စစ်တုရင် ထိုးနေကြသည်။ အငယ်ကောင်များက ဖအေပြန်လာတော့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာကြသည်။ အိမီးလ်က ထိုင်လျက်က မထ။

“မေမေကော”

ဂေါ်ဂင်က အိမီးလ်ကို ချိုချိုသာသာမေးသည်။ အိမီးလ်က စုဆောင်းဆောင်းဖြင့် . . . “အပေါ်ထပ်မှာဗျ။ ဟိုကောင်ကလေး နေမကောင်းဖြစ်ပြန်ပြီ၊ အမြဲတမ်းပဲ”

အိမီးလ်က စာကိုဆက်ဖတ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့သားကြီး၏ အပြုအမူကို ပြောမည်စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ မပြောချင်တော့။ သူ့သားကြီး အသက် ၁၀ နှစ်ရှိပြီ။ ပါရီမြို့တော်ကြီးက တောမြို့ကလေးသို့ ပြောင်းခဲ့ရသည့်ကိစ္စ၊ သူ့မှန်ဖိုးမှန်မှန်မရတော့သည့် ကိစ္စအတွက် မိဘကို မကျေမနပ် ဖြစ်ရကောင်းမှန်းသိသည့်အရွယ်သို့ ရောက်ပြီ။

ဂေါ်ဂင် ခေါင်းရမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အရင်တုန်းက သူတို့သားအဖ ပြေလည်ခဲ့ကြသည်။ သူ့သားကို ကိုယ်တိုင် သိုင်းသင်ပေးခဲ့သည်။ လက်ရေ့သင်ပေးခဲ့သည်။ လှေလှော်သင်ပေးခဲ့သည်။ ယခု သူ့သားနှင့် မပြေလည်တော့။ သူ့ကို မုန်းနေပြီလော မပြောတတ်။

ဂေါ်ဂင်က အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် မက်တီနှင့် အငယ်ဆုံးကောင်အပါကို တွေ့ရသည်။ မက်တီက ပုခက်ဘေးတွင် ခေါင်း ငိုက်ဆိုက်ကျလျက် ထိုင်နေသည်။ အလင်းရောင်ဘေးတိုက်ကျနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကောက်ကြောင်းကို မြင်ရသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ ၁၁ နှစ်ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် အလှမပျက်သေး။ မက်တီ၏ အလှသည် သမီးရည်းစားဘဝတုန်းကလို သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်တုန်းဖြစ်သည်။

“ကလေးဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ မက်တီ”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၆

မက်တီက နှုတ်ခမ်းကို ကပ်၍ လက်ညှိုးထောင်ပြကာ၊ ပုခက်နားမှ ခြေဖျားထောက်၍ ထလာသည်။ ပြီးမှ လေသံကလေးဖြင့် . . .

“ခုလေးတွင် အိပ်ပျော်သွားတာ၊ အိပ်ရာက နိုးလာရင်တော့ ကောင်း သွားမှာပါ။ ကလေးက ချူချာတယ်ကွယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကလည်း ကျန်းမာရေး နဲ့ မညီညွတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က မောမော ပန်းပန်းဖြင့် ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချသည်။ စိတ်လည်းမောလှပြီ။ ချဉ်စူးစူးအရက်ချဉ် ကြောင့် ခေါင်းကလည်း တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေသည်။ နောက်နာရီဝက်လောက် တော့ ဒဏ်ခံရဦးမည်။

“ပွဦးထွက်တော့ မကောင်းဘူးဟေ့။ မောင့်ပန်းချီကားတွေ အားလုံး တစ်ကားမှ မစွန့်ခဲ့ဘူး။ လေဗီမှာရော၊ ဒူရန်းဆိုင်မှာရော၊ မာရှန်းဆိုင်မှာရော အားလုံးက ခေါင်းခါလွတ်လိုက်ကြတယ်။ ပန်းချီဆိုင်ခန်းတွေကိုသာ အားကိုး နေရရင်တော့ ငတ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

မက်တီက မတ်တတ်ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မက် တီက မိန်းမချောဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲသည့်ဒဏ်ချက်တို့က မျက်နှာ တွင် ပေါ်စပြုနေပြီ။ အသားဖြူ မိန်းမများသည် အကြမ်းပတမ်းမခံနိုင်။ နုနယ် လွန်းသည်ဟု ဂေါ်ဂင်တွေးသည်။ မှန်အိမ်ဖြင့် မွေးရသည့် ပန်းပင်တွေနှင့် တူ သည်။ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်ကို နည်းနည်းမျှမခံနိုင်။

“ဒါဖြင့် တစ်နှစ်လုံး ထိုင်ဆွဲခဲ့တဲ့ ကားတွေ တစ်ကားမှ မရောင်းခဲ့ရ ဘူးဆိုပါတော့”

“တစ်ကားမှ မစွန့်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ”

“မောင်လည်း မသိဘူး။ စဉ်းစားရဦးမှာပဲ”

“ရွှေဆိုင်မှာ မောင့်နေရာကို လူစားမခန့်ရသေးဘူး။ ပြန်ဝင်ချင်ရင်ရ မယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

မက်တီက ရွှေဆိုင်တန်းက ရွှေဆိုင်တွင် ပြန်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ပါရီမှ ရှိဝင်သို့ ရောက်ကာစ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကလည်း မက်တီက တိုက် တွန်းခဲ့ဖူးသည်။

“မောင်ပြန်မသွားနိုင်ဘူး မက်တီ။ မောင်ဟာ ခု ပန်းချီ ဆရာတစ် ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း မောင်ဟာ အနုပညာသည်။ ဒါပဲ လုပ်ရမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ပိုက်မှောက်ပြီး အနုပညာသည် လုပ်နေလို့ မရဘူးရှင်ရဲ့။ ဝင်ငွေမရှိရင်လည်း ချေးတန်ချေးရမှာပဲ”

မက်တီအသံက စူးထွက်လာသည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီက သွားချေးရမှာလဲ။ မာရီကလည်း နောက်ထပ်ချေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးလေးဆီလည်း သွားမချေးချင်ဘူး။ သူသေရင် ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မောင်ရမှာပဲ။ မဖြစ်စလောက်ကလေး သွားချေးပြီး ကျိန်းကျေသွားတာမျိုးတောင် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မက်တီတို့က သူသေအောင် စောင့်ရတော့မယ့် ပုံပေါ့။ ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး အငတ်မနေနိုင်ဘူးရှင် သိလား”

“ရှုပ်ဆီက ငွေတစ်ရာ ချေးခဲ့ပါတယ်ကွာ။ လောလောဆယ်တော့ မငတ်သေးပါဘူး” ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။ မက်တီက အခန်းထောင့်က စားပွဲဆီသို့ ထသွားကာ အံ့ဆွဲထဲမှ ပြေစာများကို ထုတ်သည်။

“မောင့်ငွေတစ်ရာက ဘာဖြစ်လောက်လို့လဲ။ ဟောဒီမှာ အကြွေးတွေ၊ အိမ်လခက သုံးလစာ၊ ကလေးတွေ အကျီအတွက် အပ်ချုပ်ဆိုင်လည်း ပေးရဦးမယ်။ ကုန်စုံဆိုင်က အကြွေးလည်းရှိသေးတယ်။ အမဲသားဆိုင်က ကြွေး၊ ပေါင် မုန့်ဖိုး၊ နို့ဖိုး။ ဒီမှာမောင် မက်တီ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ မက်တီ ဒီအတိုင်း မနေနိုင်ဘူး။ မောင်အလုပ်က ထွက်တော့ ပြောတဲ့စကားတွေ မှတ်မိသေးလား။ ပန်းချီ ဆရာဆိုပေမယ့် ရှုပ်တို့ ပီဆာရီတို့လောက် ဆင်းရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာတဲ့။ ခုတော့ ရှုပ်တို့ ပီဆာရီတို့ဆီကတောင် ချေးငှားစားနေရပြီ။ ဘယ်နှယ်ရှိစ ပန်းချီ ဆရာကြီး၊ သူတောင်းစား ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ပြောတော့ မက်တီ ပြောတော့၊ မင်းမှန်တယ်”

“ကျွန်မက မှန်တယ်ဟုတ်လား။ ပါးစပ်က မှန်နေတယ်လို့ ပြောနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးရှင်။ ပါးစပ်ကတော့ ဝန်ခံတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေကုန် အခန်းထဲ ထိုင်ပြီး မစွန့်တဲ့ ပန်းချီကားတွေ ဆွဲနေတာက ခက်တယ်။ ရှင်ကတော့ ရှင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ရတော့ စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့။ ကလေးတွေမှာတော့ ငတ်လို့”

မက်တီ၏အသံက ဒေါသသံပါလာသည်။ ဒေါသသံပါလာသည်နှင့်အမျှ သူ့ဒိန်းမတ်သံက ပိုဝဲလာသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်။ လက်ထပ်ကာစတုန်းက ရှင်ဟာ သိပ်ဝတ္တရားကျေပွန်တဲ့လူ။ ခုတော့ ထင်ရာစိုင်းနေပြီ”

“မင်းကို ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး မက်ကီ။ ဟုတ်တယ်။ လက်ထပ်ကာစ တုန်းက တို့ဘဝဟာ ဖြောင့်ဖြူးခဲ့တယ်။ အသက်ကြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ဝလာကြသလို ငါလည်း သည်ထက်ချမ်းသာလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ထင်ရင်လည်း ထင်စရာပဲ။ မင်းဘက်က ကြည့်ရင် ဒီလိုလည်း ထင်မှာပဲ။ ဒါ

မြသန်းတင့် ♦ ၁၈

ပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး မက်တီ။ ငါဟာ ပန်းချီဆရာ၊ ဒီတော့ လူ့လောကကြီးမှာ ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ ပန်းချီဆွဲနေရမှာပဲ။ လူတိုင်းဟာ ရှင်သန်နေဖို့ အသက် ရှူနေရသလို ငါလည်း ရှင်သန်နေဖို့ ပန်းချီဆွဲနေရမှာပဲ။ ကျိန်စာမိနေတာလို့ မင်းပြောချင်ပြော၊ ငါခံမယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ အနုပညာကို စွဲမိတဲ့လူဟာ ဘိန်း စွဲတဲ့လူလိုပဲ။ စွဲမိရင်ချွတ်လို့မရတော့ဘူး။ တခြားထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူး”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ မက်တီက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် . . .

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲမောင်။ မက်တီတို့ ဒီအတိုင်းနေလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီဘဝကို မက်တီ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ပါရီက ရွှေဆိုင်တန်းကို မောင် မပြန်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း တခြားရေကြည် ရာမြက်နု ရာကို သွားကြပါစို့လား မောင်ရယ် နော်”

“ဘယ်သွားမလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ငေးရင်းပြောသည်။

“ကိုပင်ဟေဂင် ကို သွားမယ်လေ။ မက်တီတို့ မိဘတွေဆီကို ဟိုမှာ ဆိုရင် မက်တီတို့ ဝင်ငွေမရှိတောင် ပါပါတို့ ရှိနေတော့ ကလေးတွေအတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချသည်။

“မြို့က ကျဉ်းကျဉ်း ကြပ်ကြပ်ကလေး၊ မောင်က ပြင်သစ်၊ ပြင်သစ်မှ ရေမရောတဲ့ ပြင်သစ်၊ ကိုပင်ဟေဂင် ရောက်တော့ မောင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ”

မက်တီက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ရင်ထဲက ဒိန်းမတ်သွေးက ဆူပွက်လာသည်။ မက်တီ ပါရီတွင်လာနေသည့် ၁၂နှစ်သည် မက်တီကို အပေါ် ယံမျှသာ ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်။ မက်တီ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုမူ မပြောင်းလဲနိုင်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီမှာ ပန်းချီရေးသလို ဟိုရောက်တော့လည်း ပန်းချီရေးပေါ့။ မောင့်ပန်းချီကား ရေးတဲ့အလုပ်အဆင်မပြေရင်လည်း အခြား ပြေတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ပေါ့”

မက်တီ၏ အသံက ငေါ့သလိုလို အန္တရာယ်ပေးသည့် အသံမျိုး၊ အရင်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့်အသံမျိုး။ ဂေါ်ဂင်က ပြတင်းမှ ပြန်လှမ်းကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေမပြောပါနဲ့ကွာ။ မောင်ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပြင်သစ် ပြည်က ခွာလို့ရဲမလဲ”

မေ့ရဲခတ်တာများမောလှပြီ + ၁၉

“သိ ကိုယ်ပြင် သင်ပြည်က နှစ်လို မရတာတွေကလေးတွေက ကိုယ့်အတွက်
ပေး ခြင်းတွေ ပြင် သင်ပြည်မှာ တယ်၊ လိုအပ် မှာကလေး၊ တကယ်ပြောရတာ
များ၊ ရှင်လိုက် ရင်လိုက်၊ မလိုက် စုံ စုံနား ကျွန်မကလေးက ပြန်မှာ”

“ရှင် ဝါ သဘောစုံရင်ကလေး ကျွန်မကလေးကလေး ကလေးပြောရောက်
တာမျိုးကို ကျွန်မ မကြည့်နိုင်လှ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝါ မဟုတ် ခင်မောင် ဦးစီး၊ ဝါ သဘောစုံရင် ကလေး
တွေကို မင်းခေါ်လှားခွင့် မရှိလှ၊ မင်းခေါ် မင်းပြောပြပုတ်ထား”

ခေါ်ဝင်က စိတ်စိုက်လာသည်။

“သဘောစုံရင်ကလေးက လက်တက်ခေါ်၊ ဝါမောင် ပျော် သဘောစုံရင်ကလေး
မခေါ် ရင် ခရက်ကန်နီပဲ ကျား၊ ကလေး ပျော်စရာသဘောကလေးကလေး စုံ ဆွဲပြောပြ
ဆရာ ကို ခင်မောင်ကလေးက စုံ ပြောပြ လှားကလေးကို ရှင် ကြည့် ရက်သလား”

နည်းစုံစုံကလေး စုံ ပြောပြ ကလေးကို ဝါ ကိုလည်းပြောပြသည်။ မကပ်တီ
ဗြဟ္မစင်္ကြံကလေးက ဆွဲဆွဲ ကလေးကို မှန် ကလေး၊ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောပြသည့်
သည်ကို သူ မကြည့်ရက်၊ မကြည့်နိုင်၊ သဘာဝကျမရှိမိတွင် ကပ်နေရမိသည့်
မှာလည်း သဘာဝကျနေကလေးက နိုင်လှန်းသည်။ သို့ရာတွင် မာမာလေးလေး
ဆယ်စတု တွဲနားလမ်းမရှိ၊ သည်းစုံစုံကို မချိတ်ချင်လှစွာ၊ ငွေဆိုင် တွဲကို
ခေါ် ခေါ် ပြောပြ နိုင်ရမည်။ သည်းစုံစုံနားလမ်းကပြင် ကြားမေးမေးရမိ။

“မင်းပြောတာ မှန် စာလုံး မကပ်တီ၊ မင်းသဘောကလေး ပြောစဉ် မင်းချီရင်
ဝါလည်း သိုက်ရမည်”

ခေါ်ဝင် လက်လှည့်စိုက်ရသည်။

၂

ယုန်ပွဲကတိတ်ဆိတ်တဲကတု၊
ကတုဆိတ်ကတ စကတုပြုတဲရပ်ယု၊

၁၉၉၅

Still Life with Sunflowers and Mangoes
1901 - Chit-thi Chit-thi

(က)

ကိုပင်ဟေဂင် မြို့လယ်က စထရိုးဂျက်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဂေါ်ဂင် တစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လေးလံသည့် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထားသည်။ ဒိန်းမတ်လူမျိုးများ၏ အသံစူးစူးကို နားကလောနေသည်။ လက်ထပ်ပြီးကာစတုန်းက သူ့မိန်းမ မက်တီဆီက ဒိန်းမတ် စကားကို သင်ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အပျင်းပြေသဘော ဖြစ်သည်။ စိတ်ပါ၍ သင်ခြင်းမဟုတ်။ ဒိန်းမတ်စကား သင်ရသည်ကို အ, အ စကားသင် သလို အပျော်သင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒိန်းမတ်တွင် ခြောက်လလောက်နေပြီးသည့် နောက်တော့၊ ဒိန်းမတ်စကားကို စိတ်ပျက်လာပြီး နားခါးလာပြီ။ ပြင်သစ်စကား သံကို ကြားချင်လာပြီ။

ဂေါ်ဂင်သည် ဒိန်းမတ်လူမျိုးတွေနှင့်လည်း ဆက်ဆံရေး အဆင် မပြေ။ သူ့ပန်းချီကားတွေကလည်း ရောင်းမစွဲ။ တခြားအလုပ်အကိုင်လည်း ဟန်မကျ။ ရိုဝင်က အထည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည့် ဒေလီကုမ္ပဏီအတွက် အရောင်းကိုယ်စားလှယ်လုပ်နေသော်လည်း အလုပ်သိပ်မဖြစ်လှ။ ခပ်မြတ်မြတ် ရသည့် အမှာစာဆို၍ ဒိန်းမတ်ရေတပ်မှ အမှာစာတစ်ခုသာရှိသည်။ ဤသည် မှာလည်း ဒိန်းမတ်ရေတပ်က ပြင်သစ်အထည်စကို လိုချင်လွန်းလှ၍မဟုတ်။ ရေတပ်တွင် မက်တီ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိသဖြင့် သူ့ကျေးဇူးကြောင့် အမှာစာရခြင်းဖြစ်သည်။

အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအနေဖြင့် မအောင်မြင်သည်ကို သူ့ ဖာသာ သူသိသည်။

သူ့အိတ်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအတွက် ချိန်းထားသည့် နေရာများကို မှတ်ထားသည်။ ထိုနေရာများသို့ သူမသွားချင်။ အထည်ထုပ်ကို တစ်လက်မှ တစ်လက် လွှဲပြောင်းရသည့် ကိုယ်စားလှယ် အလုပ်ကို ငြီးငွေ့နေပြီ။

စထရီဂျက် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာပြီး နော်ရင်ဂတန်ရပ် ကွက်ထဲသို့ ချိုးလာခဲ့သည်။ အိမ်မပြန်ချင်သေး။ သို့ရာတွင် သည်မြို့၌ သွား စရာမရှိ။ ပါရီမှာလို ထိုင်စရာ ကဖီတွေလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဘက်သို့ ထိုးလှည့်သည်။ သံဝင်းတံခါးကြီးအတိုင်း ဝင်လာပြီး အိမ်ဘေးတံခါးမှ လှည့် ဝင်သည်။ ယောက္ခမကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

ဧည့်ခန်းနားက ဖြတ်ကျော်လာရင်း ရယ်သံ တစ်သံကြောင့် ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ခပ်ညညရယ်သံ။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ရယ်သံမျိုး။ ဂေါ်ဂင်က လက်ဆွဲအိတ်ကို အသာချကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်။

“ကဲ ဒါကတော့ ရယ်စရာပြက်လုံးကလေးပေါ့လေ။ ခုကျမှတော့ အင်မတန်လှတဲ့ မိုးလဲ့ရဲ့ စကားပြေကို ဖတ်ကြရအောင်”

မက်တီ၏အသံဖြစ်သည်။ မက်တီက တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရ အောင် ဟုဆိုကာ နိုင်ငံခြားသံရုံးတစ်ရုံးအရာရှိ သုံးဦးကို ပြင်သစ်စကား သင် ပေးနေသည်။ အရာရှိများက ခပ်သွက်သွက်၊ စတိုင်ကျကျ၊ အင်္ဂလိပ်ဟန် သား သားနားနား။

“ပြင်သစ်သဒ္ဒါစည်းကမ်းတွေမှာ အမြဲတမ်း ချွင်းချက်ရှိတယ်နော်” မက်တီက ဒိန်းမတ်စကားဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပြောသည်။

“ပြင်သစ်သဒ္ဒါတွင်မကဘူး။ ပြင်သစ်လူမျိုးဟာလည်း အရာရာ ချွင်းချက်ကလေးတွေနဲ့ ချည်းပဲလို ပြောသံကြားဖူးတယ် ဆရာမရဲ့။ အဲဒါကော ဟုတ်သလား”

လူရွယ်တစ်ဦးက ပြောသဖြင့် မက်တီသဘောကျ၍ ရယ်သည်။ ကျန်လူရွယ်များကလည်း ရယ်ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ချောင်းဟန်လိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မက်တီမျက်နှာက တည်သွားသည်။ ဝင်နှောင့်ယှက်သဖြင့် မကြိုက်သည့်ဟန်။

“အစောကြီး ပြန်လာသလား”

“စောစောပဲ၊ လုပ်ပါ။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလေ။ မွန်စီယာဂေါ်ဂင်တဲ့။ ဟောဒါက သံရုံး အတွင်းဝန် မွန်စီယာအော်လီဆင်း၊ ဒါ ကောင်စစ်ဝန် မွန်စီယာဆိုဒါမင်၊ ဟော ဒါက မြို့စားကလေး အီးရစ်ဒိုဗန်”

သံအရာရှိသုံးဦးက ဦးညွတ်ပြသည်။ ပါရီဇာတ်ထဲက ယိမ်းသမများကို သွား၍ အမှတ်ရသည်။

“စာသင်နေတုန်း အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အို အို ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မဒမ်ဂေါ်ဂင်က ပြင်သစ်လူမျိုးတွေရဲ့ အမှုအရာတွေသာ သင်ပေးနေတယ်လေ။ ဒီလို တိုင်းပြည် ဂျင်ကလယ်လေးမှာ လာနေရတော့ အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည်ကြီးတွေဆီက လေ့လာရတယ် မဟုတ်လား။”

မြို့စားကလေးက သိမ်မွေ့စွာပြောသည်။

သက်သက်ဟန်လုပ်နေကြသည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။ မက်တီက ငွေရအောင် သင်ပေးသည်။ သူတို့က အပျင်းပြေ လာသင်ကြ၊ ဂေါ်ဂင်က မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်ကာ . . . “ဒီတိုင်းပြည်မှာ လူတိုင်း ဘွဲ့လေးတွေကိုယ်စီနဲ့နော်။ အတွင်းဝန် မစွတာ ဘယ်သူ၊ ကောင်စစ်ဝန်မင်း မစွတာ ဘယ်ဝါ၊ မြို့စား မစွတာ ဟိုဒင်းတဲ့။ စုံလို့ပဲ။ နောင်ကျရင် အမဲသားသည်တောင် ဘွဲ့တွေ တပ်လာမလား မသိဘူး ခင်ဗျ။ ရယ်ရတယ်”

မက်တီ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မောင့် အိမ်ထောင်စုကို ကျွေးနေတာ။ သတိထားပြီးစကားပြောပါ။ ကိုယ့်ကို အစာကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တယ်ဆိုတာ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်။ မောင်တို့ ပြင်သစ်တွေ ယဉ်ကျေးလှချေရဲ့ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ငါက နည်းနည်းရိုင်းတယ်။ တကယ်တော့ ဝင်းထဲမှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်။ ဒါပေမယ့် ငါလိုအရိုင်းအစိုင်းအဖို့တောင် မင်းတို့ တိုင်းပြည်ဟာ တော်တော် အနှစ်သာရကင်းတဲ့ တိုင်းပြည်။ ပြောပြန်ရင်လည်း ငါလွန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါမပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ရောက်လေရာရာမှာ အဓိပ္ပါယ် မရှိတာတွေချည်းပဲ တွေ့နေရတယ်”

“မက်တီအဖို့တော့ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ကောင်းနေတာပဲ။ ပျော်စရာတွေ ချည်းပဲ။ မောင်တို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ နေရတာထက် အများကြီးပျော်တယ်။ ဒီမှာမောင်၊ မက်တီ သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာနေရတယ် ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ သူတောင်းစားဟာ ကြေးမများရဘူးတဲ့”

“ငါသိပါတယ်။ ပုလွေဆရာကို ပိုက်ဆံပေးတဲ့သူဟာ သူကြိုက်ရာ သီချင်းကို မှုတ်ခိုင်းနိုင်သတဲ့။ မင်းကြားဖူးတဲ့ စကားပုံတွေ ကုန်ပလား”

ဂေါ်ဂင်က လှောင်သည်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီး သူတို့နှစ်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၄

ယောက်တည်း စကားများ ကျန်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်လို ပြောနေကြရာ မှ မက်တီက ဒိန်းမတ်စကားဖြင့် . . .

“ကဲ တော်ပြီမောင်။ မက်တီမှာ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ အချိန်ရှိ တုန်း ပိုက်ဆံရအောင် လုပ်ရဦးမယ်။ ရှင့်ဆေးတန်သောက်ဆေးဖိုး၊ ဆီဆေးဖိုး ကို မှာမှာဆီကချည်း တောင်းနေလို့ မကောင်းဘူး။ ထမင်းလည်း ကျွေးထား ပြီ။ ဒီထက်လွန်လာရင် ပေးတဲ့လူက ပေးဦး ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ပြန်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ နောက်ထပ် စကားမများချင်ဘူး။”

မက်တီက အခန်းဒေါင့်စာရေးစားပွဲသို့ ထသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က နောက်က လိုက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် မက်တီလက်ရေးဖြင့် ရေးလက်စ စာရွက်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ စာလုံးများက စာရွက်ထဲမှာ ခုန်ထွက်တော့မည် လော ထင်ရသည်။ ဒိန်းမတ်ဘာသာစကားသည် နားထောင်၍ မကောင်း၊ ရေးချသည့်အခါမှပင် ကြည့်၍မလှ။ အရုပ်ဆိုးသည့် ဘာသာစကားဟု သူထင် သည်။ ဂေါ်ဂင်က ဒိန်းမတ် သတင်းစာတစ်စောင်အတွက် မက်တီ ဘာသာပြန် ပေးနေသော ပြင်သစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ ဇီလာရဲ့ ဝတ္ထုလား၊ ဟင်း . . တစ်ခါလာလည်း ဆင်းရဲ သားအကြောင်း၊ တစ်ခါလာလည်း ဆင်းရဲသားအကြောင်း၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ လိုတီရဲ့ ဝတ္ထုကို ပြန်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်။ စာရေးဆရာတိုင်း အလှအပကို ရေးတယ်။ အကောင်းကို ရေးတယ်။ မကောင်းတာ၊ ဆင်းရဲတာကို ရေးတာဆို လို့ ဇီလာတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဂေါ်ဂင်က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ရေးမှာပေါ့။ ဇီလာက သူ့ဘဝအကြောင်းကို နားလည်တယ်။ ဇီလာဟာ ရှင်တို့လို စိတ်ကူးယဉ် ဘိန်းစားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဘာသာပြန်ခိုင်းတဲ့လူကလည်း ဇီလာကိုပြန်ပေးပါလို့ ခိုင်းတာ။ ကိုကိုကို အပြန် ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလုပ်နေတာလည်း အားလို့ယားလို့ လုပ်နေတာ မဟုတ် ဘူး။ ပိုက်ဆံရအောင်လုပ်တာ။ ငွေရအောင်လုပ်တာ”

“ဇီလာဆိုတဲ့ စာရေးဆရာက အလကားလူ၊ သစ်ဆန်းပန်းချီကို ဝေဖန်တယ်။ စေ့စန်းကို သစ္စာဖောက်သွားတယ်။ စေ့စန်းမှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိ ကောင်းရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် စေ့စန်းဟာ တကယ့် အနုပညာသည်။ ဇီလာဟာ ပန်းချီအကြောင်းကိုလည်း ဘာမှမသိဘူး။”

“ဟင်း ဘာပန်းချီလဲ” မက်တီက နာကျည်းစွာ ပြောသည်။

“ဇီလာတွင် မကဘူး။ ပန်းချီဆိုရင် ကျွန်မကလည်း မုန်းတယ်။ မုန်းသမှ အလွန်မုန်း။ ပန်းချီဆိုတဲ့ စကားလုံးလည်း မုန်းတယ်။”

ပန်းချီကားကို လည်း မုန်းတယ်။ ပန်းချီဆေးကိုတောင် မုန်းတယ် သိရဲ့လား’
 “ဒါဖြင့် ပန်းချီဆရာကို လင်လုပ်မိတာ မင်းကံဆိုးတာပေါ့”
 မက်တီက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ
 အောင် ဆုပ်ထားသည်။

“ရှင်က ဇိုလာလိုလူမျိုးကို မကောင်းပြောမှာပေါ့။ ဇိုလာက ပိုက်ဆံ
 တွေရတော့ ရှင်ဘယ်မှာနာလိုပါ့မလဲ။ ရှင်တို့ ပန်းချီဆရာတွေဟာ ကိုယ်ကိုယ်
 တိုင်ကလည်း အောင်မြင်အောင် မလုပ်နိုင်၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ လူတိုင်း
 ကို မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်၊ ကိုယ်ရေးတဲ့ ပန်းချီကားကျတော့လည်း စွဲအောင်
 မရောင်းနိုင်။ ပြောစမ်းပါ။ ရှင်တို့ ပန်းချီကားတွေကို ဘယ်သူကြိုက်လို့လဲ။
 ဘယ်သူ ဝယ်လို့လဲ။ အကုန်လုံးပဲ၊ စေဇန်ရော၊ ပီဆာရီရော။ မာနေးရော၊
 မိုးနေရော၊ တစ်ယောက်မှ မစွဲဘူး။ သူတို့ မယားတွေမှာဖြင့် ထမင်းဖိုးလေးရရ၊
 လုပ်လိုက်ရတာ တကုန်းကုန်း။ ကလေးတွေကျတော့လည်း လူပေး သူပေး
 စားနေကြရတယ်။ ရှင်တို့ကတော့ မရောင်းရတဲ့ ပန်းချီကား အစုတ်ပလုတ်တွေ
 ဆွဲလို့၊ ပြောတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

မက်တီက အန်ထုတ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က နောက်မှီကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း သူ့မိန်းမ
 မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ။ မင်းပြောတဲ့ အစုတ်ပလုတ် ပန်းချီကားတွေကို တစ်နေ့
 မှာ ပြတိုက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ပြမယ် သိလား”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။ စောစောက သရော်သံပါသော်လည်း ယခု
 သူ့အသံတွင် ပိုင်းဖြတ်မှုပါနေသည်။

“ရှင်ဟာ ပန်းချီရူး ရူးနေတော့မှာလား။ ပန်းချီဆွဲဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စား
 တော့မှာလား။ ဟင်း . . ကလေးတွေအတွက် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။
 မယားအတွက်ကော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

မက်တီက မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“မင်းကို ငါချစ်တယ်။ ကလေးတွေကိုလည်း ငါချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
 ငါသေသွားရင် ကျန်ရစ်ခဲ့ချင်တယ်။ ကလေးတွေလောက် ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ မဖြစ်
 ဘူး။ ငါဟာ ပန်းချီရူး ရူးနေတယ်။ ငါဟာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၊ ငါ့အိတ်
 ထဲမှာ တစ်ပြားမှမရှိပေမယ့် အရင်က ဂေါ်ဂင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ပန်းချီဆရာ
 ဖြစ်နေပြီ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မင်းအမေကြီးက ငါ့ကို အထင်သေးတာ မသေးတာ
 တော့ ငါ့ တာဝန်မဟုတ်ဘူး”

“အို သေးစရာလုပ်ရင် သေးမှာပဲ။ ကိုယ့်သားကိုယ့်မယားကိုမှ

မြသန်းတင့် ✦ ၂၆

ထမင်းဝအောင် မကျွေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အထင်မသေးရင် ဘယ်သူ့ကို သွားအထင်သေးရဦးမှာလဲ။ မအောင်မြင်တာဟာ မအောင်မြင်တာပဲ။ ရှင့်ပန်းချီ ကို စွန့်ပါ။ ရှင် မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံပါ။ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မက်တီက ပြောသည်။

“ဒီမှာ မက်တီ၊ အောင်မြင်တယ် မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ ပန်းချီကား တွေ ရောင်းရတာ မရောင်းရတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အနုပညာကို ငွေတိုင်းထွာလို့ မရပါဘူး။”

“ဩ ပိုက်ဆံမရတာတော့ ဝန်ခံသားပဲ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရှင် မအောင်မြင်ဘူး။ နောင်နှစ်ခါကျရင်လည်း ရှင် မအောင်မြင်ဘူး။ ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ် မှတ်ထား။”

မက်တီက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြသည်။ စာရွက် ထူထူ၊ အိတ်တွင် ရွှေဖောင်းကြွ တံဆိပ်တစ်ခု ရိုက်ထားသည်။

“ရောဖတ်ကြည့်၊ အယ်နာဆီက စာ။ အီမီးလ်အတွက် ကျောင်းလခ မပေးနိုင်တာဘူးတဲ့။ အဲဒါ အီမီးလ်ကို ကျောင်းကနှုတ်ရတော့မယ်”

အယ်နာမှာ မက်တီမိတ်ဆွေထဲက ချမ်းသာသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြို့စားကတော် ဖြစ်နေသည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ။ သူပဲ ကျောင်းထားပေး မယ် ပြောလို့ ထားတဲ့ဟာပဲ”

“ပြောင်းမှာပေါ့။ ရှင်လုပ်တာတွေက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ရှင် ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် ဖြစ်နေတာကို အယ်နာက အစကတည်းက သဘောမကျဘူး။ ခုတော့ ရှင်က ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူလည်း အားပေးအားမြှောက် ဝင်မလုပ်ချင်ဘူးပေါ့”

“ဒါ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ။ ငါဖါသာငါ ဘယ်ဘာသာဝင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ အနေသာကြီးပဲ။ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခေါ်ချင်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်မှာတော့ ဘာသာတရားဟာ အရေးကြီးတယ်။ ရှင့်ကို အစကတည်းက ပြောသားပဲ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်ဖို့၊ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသွားရင် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းဖို့”

“ဒီမှာ မက်တီ။ ငါဘယ်အရာကိုမှ မယုံကြည်ဘူး။ တကယ် ယုံ ကြည်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါ မင်းတို့လို ပရိုတက်စတင့် ဘာသာမဝင်ဘူး။ ဗရင်ဂျီဘာသာထဲကိုပဲ ဝင်မှာပဲ။ ပရိုတက်စတင့်လို ပြောပြီး မတရားလုပ်နေကြ တဲ့ ရွှေပွဲစားတွေကို ငါပါရီရွှေဆိုင်တန်းမှာ မြင်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ”

“တော်တော့ရှင်။ ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ် ငါမပြောချင်ဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်သလိုနေပါ။ ကိုယ် ကြိုက်ရာကို ကိုးကွယ်ပါ။ ငါဘာမှ မပြောဘူး။ ငါ့ကိုလည်း လာမပြောကြနဲ့”

ဂေါ်ဂင် ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချ၍ စဉ်းစားနေသည်။ ကျောင်းထားပေးမည့် သူ မရှိလျှင် သူ့သားကြီး အိမ်လ်အိမ်ပြန်လာလျှင် ဝန်ထုပ်တစ်ခုတိုးဦးမည်။ ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တက်ဦးမည်။ ပေါက်ကွဲ တောက်လောင်စရာ ဆီစက်တစ် စက် တိုးလာဦးမည်။ သူ့သားကြီးက ကျောင်းမှာပျော်သည်။ ဒိန်းမတ် ကျောင်း သားတွေနှင့် နေသားတကျဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တော့ သူ့သားကိုသူ ပျော်ရာမှာ ထားသင့်သည်။

အတန်ကြာမှ ဂေါ်ဂင်က မော့ကြည့်ကာ . . .

“အိမ်လ်ကို ကျောင်းမှာ ဆက်ထားမယ်။ ရေတပ်ကိုသွင်းတဲ့ အထည်စတွေအတွက်ရေတပ်ဝန်ကြီးရုံးက ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရစရာ ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်ထုတ်ပြီး ကျောင်းကို ပို့လိုက်မယ်”

“မှန်မှန်ပေးနိုင်မှ လုပ်နော်။ တော်တော်ကြာ ပေးချည်တစ်လှည့် မပေးချည်တစ်လှည့်ဆိုရင် ကလေးမျက်နှာငယ်တယ်”

“ပေးမှာပေါ့။ ရိုဝင်က ကုမ္ပဏီကိုလည်း ငါစာရေးမယ်။ ငါရစရာ ကော်မရှင်တွေ ကျန်သေးတယ်”

စင်စစ် ကုမ္ပဏီကိုလည်း အောက်ကျနောက်ကျခံ၍ စာမရေးချင်။ သူ့ရစရာ ကော်မရှင်ကြေး ဆိုသည်မှာလည်း များများ စားစား ရှိလှသည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကုမ္ပဏီက ငွေချေနေသည့် ပြင်သစ်အစိုးရနှင့်သာ ဆက် ဆံဖူးသည်။ ဒိန်းမတ်အစိုးရက ချက်ချင်းငွေချေသည်။ သည်ငွေများကို ကုမ္ပဏီ သို့ မသွင်းသေးလည်း လှည့်သုံးထားမည်ဟု စိတ်ကူးရသည်။ နိုင်ငံခြားရောက် အရောင်းကိုယ်စားလှယ်များ အားလုံးလိုလို ငွေကို လှည့်သုံးတတ်ကြသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ကောင်းတော့မကောင်း။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ သည်တစ်နည်းသာ ရှိတော့သည်။

“ဘယ်နယ်လဲ ကျေနပ်လား”

“ကလေးကတော့ ကျေနပ်မှာပေါ့လေ”

မက်တီက ခပ်အင်အင် ဖြေသည်။ မက်တီသည် သူ့ယောက်ျားကို ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့စေချင်ပုံရသည်။ နာကျည်းမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှလံထူအောင် ကျိုးစားလာမည်။ နောက်ထပ်အောက်ကို ဆင်းစရာမရှိတော့သည်အထိ ဒုက္ခ တွေ့မှ အပေါ်ကို ပြန်တက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ပုံရသည်။ သူ့မယားသည် သည်လိုစိတ်ကူးဖြင့် သူ့ကိုစိတ်ညစ်စရာ ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တင်ပြ

သည်လော မပြောတတ်။ သည်လိုဆိုရင်တော့ သူ့မယား တွက်ကိန်းမှားပြီဟု သူထင်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် နောက်ထပ် ဆင်းစရာမရှိတော့သည်အထိ အောက်ဆုံးသို့ ရောက်သည့်တိုင် အပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ကျိုးစားမည် သူမျိုး မဟုတ်။ အောက်ဆုံး ရောက်တော့လည်း အောက်မှာပင် ပျော်ပျော်ကြီးနေမည့် လူစား ဖြစ်သည်။

“ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံရစရာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ပန်းချီကလပ် က ငါ့အတွက် “တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲ” တစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီပြပွဲကျ ရင် ငါ့ကားတွေ နည်းနည်းပါးပါး ရောင်းရမှာပါ”

“ပန်းချီကလပ်မှာ ဘာလိုသွားပြနေဦးမှာလဲ။ ပန်းချီကလပ်ဝင်တွေနဲ့ ဘာလိုပတ်သက်ဦးမှာလဲ။ ကိုပင်ဟေဂင်မှာ ပန်းချီဆိုင်ခန်းတွေ ပြည့်လို့ အဲဒီ မှာ သွားပြပေါ့”

“ဂေါ်ဂင်က သက်ပြင်းချသည်။

“ဆံပင်ရှည်ထားပြီး မုတ်ဆိတ်ရှည်ထားတာနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အိတ်ထဲမှာ လက်ပစ်ဗုံးထည့်လာတဲ့လူ ဖြစ်ရတော့မှာလားကွာ။ တကယ်တော့ ပန်းချီကလပ်မှာ ဒါမျိုးကို သိတဲ့လူတောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ အမျိုးသား ပန်းချီပြတိုက်ကြီးမှာ ပြလှည့်ပါလို့ ဖိတ်တဲ့လူရှိရင်လည်း အကောင်းသားပေါ့”

နံရံကပ်နာရီကြီး တစ်နာရီထိုးသည်။ မက်တီက ဖောင်တိန်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ကလောင်သွားကို လက်မဖြင့်စမ်းသည်။

“မက်တီ စာရေးရဦးမယ်။ ခုအခန်းက မနက်ဖြန် မနက်သတင်းစာ ထဲ ပါမယ့် အခန်း”

ဂေါ်ဂင်က သူ့မယားကို ငဲ့၍နမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မက်တီက အနမ်းမခံ။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းက ပါးပြင်ကို ထိသွားသည်။

မက်တီ ဆံပင်နဲ့က သင်းပျံ့ပျံ့ သူ့ကို ယစ်မူးစေသည်။ ဂေါ်ဂင် သည် ခဏရပ်နေပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာသည်။ အခန်းတံခါးဝသို့ မရောက်ခင် တဂျစ်ဂျစ် မြည်နေသော ကလောင်သွားသံကို ကြားနေရသည်။ ဂေါ်ဂင် တစ်ယောက် ဆရာမက ပြန်လွှတ်လိုက်သော ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်လို ခံစားရသည်။

(ခ)

သူ့ပန်းချီဆွဲသည့်အခန်းထဲ ပြန်လာပြီး ဂေါ်ဂင် အိပ်သည်။ သူ့အခန်း က ပြတင်းပေါက်သေးသေး။ အိမ်ဖော်နေသည့် အခန်းကလေးဖြစ်သည်။

အရင်တစ်ပတ် သူ့သမီးငယ်ပိုလာ နေမကောင်းသဖြင့် သည်အခန်းကလေးသို့ ရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးက နေကောင်းသွားပြီ။ သို့ရာတွင် မက်တီနှင့် ကလေးတွေနေသည့် အခန်းထဲသို့ ပြန်မပြောင်းတော့။

ဂေါ်ဂင်က အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ရှပ်အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင် သည်။ ညနေခင်း ပန်းချီဆွဲချိန်ရောက်ပြီ။ သူ့ပန်းချီပစ္စည်းကိရိယာတွေကို ကိုင်လိုက်ရတော့မှ ဂေါ်ဂင်စိတ်တွေ ငြိမ်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရှိလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဂေါ်ဂင်သည် စာရေးဆရာတွေကို သနား သည်။ သူတို့တွင် ဘာလက်နက်မျှမရှိ။ စာရေးတစ်ယောက်၏ ကိရိယာဖြစ် သည့် ကလောင်တန်တစ်ချောင်းသာရှိသည်။ ပန်းချီဆရာက သူ့လိုမဟုတ်။ ပန်းချီဆရာက အလုပ်သမားလည်းဖြစ်သည်။ အနုပညာသည်လည်း ဖြစ် သည်။ သူ့လက်များကို အသုံးပြုရသည်။

အချောသပ်ရမည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ပန်းချီဆွဲခုန် ပေါ်သို့တင်သည်။ ပန်းချီကားက အရွယ်ကြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံးပုံဖြစ်သည်။ စုတ် ချက် အားကောင်းသည်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်မှာ ပန်းချီသင်တန်းကျောင်းသူ တစ် ဦးဖြစ်သည်။ ပန်းချီကလပ်သင်တန်းထဲတွင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ဟန်ပြ မယ်အဖြစ် ပုံဆွဲခံသည်။

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီကားကို စွေကြည့်သည်။ ကောင်မလေးက ရုပ်ချော သည်။ နောက်ကျောဘက်က ကြည့်တော့ နည်းနည်း ပိန်သလိုလိုရှိသည်။ အသက်ငယ်သေးသဖြင့် အဖွဲ့နည်းနေသည်လော မပြောတတ်။ နာမည်ကို လည်း ဂေါ်ဂင် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ။ ဗာသာ ဟုခေါ်သည်ထင်သည်။ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ရုပ်ချောချောကလေး။

ဂေါ်ဂင်က ကိုယ်ခန္ဓာပုံကို ပြန်အချော သပ်သည်။ ကောက်ကြောင်း များ ပိုထင်းလာအောင် ဆေးသားတင်သည်။ လက်ဝဲဘက်ပေါင်ကို အမှောင်ရိပ် နှင့် ဝါးသွားအောင် မှုန်းပစ်လိုက်ပြီး အသားစိုင်းများကို ကြွတက်လာအောင် ရေးသည်။ ပန်းချီရေးထားသည့် အရေပြားအောက်တွင် အရိုးတွေ အသွေးတွေ တကယ်ရှိသည်ဟု ထင်လာရအောင် မှုန်းသည်။

မက်တီကြိုက်သည့် ပန်းချီကားမျိုးမဟုတ်။ မက်တီလိုပရိတက် စတင့် ဘာသာဝင်တွေက သည်ကားမျိုးကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြလိမ့်မည်။

ပုံဆွဲရင်း ဂေါ်ဂင်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ပန်းချီဆရာမျက်စိ၌ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပန်းချီဆွဲစရာ ပစ္စည်းတစ်ခုသာဖြစ်ရမည်။ အာရုံငါးပါးဖြင့် ခံစားကာ၊ ခံစားရသမျှကို သူစုတ်တံဖျားဖြင့် ပုံဖော်ရမည်။ ဤသည်မှာ ပန်းချီ သဘောဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲနေတုန်းတော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်သည် အရာဝတ္ထု

၃

ပန်းချီဆွဲနေတဲ့အခါမှာ ပန်းချီဆရာဟာ မက္ကင်းနစ်ဖြစ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ မိတ်ကူတဲ့အခါ တွေးတောတဲ့အခါ၊ စဉ်းစားတဲ့အခါ
မှတော့ သုတကထာရောတော့ဖြစ်တယ်။

ရိုးတား

Roses and Statvette
1990, Oil on Canvas

မြသန်းတင့် ✦ ၃၀

တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ရမည်။ သစ်တော်သီးတစ်လုံး၊ သစ်ပင်တစ်ပင်၊ ပန်းအိုးတစ်လုံးလောက်သာ သဘောထားရမည်။

သို့ရာတွင် သည်ကားကိုဆွဲတော့ ဂေါ်ဂင် စိတ်ဖောက်လာသည်။ စိတ်ရှူးစိတ်ရိုင်းတွေ ပေါ်လာသည်။ လူနာတစ်ယောက်လို အနေရခက်နေသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ခပ်ဝေးဝေးမှထိုင်ကာ သူ့ရေးထားသည့် ရုပ်ပုံကိုကြည့်သည်။ စင်စစ် သူလည်း လောကီသား မဟုတ်လော။ သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သားနှင့်ကိုယ် မဟုတ်လော။ ကလေးနေမကောင်း၍ အခန်းပြောင်းရသည်မှာ အကြောင်းပြချက်သာ မဟုတ်လော။ ယခု ကလေးနေကောင်းပြီ။ မက်တီအခန်းသို့ ပြောင်းမှဖြစ်မည်။

ထိုနေ့ည ညစာစားပြီးတော့ ဂေါ်ဂင် မက်တီအခန်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ မက်တီအခန်းက အိမ်တစ်ဖက် အစွန်းမှာရှိသည်။ မက်တီက စားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း သူ့ဘာသာပြန်ကို သူ့ဆက်လုပ်နေသည်။ ဆံပင်ကို ဖြေချထားသဖြင့် ကျောပေါ်တွင် ဝဲနေသည်။ စိတ်တက်ကြွစရာ ရွှေရောင်ဆံပင်များက ကြည့်၍ ကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် အပြာနုရောင် ပိုးသားပျော့ပျော့ အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ။ တံခါးခေါက်သံတောင် မကြားလိုက်ဘူး။”

ဂေါ်ဂင်က တံခါးကို လက်နောက်ပြန် ပိတ်လိုက်ရင်း . . .

“မင်းနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်။ ညနေက ကိုယ်ပြောတာတွေ စိတ်ဆိုးသလား။”

“စကားပြောဖို့ အချိန်မရဘူး။ ဒါတွေပြီးအောင် လုပ်ရဦးမယ်”

မက်တီက စာရွက်များကို ဖောင်တိန်ထိပ်ဖျားဖြင့် ထောက်ပြသည်။

“ကိုယ်တို့လင်မယားကြားမှာ လင်မယားစကားကို မပြောရသေးဘူး။ ပြဿနာတွေကိုချည်း ပြောနေရတယ်။ ဇိုလာအကြောင်း၊ တော်တော်ကြာသံအရာရှိတွေ အကြောင်း၊ တော်တော်ကြာ ကလေးအကြောင်း၊ ယောက္ခမအကြောင်းနဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြဿနာပေါ်နေရတယ်။ ပြီးတော့ မင်းလည်း စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်၊ အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့လင်မယား ဘဝမှာ ဘာများပျော်စရာရှိတော့လို့လဲ”

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့”

မက်တီက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ကိုယ့်ပန်းချီဆေးနဲ့တွေ့ကို မင်းတကယ် မခံနိုင်ဘူးလား။ ဒါမှ

မဟုတ် ကိုယ်က ဝင်ငွေကောင်းကောင်းမရလို့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်နေ ပလား။ ကိုယ့်မှာ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိသင့်တဲ့ အခွင့်အရေး မရှိရတော့ ဘူးလားဟင်”

ဂေါ်ဂင်က မက်တီကို ဖက်၍နမ်းသည်။ သို့ရာတွင် မက်တီက အနမ်းမခံ။ ရုန်းကန်ရင်း သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဂေါ်ဂင် မခံနိုင်တော့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ အတန်ကြာ မလှုပ်ဘဲငြိမ်နေသည်။ ရှက် လည်း ရှက်သည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။ အရှက်နှင့်ဒေါသ ပေါင်းကာ နားထင်သွေး တဒိတ်ဒိတ်တိုးနေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ထ သည်။ အင်္ကျီကိုဆွဲဆန့်ကာ ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

“ဒီလို အကြမ်းပတမ်း မလုပ်နဲ့။ မက်တီမကြိုက်ဘူး”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ချစ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ် ကွာ”

ဂေါ်ဂင်က လက်ကို ဖြေလိုက်ဆုပ်လိုက်လုပ်နေသည်။

“အိုး . . ရှင်က လင်တစ်ယောက်လိုနေရင် ဒီကလည်း မယားတစ် ယောက်လို နေပြမှာပေါ့။ ခုတော့ ကျွန်မဟာ ရှင့်ကလေးတွေရဲ့ အမေတစ် ယောက်လိုပဲ နေတယ်”

မက်တီ အသံက တည်ငြိမ်သည်။ အသနားအညှာတာကင်းသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ လင်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မေးစမ်းပါရစေဦး။ မယားကို သွေးသားအရလည်း အလိုဖြည့်။ နှလုံးသားကလည်း ချစ်တတ်တဲ့လူကို ခေါ်တာလား။ ငွေစက္ကူလုပ်တဲ့စက်တွေကို ခေါ်တာလား။ ငါဟာ ငွေမရှိတာနဲ့ လူအဖြစ်က လျှော့ကျသွားပြီလား”

“မဖြစ်ဘူး။ ရှင့်အလိုချည်းပဲ လိုက်ခဲ့ရတာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ နောက်ထပ် ကလေးမရှိရဲဘူး။ မွေးပြီးသားကလေးတွေ ကို ကျွေးဖို့မွေးဖို့ အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”

ဂေါ်ဂင်က တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲက မင်းတုပ်ချသံကြားလိုက်ရသည်။ သည်နေ့ညမှစ၍ ညတိုင်းတံခါးကို အထဲက မင်းတုပ်ချထားတော့သည်။ မက်တီ ပြောသည့်စကားအတိုင်း ပြောရလျှင် သူ နောင်တ မရမချင်း အခန်းတံခါး ညတိုင်းပိတ်တော့သည်။

ဂေါ်ဂင် သူ့ပန်းချီဆွဲခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချသည်။ အားရပါးရ ငိုချလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး သိမ်သိမ်ခါနေသည်။ ခြေသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝတွင် ဖြူဖြူဝတ်ထားသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရပ်နေသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထား

သည့် သမီးငယ်အလင်းဖြစ်သည်။ အလင်းက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ လျှောက်လာကာ အဖေပေါင်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်သည်။ အဖေကိုဖက်၍ ပါးချင်း အပ်ထားလိုက်သည်။

“ပါပါ။ မာမိနဲ့ ပါပါ”

ခဏကြာတော့ ဂေါ်ဂင် အငိုရပ်သွားသည်။ အလင်းကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်း၍ ထိုင်နေမိသည်။ အလင်း၏ စကားစပြောသော နားလည်မှုကို သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ငြင်းပယ်ချိန်မှာ သမီးငယ်အလင်းက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောရဘဲ သူ့ကို နားလည်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် သမီးငယ် အလင်း၏ခေါင်းကို ပွတ်သိပ်ပေးသည်။ အလင်း အိပ်ပျော်သွားတော့မှ ပွေ့ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ အသာချတင်သည်။ လောကကြီး တွင် သူ့ကို နားလည်သူဟူ၍ အလင်းတစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု သူထင် သည်။

အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ ဂေါ်ဂင်ပင်ပန်းနေပြီ။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက် အားငယ်မှုတွေ ပျောက်သွားသည်။ သမီးငယ်အလင်း၏ အချစ်ပြမှု၊ အလင်း၏ နှစ်သိမ့်မှုတို့ကြောင့် သူ့စိတ်ငြိမ်စပြုလာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် အဝတ်လဲကာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိပ်ရာက နိုးတော့ သူ့စိတ်သည် မာကြောခက်ထန်နေသည်။ သူ့ မယားက သူ့အားပစ်ပယ်လျှင်ကော ဘာအရေးနည်း။ သူ့တွင် တွယ်တာ မြတ်နိုးစရာ အနုပညာရှိသည်။ နောက်ရက်များတွင် ဂေါ်ဂင်သည် အထည် ကိုယ်စားလှယ် အလုပ်ကိုပင်ကောင်းကောင်း မလုပ်တော့၊ ဟန်မဆောင်တော့။ နေကုန် နေခမ်း ပန်းချီဆွဲသည်။ သူ့မျက်လုံးများက တောက်ပနေကြသည်။ သူ့လက်ချောင်းများက မာတောင့်နေကြသည်။ ပန်းချီကလပ်အတွက် လုပ်မည့် သူ့ပြပွဲ အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတော့ ကိုပင်ဟေဂင်တွင် တွယ်တာစရာ၊ ခိုနားစရာဆို၍ ပန်းချီကလပ်သာ ရှိတော့သည်။ သူ့ကို တလေးတစား ဆက်ဆံ သည့်နေရာ၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာရာဆို၍ ပန်းချီကလပ်တာရှိတော့သည်။ ဒိန်းမတ် လူငယ်များက သူ့ပန်းချီကို တန်ဖိုးထားကြ။ သို့ရာတွင် သူက ပြင်သစ်လူမျိုး မဟုတ်လော။ ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်ရသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် ဆန်းသစ်ပန်းချီ ဆရာ တစ်ဦးအနေဖြင့် အစကောင်းနေသည် မဟုတ်လော။

(ဂ)

သူ့ “တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲ” ဖွင့်သည့်နေ့က ဂေါ်ဂင်သည် ကလပ်ခန်း အလည်ခေါင်တွင် ရပ်နေသည်။ အစက ဆိုင်ခန်းမှာ လှေရွက်ချုပ်သည့် အခန်း ဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ ခန်းမထဲမှာ ရပ်ရင်း ပါရီက ရွှေဆိုင်တန်း ဖွင့်မည့် ခေါင်းလောင်းသံစောင့်နေပုံကို ပြေး၍ အမှတ်ရသည်။ ထိုစဉ်ကလိုပင် အာခေါင်တွေခြောက်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူ့ဆွဲ သည့် ပုံများအတွက် ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လုပ်ခဲ့သည့် ဗာသာ ရပ်နေသည်။ ဗာ သာက သူနှင့်အတူ ပန်းချီကားများ လိုက်ချိတ်ပေးသည်။ ပြပွဲခန်းအဝင် ပို စတာကို ကူရေးပေးသည်။

ဗာသာက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲချိတ်လိုက်သည်။ စကားနည်း နည်း၊ ရုပ်ချောချော၊ သူ့အသံက ဩဩ၊ ဆွေးလှလှအသံမျိုး။

ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မျက်မှန်တပ်၍ ကြည့်နေသည့် ပန်းချီဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ ကွန်နီဟုန်းတဲ့။ ကိုပင်ဂေဟင်က ဝေဖန်ရေး ဆရာတွေထဲမှာတော့ ပဂေးပေါ့”

ဗေသာက ပြောပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လာကြည့်နေရသေးသလဲ။ လာမကြည့်ဘဲ အလကား ပန်းချီကား အစုတ်ပလုတ်တွေကို ရေးရင် ပြီးတာပဲ”

ဗာသာက ရယ်သည်။

“ဆရာကလည်း နေရာတကာမှာ အဆိုးချည်းပဲ မြင်နေတာကိုး”

“အေး ညည်းက ငါ့အရွယ် မရောက်သေးဘူး။ ငါ့အရွယ် ရောက်လာ ရင် သိလာလိမ့်မယ်” ဂေါ်ဂင်က ပြုံး၍ပြောသည်။

ဝေဖန်ရေးဆရာ ကွန်နီဟုန်းက ပြခန်းကို နှစ်ပတ်လောက်လှည့်ကြည့် ပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ ဂေါ်ဂင်ထံ လျှောက်လာသည်။

“ကွန်ဂရက် ကျူးလေးရှင်း ဂေါ်ဂင်” သူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် သည်။ “အကုန်လုံး ကောင်းတယ်လို့တော့ ကျုပ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ သဘောကျသွားပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက မာနေ့ရဲ့ ကားတွေကို ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ဒီတစ်ခါကြည့်ရတာ အကြိုက်ဆုံးပဲလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးရေးဦးမှာလား”

“ရေးရမှာပေါ့။ မနက်ဖြန် သတင်းစာမှာ ရေးမယ်။ မနက်ဖြန် မရှိ လည်း သန်ဘက်ခါပေါ့”

ဝေဖန်ရေးဆရာက နှုတ်ဆက် ထွက်သွားသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၃၄

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာ။ ဆရာ့ကိုထောက်ခံမယ့် သူနှစ်ယောက်တော့ တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ကွန်နီဟုန်းရယ် နောက်တစ်ယောက်က၊ နောက်တစ်ယောက်က ဗာသာရယ်လေ”

ဗာသာက ပြောသည်။

“ငါ့မိန်းမက သူ့ဝေဖန်ရေးဖတ်ပြီး ဘာပြောမလဲ စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ။ ငါ့မိန်းမ ငါ့ကို သဘောကျအောင် သူ့ရေးပြနိုင်ရင်တော့ ကွန်နီဟုန်းက တို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဖူးစာရေးနတ်ပဲ”

(ဃ)

ကွန်နီဟုန်း၏ ဝေဖန်ချက်က နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မပါ။ သည့်နောက်တစ်နေ့တွေလည်း မပါလား။ လေးရက်ကျော်တော့ ဂေါ်ဂင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာတိုက်သို့ လိုက်သွားသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့တော့ သဘောထား မပြောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားကို တော်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ် ပြုထားတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျုပ်က အလုပ်ရှင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီသတင်းစာတိုက်မှာ အလုပ် သမားပဲ။ ကျုပ်က ကျုပ်ကောင်းတာကို ရေးတယ်။ တိုက်ရှင်က သူကြိုက်တာကို ပုံနှိပ်တယ်။ ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးကို ထည့်ချင်ပုံ မရဘူးဗျ”

ကွန်နီဟုန်းက ပခုံးကို ချီသည်။

“ဒီမှာ ဂေါ်ဂင်။ ကိုပင်ဟေဂင်မှာ ခင်ဗျားအဖို့ ရန်များတယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

သူ့ဒေါသကို သူ မနည်းချုပ်တည်းရင်း ပန်းချီကလပ်သို့ အရောက် ပြန်ခဲ့သည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာကို သွားအပြစ်တင်နေ၍လည်း အကျိုးမထူးဟု သဘောပေါက်လာသည်။ စင်စစ် ဝေဖန်ရေးဆရာသည် သတင်းစာတိုက်တွင် လခစားမျှသာ မဟုတ်လော။ တိုက်ရှင်အကြိုက်ကို လိုက်ရေးရသည် မဟုတ်လော။ မက်တီက သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဘာသာပြန်၍ ထည့်နေသည်။ မက်တီနှင့် အယ်ဒီတာက ခင်မင်သည်။ ယခု သူ့ပန်းချီကို ဝေဖန်သည့် ဆောင်းပါး သတင်းစာထဲတွင် မပါရသည်မှာ မက်တီလက်ချက် ကင်းမှ ကင်းပါစဟု တွေးမိသည်။

ပန်းချီကလပ် ပြခန်းရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် မောနေပြီ။ ပြခန်းရှေ့တွင် ဓါးရှည်ကိုင်ထားသည့် ရဲတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ မျက်နှာထားတင်းနေသည်။ အဝင်ကို မော်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ပြပွဲအတွက် ဗာသာ ရေးပေးထားသည့် နဖူးစည်းလည်း မရှိတော့။ ရဲက သူ့အနားသို့ တိုးလာကာ . . .

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ဒီပြခန်းမှာ ပြထားတဲ့ ခင်ဗျားပန်းချီကားစတွေကို ဖြုတ်ပေးပါ။ ဆိုင်ရာက အမိန့်ပါတယ်”

ရဲက အကျီအိတ်ထဲက တားဝရမ်းကို ထုတ်ပြသည်။ နိုင်ငံသား အမျိုးအမည်မသိ ဂေါ်ဂင် ဆိုသူရေး၍ ပြပွဲတင်ထားသည့် ပန်းချီကားများသည် ဒိန်းမတ်ဘုရင့်နိုင်ငံတော်က ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေများကို ဖောက်ဖျက်သည်။ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၉ အရ၊ အများပြည်သူ၏ စာရိတ္တကို ပျက်စီးစေသဖြင့် ယခု အမိန့်ထုတ်ပြန်သည့်အချိန်မှ စ၍ ပြပွဲကို ရပ်ဆိုင်းရန် အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်ဟုပါရှိသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် တားဝရမ်းတွင်ပါသည့် ဥပဒေစာလုံးများကို နားလည်အောင် မနည်းကြိုးစား ဖတ်ရသည်။ ထို့နောက် ရဲကို ဝါးမတတ် ကြည့်သည်။

“နိုင်ငံသား အမျိုးအမည် မသိတဲ့။ ဘာမသိရမှာလဲ။ ကျုပ် ပြင်သစ် နိုင်ငံသားဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်”

“ဒါက ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရေးတာပါ။ ဆိုလိုတာက ဒိန်းမတ်နိုင်ငံသား မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံသားတွင် မကဘူး။ ရုပ်ကလည်း ဒိန်းမတ်ရုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဦးနှောက်ကလည်း ဒိန်းမတ်ဦးနှောက် မဟုတ်ဘူး။ သိပလား”

ဂေါ်ဂင်က ရဲသားကိုတိုးဝှေ့ကာ ပြပွဲခန်းဝကို ပြေးတက်လာသည်။ ပြပွဲခန်းထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်နေသည်။ ဗာသာတစ်ယောက်သာလျှင် နံရံက ပန်းချီကားများကို ဂရုတစိုက် ဖြုတ်နေသည်။

“မြန်မြန်ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဗာသာဖြင့် ပန်းချီကားတွေကို ရဲက ဆွဲဖြုတ်မလားလို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ သူတို့က ပန်းချီကားတွေကို ကိုင်လေ့မရှိဘူး မဟုတ်လား ဆရာရဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ ဗာသာ”

နှစ်ယောက်သား ပန်းချီကားများကို ဖြုတ်ပြီး အခန်းနောက်က စင်တွေပေါ်တွင် သိမ်းကြသည်။ ဗာသာက မျက်နှာမကောင်း။ ဂေါ်ဂင်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲ။

“ငါ အရက် နည်းနည်းသောက်ချင်တယ်ကွာ။ ဒါမှ ငါပါးစပ်ငြိမ်မယ်။ နို့မို့ရင် ပါးစပ်ထဲက စကားလုံး တူးတူးခါးခါးတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းသောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဆရာ။ တစ်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၆

ခါတလေကျတော့ စိတ်တိုနေတာတွေ ပြေသွားတတ်တယ်” ဗာသာက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ “ဆရာ ဗာသာ့ စတုဒီယိုကိုလိုက်ခဲ့ပါလား။ နေ့ခင်း အလုပ်ဆင်းရတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကို ဗာသာပန်းချီဆွဲဖို့ ငှားထားတယ်လေ။ ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး”

“တကယ်လား ဗာသာ”

“တကယ်ပေါ့ ဆရာရဲ့”

ဗာသာ၏မျက်လုံးများက တည်ငြိမ်သည်။ သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်လောက် ရှိဦးမည်။ ဂေါ်ဂင် သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမသည်။ သို့ရာတွင် မချုပ်တီးနိုင်တော့။

“ဒါဖြင့် လာသွားမယ်။ ညည်းအခန်းကို သွားမယ်” ဟုဆိုကာ ဗာသာ့ လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

(c)

ဗာသာ့အခန်းက ပန်းချီကလပ်အဆောက်အဦနှင့် မလှမ်းမကမ်း အငှားတိုက်အပေါ်ဆုံးအထပ်မှာ ရှိသည်။ လမ်းက အောက်သိုးသိုးအနံ့ နံသည်။ ဒိန်းမတ် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်။ သစ်ဆွေးများကို မီးဖိုသဖြင့် နံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သင်္ဘောသား လေးယောက် အရက်ထိုင် သောက်နေကြသည်။ သူတို့အရက်ဝိုင်းက ခြောက်ကပ်ကပ်။

အပေါ်ထပ် ဗာသာ့အခန်းရောက်တော့ အခန်းက သူထင်သည်ထက် သားနားသည်။ နံရံများက ဆေးသုတ်ထားပြီး ကြမ်းခင်းကို အနီရောင် ပါလစ် သုတ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်က အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းနေသည်။ အိပ်ရာကို ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ထိုးထားသည့် အိပ်ရာခင်းဖုံးထားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပန်းချီဆွဲသည့် ဒေါက်ခုန်တစ်ချပ်၊ ဗုံကလေး တစ်လုံး၊ ဆီဆေးနံ့နှင့် ပန်းချီကား အရောင်တင်သည့် တာပင်တိုင်ဆီနံ့။

“ဘာသောက်မလဲ ဆရာ။ အရက်ပြင်းလား၊ အရက်ချိုလား”

ဗာသာက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မူးရင်ပြီးရော”

ဗာသာက ကတော့ပုံဖန်ခွက်လှလှကလေး တစ်လုံးထဲတွင် အရက်ငဲ့ပြီး သူ့ကိုလှည့်ပေးသည်။ နောက်ခွက်ကို ထိ၍ ဆုတောင်းကြသည်။

အရက်က ဒိန်းမတ်ပြည်တွင်းဖြစ် အရက်ဖြစ်သည်။ သောက်လိုက်သည်နှင့် လည်ချောင်းတွေရှုကာ ပူထူသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။ သူ့မျက်လုံးက မျက်ရည်တွေနှင့်။

ဂေါ်ဂင်က ခွက်လွတ်ကို ကြည့်ကာ နောက်ထပ် အထည့်ခိုင်းသည်။

“ဇီအကြောင်တဲ့လူမျိုး ဆိုရင်တော့ ဒီအရက်ကို သောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ချို့တော့ တော်တော်ချို့တယ်ဟေ့၊ ပူသွားတာပဲ”

အရက်ပြင်းပြင်းသောက်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် နွေးသွားကာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ ဗာသာက ခုတင်စောင်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်သည်။

“ညည်းက ချစ်စရာကောင်းတယ်။ နေပါဦး ပန်းချီကျောင်းက ထွက် ရင် ညည်းဘာလုပ်မလဲ”

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့ ဆရာရဲ့”

“ဘာလဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး ယောက်ျားယူမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် နောက် မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုပစ္စည်းကိုတော့ ဗာသာပဲ ပိုင်တယ်လေ။ ပန်းချီသင်တန်း ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပြီး လူကြီးတွေအကြိုက် နေမှာပေါ့”

“ညီး ပါရီကို သွားဖို့ကောင်းတယ်။ မွန်မာ့ရပ်ကွက်မှာနေ၊ သိပ် ပျော်မှာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က လွမ်းသလိုလိုအသံဖြင့် ပြောသည်။ တကယ်လည်း ပါရီ ကို လွမ်းလာသည်။

“အနုပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် ပါရီဟာ ဗဟိုပဲ။ ညည်း ပြင်သစ် စကားကော တတ်ရဲ့လား”

“သိပ်မတတ်ပါဘူး။ ကျောင်းမှာ သင်သလောက်ပဲပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ဗာသာကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီမှာ ငါပြောမယ်။ ပြင်သစ်စကား မပိုင်ရင် စုတ်တန်မကိုင်နဲ့။ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား။ အနုပညာအကြောင်းပြောရင် ပြင်သစ်စကားမပါဘဲ ပြောဖို့ မရဘူး။ အချစ်အကြောင်း ပြောရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

ဂေါ်ဂင်က ခုတင်သို့ ရွှေ့ကာ ဗာသာအနီးတွင် ထိုင်သည်။ ဗာသာ ကိုယ်မှ လာဗစ်ဒါအနံ့သင်းနေသည်။ မိန်းမပျိုလေး၏ ကိုယ်နံ့မျိုး၊ မွှေးမွှေး သင်းသင်း၊ ဂေါ်ဂင်က ဗာသာပါးပြင်ကို နမ်းသည်။

“ညည်းက ချစ်စရာကောင်းတယ်။ စွဲလန်းအောင် လုပ်တတ်တယ် သိရဲ့လား”

ဂေါ်ဂင်က ပြင်သစ်စကားဖြင့် တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

ဗာသာက ချုပ်တီးထားရသည့် မိန်းမတို့၏ ရမ္မက်ဖြင့် သူ့ကို ပြန် နမ်းသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင် အံ့အားသင့်နေသည်။

*

ဗာသာအခန်းမှ ဆင်းလာတော့ တော်တော် မှောင်နေပြီ။ လမ်းမတွင် လူရှင်းနေသည်။ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းနေသည့် ဓာတ်ငွေ့မီးတိုင်များမှာ မီးရောင်ထိုးကျသည့် နေရာမှလွဲလျှင် တစ်လမ်းလုံး မှောင်နေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဂေါ်ဂင် လမ်းတွေမှာကုန်သည်။ ကိုပင်ဟောင်း၏ညက ပါရီလိုမဟုတ်။ ပါရီတွင် တစ်ညလုံး လူသူမအိပ်။ သန်းခေါင်တွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးလူစည်တုန်း ရှိသေးသည်။ သန်းခေါင်တွင် အိပ်မောကျနေသည်ကိုပင် ကိုပင်ဟောင်းမြို့ကို စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲမိသေးသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ပေါက်ဝ သံဝင်း တံခါးကြီးက ပိတ်နေပြီ။ လမ်းဒေါင့်က ရဲ့ ဆီသွား၍ သူ့သော့ဖြင့် ဖွင့်ပေးရန် ပြောသည်။

ရဲက တံခါးသော့တွဲကြီး တရမ်းရမ်းဖြင့် သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း . . .

“နောက်ကျလှချည်လား ဆရာရဲ့”

“စောပါသေးတယ်။ ပါရီမှာဆိုရင် ခုမှ လူစည်စရှိသေးတယ်။ နံနက် စာ စားပြီး အလုပ်ဆင်းဖို့ ထွက်ကြတုန်း” ဂေါ်ဂင်က မူးသံဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါက ကိုပင်ဟောင်းလေ။ ပါရီ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာက လူတွေ ညမှာ အိပ်ပြီး နေ့မှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ဆပ်ကပ်လူပျက်လို ဦးထုပ်ချွတ်၍ ရဲကို ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် “တော်ပါသေးတယ်ဗျာ။ တကယ်တော်တဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေပါပဲ။

တကယ်ပါ”

ဂေါ်ဂင်က ပြင်သစ် သီးချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းရင်း အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လူက ယိုင်နေသည်။ တံခါးဝရောက်တော့ လှေကားရင်း တွင် ထိုင်၍ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ဖွနေသည်။ သည်အိမ်ကြီးထဲကို သူ မဝင်ချင်။

ဗာသာနှင့် နေခဲ့သည့်တစ်ခဏသည် သူ့ကို အားသစ်လောင်းပေး လိုက်သည်။ သူ့အသွေးထဲသို့ သံမှုန်တွေ ဖျော်ထည့်လိုက်သည့်နှယ် သန်မာ လာစေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ မှောင်ထဲတွင် စမ်းရင်း သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

မနက်လင်းတော့ မက်တီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။ မက်တီမျက်နှာက မနေ့က ကွန်နီဟုန်း၏ ဆောင်းပါးကိစ္စကို သိနေပုံရသည်။ သူ့ပန်းချီပြပွဲ အပိတ်ခံရသည့် ကိစ္စကိုလည်း သိပုံရသည်။

“ငါဒီမှာ စစ်ရှုံးသွားပြီ။ ပါရီကို ပြန်တော့မယ်”

ဂေါ်ဂင်က နိဒါန်းမသွယ်ဘဲ ပြောသည်။

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောပေါ့၊ ရှင့်စိတ်ကို ကျွန်မဘယ်မှာ အစိုးရနိုင်မလဲ”

“မင်း ငါနဲ့ လိုက်မှာလား”

“ရိုဝင်မှာနေရသလို နေရမယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်မ အလုပ်လည်းရှိသေးတယ်။ ကလေးတွေအဖို့လည်း အဆင်ပြေနေတယ်။ ရှင် အိမ်ထောင်ကို ရှင်ရှာကျွေးနိုင်ပြီ ဆိုတဲ့အခါကျတော့မှ ကျွန်မ ပါရီကို လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ငါခေါ်သွားမယ်”

မက်တီက အလန့်တကြားဖြင့် . . .

“ဘာ ကလေးတစ်ယောက် ခေါ်သွားမယ် ဟုတ်လား။ ကြံကြီးစည်ရာ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါစိတ်ကောင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီ ကလေးတွေဟာ ငါ့ကလေးတွေပဲ။ ဒိန်းမတ်ဥပဒေအရ ပြောရင်တောင် အားလုံးကို ငါခေါ်သွားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီအထဲက တစ်ယောက်ကိုတော့ ငါခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

“မခေါ်ရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မှာလဲ”

မက်တီက အော်သည်။

“ရှင်းပါတယ်။ အဖေလုပ်တဲ့လူက ပါရီမှာဆိုတော့ သူ့မိသားစုဟာ လည်း ပါရီမှာနေရမှာပေါ့။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ကို ငါခေါ်သွားမယ်။ မင်းတို့ကတော့ ဒီမှာ အလည်သဘော နေရစ်ခဲ့ကြဦးပေါ့။ ဒါပဲပေါ့”

“ရှင် ရူးနေတာ၊ ရှင်ရူးနေတာ”

မက်တီက အော်သည်။

“မအော်ပါနဲ့ မက်တီ၊ ငါဟာ အဖေဆိုတော့ မိသားစုကိစ္စကို ငါဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ”

*

(က)

ပါရီသို့ ဂေါ်ဂင်ပြန်လာတော့ သားငယ် ကလိုဗစ်လည်း ပါလာသည်။ ကလိုဗစ်က ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ စကားနည်းသည်။ သူ့အစ်မ အယ်လင်းနှင့်တူသည်။ ပြင်သစ်နယ်နိမိတ်ထဲရောက်တော့ ကလိုဗစ်အဖို့ မြင်မြင်သမျှ အထူးအဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒိန်းမတ်ကလေးဖြစ်မသွားသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဂေါ်ဂင်အောက်မေ့မိသေးသည်။ သားတွေ သမီးတွေထဲတွင် အလင်းနှင့်ကလိုဗစ်က ပြင်သစ်နှင့်အတူဆုံးဖြစ်သည်။ ယခု အဖေနှင့်အတူ လိုက်နေရလျှင် ကလိုဗစ်အဖို့ ကောင်းသည်။ ပါရီတွင် အစားအသောက် ချို့တဲ့ကောင်းချို့တဲ့မည်။ သို့ရာတွင် အဖေ၏ အယုအယကိုတော့ ခံရမည်။

သူတို့သားအဖတွင် အိတ်စုတ်ထဲမှ အဝတ်အစားပိုတစ်ခုမှလွဲ၍ တခြားဘာမှ မပါ။ ဂေါ်ဂင်တွင် ခရီးသွား ခြံစောင်ကလေးတစ်ထည်၊ ပန်းချီဆွဲသည့် ပစ္စည်းတချို့တော့ ပါသေးသည်။ ပိုက်ဆံကတော့ တစ်ပြားမှမပါ။ ပန်းချီဆွဲ ဒေါက်ခွန်နှင့် လေးလံသည့် ပစ္စည်းများကို စရိတ်သက်သာအောင် သင်္ဘောနှင့်ပို့လိုက်သည်။ သူစုထားသည့် ပန်းချီကားတွေထဲက ဂျူကိုင်း၏ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ယူခဲ့သည်။ ပါရီတွင် ပြန်ရောင်းလျှင် ငါးရာလောက်တော့ ရမည်။ ထိုငွေငါးရာဖြင့် သူ့ပန်းချီကားတွေ ရောင်းချသည့်အချိန်လောက်အထိ တော့ အလျင်မီလောက်သည်။

“တို့သားအဖ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သိပ်မကုန်ပါဘူးကွာ။ အမိုးကလေးရယ်၊ ကျောခင်းစရာလေးရယ်၊ စားစရာနည်းနည်းရယ်၊ ပန်းချီပစ္စည်းရယ် ရရင်တော်ပါပြီ”

ဂေါ်ဂင်က သူ့သားကို ပြောသည်။
 ကလိုဗစ်က ခပ်တည်တည် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ပါးကို
 တို့သည်။ အမိုးတစ်ခု၊ ကျောချစရာ တစ်နေရာ၊ ပန်းချီ ပစ္စည်းတချို့။
 စင်စစ် သူ့တောင့်တချက်သည် မများ။ သို့ရာတွင် ဆန္ဒပြည့်ဖို့
 ကတော့ လွယ်သည်မဟုတ်။

ထိုနေ့ညက သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် အပေါ်စား ဟိုတည်တစ်ခု
 တွင် တည်းကြသည်။ နေရာက ညစ်ပတ်သည်။ အခန်းက ပြည့်တန်ဆာတန်း
 လျား စော်နံ့သည်။ ကလိုဗစ်အတွက် တွေး၍ စိုးရိမ်သေးသော်လည်း ကလိုဗစ်
 က အထူးအဆန်းတွေ တွေ့ရသဖြင့် ပျော်နေသည်။

မနက်လင်းတော့ ကလိုဗစ်ကို မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာ၏ အိမ်တွင်
 ထားခဲ့ပြီး သူယူလာသည့် ဂျုံကိုင်း၏ ပန်းချီကားကို ရောင်းဖို့ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့
 သည်။ ပန်းချီကားက သူထင်သလောက် မရ။ အများဆုံး သုံးရာလောက်
 အထိသာ ပေးကြသည်။ ပန်းချီကား၏ တန်ဖိုး တစ်ဝက်လောက်သာရှိသည်။

အပြန် ကလိုဗစ်ကို ဝင်ခေါ်တော့ ဂေါ်ဂင်က . . .

“နေစရာ ရှာရဦးမယ်ဗျ။ ဈေးပေါပေါ စတူဒီယိုကလေးတစ်ခုလောက်
 များ မတွေ့ဘူးလား” ဟု ရှုပ်ကို မေးသည်။

“ဖရေမင် လမ်းကြားကလေးထဲမှာ စတူဒီယိုတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။
 ဖရေမင်လမ်းကို သိသလား”

“အင်း မှတ်မိသလိုလိုပဲ။ လမ်းကျဉ်းကလေးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းကျယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ
 ဘူလ်ဂေးရီးယန်း ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ငှားနေတဲ့ စတူဒီယို တစ်ခုရှိတယ်။
 အောင်မြင်တဲ့ ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ညစ်ပြီး အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ
 ကြိုးဆွဲချသေဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က။ အဲဒီအခန်းကတော့
 ငှားမယ့်သူ မရှိလို့ ငှားခသက်သာမှာပဲ”

“ကျွန်တော် သွားကြည့်ဦးမယ်လေ”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

(ခ)

ဖရေမင် လမ်းကြားကလေးက သူထင်သလောက်တော့ မညစ်ပတ်။
 တစ်ဘက်ပိတ် လမ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သည်။ လမ်းခင်းကျောက်များ ပေါ်သို့
 နေရောင်ကျဖူးဟန်မတူ။ စိုစွတ်ချော်ကျိနေသည်။ ရှုပ် ပြောသည့်အတိုင်း အခန်း
 က ကျယ်သည်။ အခန်းခ သက်သာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအခန်းကလေးကို

ငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထုတ်တွင် ချိတ်ကြီးတစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ချိတ်ကြီးကိုမော်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီချိတ်ကြီးကို ကြိုးချည်ပြီး ကြိုးဆွဲချတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အရင်နေသွားတဲ့လူက အားကစား လေ့ကျင့်ရအောင် ဆိုပြီး ထုတ်မှာ ချိတ်ကြီးတပ်ထားခဲ့တာ။ ငါဖြုတ်ပေးမယ်လေ”

အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးကျချင် ကျမှာပါ”

“ဟေ”

“အော် ကျွန်တော် အားကစားကျင့်ဖို့ အသုံးကျမှာပါလို့ ပြောတာ ပါ။ တခြား ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်သားလည်း ပါပါတယ်”

ကလိုဗစ်က အခန်းထောင့်က သတင်းစာ အဟောင်းတွေကို မွှေနှောက်နေသည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။ မိန်းမကြီးက ခပ်ဝဝ။ အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မှင်မွေးတစ်ချောင်း နှင့်။

“သူငယ်ကလေးက ချစ်စရာလေးနော်။ သူတို့အမေကော ပါမှာပေါ့”

“နောင်မှ လာမှာပါ။ ခုတော့ ကလေးတွေနဲ့ သူ့မိဘများဆီ သွားနေတယ်”

မိန်းမကြီးက နောက်ထပ် ဘာမျှမမေးတော့။ အိမ်ငှားခကို အင်္ကျီထဲ သို့ ထည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုပင်ဟောင်းမှာဆိုလျှင် စပ်စပ်စုစု မေးခွန်းတွေ မေးဦးမည်။ ပါရီမှာတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါ။

ဂေါ်ဂင်က ကလိုဗစ်ကို အိမ်တွင်ထားရစ်ပြီး အပြင်သို့ ပေါင်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲထွက်ဝယ်သည်။ အိမ်ပြန်အရောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အားရပါးရကစားနေသည့် ကလိုဗစ်ကို တွေ့ရသည်။ သတင်းစာ အဟောင်းထဲက ရုပ်ပုံတွေကို ဖြတ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ရွက်ဖျင်အိတ်ထဲနှိုက်ပြီး ပန်းချီကား ကင်းဘတ် စကိုက်သည့် ကပ်ကျေးသေးသေးတစ်လက်ကို ထုတ်ပေးသည်။

“ရော့ဟေ့ သား၊ ဟောဒီ ကပ်ကျေးလေးနဲ့ဖြတ်။ ပါပါ ထမင်းစားဖို့ စီစဉ်ဦးမယ်”

ပေါင်မုန့် လှီးရင်း ဂေါ်ဂင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သည်လို နေရာမျိုးတွင် ကလေးကြာကြာနေရလျှင် ကသီလင်တဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့စိတ်ထင်ရာ လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရသည်။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော အခန်းကို သူလှည့်ကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် သစ်

သားကုတင်တစ်လုံး၊ မွေ့ရာအဟောင်းတစ်လိပ်နှင့် ဖင်ကျွဲနေသည့် ကုလား ထိုင်စုတ်တစ်လုံးသာရှိသည်။ မက်တီထံ စာရေး၍ စောင်၊ မွေ့ရာနှင့် အိပ်ရာခင်း နှစ်ထည်လောက်တော့ တောင်းရဦးမည်။ ဂျုံကိုင်း၏ ပန်းချီကား ရောင်းရသည့် ငွေကလေးနှင့် ပရိဘောဂလည်း ဝယ်ဖို့ဝေးစွ။ အတည်တကျ မဖြစ်မီအထိ သူတို့သားအဖ စားလောက်အောင်တောင် မနည်းချွေတာသုံးရမည်။

ဂေါ်ဂင်က အိပ်ရာပေါ်တွင် စက္ကူတစ်ချပ်ဖြန့်ခင်းပြီး ပေါင်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲများတင်သည်။

“လာဟေ့ လူလေး။ မနက်စာပေါ့ကွာ။ ဒီနေ့တော့ ဒါနဲ့ပြီးလိုက်ကြ တာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကြမှ ရေနံဆီ မီးဖိုတစ်လုံး ဝယ်ပြီး ဟင်းလေးဘာလေး ချက်ရမယ်”

ကလိုဗစ်က ဒိန်ခဲတစ်ခဲကို ကိုင်ပြီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။ စိတ် ဓာတ်ကျပုံမရ။ သူ့အဖေကို သူယုံကြည်ပုံရသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြန်၍ပြုံးရင်း “ကောင်းရဲ့လားကွ”

“ကောင်းတယ် ပါပါရ။ ဒိန်းမတ် ဒိန်ခဲထက် သာတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်၍ သူ့သားကို နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်တစ်ခုလှီးပေး သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် သည်လောက် တစ်ခါမျှ မဆင်းရဲစဖူး။ သေသေ ချာချာတွေးကြည့်လျှင် သူလုပ်နေပုံသည် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာ တွင် ဂေါ်ဂင် မကြောက်။ သူ ပါရီရောက်နေပြီ။ ပန်းချီဆရာတို့၏နိုင်ငံကို ရောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူအားရှိသည်။

(ဂ)

တစ်နေ့လုံး ဂေါ်ဂင် ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ပန်းချီကားတွေ တစ်ကားပြီး တစ်ကား ဆွဲသည်။ မက်တီထံက အဝတ်အစား အိပ်ရာလိပ်စသည်တို့ ရောက် လာနိုးဖြင့် မျှော်သော်လည်း တစ်ခုမျှ မရောက်လာ။ စောင်ကလေးတစ်ထည်မှ ပိုပေးဖော်မရ။ ကလိုဗစ် ခမျာ ခရီးသွားအိပ်ရာလိပ်ပတ် ရွတ်ဖျင်ကြီးကို ခြံ၍ သစ်သားကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ရသည်။ ဂေါ်ဂင်က လမ်းဘေးသစ်သားပုံကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် လွင့်ပစ်ထားသည့် မွေ့ရာအစုတ်တစ်ထည်ကို ကောက်လာကာ ထိုမွေ့ရာစုတ်ကို ကြမ်းပေါ်တွင် ခင်းအိပ်သည်။

ထိုနှစ်က ပါရီသည် စိုစွတ်သည်။ အေးလည်း အေးသည်။ ညဆို လျှင် ကလိုဗစ်တစ်ယောက် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ချမ်းလွန်းမက ချမ်းတော့ သားအဖနှစ်ယောက် အတူအိပ်ကာ ကိုယ့်ငွေဖြင့် နွေးရသည်။ လက်ထဲက

မြသန်းတင့် ✦ ၄၅

ပိုက်ဆံကလေးကုန်သွားတော့ ဂေါ်ဂင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အလုပ်ရ သည်။ ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်ထံတွင် ကျောက်တုံးဖဲ့သော အလုပ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စားလောက်သောက်လောက် ရသည်မဟုတ်။ မသေထမင်း စား လောက်ရုံမျှ ဖြစ်သည်။

ကလိုဗစ်က တစ်ချက်မျှ မညည်း။ သို့ရာတွင် အအေးဒါဏ်နှင့် အစာရေစာကြောင့် သူ့ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာသည်။ ဆောင်းတွင်းရောက် တော့ ကလိုဗစ် ကျန်းမာရေးသည် ခံနိုင်ရည် နည်းလာသည်။ တစ်နေ့ ဂေါ်ဂင် အလုပ်က အိမ်ပြန်လာတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် တအင်အင် ညည်းရင်း အဖျား တက်နေသည့် ကလိုဗစ်ကို တွေ့ရသည်။

“ပါပါ မျက်လုံးတွေ သိပ်ပူတယ်”

ကလိုဗစ်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ပါးကို စမ်းကြည့်သည်။ ရေနံဆီ မီးဖိုအဖုံးလို ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က အခန်းဝသို့ထွက်၍ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးကို ခေါ်သည်။

“ဆရာဝန် မြန်မြန်ခေါ်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော့်သားလေး သိပ်ဖျားနေ တယ်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ မုတ် ဆိတ်မွေးချွန်ချွန် ကြင်နာသည့် မျက်လုံးများရှိသည့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ ဆရာဝန်က ကလိုဗစ်၏ နှလုံးကို စမ်းသည်။ မျက်လုံးကို ဖြိုကြည့် သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းရမ်းကာ . . .

“ကလေးက သိပ်ဖျားနေတယ်။ နွေးနွေးထားမှ ဖြစ်မယ်။ အဖျားကျ တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အစားအသောက် ပူပူနွေးနွေးကျွေးရမယ်။ နွားနို့ များများ တိုက်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

“နမိုးနီးယား။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့နာပြုတစ်ယောက် ထားရမယ်။ ကလေး ဆေးရုံ ကောင်းကောင်းရှိရင်လည်း အကောင်းသား၊ ခုတော့ ”

“သူ့နာပြုအဖြစ်တော့ ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ ဆရာ။ အနည်းဆုံး ည ဘက်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ နေ့ခင်းဆိုရင်တော့ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဆရာဝန်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

“အေးလေ၊ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ပြုစုပေါ့”

“ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ ဆရာ” ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်ကလေးကို လာကြည့်ဦးမယ်လေ။ ကလေး နေကောင်း တော့မှ ရှင်းတာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဇီဝိတဒါန လူမမာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ကျုပ်ကလည်း ဇီဝိတဒါန ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ချမ်းသာချင်လို့ ဆရာဝန်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

ဆရာဝန်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ဆရာဝန် ပြန်သွားတော့ သူ့သားအနီးတွင် ဂေါ်ဂင်ထိုင်သည်။ အဝတ်ကို ရေဆွတ်၍ညှစ်ပြီး သူ့သားနဖူးပြင်ကို အုပ်ပေးသည်။ ခဏကြာ တော့ ကလိုဗစ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး ဂေါ်ဂင် ငုတ်တုတ် ထိုင်၍ မိုးလင်းရသည်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ကလေးကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မိသည့်အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်သည်။

ဆရာဝန်က အစားအသောက် ပူပူနွေးနွေး ကျွေး၍ နွေးနွေးထွေးထွေး ထားရမည်ဟုဆိုသည်။ ခက်သည်က ထိုအရာများသည် အလကားမရ။ ပိုက်ဆံရှိမှရမည်။ သို့ရာတွင် နို့ဆိုင်က မိန်းမကြီးကတော့ သူ့ကို အကြွေးပေးလောက်အောင် မိုက်မဲလိမ်မည် မဟုတ်။ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ကိုလည်း အကြွေးပေးရအောင် မနည်းကြီးပြောယူရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် နှင်းတဖွဲဖွဲကြား ဂေါ်ဂင် အလုပ်ရှာရန် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ မီးသွေးဖိုးနှင့် စားစရာဖိုးကလေးရလျှင် ရရာအလုပ်ကိုပင် လုပ်တော့မည်။ မည်သည့်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိ။ သူလုပ်မည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီက စုတ်ပြီဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ လက်ဖျားတွင် ဖွာရာကြဲနေပြီ။ အစွန်းတွေ အကွက်တွေကလည်း ချွတ်၍မရတော့။ သည်အဝတ်အစားတွေနှင့် စာလျှင် အလုပ်သမားဝတ်စုံပြာ သို့မဟုတ် ပန်းချီဆွဲသည့် ဇင်စဝတ်စုံကမှ ဟန်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်သမားဝတ်စုံဖိုးပင် သူ မတတ်နိုင်။

ဖိနပ်အောက်ခုံကလည်း ပါးနေပြီ။ ပလက်ဖောင်း သမံတလင်းက အအေးဓာတ်သည် ဖိနပ်ခွာကိုဖောက်၍ ဖဝါးထဲသို့စိမ့်ဝင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်၌ ကလည်း အစာအဟာရ ချို့တဲ့၍အားနည်းနေပြီ။ ပါရီဆောင်းသည် ခါတိုင်း ထက်ပိုအေးနေသည်ဟု ပင်ထင်ရသည်။ အအေးဒါဏ်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်နေသည်။

တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း လျှောက်ရင်း စိန်ဗင်းဆင့် ရပ်ကွက်အစွန်က ကွက်သစ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အဆောက်အဦး ခပ်အိုအိုများတွင် ဆိုင်ငယ်ကလေးတွေ ဖွင့်ထားသည်။ လမ်းတစ်လမ်းအရောက်တွင် ပြတင်းပေါက်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ဂေါ်ဂင် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ကြော်ငြာပိုစတာကပ်မည့်သူ အလိုရှိသည်။ မန်းချုံကုမ္ပဏီ ဟု ရေးထားသည်။”

ဂေါ်ဂင်က မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။ အအေးထဲက လာ၍ လောမသိ။ အခန်းထဲတွင် သိသိသာသာ နွေးနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်လာကာ . . .

“ပိုစတာရေးတဲ့ အလုပ်လိုချင်လို့ပါ” ဟု ပြောသည်။

မန်းချုံက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“မင်းနဲ့ မကိုက်ပါဘူး။ အလုပ်က အလုပ်ကြမ်း၊ အလုပ်လက်မဲ့တို့၊ အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့ သဘောသားတို့၊ အရက်သမားတို့လို လူတွေမှ လုပ်နိုင်မှာ”

“ကျွန်တော်စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာလည်း ကလေးက မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

မန်းချုံက နောက်တစ်ကြိမ် မော့ကြည့်သည်။ သဘောကောင်းပုံရသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူကို သပ်ရပ်စွာ ဖြတ်ထားသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမယ့် လခတော့ သိပ်မပေးနိုင်ဘူး။ အလုပ်က ညစ်ပတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း လုပ်ပေါ့။ တို့မှာ သားသမီးတွေရှိတော့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သားသမီးတောင်မကပါဘူး။ မြေးတွေတောင်ရနေပြီ။ အိမ်မှာကလေး နေမကောင်းရင် ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရလဲဆိုတာ ငါလည်း ကိုယ်ချင်းစားပါတယ်”

“ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှာ ပြားနှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လောက်ပဲရရ မရှိတာနဲ့စာရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ တစ်နေ့ကို ငါးကျပ်ပေးမယ်။ ဒီနှုန်းကတော့ထုံးစံပဲ”

(ဃ)

နောက်တစ်နေ့တွင် ကော်ပုန်းတစ်ပုန်း၊ ပိုစတာတစ်လိပ်ကို ကိုင်၍ ဂေါ်ဂင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ပိုစတာက ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်းသို့ ဈေးပေါပေါနှင့် ပို့ပေးမည်ဟူသော ခရီးသွားကိုယ်စားလှယ် ကြော်ငြာဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက စိုစွတ်အေးမြနေသဖြင့် ကော်တွေ လက်မှာခဲကုန်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့လုပ်ပြီးနောက် သူ့အိမ်ခန်းအတွက် မီးသွေးဖိုးရပြီ။ ကလိုဗစ်အတွက်လည်း စားစရာ ပူပူနွေးနွေး လုပ်ပေးနိုင်ပြီ။ အိမ်ရောက်လျှင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက ကလိုဗစ်ကို လာကြည့်ပြီး ဟင်းချို ပူပူတိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်။ လူမမာပြုစုနေကျပါ”

ဟု အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်အကိုင် ဟန်ကျ ပန်ကျဖြစ်ရင် ဒေါ်ဒေါ် ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ကန်တော့ပါ့မယ်”

ဂေါ်ဂင်က ညပိုင်းတွင် ကလေးကို ပြုစုပြီး နေ့လည်ဘက်တွင် ပို စတာ လိုက်ကပ်သည်။ ကူလီတွေသောက်တတ်သည့် ရင်ကွဲမတတ်ပြင်းသော အပေါစားအရက်ကိုသာ သောက်နိုင်သည်။ အရက်ကပြင်းသဖြင့် ကျန်းမာရေး အတွက် မကောင်း။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် “ပါစက” ကလေးထည့်ရမည် မဟုတ်လော။

ကလိုဗစ်က တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာလာသည်။ အဆုတ်ရောင် သက်သာ၍ အဖျားလုံးလုံး ပျောက်သော်လည်း ကလိုဗစ်ခမျာ ချုံးကျသွား သည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ပါးရေခွက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ ရှုံ့တွ ကွဲအက်နေ သည်။

“ခရီးသွားနိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကလေးကို ခေါ်သွားပါ။ လေ ကောင်း လေသန့် ရှူရမယ်။ အစားကောင်းကောင်း စားရမယ်။ ကလေး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ထားရမယ်” ဟု ဆရာဝန်က အကြံပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပါ့မယ် ဆရာ”

တစ်နေ့ ငါးကျပ်မျှသော ဝင်ငွေဖြင့် သူ့သားကို ကျောင်းမထားနိုင်။ ထို့ကြောင့် ချေးငှားထားရတော့မည်။ သို့ရာတွင် မည်သူထံက ချေးမည်နည်း။ ရှုပ်ကလည်း အရင်ကလို ချောင်ချောင်လည်လည် မဟုတ်တော့။ သူ့မိတ်ဆွေ ဒီဂါးစ်ကလည်း ပြင်သစ်တောင်ပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီ။ သူ့နှမ မာရီထံမှပင် ချေးရတော့မည်။

တကယ်တော့ မာရီထံသွား၍ ပိုက်ဆံမချေးချင်။ မာရီထံ သွားရ သည်မှာ အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်သည်။ မာရီက မက်တီဘက်သား ဖြစ် သည်။ သူ့အစ်ကို ဂေါ်ဂင်ကို အထင်သေးသည်။ သက်သက်အရူးထ၍ အလုပ် မှထွက်သည်ဟု သူမြင်သည်။ ထိုအတိုင်း တစ်ခါတုန်းက ပြောင်ဖွင့်ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော။

မာရီ၏အိမ်က ခမ်းနားသည်။ သူ့အဝတ် အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် နှင့် ကော်နံ့နံ့သော သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြည့်၍ ရှက်မိသေးသည်။ အိမ်ဖော်ကပင် သူ့ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မာရီက ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို အပြစ်တင်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြောသမျှကို ပြီးအောင် နားထောင်သည်။

စကားတစ်လုံးမျှမပြော။

မြသန်းတင့် ✦ ၄၉

“နင်တို့ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ မက်တီပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ငါဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွှေပွဲစားယောင်ဆောင်ပြီး ညာယူခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဆင်းရဲတွင်းထဲပို့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကလိုဗစ်က ဒုက္ခရောက်ပြီး မက်တီနဲ့ တခြားကလေးတွေကတော့ တစ်နေ့ ငါးကြိမ်စားရင်း ငတ်နေတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြောသည်။

“ပိုက်ဆံတို့ ဘာတို့ချေးဖို့ လာတာဆိုရင်တော့ အစ်ကိုစိတ်ကူးလွဲပြီ။ အစ်ကို လုပ်နေတာတွေကို မာရီတစ်ခုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အစ်ကို ဒီလိုလုပ်တာ များနေပြီ။ ဒီတော့ မာရီ အားမပေးချင်ဘူး”

မာရီ ရုပ်က ကြည့်၍မကောင်း။ သို့ရာတွင် ဒေါသ ထွက်နေသဖြင့် သူ့ဥပမိရုပ်သည် ခန့်ငြားနေသယောင် ထင်ရသည်။

“အေး၊ ဒါတော့ နင်တို့သဘောပါ။ ငါကတော့ ကလိုဗစ် ကျောင်း အပ်ဖို့ ငွေနည်းနည်းလိုလို လာတာပဲ။ တစ်လောက နေမကောင်းလို့၊ ဆရာဝန်က သူ့ကို တောပို့ထားရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ တောက ကျောင်းတစ်ကျောင်း ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး လာခဲ့တာပဲ”

“မာရီအိမ်က လူက အစ်ကိုကို ချေးရင်တော့ အလကားပေးတဲ့ သဘောပဲ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ ပြန်မရဖူးတာကို ချေးနေရင်လည်း အပိုပဲ နေမှာပေါ့”

မာရီက ပြောသည်။

“ဒါတော့ နင်တို့သဘောပေါ့။ ချေးတယ်လို့ ခေါ်ခေါ်။ ပေးတယ်လို့ ခေါ်ခေါ် ငါကတော့ ပိုက်ဆံရဖို့ လိုရင်းပဲ”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် နေဦးလေ။ အိမ်ကလူကို မေးကြည့်ရဦးမယ်။ သူ့သဘောက ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး”

“လုပ်စမ်းပါဟာ”

ဂေါ်ဂင်က သူ့နှမကို ကြည့်သည်။ သူ့နှမသည် ပါးစပ်ကသာ ပြောသော်လည်း တကယ်ကျတော့ မနေနိုင်။

(c)

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ မာရီသူ့အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကလိုဗစ် တကယ်နေကောင်း မကောင်းလာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ကလူကတော့ သဘာတူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုသား ကျောင်းနေသရွေ့ ထောက်ပံ့မှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

မာရီ၏ယောက်ျားက ဂျူအန်ဖြစ်သည်။ ပီရူးအမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြော လိုက်ပါ”

ထိုနေ့က ဂေါ်ဂင် အားလပ်ရက် ဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းသဖြင့် ထိုနေ့ တစ်နေ့လောက်ကိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သည်။ မာရီနှင့် စကား မများချင်။

မာရီက ညစ်ပတ်၍ စွန်းထင်းပေရေနေသော ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့် ရင်း . . .

“အစ်ကိုတို့လည်း ကြမ်းလေးဘာလေးများ တိုက်ကြပါဦး။ ညစ်ပတ် နေတာပဲ”

“အေး။ ငါ့အိမ်ဖော် ကောင်မလေးကို ပြောရဦးမယ်။ ကောင်မလေးက သိပ်ကရော်ကမယ် နိုင်တာပဲ”

မာရီက ဂေါ်ဂင်၏ ပြက်လုံးကို မရယ်။ အခန်းထောင့်တွင် ထောင် ထားသည့် ပန်းချီဆွဲဒေါက်ခုန်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရင် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အကျဉ်းတိုက်ကို ထောင်မှူးလာစစ်တုန်း ရပ်စောင့်နေရသည့် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိပ် ရာပေါ်က ကလိုဗစ်က ပန်းချီကားကို ကြည့်သည်။ ပန်းချီကားက ပုံတူပန်းချီ ကား၊ အရောင်စူးစူး ရဲ့ရဲ့တင်ထားသည်။ မာရီ ကြိုက်မည့်ကားမျိုး မဟုတ်။ မာရီက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ကာပြန်လှည့်လာသည်။

“နင့်ယောက်ျားက ပန်းချီကားလေး ဘာလေး မဝယ်ဘူးလား။ စပါယ်ရှယ် ဆွဲပေးမယ်လေ”

ဂေါ်ဂင်က ရိုးရိုးသားသား ပြောသည်။ သူ့အကြွေးကို ပန်းချီကားဖြင့် ဆပ်မည်ဟု စိတ်ကူးရသည်။

“အစ်ကို ပန်းချီကားတွေကို မာရီ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အစ်ကို သိ သားပဲ။ အစ်ကို့လို ပညာအဆင့်အတန်း ရှိတဲ့လူမျိုးက ဒီလိုဟာတွေ လုပ်နေ တာကို မာရီ နားမလည်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က တဟားဟား ရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့် အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်နေသည့် ကလိုဗစ်ပင် လန့်ဖျပ်ထထိုင်သည်။

“နင့်ဟာ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ် မာရီ။ ငါပညာတတ် တယ်လို့ နင်ထင်သလား။ ဒီမှာ မာရီ။ ရွှေဆိုင်တန်းမှာ ငါ့ဝင်ငွေထက် သုံးလေး ဆဝင်ပြီး ဉာဏ်ဆိုလို့ တစ်ပြားသားမရှိတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီး၊ အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောဖို့တောင် မကောင်းဘူး”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အောင်မြင်နေရတာလဲ”
မာရီက အထင်သေးဟန်ဖြင့် မေးသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပခုံးကို ချိပြရင်း

“သူတို့မှာ အရည်အချင်းတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီအရည်အချင်းမျိုးက တခြားသူတွေမှာ မရှိဘူး။ သူတို့ရယ်၊ သုဘရာဇာတွေရယ်၊ ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်းတွေရယ်၊ မိလ္လာသိမ်းတဲ့လူတွေရယ်မှာပဲ ရှိမယ်။ အဲဒီ အရည်အချင်း ကတော့ ဘာပစ္စည်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မရွံ့မရှာ ကိုင်တွယ်ရဲတဲ့ အရည်အချင်းပဲ”
မာရီက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ကလေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဩ သူများကျတော့ မြင်တတ်လိုက်တာ။ အစ်ကိုကျတော့ကော၊ အစ်ကိုနေပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကဲပါလေ အစ်ကို ကောင်းမယ်ထင်တာ အစ်ကို လုပ်ပေါ့။ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသနားချင်နေပါ။ မက်တီနဲ့ ကလေးတွေကိုတော့ သနားပါဦးလို့”

မာရီပြန်သွားတော့ သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့သားကို တောသွားနေဖို့ ဖျောင်းဖျာသည်။ ကလိုဗစ်က မသွားချင်။ သူ့အဖေနှင့် မခွဲချင်။

“သား နေကောင်းရင် ပါပါနဲ့အတူ လာနေမယ်နော်”

“ဒါပေါ့ကွ။ သားနေကောင်းရင် ပါပါနဲ့အတူ ပြန်နေရမှာပေါ့။ သား အဖနှစ်ယောက် လူပျိုလုပ်နေကြမှာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်သည် သူ့သားကို လိမ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကလိုဗစ်ကို ကျောင်းအပ်ပေးပြီး မာရီဆီက ရသည့်ပိုက်ဆံဖြင့် ကျောင်းလခပေးပြီးသည့် နောက်တွင် သူ့ဘဝကို သူပို၍ သဘောပေါက်လာသည်။ တကယ်တော့ သူ သည် အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက် မဟုတ်လော။ မိသားစုကို ယခင် ရွှေပွဲစား လုပ်စဉ်က အခြေမျိုးတွင် ထားနိုင်ရမည်ဟု မက်တီက တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောဖို့ ပိုက်ဆံမရှိမချင်း အိမ်ထောင်ဦးစီး မဖြစ်နိုင်တော့။

(စ)

ကလိုဗစ်ရှိတုန်းက ကလိုဗစ်သည် သူ့ဘဝ၏ မဏ္ဍိုင်ဖြစ်သည်။ ကလိုဗစ်မရှိတော့ ဂေါ်ဂင် သူ့သားကို လွမ်းသည်။ စိတ်ဆင်းရဲရှာသည်။ ညည တွင် အိပ်၍မရ၊ အိပ်မပျော်တိုင်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးမိရာက မက်တီကို အမုန်းကြီးမုန်းလာသည်။ ညတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း နေခြင်းကို ငြီးငွေ့ လာသည်။

သူ့အဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုနေပြီ။ သို့ရာတွင် အငြီးပြေ ပြည့်တန် ဆာအိမ်သွားရမည်ကို သူစက်ဆုပ်သည်။ (သွားစရာ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ။) သူ

လိုချင်သည်က သွေးသားတောင့်တမှုကို ဖြေဖျောက်ရေး မဟုတ်။ အချစ် ဖြစ်သည်။ မက်တီ၏အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကိုပင်ဟေဂင် ပန်းချီကလပ်က ပန်းချီ သင်တန်း ကျောင်းသူကလေး၏အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ (သူ့အမည်ကို ဂေါ်ဂင် မေ့၍ပင်နေပြီ။) အမည်ကိုမေ့သော်လည်း အတွေ့ကိုသူမမေ့။ ဖြူဖွေးပူနွေးသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအထိအတွေ့ကို သူမမေ့။

သို့ဖြင့် ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ပန်းချီကားတွေ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ဆွဲ သည်။ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ပိုစတာကပ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ဆောင်းတွင်းတွင် အနွေးဓာတ်ရရန်အတွက် အပေါ်စား အရက်ပျင်းများကို သောက်သည်။

သူ့လုပ်ခက မတိုးသေး၊ ယခုတိုင် တစ်နေ့ ငါးကျပ်စားဘဝမှာ ရှိသေးသည်။

ဂေါ်ဂင်အလုပ်မျိုး စုံလုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဘယ်အလုပ်ကိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပါ လက်ပါ လုပ်သည်။ လှေထိုးလည်း လိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေပွဲစားအလုပ်ကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ အလုပ်ရှင်များကလည်း ကျေနပ်ကြသည်။ တစ်နေ့နံနက် ကြော် ငြာကပ် အလုပ်သမားတွေ အလုပ်မသွားမီ ပိုင်ရှင်က သူ့ကိုခေါ်သည်။

“မင်း ရုံးခန်းမှာ ထိုင်လုပ်မလား။ ငါ့မှာ မင်းလို လက်ထောက်တစ် ယောက် လိုနေတယ်။ စာရင်းအင်းနိုင်ရမယ်။ အုပ်ချုပ်တတ်ရမယ်။ စ စချင်း တစ်လကို နှစ်ရာပေးမယ်။ အလုပ်ဟန်ကျရင် နောက်ခြောက်လကြာတော့ တစ်ရာတိုးပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်သေးဘူး ခင်ဗျ။ စဉ်းစားပါရစေဦး”

ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို ပိုင်ရှင်မျက်စေ့ ကျသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။ အံ့ဩ လည်း အံ့ဩသည်။

“ဒါမင်းကို အခွင့်အရေးပေးတာပဲကွ။ မင်းက ပန်းချီအခြေခံလည်း ရှိတော့ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းမှာ မင်းလုပ်ရင် ဟန်ကျမယ်”

ဂေါ်ဂင်က စဉ်းစားဦးမည်ဟု ကတိပေးကာ သူ့ကော်ပုန်းနှင့် ပိုစတာ စာရွက်ကိုယူပြီး ထွက်လာသည်။ ထိုနေ့က သူ့ပိုစတာကပ်ရမည့် ရပ်ကွက်မှာ စိန့်လာဇာရေ ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ တစ်လ ငွေနှစ်ရာဆိုတော့ သိပ်မဆိုး။ ငြင်း လျှင် မိုက်ရာကျတော့မည်။ ကလိုဗစ်က လူပေးသူပေးဖြင့် ကျောင်းနေရသည် မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က အတည်တကျ ရုံးထိုင်ရသည့် အလုပ် မျိုးကို သူမလုပ်ချင်။ သည်ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်မိလျှင် ဖင်မြဲတော့မည်။ ယခုရုံးထိုင် အလုပ်ဆိုတော့ လည်ပင်းက ကြိုးက တင်းသည်ထက် တင်းလာတော့မည်။ ပိုပြီး အထွက်ရခက်တော့မည်။

ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သဖြင့် ကပ်စရာရှိသည့် ပိုစတာများကို ကပ်သည်။ ပိုစတာက ဂျာနယ်သစ်တစ်စောင်ထွက်မည့် ပိုစတာဖြစ်သည်။ ပိုစတာတွင် ပန်းနုရောင် ဖင်ကြပ်ဘောင်းဘီနှင့် ကောင်မလေးရုပ်ပုံပါသည်။ ဂေါ်ဂင်က အလိုလိုစိတ်ဆိုးကာ ကောင်မလေး၏ ပန်းနုရောင်ဘောင်းဘီပေါ်သို့ ကော်တွေပက်ခနဲ သုတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲမိသည်။

နေ့လည်ရောက်ခါနီးတော့ ဂေါ်ဂင်ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်ကာ လည်ချောင်းတွေ နာလာသည်။ ကော်သုတ်သည့် စုတ်တန်ကိုင်ရသည်က တူကြီးတစ်ချောင်းကိုင်ရသလို လက်ထဲတွင် လေးနေသည်။ သူဖျားနေပြီ။

ဂေါ်ဂင်သည် မောမောဖြင့် ပလက်ဖောင်းတွင် ဖင်ချထိုင်ကာ ခေါင်းကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် တင်၍ မှိန်းနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ယိမ်းနေသည်။ ခေါင်းက ကိုယ်မှပြုတ်ထွက်ကာ လေထဲတွင် မျောနေသည်။ သတိတော့မလွတ်။ သို့ရာတွင် ငန်းဖမ်းသလို ဖြစ်နေပြီ။

“ဟေ့ကောင်က ဒီနားမှာ ဘာလို့ လာအိပ်နေတာလဲ။ အဖမ်းခံချင်လို့လား။”

ရဲ တစ်ယောက်ရောက်လာကာ သူ့ကို လှုပ်နှိုးသည်။ သည်တော့မှ ဂေါ်ဂင် သတိရလာသည်။ မနည်းအားယူ၍ ခေါင်းမော့ကာ လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဖျားနေလို့ပါ”

ရဲက သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“ဟင် ခြစ်ခြစ်တောက်လို့ပါလား။”

ဂေါ်ဂင်က ပလက်ဖောင်းနောက်က နံရံကို မှီချလိုက်သည်။ လူနာတင်ကားရောက်လာ၍ သူ့ကို တင်သွားသည့်အခါ ဂေါ်ဂင် သတိမရတော့။

ငါးရက်လုံးလုံး ဂေါ်ဂင် သတိမေ့နေသည်။ အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုထဲတွင် လျှောက်သွားနေသည်။ သတိလည်လာတော့ သူ့ဘေးတွင် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ အဝတ်က ဖြူဖြူ၊ ခေါင်းပေါ်က ဦးပေါင်းက ဖြူဖြူ၊ သူ့မျက်နှာပေါ်က အလင်းအမှောင်များသည် ပန်းချီကားတစ်ကားလောဟု သူ့ဖာသာသူ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ဆွဲတဲ့ပန်းချီကား မဟုတ်ဘူး။ ဒီပန်းချီကား ကျွန်တော် ဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဂေါ်ဂင်က တစ်ယောက်တည်း အော်သည်။

သို့ရာတွင် သူနာပြုဆရာမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သူ့လက်ရာတွေ မြင်နေရသည်။ ကွက်လပ်ချန်ပုံ၊ အလင်းအမှောင်ပေးပုံ၊ စုတ်ချက်ဆွဲတဲ့ပုံတို့က

သူ့လက်ရာမျိုးတွေ ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင်ရှိနေသည့် ပန်းချီသစ်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူနာပြုဆရာမ ထွက်သွားတော့မှ ရုပ်ပုံပျောက်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်တော့ မှောင်မဲနေသည့် ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ရောက်သွား သည်။

(ဆ)

တစ်လနီးပါးမျှ ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံမရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လမ်းမတွင် တွေ့ရသည့် လူလေလူလွင့် စာရင်းတွင် ထည့်ထားရသည်။ ဇီဝိတဒါန လူနာစာရင်းဝင်သွားသည်။ သူဆင်း ရဲအဖြစ်ကျမ်းကျိန်ရင်း ဂေါ်ဂင် ပြုံးမိသည်။ မက်တီများမြင်လျှင် စိတ်ဆိုးလိုက် မည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းလာတော့ အပြင်တွင် နေရောင်ဝင်းပနေသည်။ သည်နှစ် ပါရီနွေဦးသည် စောသည်။ မြေသင်းနဲ့က ပျံ့နေသည်။ ဖူးစင့်စ ပုရစ်ဦးတို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် လူဇင်ဘတ်ရိပ်သာလမ်းမပေါ် က လှပသော သစ်ရိပ်များအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ အင်္ကျီပြာဝတ် အလုပ်သမားကြီးများက ပန်းခြံများထဲတွင် ပန်းခင်းများ ပျိုးနေကြသည်။ လေ ညင်းက တသုန်သုန်တိုက်နေသည်။ နွေဦးသစ်၏ ရနံ့ဖြင့် မွမ်းထုံနေသည်။

စိန်ဗစ်ရှယ် လမ်းမလျှောက်လာတော့ ပူနွေးသည့်နေခြည်များက မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ ကဖီများထဲတွင် ကျောင်းသားများ၊ လူငယ် များက အတွဲကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် စတူဒီယိုကို ပြန်မသွားချင်တော့။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဘဝသစ်တစ်မျိုး ရှင်သန်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုပ်ကာ မွန်ထရရုပ်ကွက်ဖက်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့ မိတ်ဆွေ ရှုပ်ကိုသွားတွေ့ဦးမည်။

အိမ်ရောက်တော့ ရှုပ်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ရှုပ်က မျက် မှန်ထဲမှ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ဂေါ်ဂင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အတန် ကြာမှ . . .

“ဟေးလူ၊ ကြည့်စမ်း၊ ပိန်သွားလိုက်တာ ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူး။ ပိန်လိုက်တာဗျာ။ ပေါင်သုံးဆယ်လောက်တော့ ကျသွားမှာပဲ”

“ဆေးရုံပေးက ပေါင်ချိန်နဲ့ ချိန်ကြည့်တော့ နှစ်ဆယ်ရှစ်ပေါင်ဗျ။ မကြာခင် ပြန်ပြည့်လာမှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်းပြောသည်။

ရှပ်ကင်ကိုကြည့်၍ စိုးရိမ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေပြီ ဘာဂန်ဒီအရက်တစ်ခွက် ငဲ့ပေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို အသိမပေးတာလဲ”

ဂေါ်ဂင်က စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသည့် ရှပ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးရင်း . . .

“အသိပေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ဖြစ်တုန်းကတော့ တော်တော်ဖြစ်တာပဲ။ နေ့သေမလား၊ ညသေမလားပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သေသွားရင် ခပ်ကောင်းကောင်းလို့ အောက်မေ့မိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မသေချင်တော့ဘူးဗျ”

“ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ လာနေလဲ့ဗျာ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ရှပ်က အမိန့်ပေးသံဖြင့် ပြောသည်။

“အလုပ်လုပ်စရာလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်။ ဆန်းသစ်ပန်းချီသမားတွေ ပြပွဲလုပ်ရင် ကျွန်တော်လည်း ကားနှစ်ဆယ်လောက် တင်ချင်တယ်။ နေ့တိုင်းဆွဲမှ ပြပွဲမိမှာ”

ရှပ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် . . .

“ဒီမှာလည်း ဆွဲနိုင်သားပဲဗျ။ ခင်ဗျားသဘောကျတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ အတူဆွဲပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း စိတ်အေးလက်အေး တစ်နေရာမှာ ခင်ဗျားပန်းချီရန်ထောင်ပေါ့”

“ခင်ဗျား မိန်းမကကော”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“ကျုပ်မိန်းမက ခင်ဗျားနဲ့လည်း ရင်းနှီးသားပဲ။ မက်တီဘက်ပါချင်တော့ ပါမှာပေါ့ဗျာ။ မိန်းမချင်းကိုး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ခင်ပါတယ်”

ဂေါ်ဂင် စဉ်းစားသည်။ ရှပ်ပြောသည့်အတိုင်း သူ့အခြေအနေက တစ်ယောက်တည်း နေမဖြစ်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပြပွဲအမိ ပန်းချီကားတွေ အပြီးဆွဲရမည်။ ထို့ကြောင့် စားရေးကိစ္စတွေကို ကရိကထ မခံနိုင်။

“အေးဗျာ ကျေးဇူးပါပဲ။ ခုတိုင်းတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပဲ နေမှ ဖြစ်တော့မှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က ဖန်ခွက်ထဲက နီရဲတောက်ပနေသည့် အရက်ကို ကြည့်နေသည်။

“တစ်ခါတစ်လေတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ အနုပညာဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျိန်စာ တစ်ခုလိုပဲလို့။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ အောင်မြင်

မူလေးနည်းနည်းရလာတိုင်း ရလာတဲ့အောင်မြင်မှုဟာ သွေးတွေနဲ့ရင်းပြီးမှ ရလာတာလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝထဲက တစ်ခုကိုပေးပြီးမှ ရလာသလိုပဲ။ ပထမ မက်တီနဲ့ကလေးတွေကို ဖွဲ့ပေးလိုက်ရတယ်။ ခုတစ်ခါ ကျွန်တော့်သား ကလိုဗစ်ကို ပေးလိုက်ပြန်ပြီ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှေ့တန်းတော့ ရောက်လာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတယ်”

ရှုပ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားက ပါရမီရှိပါတယ် ဂေါ်ဂင်။ ပြီးတော့ ကျိန်စာဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝဋ်တစ်မျိုးလို့တော့ ဆိုချင်ဆိုပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်။ ဝဋ်ပဲ၊ ဝဋ်တစ်မျိုးပဲ။ ကဲ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှာ ပန်းချီဆွဲရမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ နေရာလေးတစ်ခု ပေးကြပေတော့။ ဆွဲစရာတွေ ရှိတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ထိုင်ရာမှထကာ ကိုယ်ကို အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။

(၉)

ဆန်းသစ်ပန်းချီသမားများ၏ ပြပွဲတင်ရန် ဂေါ်ဂင်တွင် ပန်းချီကား ဆယ့်ကိုးကားရှိနေပြီ။ ထိုနှစ် ၁၈၈၆ ခုနှစ်သည် သူပုန် ပန်းချီဆရာများအားလုံး လက်တွဲ၍ ပြပွဲကျင်းပသည့် ပထမအကြိမ်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်လည်း ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပြပွဲသို့အထက်တန်းလွှာ ပန်းချီဝါသနာရှင်များ လာကြသည်။ ပုံများကို ကြည့်၍ ရယ်သွမ်းသွေးကြသည်။ စူးစူးရဲရဲအရောင်တွေကို ကြည့်၍ သရော်ကြသည်။ ပုံပန်းမကျသော သဏ္ဍာန်များကို ကြည့်၍ လှောင်ကြသည်။ ထိုနှစ်ပြပွဲတွင် အလှောင်ခံရဆုံး ပန်းချီကားမှာ စူးရယ်ရေးဆွဲသည့် “တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေသဘောကျင်း” ဆိုသည့် ရှုခင်းပန်းချီကား ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီပြပွဲကို နေ့တိုင်းရောက်သည်။ ပြပွဲခန်းမ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဒီဂါးစ်ကို မြင်သဖြင့် သူ့ထံ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဗျို့ ဒီဂါးစ်၊ ဒီပြပွဲမှာ ခင်ဗျားကားတွေ ကြည့်ပြီးပြောနေကြတယ်”

ထိုနှစ်က ဒီဂါးစ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာပုံများကို အနေအထား အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆွဲ၍ ပြပွဲတင်သည်။ ရေချိုးနေသည့် မိန်းမပျို ဆံပင်အလှပြင်နေသည့်ဟန်၊ ခြေသံတိုက်နေသည့် အနေအထား၊ ပရိသတ်က ဒီဂါးစ်၏ကားများကို ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်ကို မြင်တော့ ဒီဂါးစ်ကရယ်သည်။

“ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကားတွေကို ရိုင်းတယ်၊ ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆွဲထားတာကိုး။

မြသန်းတင့် ✦ ၅၇

ဒါပေမယ့် ခက်တာက ပရိသတ်ရှေ့က တည့်တည့်ရပ်ပြတဲ့ ပုံမျိုးကျတော့လည်း သဘောကြပြန်ရောဗျ။ ပုံဆွဲမှတော့ ဘယ်အနေအထားကပဲ ဆွဲဆွဲ၊ ဘာထူးတော့မှာလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအနေအထားတွေကို ရတာလဲ”

“တံခါးသော့ပေါက်က ချောင်းကြည့်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် အခန်းထဲမှာ စည်ပိုင်းတွေ၊ ရေချိုးကန်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီကြားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး အဲဒီကြားထဲက မြင်ရတဲ့ပုံမျိုး ဆွဲတာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က သဘောကျ၍ တဟားဟားရယ်သည်။

“မဆိုးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားစိတ်ကူးကောင်းတယ်။ ကျုပ်တောင် ခင်ဗျား ကားတွေကြည့်ပြီး မနာလိုချင်ဘူး”

ဒီဂါးစ်လက်ထဲက ကြိမ်တုတ်ကလေးကို ရမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားလည်း အတော်တိုးတက်ပါတယ်။ ခြေနင်းကွက်ပေါ်တော့ ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကုန်းနီးပေါ်ရောက်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ရှုခင်းကားတစ်ကားကိုလည်း သဘောကျတယ်။ ဝယ်မလို့။ သစ်ပင်ကို အနီ ရောင်ချယ်ထားတဲ့ ပန်းချီကား ခပ်ကြီးကြီးဟာလေ”

“ဗျို့လူ တကယ်လား”

ဒီဂါးစ်က ပန်းကို ချီရင်း . . .

“တကယ်ပေါ့ဗျ။ ကျုပ် ဘယ်တုန်းက နောက်ဖူးလို့လဲ”

ဂေါ်ဂင်သည် အပြင်သို့ထွက်လာကာ သူ့ပန်းချီကား ရောင်းရသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အရက်တစ်ခွက် ဝယ်သောက်သည်။ ဒီဂါးစ်က စကား ပြော ရိုင်းသော်လည်း ပြင်သစ်ပြည်တွင် အနုပညာမျက်စိ အကောင်းဆုံးသူဖြစ် သည်။ ဒီဂါးစ်က သူ့ပန်းချီကားကို ဝယ်မည်ဟု ဆိုခြင်းသည် သူ့အဖို့ ငွေရေး ကြေးရေး ပြေလည်ရုံမျှ မဟုတ်။ ဂေါ်ဂင်လိုချင်သည့် အားပေးယုံကြည်မှုမျိုးကို ရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှုမျိုးကို ဂေါ်ဂင် လိုချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

ဒီဂါးစ်က သူ့ပန်းချီကားကို ဝယ်သဖြင့် အခြား ပန်းချီဆရာများ လည်း အားတက်သွားကြသည်။ ဂေါ်ဂင်၏ကား ၁၉ ကားအနက် ၄ ကား ရောင်းရသည်။ ယခု သူ့လက်ထဲတွင် ငွေကလေး နည်းနည်း ရွှင်လာပြီ။ သည်တော့ ရှေ့နှစ် အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားရမည်။ သို့ဖြင့် ဂေါ်ဂင်သည် ပါရီက လမ်းတကာကို လျှောက်သွားသည်။ မည်းမှောင်ကျဉ်းကျပ်သည့် ရပ်ကွက်များ သူတစ်ယောက်တည်း ခြေလျင် လျှောက်သွားသည်။ တစ်ခါတလေ အလုပ် သမား ကဖီများတွင် ကော်ဖီဝင်သောက်သည်။

တစ်ညနေတွင် မွန်မာထရေ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် တည်းလာကာ ကျောက်တံတိုင်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်သည်။ သည်နေရာက ကြည့်လျှင် ပါရီတစ်မြို့လုံးကို စီးမြင်ရသည်။ ပါရီသည် ပြာမှိုင်းမှိုင်း မြေပုံကြီး တစ်ချပ် ဖြန့်ခင်းထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့နောက်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သစ် ဆောက်နေသည့် ပန်းချီဆရာများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းပြီးလျှင် မွန်မာထရေ တောင်ကုန်း အသွင်ပြောင်းသွားတော့မည်။ ခင် ကြီးများက သူတို့ ပရိဂုဏ်အနီးသို့ ပန်းချီဆရာများ လာသည်ကို မကြိုက် တတ်။ သူတို့ ပန်းချီဆရာများ စားကျက် ပြောင်းရဦးမည်။

ဂေါ်ဂင်က ပါရီမြို့ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အင်ဗာလီ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း၏ ပြာသာဒ်ဆောင်များ နောက်ကို ဝင်လုဆဲ နေမင်းကို ကြည့်သည်။ ပါရီမြို့ကြီးက မှိုင်းပြာနေသည်။ မှိုင်းပြာနေသည်မှ တစ်ပြင်တည်းဖြစ်နေသော မှိုင်းပြာပြာ။ အိုမင်း ရင့်ရော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့၏ မှိုင်းပြာပြာ။

မှိုင်းပြာပြာမြို့ကြီးကို မြင်တော့ သူ့အသိ၌ သူချစ်သော တည်ငြိမ်မှု မျိုးကို ဂေါ်ဂင်ခံစားရသည်။ သို့ရာတွင် သူလိုချင်သည်က တည်ငြိမ်မှုမဟုတ်။ အရောင်အသွေးသစ်ဖြစ်သည်။ ရှုခင်းသစ်ကို သူမြင်ချင်သည်။ သူ့အနုပညာ စောင်းကြိုးကို လာတီးခတ်ပြီး တေးသစ်၊ အသံသစ်ကို ဖြစ်စေမည့်အရာကို သူ လိုချင်သည်။

ဂေါ်ဂင်က သူတို့ဆုံနေကျ အေသင်ရပ်ကွက်က ကဖီးတစ်ခုသို့ လာခဲ့သည်။

“ကျုပ်ဒီမှာ မနေချင်ဘူးဗျာ။ အစားအသောက်လည်း ဈေးပေါ့ပန်းချီ လည်း ကောင်းကောင်းဆွဲနိုင်မယ့် နေရာမျိုးမှာ သွားပြီး ဇာတ်မြှုပ်ချင်တယ်”

“ဘရီတန်နီကိုသွားပါလားဗျ”ဟု တစ်ယောက်က အကြံပေးသည်။ “ဘရီတန်နီက ကမ္ဘာသစ်။ ရှေးဆန်တယ်။ ပါရီမြို့နဲ့ဆိုရင် အနှစ်တစ်ထောင် ကွာနေပြီ။ အဲဒီမှာ စရိတ်လည်း သက်သာတယ်”

“ဖီနီစတဲကိုသွားဗျာ။ အဲဒီမှာ မာရီဂျင်းဆိုတဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက် ငှားတဲ့ အိပ်ခန်းကလေးတွေရှိတယ်။ ဈေးလည်းချို့တယ်။ ပန်းချီဆရာဆိုရင် သူကလည်း ခင်တတ်တယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင်တောင် အကြွေးနေလို့ရတယ်” တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီမှာပဲ ပန်းချီဆွဲလို့ကောင်းသားပဲ” ပထမလူက ထောက်ခံသည်။

ဂေါ်ဂင်က ဖီနီစတဲသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုနေ့ညတွင် မက်တီ ထံ စာတစ်စောင်ရေးပြီး မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရန် ပြင်သည်။

၄

နေရာတိုင်းပျော်ရွှင်တဲ့ ယင်းရိုးကား တစ်ကားအတွက် ကုသိုလ်ခြင်းပေး ဝိုင်ချီ
 နေရာတိုင်း အချစ်အဖွဲ့တို့ ယင်းရိုးအရာရှိများ အနုပညာအထည်အဟုတ်မှာ
 နေရာတိုင်းအထည်အဟုတ်တို့အပေါ် နေရာတိုင်းအရာထမ်း သူတို့၏ အထုပ်က ပညာအထည်
 အထည်အဟုတ်တို့

ဂျိရင်တန်အောင်ထံကတို့

In Brittany.
1889 Water colour,

(က)

မာရီဂျင်းက ဂေါ်ဂင်ကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။

ဂေါ်ဂင်ရပ်ကလည်း ပြုံးချင်စရာ။ အပေါ်က သဘောသား လက်ကြပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင် ရွက်ဖျင်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ငါတွေ့ဖူးတဲ့ပန်းချီဆရာတွေနဲ့လည်း မတူဘူး။ သဘောသားလိုလို ဘာလိုလို။ အခန်းကတော့ ရပါတယ်ကွယ်။ အခန်းတစ်ခန်း ရှိပါသေးတယ်”

“ဈေးချိုမှဖြစ်မယ် အဒေါ်ရ။ ကျွန်တော်က အနုပညာတက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောသည်။

“အမယ်လေး။ ငါ့ဆီရောက်လာရင် လူတိုင်း ဈေးပေါပေါအခန်းလို ချင်တယ်လို့ ပြောကြတာချည်းပဲ။ ရပါတယ်”

အဖွားကြီးက ရယ်သည်။ အဖွားကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြင်နာတတ်ပုံရသည်။ ဘရီတန်နီနယ်သူဖြစ်သည်။ ခေါင်းတွင် ကော်တင်ဦးပေါင်း အဖြူဆောင်းထားသည်။

မာရီဂျင်း၏အိမ်က ဈေးပေါပေါအခန်းဆိုသည်မှာ အိမ်နှင့်ကပ်နေသည့် ခိုအိမ်လို အခန်းလေးတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ပြတင်းမှကြည့်လျှင် ပြာရီသော ဘရီတန် တောင်တန်းများနှင့် အေဗင်မြစ်ကို မြင်ရသည်။ သူ့အိမ်က မြို့စွန်ချိုင့်ပုန်းထဲမှာ ဖြစ်ပြီး မြို့က တောင်ကုန်းပေါ်တွင်ရှိသည်။ ကမ်းပါးများတွင် အိမ်တွေ အစီအရီ ဆောက်ထားကြသည်။ ဆေးဖြူသုတ် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးများ

ဖြစ်ပြီး မျက်နှာစာကို နှမ်းဖတ်ကျောက်များ မဲထားသည်။ မြို့တစ်မြို့လုံး သစ်တော်သီးအရက်နဲ့၊ ကျောက်မီးသွေးမီးခိုးနဲ့နှင့် ဘရီတန်နယ်သူနယ်သားများ စားလေ့ရှိသည့်မုန့်ပျားသလက် ဖုတ်သည့်အနံ့တို့ ထွက်နေသည်။

ဘရီတန်နယ်တွင် ဂေါ်ဂင်ဟန်ကျနေသည်။ ရှုခင်းက ပြင်သစ်ဆန်သည်။ ဂီတဆန်သော ဆိတ်ငြိမ်မှုမျိုးကိုရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံများမှအပ တခြားဘာသံကိုမျှမကြားရ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောက်ဆောင်များနှင့် ကျောက်ဆောင်အလွန်တွင် အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို မြင်ရသည်။ ဘရီတန် တံငါသည်များ၏ သင်္ချိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာပျော်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တံငါသည် အဝတ်အစားကို ဝတ်သည်။ အဝတ်စားက ဈေးလည်းပေါသည်။ သက်သောင့်သက်သာလည်းရှိသည်။ သို့ရာတွင် အဝတ်အစားက သူနှင့်မလိုက်။ သူ့ဟန်ပန်က မင်းစိုးရာဇာဆန်သည် ဟု တခြားပန်းချီဆရာများက ပြောဖူးသည်။

ထိုနှစ်က ဘရီတန်နီသို့ လာ၍ ပန်းချီဆွဲသူများထဲတွင် ဆန်းသစ်ပန်းချီဆရာဆို၍ ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ တခြားပန်းချီဆရာများမှာ ပါရီရှေးရိုးဂိုဏ်းနှင့် အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်တို့မှ ပန်းချီဆရာများဖြစ်သည်။ သူတို့က ဆန်းသစ်ပန်းချီဆရာများကို အယောင်ဆောင် ပန်းချီဆရာများ၊ စိတ်မနံ့သူများဟု ယူဆကြသည်။ မရူးလျှင်လည်း သူတို့ပန်းချီကားများ မစွဲသည်ကို သူတို့သိသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပါရီမှာတုန်းကလိုပင် စိတ်တိုသည်။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီကားကောင်းကောင်း ဆွဲဖြစ်သည်။ တခြား ပန်းချီဆရာများနှင့်လည်း တွေ့သည်။

တစ်ညနေ ကမ်းစပ်တွင် ပန်းချီဆွဲရင်း အမေရိကန်ပန်းချီဆရာသုံးဦးနှင့် တွေ့သည်။ သူတို့လည်း ဂေါ်ဂင်လို တံငါလှေများကို ပန်းချီရေးကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူတို့က ပန်းချီကားကို မသိမသာ ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်က အမျိုးသားဖြစ်၍ တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ပါရီ ပန်းချီသင်တန်းဆင်းများပီပီ စိတ်ပါလက်ပါ ဆွဲနေကြသည်။ ပန်းချီကားသုံးကားစလုံး အတူတူ။ အရွယ်ရော၊ နည်းရော၊ အရောင်ရော ဘာမျှမကွဲ။

“နေပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ဆက်ဆွဲမယ့် လုပ်တော့ သူ့ကား ကိုယ့်ကား မှားမကုန်ဘူးလား။ ဘယ်လိုလုပ်ရွေးမလဲ”

အမေရိကန်တစ်ယောက်ဟာ အလန့်တကြားဖြင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အားကစားသမားဖြစ်ပုံရသည်။ ဇိမ်ကျကျနေလာခဲ့ရသူမို့ လောမသိ။ အသားအရေ ပြည့်ဖြိုးစိုပြည်သည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၆၂

“ဪ လက်စသပ်တော့ စိတ်မနဲ့တဲ့နေရာမှာ ပါရမီထူးသူ ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးပါလား။ စောင့်ကြည့်လေဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ကပဲ ပန်းချီသင်ပေးရမှာ ပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က အတန်းပုံဆွဲဆရာတစ်ဦးဟန်မျိုးကို တမင်လုပ်ခါ အမေရိကန်လူငယ်၏ ပန်းချီကားကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် အရေးတကြီး စဉ်းစား တွေးတောနေဟန် လုပ်ပြီးမှ ခါးကို ဆန့်ကာ . . .

“ခင်ဗျားဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားကလေး သေးသေးထဲမှာ ရှုခင်းတွေ ထည့်ထားလိုက်တာကလည်းဗျာ ပြည့်ကြပ်နေတာပဲ။ ဧကန္တ ခင်ဗျားဝမ်းထဲမှာ ကြပ်သိပ်နေပြီ ထင်တယ်။ ဝမ်းနှုတ်ဆေးလေး ဘာလေး စားပြီးမှ ပန်းချီရေးပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်ကလှောင်သည်။

အမေရိကန်လူငယ်က ဗြုန်းခနဲ ထရပ် သည်။ တရားရူးတရဲရှင်ဖြင့် ထိုးတော့ ကြိတ်တော့မည့်ပုံ။

“ဗျို့လူ ရိုင်းလှချည့်လားဗျ။ ဒီမှာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ တောင်းပန်ပါ”

“ဘယ်လိုများ တောင်းပန်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ။ နည်းလမ်းလေး ဘာလေး ပြပါဦး”

ဂေါ်ဂင်က လေအေးကလေးဖြင့် ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့တစ်တွေ ဆဲဆိုကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မြင်တော့ သဘောကျ၍ ရယ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့ သည်လို သူတစ်ပါး နာလိုခံခက်ဖြစ်အောင် ပြောရသည့် အတွက် ဂေါ်ဂင် ပျော်သည်။ ဘရိတန်နီတွင် ဂေါ်ဂင်သည် မည်သည့် ပန်းချီဆရာနှင့်မျှမရော။ ပန်းချီဆရာပေါက်စ လာဗဲလ်တစ်ယောက်နှင့်သာ တွဲသည်။

ဘရိတန်နီကို ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်၏ပန်းချီစိတ်သည် နိုးလာသည်။ ပုံကြမ်းများစွာဆွဲဖြစ်သည်။ ရှုခင်းများက အသွေးထဲစိမ့်ဝင်လာသည် ထင်ရသည်။ ဆွဲစရာတွေ တစ်နှစ်ဆွဲ၍ မကုန်။ နောင်မှ တဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲမည်။

“ဒီနေရာကတော့ ကျုပ်ပန်းချီဆွဲဖို့ရာ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းလိုက်တာပဲဗျ။ ကျုပ်လိုပဲ တစ်ဝက်က ပြင်သစ်ဆန်တယ်”

ဟု ဂေါ်ဂင်က လာဗဲလ်ကို ပြောသည်။

“တစ်ဝက်က ပြင်သစ်ဆန်တယ် ဆိုတော့ တစ်ဝက်က ဘာဆန်တာလဲ”

လာဗဲလ်က ဂေါ်ဂင်ထက် ငယ်သည်။

ကိုယ်လုံးသေးသေး။ မျက် လုံးနက်နက်၊ ရှက်တတ်သည်။

“တစ်ဝက်ကတော့ လူရိုင်းပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော့ အမေက ပီရူးလူမျိုးလေဗျာ။ အင်ကာလူမျိုးရဲ့ အဆက်အနွယ်”
သူပြောသလို ဂေါ်ဂင်က ပီရူးသွေးပါသည်။ သွေးဆူလွယ်သည်။

(ခ)

ထိုနှစ်နေ့တွင် သူ့မိတ်ဆွေပန်းချီဆရာ ရှပ်လည်း ဘရိတန်နီသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့မိသားစုလည်း ပါသည်။ ကွင်းဆင်းပန်းချီဆွဲလိုသဖြင့် ဘရိတန်နီသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူတို့အိမ်များတွင် ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ ကဖီတစ်ခုတွင် ထိုင်၍ သူနှင့်ရှပ် နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီသောက်လေ့ရှိသည်။ ကော်ဖီသောက်ရင်း ပန်းချီအကြောင်း ပြောကြသည်။

“ခင်ဗျားကို ပြောစရာတစ်ခုရှိသည်။ ကျုပ်မိန်းမ ရှေ့မှာ မပြောချင်တာနဲ့ ဒီကို ခေါ်လာတာ။ မက်တီဆီက စာလာတယ်ဗျ။ ခု မကျန်းမာဘူးတဲ့”
ဂေါ်ဂင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ခုတော့ သက်သာသွားပြီလို့ ပါတယ်။ ရင်သားကင်ဆာတဲ့။ ခွဲပြီးပြီတဲ့”

ဂေါ်ဂင်က ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် ရှပ်ထံသို့ စာရေးသော်လည်း သူ့ဆီကို အကြောင်းကြားဖော်မရ။ သူ့ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေဟန် တူသည်။

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားသလဲ မသိဘူး”

ဂေါ်ဂင်မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ သူ့အသံက ကွဲအက်နေသည်။

“ခုတော့ သက်သာပါပြီ”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားရင် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ။ ကောင်းပါ့မလား”

“ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားမှာလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ အလားအလာလည်း မရှိဘူး။ ဒီအချိန်မှာ သွားတာထက် မသွားတာက ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“အင်း ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ” ဟု ဆိုကာ ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေရာက ရှပ်၏လက်ကို ဆွဲကာ . . .

“ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ

မြသန်းတင့် ✦ ၆၄

ဘယ်အတားအဆီး ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်း စားလို့ မရဘူး။ ပိုက်ဆံကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တခြား တစ်ခုခုရှိရမယ်။ ကျွန်တော့်စရိုက်ကိုက ဆိုးနေလို့လား။”

“မက်တီက လှတယ်။ ကျန်းမာတယ်။ ဒီလို မိန်းမမျိုးဟာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ပန်းချီဆရာရဲ့မယား ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ကျွန်တော့် စီးပွားရေး ပြေလည်အောင် လုပ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မရတော့ဘူး။ နောက်ကျပြီ။ နောက်ကျနေပြီ”

“နောက်မကျသေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေကို မျက်စေ့ ကျသွားကြပြီဆိုရင် စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကောင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မသိတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ကဲဗျာ ဒါတွေ နောက်မှပြောကြသေးတာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ရှပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကဖီထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သဲများကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ထိုးရင်း လျှောက်လာသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲတစ်လုံးပေါ်က ဆရာ၏ ခွဲစိတ်ခန်း အောက်တွင် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသော မက်တီကို မျက်စေ့ထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။

“အင်း ငါသေသွားရင်လည်း အကောင်းသား။ တံငါတွေလို ပင်လယ်ထဲ ရေနစ်သေသွားရင်လည်း အကောင်းသား” ဟု ဂေါ်ဂင်တွေးမိသည်။

စင်စစ် သည်ကိစ္စသည် သူ့မာနကို လာထိသည်။ ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်ပါလျက်၊ လင်တစ်ယောက်လုံး ဖြစ်ပါလျက် မယားသေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်သည့် အနားတွင် မရှိ။ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေသည့် မယားကလည်း သူ့ကို အကြောင်းကြားစာလေး တစ်စောင်မျှမရေး။ ကြားလူကို သွားရေးသည်။ သည်ကိစ္စကိုတွေးတိုင်း ဂေါ်ဂင် ခံပြင်းသည်။ ရှက်သည်။

ဂေါ်ဂင်သည် တံငါသည်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းသည့်ဆိုင်က ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ဝယ်သည်။ အိတ်ထဲတွင်ထည့်ပြီး မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သဲလမ်းဖုံဖုံကလေးအတိုင်း လိုက်လာတော့ တောင်ကုန်းတွေပေါ် ရောက်သွားသည်။

တောင်ကုန်းအတက်က ဇရပ်ကလေးတစ်ဆောင်တွင် ထိုင်သည်။ ဇရပ်အုတ်ခုံ လက်ရမ်းများက ပြောင်ချောနေပြီ။ လယ်သမားများ၊ ခရီးသွားခရီးလာများသည် အုတ်ဇရပ်ကလေးတွင် ထိုင်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်၍ ပြောင်းဝကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘာကြောင့် ဝယ်ခဲ့သနည်း။ ရှပ်နှင့် စကားပြောပြီးနောက် လောကကြီးတွင် သူ

မပျော်တော့။ အသက်ရှင်မနေချင်တော့။ ယခု သေမင်းဆီကို ပို့သည့်လက်နက် သူ့လက်ထဲတွင် ရောက်နေပြီ။ သူ့လုပ်ပုံသည် ရယ်စရာဖြစ်နေသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် သေနတ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ သူ့အဖြစ်ကို သူကြည့်၍ရယ်သည်။

ဂေါ်ဂင်သည် အုတ်ရေခင်းပေါ်တွင် ဖင်ချ၍ဒူးနှစ်လုံးကို ပိုက်ရင်း လမ်းခွတွင် ထုထားသော ခရစ်တော် ကားစင်တင်သည့် အရုပ်ကို ငေးကြည့်နေ သည်။ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်လပ်စွာ တွေးတတ်သူဟု ဂေါ်ဂင် ထင်သည်။ သို့ရာ တွင် ကျောင်းတုန်းက ဘာသာရေး သင်ခန်းစားများကို သင်ခဲ့ဖူးသည်။

ခရစ်တော် ကားစင်တင်သည့် သစ်သားရုပ်ကို ယခု လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ဂေါ်ဂင်စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ အဝါရောင် ခရစ်တော် ရုပ်ထုမှာ ဘရီတန်နီကျေးလက်က ပန်းပုဆရာတွေ ထုထားသည့် ရုပ်ထုဖြစ်သည်။ ခရစ်တော်၏ မျက်နှာသည် ချိုသာသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ အသတ်ခံရခါနီး အထိ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာမရှိ။ ဘရီတန်နီ ကျေးတောသား ထုသည့် ခရစ်တော်ရုပ်ထုသည် ရဲရင့်တည်ငြိမ်နေသည်။ ဘရီတန်နီ လယ် သမားက ထုသော ရုပ်ဖြစ်၍ ဘရီတန်နီ လယ်သမား၏စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ်စား ပြုနေသယောင်ရှိသည်။

ပါရီမြို့တွင် ခရစ်တော်၏ ပလတ်စတာ ရုပ်ထုများကို သူတွေ့ခဲ့ဖူး ပေါင်း များလှပြီ။ မုန့်ဆိုင်များက မုန့်များပေါ်တွင် ရေးချယ်ထားသည့် သကြား ရုပ် ခရစ်တော်ရုပ်ပုံများကို မြင်ခဲ့လှဖူးပြီ။ တကယ့်သကြားရုပ် ခရစ်တော်များ ဖြစ်သည်။ ဘာမျှအဓိပ္ပါယ်မရှိ။ ကြည်ညိုဖွယ်မကောင်း။ ယခု ဘရီတန်နီလယ် သမားထုသည့် အဝါရောင် ခရစ်တော်ပုံကမူ ခွန်အားရှိသည်။ တကယ့်ယုံကြည် ချက်ဖြင့် ထုလိုက်သည့်ပုံဖြစ်၍ အသက်ပါသည်။

ယုံကြည်မှုဖြင့် ရေးလိုက်၊ ထုလိုက်သည့် ရုပ်ပုံတစ်ခုသည် အသက် ပါကြောင်း ဂေါ်ဂင်ပို၍သဘောပေါက်လာသည်။ သည်ပုံကို ပန်းချီကင်းဘတ် ပေါ်တွင် သူရေးချမည်။ တကယ့်ပန်းချီကား ကောင်းတစ်ခု မှချဖြစ်လာရမည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ မြို့ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခြောက်လုံး ပြူးက ခါးတွင် တန်းလန်းချိတ်လျက်၊ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အခန်းသို့ တက် လာကာ ခြောက်လုံးပြူးကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ကစားစရာ သေနတ် ကလေးတစ်လက်လို ဘာမှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့။

မက်တီက မိုက်သည်။ စဉ်းစားဉာဏ် နည်းသည်။ မက်တီကို ငွေ ကြေးမထောက်ပံ့နိုင်သည့်တိုင် သတ္တိနှင့် ဇွဲကိုတော့ သူက ပေးနိုင်ရမည်။

(ဂ)

နောက်ရက် အနည်းငယ်ကြာ တစ်ညနေတွင် ဂေါ်ဂင်သည် လာဗဲလ် နှင့်အတူ ကဖီတစ်ခုတွင် အရက်သောက်ကြသည်။ ပန်းချီရေး ဘက်ချင်းဖြစ်၍ ဂေါ်ဂင်က လာဗဲလ်၏ရေးဟန်ကို ဝေဖန်သည်။ လာဗဲလ်၏ရေးဟန်သည် မှား နေသည်ဟု သူထင်သည်။ ဂေါ်ဂင် စကားပြောနေတုန်း လာဗဲလ်က လက်တို့ ကာ . . .

“ဗျို့ ဂေါ်ဂင်။ ခင်ဗျားကို မေးနေသံကြားတယ်”

ဂေါ်ဂင် မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်တစ်ယောက်၊ လက်ထဲက စာတစ်စောင် ကိုင်ထားသည်။ မပြောရဲသလို မဝံ့မရဲနှင့်။

“ဆရာ ဂေါ်ဂင်လား ခင်ဗျား”

သူငယ်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ဆံပင်က ဖရိုဖရဲ။

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော့် နာမည်က ဘားနဒ်ပါ။ ဆရာက စာတစ်စောင် ပေးခိုင်း လိုက်လို့”

စာက ရှုပ်ထွေးစွာဖြစ်သည်။ ဘားနဒ်က ပန်းချီလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ အလားအလာ ရှိကြောင်း၊ ဆန်းသစ်ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း၊ ဂေါ်ဂင် တတ်နိုင်သည်ကို ကူညီစေလိုကြောင်းဖြင့် ပါသည်။

“ဟ ငါ့လို လူကြမ်းလူရမ်း တစ်ယောက်ဆီက ဘာတွေလေ့လာမှာ လဲ။ ငါက ဆရာကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ဆရာရှုပ်က ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆရာဟာ တကယ့် ပန်းချီဆရာ ကြီး တစ်ဦးတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော် ဆွဲထားတဲ့ ကားလေးတွေကို ကြည့်ပေးပါလို့ တောင်းပန်တာပါ ဆရာ”

“ရှုပ်က ငါ့ထက်တော်ပါတယ်ကွာ။ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ကြည့်လည်း ဆင်ပေါ်က လူဖြစ်နေပြီ။ အဲ မင်းဟာ ပန်းချီဆရာ အရည်အချင်းရှိတယ်လို့ သူက အသိအမှတ်ပြုရင်တော့ ပန်းချီဆရာ မလုပ်နဲ့။ ဘဏ်စာရေးလုပ်။ ရွှေပွဲစားလုပ်။ ပန်းချီဆရာလုပ်ရင်တော့ ငတ်မှာပဲ”

လာဗဲလ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ရယ်ရင်း ဘားနဒ်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကာ . . .

“တို့ ပန်းချီဆရာ ဂေါ်ဂင်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ကွနော်။ သူက ဝမ်းဗိုက်နဲ့ အမြဲတမ်း စစ်ပွဲဆင်နေရတဲ့လူ။ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တယ်။ ခု အရက်တစ်လုံး ဝင်သွားတော့ အရှိန်လေးရနေပြီ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ထပ်ပြောကြည့်ဦးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ လာဗဲလ်ပြောတာ မှန်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့မှ လာခဲ့။ ဒီနေ့ညတော့ ငါနည်းနည်း အလုပ်များနေတယ်။ လာဗဲလ်တိုက်တဲ့ အရက်တစ်လုံးကြောင့် အလုပ်များနေတယ်”

ဘားနဒ်က အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြင့် ထွက်သွားသည်။ သူထွက်သွားတော့ လာဗဲလ်က . . .

“ခင်ဗျားကောင်လေးကို ဘာတွေပြောလွှတ်လိုက်တာလဲ။ ရှုပ်တို့လို လူကိုယ်တိုင်က လွှတ်လိုက်လို့ ခင်ဗျားတော့ ဘဝင်မြင့်သွားပြီ ထင်နေတာ”

“ဒီမှာလာဗဲလ်။ ရှုပ်က လူတိုင်းကို ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်အောင်မနေဘူး။ လူတိုင်းက သူ့ကိုချစ်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမကတောင် ကျုပ်ဆီ စာမရေးဘူး။ သူ့ဆီကို ရေးတယ်”

ဂေါ်ဂင်က အရက်ခွက်ကို ကောက်လိုက်သည်။ အရက်ခွက်ထဲတွင် ဘာမျှမရှိတော့။ လာဗဲလ်က အရက်ထပ်မှာသည်။

“ဒါ တစ်ဒါဇင်မြောက် ခွက်ပဲဗျနော်။ ဒီနေ့ညတော့ တကယ့်ပွဲတော်ကြီးပဲ”

လာဗဲလ်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံပါသမျှ အကုန်သောက်ပြမယ်”

ဂေါ်ဂင်က အရက်ချဉ်ကို သောက်၍ ငုံ့ထားသည်။ ပါးစပ်က အရသာကို ဦးနှောက်သို့ပို့သည်။ သူ့အဖို့ အရက်သည့် ဝေဒနာကို သက်သာစေသည်။ နာကျည်းချက်များကို ပြေပျောက်စေသည်။

“ဒီမှာလာဗဲလ်၊ လောကမှာ ကျုပ်လိုလူတွေအတွက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေရာတွေ ရှိသေးရဲ့လားဟင်။ အအေး မခံရတဲ့နေရာ၊ အစားအစာတွေ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သီးပြီး ဆာရင်အလိုလို ကြွေကျလာတဲ့နေရာ၊ မိန်းမတွေက ပိတုန်းရောင်လိုနက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်တွေရှိပြီး မကောင်းမှုကို မကြားဖူးတဲ့နေရာ”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်ထွေထွေဖြင့်ပြောသည်။ သူ့အသံက မူးသံပါနေသည်။

“အရက်ဝင်သွားတာနဲ့ ဈာန်ရသွားပြီထင်တယ်။ ဗျို့လူ သတိထားနော်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား (ကဗျာဆရာ)ရင်းဘိုး အောင်းမေနေသလား။ ခင်ဗျားက ဂေါ်ဂင်”

“ကျုပ်က ရင်းဘိုးကိုကြည့်ညိုတဲ့လူ၊ စာရေးဆရာတွေကို ကြည့်ညိုတဲ့လူ၊ စာရေးဆရာတွေဟာ မှန်နဲ့ပန်းချီဆွဲတဲ့လူတွေ၊ သိရဲ့လား”

ဂေါ်ဂင်က လက်ကိုရှေ့ရမ်းရင်းပြောသည်။ စကားဆက်ပြောမည် ပြုရာက ရှေ့သို့ငိုက်ကျသွားသည်။ လာဗဲလ်က တစ်ယောက်ကို အကူအညီခေါ်ကာ ဂေါ်ဂင်ကို သူ့အခန်းသို့ ဆွဲတင်သွားသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၆၈

အိပ်ရာပေါ် ရောက်တော့ “မက်တီမက်တီ” ဟု အော်နေသည်။

သည်နှစ်ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဂေါ်ဂင်ပန်းချီဆွဲဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်း ပန်းချီဆွဲသည်။ သူပန်းချီဆွဲလျှင် လာဗဲလ်နှင့် ဘားနဒ်တို့လည်း ရောက်လာ တတ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူတို့ကို “ဆရာကြီး”များ လေသံဖြင့် သွန်သင်ခြင်း မပြု။

နိုဝင်ဘာလရောက်တော့ အပြင်ထွက်၍ ပန်းချီမဆွဲနိုင်တော့၊ ရာသီ ဥတုကအေးလာကာ ပင်လယ်ဘက်က လေပြင်းတိုက်တတ်သည်။ ဂေါ်ဂင်တွင် အကြွေးတွေကလည်း ထူလှပြီ။ အိမ်လခကြွေးတွေတင်နေပြီ။ ပါရီကိုပြန်လာ တော့ ဂေါ်ဂင်တွင် ပန်းချီကားများနှင့် ငွေရှစ်ကျပ်သာကျန်တော့သည်။ ဘားနဒ် ဆီက အစိတ်ချေးခဲ့ရသည်။

ပါရီရောက်တော့ ဒီဂါးစံထံမှချေးကာ လီကိုးရပ်ကွက်တွင် စတူဒီယို တစ်လုံးငှားသည်။ အခန်းကကျယ်သည်။ သို့ရာတွင် နံရံများ ကွဲအက်နေ သည်။ ပြတင်းမှန်များကွဲနေသဖြင့် သတင်းစာစက္ကူများကပ်ထားရသည်။ ညတွင် ကြွက်တွေက တုန်တုန် သောင်းကျန်းသည်။

“ခင်ဗျား နေရာကလည်း ကြောက်စရာကြီး”

ရှုပ်ကပြောသည်။

“နေစရာလေးတစ်နေရာတော့ ရတာပေါ့ဗျာ။ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ။ ဘယ်မှာ ကြေးများနေနိုင်ပါ့မလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ငွေယားကလေးရှိလျှင် အရက်ဆိုင်သို့သွားကာ ဈေးကြီး သည့် အရက်ကိုသောက်သည်။ ဘိုင်ကျလျှင် ဝိုင်သောက်သည်။ တစ်ည သူ သောက်နေကျ အရက်ဆိုင်တွင် အရက်သောက်နေတုန်း စူးရပ်နှင့် လူတစ် ယောက် အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မုတ်ဆိတ်ကနီနီ။ မျက်လုံးက စိမ်း လဲ့လဲ့။

“ဗျိုလူ။ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျား တွေ့ချင်တဲ့လူ။ ခင်ဗျားလို ခင်ရမ်းရမ်း ပန်းချီဆရာ။ သိလား။ ဗင်းဆင့်ဗင်ဂိုးလေ”

ဂေါ်ဂင်က ဗင်ဂိုးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

ဗင်ဂိုးက ဒက်ချ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ညီ သီယိုဗင်ဂိုးက ပါရီတွင် ပန်းချီဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း ဖွင့်ထားသည်။ ဆန်းသစ်ပန်းချီဂိုဏ်းကို သဘောကျ သည်။ သူတို့အမျိုးက လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ဗင်ဂိုး၏ လက်များကို ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်များက ပြားပြားကြီးတွေ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီးတွေ။ အဝတ်အစားက အလုပ် သမား အဝတ်အစား။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်။

“ဟော်လန်က ခုပဲ ရောက်လာတာဗျ။ လယ်သမားတွေကို ပန်းချီဆွဲ
လာတာ။ ပါရီကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဗင်ဂိုးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ပါရီကို ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ။ ဆောင်းတွင်း
ကြီးမှာ” ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“ကျွန်တော့်ညီက ကျွန်တော် အရပ်တော့ ရေးတတ်ပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့်
ဆေးမနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ပါရီမှာ ဆေးကိုင်တတ်အောင် သင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“အိုဗျာ။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်လျှောက်ရေးပေါ့။ ကျောင်းတွေ သွား
တက်နေရင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဗင်ဂိုးက စူးရပ်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း . . .

“ကျုပ်တော့ ဒီလူကို ကြိုက်သွားပြီဗျ။ ကျုပ်လို သူပုန်ပဲ”

“ခင်ဗျား ကိုယ်ကိုယ် ခင်ဗျား သူပုန်လိုယူဆသလား”

ဗင်ဂိုးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ရှေးရိုးတွေကို လက်မခံ
ချင်ဘူး။ ဆရာလုပ်တဲ့လူကို သိပ်မုန်းတယ်”

“ကြိုက်ပြီဗျို့။ ဒီလိုလူမျိုးကို ရှာနေတာ။ ဗင်ဂိုးတဲ့ကွ”

ဂေါ်ဂင်က ဒက်ချ်နာမည်ကို မပီမသ ရွတ်သည်။

“ဗင်းဆင့်လို့ ခေါ်ရင်ရပါတယ်။ ကျုပ်နာမည်ရင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ
ပီအောင် ခေါ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပန်းချီကားတွေမှာလည်း ဗင်းဆင့်လို့ပဲ
လက်မှတ်ထိုးတာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘရိတန်နီကို သွားပြီး လယ်သမားတွေကို ပန်းချီ
ဆွဲလာတာဗျ။ ခင်ဗျားကားတွေကို ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”

အရက်ဆိုင်ပိတ်တော့ သူတို့သုံးယောက် ဗင်းဆင့်၏အိမ်ခန်းသို့
လိုက်သွားကြသည်။ ဗင်းဆင့်က သူ့ညီ သီယိုနှင့်အတူ နေသည်။ သူတို့
ရောက်တော့ သီယိုအိပ်ပျော်နေပြီ။ ဗင်းဆင့်က မှန်အိမ်ကို ထွန်းကာ သူ့ပန်းချီ
ကားများကို ပြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဗင်း
ဆင့်၏ ကားများကို ကြည့်သည်။ သူ့ကားတွေကို ပါရီက ဝေဖန်ရေးဆရာ
မြင်ရလျှင် တက်သွားမည်လော မပြောတတ်။ သူ့ကားများအားလုံး ပန်းချီ
သဘောတရားတွေနှင့် ဆန့်ကျင်နေသည်။ မှားနေသည်။ အမှောင်တွေကိုချည်း
သုံးထားသည်။ မှောင်သမှ ရှုံ့ပုပ်ရောင် မည်းမည်း ညစ်ညစ်တွေ။ သို့ရာတွင်
သူမြင်ခဲ့သမျှ ကားတွေထဲတွင် ဗင်းဆင့်၏ကားများက အသက်အပါဆုံး၊
အလှုပ်ရှားဆုံး။

မြသန်းတင့် ✦ ၇၀

“ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျာ့ ဆရာပေါ့ဗျ။ ပါရီလာလို့တော့ ဘာပညာမှ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်က “အာလူးစားသူများ” ဟု အမည်တပ်ထားသည့် ဗင်းဆင့်၏ ကားကို ကြည့်သည်။ ကားက ဗင်းဆင့်၏အနုပညာ ပါရမီကို ဖော်ပြနေသည်။

“ဗျို့ ဗင်းဆင့်၊ ခင်ဗျားမှာ လိုတာက တစ်ခုပဲရှိတယ် သိလား။ ခင်ဗျားကားတွေ နေရောင်လိုနေတယ်။ လင်းတောက်နေတဲ့ နေရောင်လိုနေတယ်။ ဒါလေးတစ်ခုပဲ”

(ဃ)

ဂေါ်ဂင်နှင့် ဗင်းဆင့်တို့အတွဲက ထူးဆန်းသည်။ ဗင်းဆင့်က ရိုးသည်။ အ, သည်။ ကလေးဆန်သည်။

ဂေါ်ဂင်က လှောင်ချင်ရွံ့ချင်သည်။ စိတ်ကြမ်းသည်။ ဝါသနာကြောင့် တွဲမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏခဏလည်း ငြင်းကြ ခုန်ကြသည်။

“မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲ”

မိန်းမနှင့်အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသော ဂေါ်ဂင်က မိန်းမဋီကာသစ် ဖွင့်သည်။

“မိန်းမဆိုတာ တကယ် အသုံးကျတယ်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လုပ်ဖို့ အသုံးကျတယ်။ ဆာရင် ထမင်းခူးကျွေးဖို့ အသုံးကျတယ်။ ခင်ဗျားက မွေးပေးတဲ့ကလေးတွေကို ထိန်းဖို့ အသုံးကျတယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်ဖူးလား”

ဗင်းဆင့်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အမေဟာ မိန်းမပဲဆိုတာ ခင်ဗျား မေ့နေပြီ”

ဗင်းဆင့်က ဘာသာရေးကို လေ့လာဖူးသည်။ အရက်သောက်နေရင်း ဘာသာရေးအကြောင်းကို ပြောချင်ပြောနေတတ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့အမေမှ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား အမေ၊ ကျုပ်အမေလည်း မိန်းမပါပဲ”

လာဗဲလ်က အလည်ခေါင်က ထိုင်ရင်း . . .

“ဟေ့လူတွေ မိုက်ကြီးပစ်ရင် ကျုပ်မပါဘူးနော်။ ခင်ဗျားတို့ ဒိဋ္ဌိတွေထဲမှာ ရောမပါနိုင်ဘူး” ဟု ပြောတတ်သည်။ လာဗဲလ်က ဗင်းဆင့်၏ အနုပညာကို ဂေါ်ဂင်သည်မျှ သဘောကျနေခြင်းကို နားမလည်နိုင်။

“သူ့ပန်းချီက ဘာများ ကောင်းလိုလဲဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရွံ့တွေ အရည်ဖျော်ပက်ထားတာပဲလို့ မြင်တယ်”

“ရွံ့ရေတွေတော့ ရွံ့ရည်တွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရွံ့ရည်တွေက ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရွံ့ရည်တွေဗျ။ ဗင်းဆင့်ဆိုတဲ့လူဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်။ ဒီလူဟာ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါများ ရှိသလား မသိဘူး”

ဆောင်းရောက်ကာနီးတော့ ဂေါ်ဂင် အရိုးအဆစ်တွေထဲက ကိုက်လာသည်။ ဘရီတန်နီက ပြန်ကတည်းက ပါရီတွင် မနေတတ်တော့။ ပါရီက လမ်းကျဉ်းကလေးများသည် သူ့အဖို့ အကျဉ်းထောင်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ လမ်းမက ဆူညံလွန်းသည်။

“ဒီမှာ ပန်းချီရေးလို့ မရဘူးဗျာ။ အဆောက်အဦးတွေ လူတွေမရှိတဲ့ ခပ်နွေးနွေး တစ်နေရာသွားပြီး ရေးချင်တယ်”

“တောင်ပိုင်းကို သွားရအောင်လေဗျာ။ ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်”
ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းရင်း . . .

“ကျုပ်က ပြင်သစ်ပြည်ထဲမှာ မနေချင်ဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ပြင်သစ်ပြည်ဟာ သဲကန္တရကြီးပဲ။ အမေရိကကို သွားရရင် ကောင်းမယ်။ နည်းနည်းလုပ်ရုံနဲ့ ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းရတယ်”

ဂေါ်ဂင်က အမေရိကဟု ပြောသည့်နေရာမှာ ပနာမားစသည့် တောင်အမေရိက ကျွန်းစုများ ဖြစ်သည်။ ပနာမားကို သွားရန် သူ့နှမ မာရီထံသွား၍ ပိုက်ဆံချေးသည်။

“ကျုပ်တို့ ပနာမားကို သွားမယ်ဗျာ။ လမ်းပေါ်မှာ ပိုက်ဆံကောက်ရသလို ပိုက်ဆံသိပ်ပေါတယ်။ ပန်းချီလည်း ရေးလို့ကောင်းတယ်။ အရောင်အသွေးစုံတယ်။ နေရောင်ရှိတယ်။ တကယ့် နတ်ဘုံပဲ။ ဘယ်နှယ့်လဲ ဗင်းဆင့် လိုက်မလား။ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ လာဗဲလ်ရယ်”

ဂေါ်ဂင်က အဖော်ညှိသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ပြင်သစ်ပြည်က ခွာလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်ညီကလည်း သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားညီက ခင်ဗျား အထိန်းတော်လားဗျ”

“အထိန်းတော်တော့ မဟုတ်ဖူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ညီလေဗျာ။ ကျုပ်တို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှီသဟဲ ပြုနေကြရတာ မဟုတ်လား”
လာဗဲလ်ကတော့ လိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။

(c)

ပနားမားသို့ ဂေါင်မသွားမီ မက်တီတစ်ယောက် ပါရီသို့ မြန်းစားကြီး ရောက်လာသဖြင့် ဂေါင် အံ့အားသင့်နေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှုပ်၏အိမ်တွင် တွေ့ကြသည်။ ဂေါင်က စုတ်ပြတ်နေသော သူ့အခန်းကို ခေါ်သွားရမည်ကို ရှက်သည်။

မက်တီတစ်ယောက် မကျန်းမာသဖြင့် အများကြီး ချုံးကျသွားလိမ့် မည်ဟု ဂေါင်ထင်သည်။ သူထင်သလို မဟုတ်၊ သူနှင့်ခွဲခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ထက်ပိုလှပြီး ပိုနေသည်။ အကျိုးနက်နက်ထဲက သူ့အသားသည် ဖြူဖွေးဝင်းလက်နေသည်။

“ယောက်ျားနဲ့ ခွဲနေရတာ စိတ်ချမ်းသားပုံရတယ်။ လှလို့ နုလို့”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

မက်တီက ငေါ့သည်။ ဂေါင်၏ ဇင်စဘောင်းဘီက ညစ်ပတ်နေသည်။ ဖလန်နယ်အကျိုးကလည် မည်းနေပြီ။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ပါရီမိရှင် ပန်းချီဆရာကြီးလို့ အထင်ခံရအောင် တမင်ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မှာ ဝတ်စရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာပဲ။ ခုတောင် ပနားမားသွားဖို့ စရိတ်ကလေးရအောင် ပန်းချီကားတွေကို မတန်တဆ လျှော့ပြီး ရောင်းခဲ့ရတယ်။ လက်ထဲမှ ငွေတစ်ဆယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဒါတော့ သက်သက်အရူးထတာပဲ”

ဂေါင်က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ထသွားကာ ခန်းဆီးများကို ဘေးသို့ ဆွဲလိုက်သည်။ ရှုခင်းကမလှ။

“မင်းအတွက်လည်း စာတစ်စောင်ရေးပေးခဲ့တယ် မက်တီ။ ရှုပ်ဆီမှာထားခဲ့တယ်။ ငါမရှိတုန်း ငါ့ဦးလေးသေသွားရင်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကို မင်းယူထားလိုက်ပါ။ အဖိုးကြီးက အသက်ကြီးပြီ။ မနှစ်ဆောင်းတွင်းတုန်းက တောင် ကံကောင်းလို့”

“ရှင်ကို ခုတောင် တစ်ပြားမှ မထောက်ပံ့တာ။ သေတော့ ရှင်ကို အမွေပေးခဲ့မယ်ထင်လို့လား”

မက်တီက မေးသည်။

“သူက မင်းဘက်ကပါကွာ။ ငါ့ကိုသာ အားမပေးတာပါ။ မင်းနဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ်”

“အဖိုးကြီးက လူကောင်းကြီးပဲ။ ကျွန်မတို့ကိစ္စမှာ သူပြောတဲ့စကားကို ရှင်လက်မခံနိုင်ဘူးလား။ သူမမှန်ဘူးလား”

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူရဲ့ ပါးစပ်ကထွက်ရုံနဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ မှန်ရတော့မှာလား။ အဖိုးကြီးဟာ အမှားနဲ့ အမှန်ကို မခွဲတတ်ပါဘူး။ ခုလောလောဆယ်မှာ ငါမှားတယ်လို့ သူကထွက်တယ်။ သူမသေသေးရင် ငါမှန်တယ်ဆိုတာ မြင်သွားရမှာပေါ့။ အေးလေ ဒါပေမယ့် ငါအောင်မြင်ပြီး ငါ့ရင်ဘတ်မှာ ရွှေတံဆိပ် ချိတ်ရတဲ့ အချိန်အထိလည်း သူနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ရှင်တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး။ ရှင်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘူး။ အညကြ ပန်းချီဆရာ။ အသက်ကလေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လို တောင်အမေရိကတိုက်ကို သွားဦးမယ်။ ဒါတောင် ရှင်ကိုယ်ရှင် ဆုတံဆိပ်တွေရပြီး ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်တုန်းပဲလားဟင်”

“မင်းဟာ ဘာမှမမြင်တတ်ဘူး မက်တီ။ မင်းမြင်တာက ထမင်းပန်းကန်၊ ဟိုဘက်က ဒိန်းမတ်ဟင်းခွက်ကလေးတစ်ခွက်လောက်ပဲ လှမ်းမြင်တာ။ စောင့်ကြည့်ပါ။ ရင်ဘတ်မှာ ရွှေတံဆိပ်ချိတ်ပြန်ခဲ့မယ်။ ရွှေတံဆိပ်နဲ့အတူ တခြားအရာတွေလည်း ပါလာလိမ့်မယ်”

“ရှင်ဟာ ဒီလောက်ဆင်းရဲတာတောင် မာနကြီးတုန်းပဲနော်၊ ဣန္ဒြေမရသေးဘူး”

“ဣန္ဒြေဆိုတာ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ အပျိုလေးတွေအတွက်”
ဂေါ်ဂင်က လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“တော် တော် ရှင်။ တော်တော့”

သူ့မိန်းမကို ဂေါ်ဂင်စိုက်ကြည့်သည်။ ကျောက်ဖြူသားအလှ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဘာရှိမည်နည်းဟု သူတွေးသည်။ ဘယ်လိုခံစားသနည်း။ ဘယ်လို မိန်းမစားနည်း။

“ကိုယ်တို့ဘဝဟာ ဒီမျှနဲ့ပြီးရတော့မှာပေါ့နော် ဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်က ပါးတစ်ချက်နမ်းသည်။ ထို့နောက် သူစိမ်းတစ်ရံဆန်လို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“သွားမယ် မက်တီ”

မက်တီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဂေါ်ဂင် ခြေလှမ်းတုံ့နေသည်။ သူ့အခွင့်အရေးတစ်ခု လက်လွတ်သွားပြီ။ သို့မဟုတ် အခွင့်အရေးတစ်ခုရဖို့ လမ်းကလေး ပွင့်ပြီးပြန်ပိတ်သွားပြီ။ ပြန်ဆက်ကြမည်လော။ အပြီးအပိုင် လမ်းခွဲကြတော့မည်လော။ ဘာကိုမျှ မဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရ။ မက်တီမျက်လုံးက မျက်ရည်ကလည်း ခြောက်သွားပြီ။ ပုံမှန်ဖြစ်သွားပြီ။ အလျှော့မပေးသော မက်တီ။ တောင်းဆိုချက်တင်သော မက်တီ ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။

မြသန်းတင့် ✦ ၇၄

ရှုပ်၏အိမ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ဒေါသပိုထွက်လာသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် မက်တီသည် သူ့အတွက်တစ်ခုခုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသင့်သည်။ မက်တီသည် စစ်ပွဲကို မပြီးမချင်း သူ့တပ်ကို သူ လုံခြုံအောင်လုပ်တတ်သည်။ မက်တီက သူ့ကိုခွာသည်။ အကပ်မခံဘဲ ရှောင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် လှန်ထားသည်။ သူ့ကိုလည်း ချစ်ခွင့်မပြု။ အခြားသူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတော့လည်း ကြိုးကတန်းလန်း။ သောက်နေကျကဖီးသို့ရောက်တော့ လာဗဲလ်ကို တွေ့ရသည်။

“လာဗျာ။ အရက်သွားသောက်မယ်”

“ဟင့်အင်း။ ခင်ဗျားဘာသာပဲ သောက်တော့။ ပြီးတော့ စိတ်သက်သာမယ်ထင်ရင် အရက်ထဲ ခေါင်းစိုက်ပြီးငို”

နှစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်တော့မှ ဂေါ်ဂင် နေသာထိုင်ရှိသွားသည်။

“ခင်ဗျား မိန်းမနဲ့ တွေ့ခဲ့ပလား”

“တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို ချစ်လည်းမချစ်ဘူး။ ပစ်လည်း မပစ်ဘူး။ ကျုပ်လိုချင်တာက ကျုပ်ကိုချစ်ရင်ချစ်၊ မချစ်ရင်ပစ်။ ဒီနှစ်လမ်း တစ်လမ်းလမ်းပဲ။ ခုတော့ ကျုပ်ကို မျောက်ဖိုးစိန်အက ခိုင်းသလို ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ထားတယ်လေ”

သူ မတရား။ သူ့အပေါ်တွင်လည်း မတရား။ မက်တီအပေါ်တွင်လည်း မတရား။ ဤသည်ကို သူသိသည်။ မက်တီ၏မျက်လုံးက မျက်ရည်ထွက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာက အေးစက်တင်းမာသည်။ သည်လို နှစ်ခွသဘောထားမျိုးကို သူလက်မခံနိုင်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်။ စိတ်ထဲက ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

ညနေစောင်းတော့ ဂေါ်ဂင်တော်တော်မူးနေပြီ။

ဂေါ်ဂင်က ကယိမ်းကယိုင် ထရပ်ရင်း . . .

“လာဗျာ။ စိတ်ညစ်တယ်။ ဟိုနေရာ သွားမယ်”

လာဗဲလ်က ခေါင်းရမ်းရင်း ကော်ဖီအိုးကို လက်ဖြင့်တောက်နေသည်။

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး”

“ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တဲ့လူ”

ဂေါ်ဂင်သည် မက်တီကို စိတ်ဆိုးသည်။ တကယ်တော့ မက်တီက ပြည့်တန်ဆာထက်ပင်ဆိုးသည်ဟု သူထင်သည်။ မက်တီက သူ့ကို ထောက်ပံ့ကြေးပေးပါ။ လင်မယားလို ပြန်နေကြမည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့စကားကို ချုပ်

ပြောလျှင် ပိုက်ဆံပေးရမည်။ မပေးလျှင် လက်ဖျားနှင့် မတို့ရဟု အဓိပ္ပါယ်ထွက်သည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ကျောက်လမ်းပေါ်တွင် တယိမ်းတယိုင်လျှောက်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သည်နေရာကို ရောက်ဖူးသည်။ သာမန်အချိန်မျိုးသာဆိုလျှင် ထိုအိမ်အနံ့၊ ခွက်ဝင်နေသည့် ကုတင်ပေါ်က အိပ်ရာခင်း၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသည့် ပြည့်တန်ဆာမ၏ ထူးအမ်းအမ်းမျက်နှာတို့ကြောင့် ပျို့အန်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ယနေ့ညတော့ သူ့စိတ်သည် သည်လိုယုတ်ညံ့နံ့ချာသည့် နေရာမျိုးကို တောင့်တနေသည်။ အေးစက်တင်းမာသော မက်တီ၏မျက်နှာကို ဖျောက်ပစ်ချင်သည်။ မြောင်းထဲက ရေပုပ်တွေထဲမှာ လူးချင်သည်။ အပုပ်နဲ့တွေ့ကို ရှူချင်သည်။ အမြဲတမ်းမှန်၍ အပြစ်မဲ့သော သူ့မယား၏အနံ့ကို လွမ်းသွားမည့်အပုပ်အသိုး အနံ့တွေကို ရှူချင်သည်။ သို့မှ သူ့စိတ်သက်သာရာရလိမ့်မည်။

*

၅

စန္ဒရပ်ပညာသည်ဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိက ကလေးတစ်ယောက်လိုဘဲ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိက
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လှည့်ပေါက်တိုင်းဟာ ပုလဲတွေ၊ ကမ္ဘာကြီးကတွေ၊
အတ္ထုပ္ပတ္တိက မိသားစုတစ်ခု တူတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက နားနာနိုင်တတ်လေ ကလေးက
ပုလဲလုံးတွေ များများငိုလေတယ်။

၂၀၁၆

Sleeping child
1884. Oil on Canvas

(က)

“စရိတ်သက်သက်သာသာနဲ့ နေချင်ရင်တော့ မာတိနီကျွန်းကို သွား တာက ကောင်းတယ်”

ဂျူအန်က အကြံပေးသည်။ ဂျူအန်မှာ ဂေါ်ဂင်၏နှမ မာရီ၏ ယောက်ျားဖြစ်သည်။ ချီလီလူမျိုး၊ အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညို၊ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ကို ဝတ်ထားသည်။ သူက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် ပနာမားကျွန်းတွင် အနေ များသည်။

“ပနာမားမှာကတော့ မနိပ်ဘူးခင်ဗျ။ မြေဈေးက သိပ်ကြီးတယ်။ တလောက သုံးသောင်းလောက် ပေါက်ဈေးရှိတယ်။ ဒါတောင် မြေကောင်း ကောင်းမရချင်ဘူး။ ရေစိမ့်နေတဲ့ မြေတွေ၊ ပနာမားတို့လို တိုင်းပြည်က အရူး ထောင်ကြီးပါဗျာ”

“ခင်ဗျာကတော့ ဟန်ကျနေတယ် မဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်က အပေါ်စား ပြင်သစ်ကုန်တွေ ဖြည့်နေသော ဂျူအန်၏ ကုန်လှောင်ရုံ ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ကုန်သည်ဆိုတာလည်း အမြတ်များများရအောင် လုပ်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီမှာ လာအလုပ်လုပ်ရတာက သက်စွန့်ဆံဖျားပဲ။ ငှက်ဖျားဖျား ပြီးပဲ သေမလား။ လူဆိုးသတ်ခံရမလားနဲ့ တထိတ်ထိတ်။ အသက်ကိုဖက်နဲ့ ထုပ် အလုပ်ရတာနဲ့ ကာမိအောင်တော့ လုပ်ရတာပဲ”

တကယ်တော့ ဂျူအန်မှာ ကုန်သည်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်သစ်ပြည်ကို ပြန်လျှင်ငွေထုပ်ကြီးပိုက်ပြန်တော့မည်။လက်ထဲတွင်

မြသန်းတင့် ✦ ၇၈

ထုပ်ထုပ်ထယ်ထယ် ရှိနေပြီ။ ကုန်သည်ကြီးတွေအဖို့မှာမူဆိုဖွယ်မရှိတော့။ အကြီးအကျယ် ပွနေကြသည်။ ဂေါင်က အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်၍ မျက်နှာနှင့် ဂုတ်ပေါ်က ချွေးတွေကို သုတ်သည်။ ဧပြီလ ရောက်၍ နွေဦးပေါက်စရှိသေးသော်လည်း ပူနေပြီ။

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မာတီနီကျွန်းကို သွားဖို့ စရိတ်ကလေး ခဏလှည့်ချင်တယ်ဗျာ။ မကြာခင် ပြန်ပေးပါမယ်” ဂေါင်က ထုတ်ပြောရသည်။

“ငွေက မြုပ်နေတယ်။ ဒီမှာ ကုန်ရောင်းလိုတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အကြွေးရောင်းရတာဆိုတော့ ပိုက်ဆံပြန်တောင်းရ သိပ်ခက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် မချေးနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့”

“မချေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်တွက် မာတီနီစရိတ်ချေးဖို့ ဆိုတာကတော့ မလွယ်ဘူးဗျ”

“နည်းနည်းဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ”

ဂေါင်က ကိစ္စပြတ်အောင် မေးသည်။

“ငါးဆယ်လောက်ပေါ့ဗျာ။ အလွန်ဆုံး တစ်ရာပေါ့လေ။ ဒီထက်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဆောရီးပဲ”

“ကဲဗျာ တစ်ရာပဲပေးပါ။ နောက်ထပ် ခင်ဗျားဆီ မချေးတော့ပါဘူး။ ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်သွားတာ ခင်ဗျား သက်သာပါတယ်ဗျာ”

ဂျူအန်က သားရေအိတ်ကို ရင်ပတ်နားကပ်ပြီး ငွေတစ်ရာကို ရေတွက်နေသည်။ ငွေစက္ကူ ရေတွက်ရသည်ကပင် ဂျူအန်အဖို့ ပင်ပန်းနေပုံရသည်။

ဂေါင်က သူ့ယောက်ဖကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း . . .

“မာရီကို ပြန်မပြောပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ ဒီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ လာဗဲလ်အတွက် အလုပ်ကလေး ဘာလေးမရှိဘူးလား”

ဂေါင်က ငွေစက္ကူကို ကောက်ယူကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ရင်းမေးသည်။

“မနားမားတူးမြောင်း ဖောက်နေတယ်လေ။ မြေတူးသမား တစ်ယောက်ကို တစ်လခြောက်ရာပေးတယ်။ လူဖြူဆိုရင်ပေါ့လေ။ တရုတ်နဲ့ လူမဲအလုပ်သမားတွေကိုတော့ တစ်ဝက်ပဲပေးတယ်”

“ပန်းချီဆရာ အမြင်နဲ့ပြောရရင် အရောင်အသွေးလေး ကွာသွားတာနဲ့ ပိုက်ဆံလျော့ယူရတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ အေးလေ သိချင်တာကို ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အလုပ်က သိပ်ပင်ပန်းတယ်။ အသက်လေးဆယ်နားကပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့တော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး။”

“လူတစ်ယောက်အဖို့ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ပင်ပန်းတယ် ဆိုတာကလည်း စိတ်ဓာတ်ပေါ်မှာ တည်တာပါ။ တချို့ကျတော့ ပိုက်ဆံအိတ် ကလေး ဖွင့်ရတာတောင် ပင်ပန်းချင် ပင်ပန်းတတ်ကြတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က လက်ကမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။ ဂျူအန်က ဂေါ်ဂင်၏လက် ကို သတိကြီးစွာဖြင့် လှမ်းဆွဲသည်။

“ကဲ သွားမယ်ဗျာ။ ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အကြွေးကို ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်။ ကလိုဗစ်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ရယ်၊ မနှစ်က ပါရီမှာ မာရီဆီက ကျုပ်ယူခဲ့တဲ့ ငွေငါးဆယ်ရယ်၊ ခုပိုက်ဆံရယ်”

ဂေါ်ဂင်က သံကောတပ်တံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ပိတ်၍ ကုန်လှောင်ရုံထဲမှ ထွက်လာသည်။

အပြင်ဘက်တွင်လာဗဲလ်က ကုန်လှောင်ရုံတံစက်မြိတ်နေရိပ်ကိုခို၍ နံရံကို မှီရပ်နေသည်။ သစ်သားလှေခါးထစ်တွေပေါ်က ဂေါ်ဂင်ဆင်းလာတော့ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ငနဲက ငွေတစ်ရာပဲ ပေးလိုက်တယ်ဗျာ။ ဒါတောင် မနည်းဖျစ်ညှစ်ပြီး ပေးလိုက်တာ”

လာဗဲလ်က စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်မပျက်ဟန် ပြုလျက် . . . “မရတာနဲ့ စာရင် တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ဝိုး။ ပူလိုက်တာ။ ရှေ့ ရှောက် ဒုက္ခပဲ။ သမပိုင်းနံ့က နတ်ဘုံကြီးဆိုဗျာ။ တကယ်ကျတော့ သမပိုင်းနံ့က သချိုင်းကုန်းကြီးပါလား”

“ကျုပ်တို့တူးမြောင်းမှာ မြေတူးအလုပ် ဝင်လုပ်ကြည့်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နှစ်လ သုံးလလောက် လုပ်လိုက်ရင် မာတီနီ သွားဖို့စရိတ်ကလေး တော့ ရကောင်းပါရဲ့။ ခင်ဗျား ပေါက်တူးကိုင်ဖူးသလား”

ဂေါ်ဂင်က လာဗဲလ်ကို အားပေးဟန်ဖြင့် ပခုံးကို ပုတ်၍ ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောသည်။ လာဗဲလ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ။ မခက်ပါဘူး။ ကျင့်သားရသွားရင် လုပ်နိုင်မှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်အားထက်သန်သည်။ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဖြစ်သည်။ ပေါက်တူးကို အသာကလေး လွှဲနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် လာဗဲလ်က သူ့လို မဟုတ်၊ နုနုနုနယ်နယ်။

ဖုတ်တစ်ထောင်းထောင်းထနေသည့် လမ်းအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်

မြသန်းတင့် ♦ ၈၀

လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အလုပ်ရှာဖွေရေးရုံးခန်းကို လိုက်ရှာကြသည်။ မြို့က တောထဲမှ သတ္တုတူးသည့် စခန်းတစ်ခုနှင့်တူသည်။ သစ်သားအိမ်များက ညိုမည်းမည်း၊ ဆေးရောင်မရှိ။ လမ်းကလည်း မြေလမ်း၊ မြို့သန့်ရှင်းရေးစနစ်လည်း ကျကျနန ရှိဟန်မတူ။ မြောင်းထဲတွင် အညစ်အကြေးတွေစုပုံကာ ပုပ်ဟောင်နေသည်။ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်တွင် လူမဲများ ခွေအိပ်နေကြသည်။ ကုန်လှောင်ရုံတစ်ခုအောက်တွင် လူမဲစုံတွဲတစ်တွဲ ချစ်တင်းနှောနေကြသည်။ ကုလားမတစ်ယောက် အင်္ကျီကိုလှန်၍ နို့တိုက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ကြေးနီရုပ်လို ခံစားချက်ကင်းနေသည်။ အပေါ်ပိုင်း ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် နီဂရိုးမတစ်ယောက် လမ်းမလည်ခေါင်တွင် ကျားကြီးတစ်ကောင်လို မားမားကြီးလျှောက်လာသည်။

(ခ)

ဂျူအန် ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း တူးမြောင်းတူးသည့် နေရာတွင် တစ်လ ခြောက်ရာစား အလုပ်တွေရှိသည်။

မြို့အစွန်တောစပ်တွင် တူးမြောင်းအလုပ်သမား သောင်းငါးထောင် မြေတူး နေကြသည်။ ကိုက်ငါးရာလောက် တာကျင်းတူးပြီးတိုင်း လူတစ်ယောက်နှုန်း သေနေသည်ဆိုတော့ ကိုက်ငါးရာ အရှည်တာ ကျင်းတစ်ကျင်းသည် လူတစ်ယောက် အသက်လောက် တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ အလုပ်သမားများမှာ ကမ္ဘာအနှံ့မှ လာကြသူများဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် စစ်သားတွေ ကျဆုံးတိုင်း အစားထိုးသလို သေသွားသည့် အလုပ်သမားတွေ နေရာတွင် နောက်ထပ် အစားထိုးသည်။

ဂေါ်ဂင်နှင့်လာဗဲလ်တို့ မြေတူးအလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ပြီးတော့ အလုပ်သမားများနှင့်အတူ မြေတူးရာသို့ အလုပ်ဆင်းရသည်။ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူး ချိတ်ထားသည့် ရဲများက အလုပ်သမားများကို ကြီးကြပ်သည်။ မြေတူးအလုပ်သမားစခန်းရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်တို့ အလုပ်သမားတစ်စု အမိန့်အရ ရပ်ကြရသည်။ လူတစ်ယောက်က လူတန်းထဲမှထွက်၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ရဲ က အော်သည်။

“ကျွန်တော် ဖျားနေတယ် ခင်ဗျ။ နေက သိပ်ပူတယ်”

“ပနားမားကျွန်းမှာ ဖျားတဲ့လူရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူရယ်၊ သေတဲ့လူရယ် နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်”

ရဲက သူ့နောက်က ကုန်းမြင့်အောက်ခြေကလေးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျောတွင် သင်္ချိုင်းတစ်ခု၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေ အစီအရီနှင့်။

“နေမကောင်းရင် အဲဒီမှာသွား။ ကောင်းကောင်း အိပ်”

“သင်္ချိုင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေက နှစ်ထောင်လောက်တော့ ရှိမယ် နော်”

ဂေါ်ဂင်က ဆင်ခြေလျောအတိုင်း နိမ့်ဆင်းသွားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်များကို လှမ်းကြည့်ရင်း လာဗဲလ်ကို ပြောသည်။

“ဟိုမှာ မြင်ရဲ့လား။ နှစ်ထောင်ကျော်ကျော်လောက် ပင်စင်ယူသွားပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ပင်စင်ယူမယ့် လူတွေ အများကြီး။ မင်းတို့လည်း ပင်စင်ယူချင်ရင် စောစောစီးစီး ပြောထားကြ။ ပင်စင်မရမှာ မပူနဲ့။ ပင်စင်မယူခင် ၀၀စားထားကြ။ ရှင်းရှင်းပဲ။ တို့ဆီမှာ ဖိမ်နဲ့နေလို့ မရဘူး။ မနက် ငါးနာရီခွဲဆိုရင် အလုပ်ဆင်းရမယ်။ ဒါပဲ”

“ရဲ့ ဆိုတဲ့ကောင်တွေဟာ တော်တော် မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ အခြားအလုပ်သမားနှင့်အတူ ထမင်းရုံသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တရုတ် ထမင်းချက်များက သံပုံးစုတ်ကြီးများဖြင့် ချက်နေသည့် ဟင်းအိုးကို ယောက်မကြီးများဖြင့် မွှေနေကြသည်။ တချို့ ကိုယ့်ပုံစံကို ယူလာကာ ကွင်းပြင်ထဲက ခုန်တန်းလျားကြီးပေါ်တွင် သွားစားကြသည်။ တချို့က မြေကြီးတွင် ဖင်ချထိုင်ကာ ပန်းကန်ကို ပေါင်ပေါ် တင်စားကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က အတင်းဝင်းတိုးသဖြင့် ထမင်းဝေသည့်အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“အစားအသောက်ကတော့ စံပဲဟေ့။ ရေတပ်ထဲတုန်းက ထက်တောင် ဆင်းရဲသေးတယ်”

ညနေ ခြောက်နာရီထိုးပြီးပြီ။ သူတို့အလုပ်ချိန်က တစ်နေ့ ၁၂ နာရီ ဖြစ်၍ အနားယူချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကုန် နေပူကျဲကျဲကြီးထဲတွင် မြေတူးထားသဖြင့် မောနေကြပြီ။ စကားမပြောနိုင်ကြ။ အစာလည်း မစားနိုင်ကြ။ အကျဉ်းသားများနှင့်တူနေသည်။ အလုပ်သမား အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ချွေးနံနံ လူကိုယ်ပေါ်တွင် ပေနေသည့် ရွံနံတို့ဖြင့် နံစော်နေသည်။ လာဗဲလ်က ဇွန်းကို ပန်းကန်ထဲသို့ လွှတ်ချပြီး ပန်းကန်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ မစားနိုင်ဘူးဗျာ။ အန်ဖတ်တွေကို ပြန်စားရသလိုပဲ”

ဂေါ်ဂင် ဇွန်းကိုကောက်၍ လာဗဲလ်လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

“မစားလို့ မဖြစ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ မကောင်းပေမယ့် ဝင်အောင်စားရ မှာပဲ။ မစားရင် သေသွားလိမ့်မယ်”

လာဗဲလ်က ကလေးတစ်ယောက်လို မစားချင် စားချင်စားသည်။

“လာမိတာတော့ မှားပြီထင်တယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး အသက်မှ ပြန်ပါပါ့မလား မသိဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ပြုံးရင်း . . .

“အသေခံဖို့ လာတာ မဟုတ်ဖူးလေ။ သေချင်ရင် ဒီထိအောင် အပင် ပန်းခံပြီး လာမနေတော့ဘူး။ ပါရီမှာ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ သေလိုက်ရုံပဲ။ ခင်ဗျားကလည်း စိတ်ဓာတ် မကျစမ်းပါနဲ့။ အားတင်းစမ်းပါ။ လေးငါးလ လုပ်ပြီးမှ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးရတော့ တခြားသွားမှာပေါ့”

ညကျတော့ ရွက်ဖျင်တဲ တန်းလျားထဲက စိုစွတ်နေသည့် ကုတင် ပေါ်တွင် လှဲနေကြသည်။ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိသော်လည်း ချွေးတွေ တပြိုက်ပြိုက် ဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်း မှောင်လာတော့ စိမ့်တောထဲက ခြင်တွေ အုပ်လိုက် ထွက်လာကြသည်။ တဝီဝီမြည်ကာ မျက်စေ့တွေ ပါးစပ်တွေ မျက်လုံးတွေထဲ သို့ ဝင်ကြသည်။

မြောင်း၏ အထက်ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တူးမြောင်း၏ အင်ဂျင်နီယာချုပ် ၏ အိမ်ရှိသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ဂီတသံကို ကြားနေရသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် တဲပြင် သို့ ထွက်လာကာ မီးတွေ ထိန်နေသည့် အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ တိုက် ရှေ့လသာခန်းတွင် ပနားမားကျွန်းကို အုပ်စိုးသူများက အမျိုးသမီးများနှင့် တွဲကနေကြသည်။ ခါးပတ်အောက် ဗိုက်ကြီးတွေက ညစာကောင်းကောင်းစား ရသဖြင့် စုထွက်နေကြသည်။ အမျိုးသမီး၏ ခါးကိုဖက်ထားရင်း မနက်ဖန် ဘဏ်သွင်းမည့် ဂဏန်းများကို တွက်နေသည်။

မာရီယောက်ျား သူ့ယောက်ဖ ဂျူအန်တစ်ယောက် သည်အချိန်တွင် စားပွဲသို့ ရောက်နေလိမ့်မည်။ အမျိုးသမီးတွေနှင့် တွဲကနေလိမ့်မည်။ အရေး တကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေလိမ့်မည်ဟု ဂေါ်ဂင်တွေးသည်။ ဂေါ်ဂင်က နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။ ဂျူအန်တစ်ယောက် မိန်းမတွေနဲ့ တွဲကလျှင်ကော ဘာဖြစ်သေးသနည်း။ ဂျူအန်လို လူမျိုးတွေအဖို့ မဆန်း။ သင်းတို့ တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် သွား၍ ရောနှောနေရသည်ထက် သူ့အလုပ်သမား တင်းကုပ်က ပိုကောင်းသည်ဟု ဂေါ်ဂင်တွေးသည်။

ဂေါ်ဂင်က တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ သူ့ကုတင်တွင်လှဲသည်။ ခဏကြာ တော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မပျော်။ အပူဒါဏ်နှင့် ခြင်များကြောင့် ခဏခဏ နိုးနေတတ်သည်။

(၈)

မနက်လင်းတော့ အလုပ်သမား အဆိုင်းတစ်ဆိုင်းနှင့်အတူ ပေါက် တူးကိုယ်စီဖြင့် မြေတူးရသည်။ သူတို့တူးရသည်က အပေါ်ယံမြေသား ဖြစ် သည်။ မြေသားအောက်တွင် ကျောက်လွှာတစ်ထပ်ရှိသည်။ ကျောက်လွှာကိုမူ ယမ်းဘီးလူးဖြင့် ဖောက်ခွဲရသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် လူမဲများက ဓားရှည်များဖြင့် တောခုတ်နေကြသည်။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်များက နေရောင်တွင်ပြောင်လက် နေသည်။ လူမဲ အလုပ်သမားနောက်တွင် ယမ်းဘီးလူးခွဲမည့် အလုပ်သမားများ ရှိသည်။ သူတို့နောက်တွင် လမ်းကြိတ်စက်ကြီးများ ရပ်ထားသည်။

လေက ရေဆွတ်ထားသည့် ဝှမ်းဖတ်ကို ရှူရသလို ရှူ၍ရှိက်၍ မဝ။ တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကူလီခေါင်းများက အလုပ်သမားများကို ဆဲဆိုမာန်မဲနေကြသည်။ တစ်ယောက်ယောက် အလုပ်နှေးသွားလျှင် ပေါက် တူးကိုင်၍ နားနေသည်ကိုမြင်လျှင် ကြိမ်တုတ်ကို မြှောက်သည်။

“ဟေ့ကောင် တွေ အလုပ်လုပ်ကွ။ အနားယူစခန်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ပနားမား တူးမြောင်း သိရဲ့လား”

ဟု အော်တတ်သည်။

ပနားမားတူးမြောင်း ဖောက်သည့်လုပ်ငန်းသည် အရူးစစ်တပ်တစ် တပ်က တိုက်နေသော စစ်ပွဲနှင့်တူနေသည်။ လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်များ စောင့်နေ သဖြင့် စစ်ပွဲသဏ္ဍာန်ကို ပို၍ထင်ရှားနေသည်။

ဂေါ်ဂင်က လာဗဲလ်အနားတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း . . .

“နှစ်ရက်သုံးရက် လောက်ဆို အကျင့်ရသွားမှာ။ လုပ်စမို့ ပင်ပန်း တာပါ” ဟု အားပေးသည်။

သူ့လက်များကို ကြည့်တော့ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြဲစုတ်နေပြီ။

ပေါက်တူးကိုင် ရသည်ပင် နာလှပြီ။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် လုပ်မိတော့ နေသားကျသွားသည်။ ကြွက်သားများကလည်း တောင့်တင်း လာသည်။ လုပ်နေကျဖြစ်သွားတော့ ပေါက်တူးပေါက်ရသည်ကိုပင် ပျော်သ လိုလို ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူထူးလူဆန်းပဲ။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာသွား ရင် ခင်ဗျားမြန်မြန်သေမယ်”

လာဗဲလ်က ဂေါ်ဂင်အလုပ်လုပ်ပုံကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ်က အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်တယ်။ ကျုပ်ခွန်အားကို ကျုပ် အသုံးပြုချင်တယ်”

ဂေါ်ဂင်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေပြီ။

(ဃ)

စနေနေ့ညဆိုလျှင် စခန်းတွင် နေ့တွက်လုပ်ခ ထုတ်ပေးသည်။ တစ်မြို့လုံးရန်ပွဲတွေ ပြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တုတ်တစ်ပြက်၊ ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်ကြသည်။ ရဲကလည်း ထိုရက်များတွင် ရှောင်နေသည်။

ထိုရက်များတွင် ပြည့်တန်ဆာတွေကလည်း အလျှိုလျှိုရောက်လာကြသည်။ အရက်ဆိုင်များတွင် အရက်နှစ်ဆလောက်ဈေးတက်သွားသည်။ ပြည့်ဆန်ဆာများမှာ ကုလားမများဖြစ်သည်။

တချို့က တကယ့် ငယ်ငယ်လေးတွေ။

ဂေါ်ဂင်က ရမ်ကိုမသောက်နိုင်။ သူ့ဗိုက်က ရမ်နှင့် မတည့်။ ပြည့်တန်ဆာများကို ကြည့်၍လည်း ဂေါ်ဂင် စိတ်ပျက်သည်။

လာဗဲလ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာသည်။ စကားပြောလျှင် အသံမထွက်ချင်တော့၊ အသားအရေကလည်း ဖြူလျော်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်ကာ . . .

“ဒီအလုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မကိုက်ပါဘူး လာဗဲလ်။ ကျုပ်လိုကောင်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆိုတော့ ဘာအရေးလဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက နုနုနယ်နယ်။ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်တာက ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဒီအလုပ်မလုပ်လို့ ဘာသွားလုပ်မလဲ ဂေါ်ဂင်။ ပြည့်တန်ဆာဆွယ်လုပ်စားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ပန်းချီဆွဲကောင်းတယ်။ ကျုပ်မှာမရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်။ ဥပမာ ပုံတူရေးတာဆိုရင် ကျုပ်ထက်လက်ရာကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ပုံတူဆွဲ။ ဒီကအရာရှိငါနဲ့တွေ့ လက်ရာတွေဘာတွေ သိပ်ရွေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပုံကို ဆွဲဆေးနဲ့ မြင်ရရင် သဘောကျမှာပဲ။ နည်းနည်းတူရင် တော်ရောပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ စမ်းကြည့်မယ်”

လာဗဲလ်အဖို့ ပေါက်တူးနှင့်ဝေးရန်မှာ သည်တစ်လမ်းသာ ရှိသည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့မိတ်ဆွေကို အလုပ်သက်သာအောင် အကြံပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စားလောက်သောက်လောက်ရုံရလျှင် တော်လောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် လာဗဲလ်ပုံတူဆွဲပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ရာဇဝတ်ဝန်က သူ့ပုံတူကို အဆွဲခိုင်းသည်။ ယူနီဖောင်းတွေ၊ ရွှေတံဆိပ်အပြည့်ဖြင့် အဆွဲခံသည်။ ထိုမျှမက ပြည့်တန်ဆာအိမ် သုံးအိမ်က ဇိမ်ခေါင်း အမျိုးသမီးကြီး သုံးဦး၊ တရုတ်ထမင်းဆိုင်ရှင်၊ ရေတပ်အရာရှိတစ်ဦး၏ သမီးတို့ကိုလည်း လာဗဲလ်ပုံတူဆွဲရသည်။

နှစ်လလောက်၊ အလုပ်လုပ်လိုက်တော့ မာတီနီကျွန်းကို သွားဖို့ စရိတ်ရပြီ။ ငွေလေးငါးရာလောက်ပင် လက်ထဲတွင် စုမိဆောင်းမိဖြစ်နေပြီ။ သင်္ဘောလက်ရမ်းကိုမှီရင်း ဂေါ်ဂင်က တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးသွားသည့် ကျွန်းကလေးကိုကြည့်ကာ။

“နောင်တစ်လ နှစ်လသာ ဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်နေရရင် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အသက်ပါတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့” ဟု ပြောသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်းက မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပြီ။

*

ပနားမားကျွန်းနှင့်စာလျှင် မာတီနီကျွန်းက နတ်ဘုံနတ်နန်း ဖြစ်သည်။

မြို့တော်က စိန့်ပီယာဖြစ်သည်။ မြို့နောက်တွင် နာမည်ကျော်ပြီလေ မီးတောင်ဟောင်းရှိသည်။ မီးတောင်ပေါ်တွင် မြက်တောကြီးများနှင့် အုန်းတောကြီးများရှိသည်။ ကျွန်းကလှသည်။ လေက မွှေးနေသည်။

ရှုခင်းသာ ပြောင်းသည်မဟုတ်။ ပနားမား ကျွန်းတုန်းက သူတို့သည် သေမင်းထံ စာမေးပွဲဖြေနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ တူးမြောင်းဖောက်လုပ်ရေးတွင် အစတေးခံရန် အရံစာရင်းသွင်းထားရသူများဖြစ်သည်။

မာတီနီရောက်တော့ သည်လိုမဟုတ်တော့။ သူတို့နှစ်ယောက်အခွင့်ထူးခံ လူဖြူများ အလိုလိုဖြစ်သွားကြသည်။ သင်္ဘောဆိုက်တော့ နီဂရိုး သူငယ်လေးတွေက သူတို့ပစ္စည်းများကို အလှအယက်လာသယ်ကြသည်။

“ဂရင်းဟိုတည်လား။ ဂရင်းဟိုတည်ကို သွားမှာလား” သူတို့က ခေါ်သည်။

“ဟိုတည်ကို မသွားဘူးကွ။ မြို့ပြင်ဘက်မှာ အခန်းတစ်ခန်း လိုချင်တယ်။ ဈေးချိုချို”

“ရှိတယ်ဗျ။ တစ်ဆယ်တည်းရယ်”

တစ်ယောက်က အော်သည်။

“တစ်ပတ် တစ်ဆယ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်လ တစ်ဆယ်”

“အေး အဲဒီသွားကွာ။ ဒီလိုအားကိုးရမှပေါ့”

ဂေါ်ဂင်ပြောသည်။

လမ်းကျဉ်းကလေးက ပီလေတောင်ထိပ်သို့ ကွေ့ကောက်တက်သွားသည်။ လမ်းတွင်လူတွေ ဥဒဟိုသွားနေကြသည်။ မရမ်းစေ့ရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ အဝါရောင် စသဖြင့် အရောင်အသွေးမျိုးစုံဝတ်ထားသည့် နာတူအမျိုးသမီး

မြသန်းတင့် ✦ ၈၆

များကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းတွင်လည်း အရောင်လွင်လွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါများ ပတ်ထားကြသည်။ တောင်းများကို ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းလာသည်။ သူတို့ စကားက ရှေးပြင်သစ်စကားတစ်ဝက်၊ ကွန်ဂိုစကား တစ်ဝက်ရောနေသည်။ ခပ်ဝဲဝဲဖြင့် နားထောင်၍ ကောင်းသည်။ ဂေါ်ဂင်က အထူးအဆန်းတွေ တွေ့ရ မြင်ရ၍ ပျော်သည်။ အရောင်တွေမြင်ရတော့ မျက်စိထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ မာတီနီကျွန်းက နေခြည်ထဲတွင် မြင်မြင်သမျှသည် အရောင်လွင်နေကြသည်။ နံရံတွေက ပန်းနုရောင် အင်္ကျီတွေက ခရမ်းရောင်။ တောတွေ တောင်တွေက အစိမ်းရောင်။ သည်နေခြည်ကို ဂေါ်ဂင်သဘောကျသွားပြီ။ နေခြည်သည် သူ့စိတ်ကူးထဲက တွေးထားသည့် အရောင်အသွေးတွေကို ပိုပြီး ဝင်းတောက် လာစေသည်။ သူပန်းချီဆွဲရာတွင် သည်နေခြည်များက အကူအညီ ပေးလိမ့် မည်။ ဂေါ်ဂင် ပန်းချီဆွဲချင်သဖြင့် တကယ်လက်ယားနေသည်။ လက်ဖျားထိပ် တွေ တရွရွဖြစ်နေသည်။ အစာစားလိုသဖြင့် အရက်သောက်လိုသဖြင့်၊ ဝမ်း ဗိုက်က တောင်းဆိုသည့်ပုံမျိုး။

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့လည်ကိုဖြတ်၍ မြို့စွန်သို့ ရောက်လာကြ သည်။ လမ်းက တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းသွားပြီး တောင်ထိပ်နားနီးလာတော့ ကုန်းတက်တွေများလာသည်။ တောင်အစွန်က ဌာနေတိုင်းရင်းသားများနေ သည့် ရပ်ကွက်ကိုရောက်တော့ နီဂရိုးသူငယ်က သက်ငယ်တဲတစ်တဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သက်ငယ်တဲက အုန်းတောထဲမှာ ရှိသည်။

“အဒေါ်ရေ အခန်းငှားချင်လို့ပဲဗျို့။”

ခေါင်းတွင် ခရမ်းရောင် ပုဝါကြီး ပတ်ထားသည့် နီဂရိုး အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက အခန်းတစ်ခန်းကို လိုက်ပြသည်။ အခန်းက ပြ တင်းပေါက်ကျယ်ကျယ်။ မြို့နှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အောက် က မြေစိုက်ဖြစ်ပြီး အပေါ်တွင် ကောက်ရိုးဖျာများ ခင်းထားသည်။ အခန်းက သန့်ရှင်းသည်။ အလင်းရောင်ရသည်။

“ဆာလာကြသလား။ ဘာစားမလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောပြီး စားစရာတွေ ယူလာသည်။ သရက်သီး မှည့်နှင့် ငါးစိမ်းကိုစားပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီပစ္စည်းများကို အထုပ်ထဲမှ ထုတ်သည်။ ကင်းဗတ်ကို ကားကျက်သည်။ နီဂရိုးသူငယ်တစ်ဦးက ဂေါ်ဂင် လုပ်ပုံကို ကြည့်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က နီဂရိုးသူငယ်လေးကို ကြည့်ပြီး သူ့သား သမီးတွေကို လွမ်းလာသည်။ ကလေးပါးကို တို့လိုက်ပြီး . . .

“ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲဗျို့။”

လာဗဲလ်က လက်ချောင်းကို ချိုး၍ ရေတွက်ရင်း . . .

“ဇွန်လ ၇ ရက်ဗျ”

“အလို လက်စသပ်တော့ ကျုပ်မွေးနေ့ပါလား။ ဘာလိုလိုနဲ့ သုံးဆယ့်ကိုးနှစ် ပြည့်သွားပြန်ပြီ”

ပါရီရွှေဆိုင်တန်းက သူထွက်လာသည်မှာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ဘာမျှကြာသည်မထင်ရ။ အချိန်သည် လက်ချောင်းတွေကြားမှ လျှောဆင်းသွားသလောဟုပင် ထင်ရသည်။ အချိန် သိပ်မရှိတော့။ အသက်တွေ ကြီးလာပြီ။ ကျန်သည့်အချိန်ကလေးသည် သူ့အဖို့ အသွေးအသားလို အဖိုးတန်နေသည်။ ထိုအချိန် ကလေးကို အလဟဿ မဖြုန်းနိုင်။ ပနားမားတွင် အချိန်တွေကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ရသည်မှာ နှမြောစရာကောင်းသည်။ နေ့တိုင်း၊ အပတ်တိုင်း၊ လတိုင်းသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ဂင်စ၍ ပန်းချီရေးသည်။

“ကျုပ်က စိတ္တပန်းချီဝါဒကို လက်ခံတယ်ဗျ။ တချို့က အနက်ဟာ အရောင်အသွေး မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အနက်ရောင်ကို ပန်းချီဆေးပူးထဲက ဖယ်ပစ်ကြတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့ အလင်းရောင် သိပ်များလွန်းတဲ့အတွက် ခင်ဗျား မျက်စေ့တွေ စူးသွားတယ်။ အဲဒီအလင်းရောင် စူးတဲ့သဘောကိုရအောင် အနက်ကို သုံးရမယ်”

ဂေါ်ဂင်က သူ့တွင် ပါလာသမျှ ဆေးရောင်ဖြင့် ပန်းချီရေးသည်။ သူခံစားရသည့် အရောင်အသွေးများကို ရရန်ရှိသမျှ ဆေးရောင်များကို တွဲစပ်သည်။ ဘရီတန်မှာ ဆွဲခဲ့တုန်းကလို သူ့စုတ်ချက်များသည် ပြောင်းသွားသည်။ ခါတိုင်းထက် စုတ်ချက်ရဲလာသည်။ ရှုခင်းကို ဆွဲလျှင် ပို၍ လွယ်ကူရှင်းလင်းသည့်နည်းကို သုံးသည်။ ရှေးခေတ် အီဂျစ်ပန်းချီနည်းဖြစ်သော အပြားလိုက်နည်းကိုသုံးသည်။ ရှုမျှော်ခင်းကို ရေးရာတွင် သူမြင်သလိုမရေး။ ခံစားရသလို ရေးသည်။

“အစိမ်းရောင်ဆေး တစ်ပေါင်ဟာ ပေါင်ဝက်ထက်ပိုစိမ်းတယ်တဲ့။ ကြားဖူးလား”

ဂေါ်ဂင်က သူနှင့်အတူ ပန်းချီရေးနေသော လာဗဲလ်ကိုမေးသည်။

“ဆေးနန်းပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီရေးရာမှ ထပြီး သူ့ကားကို ကြည့်သည်။ ရှုခင်းမှာ တောအုပ်အလယ်က မြေကွက်လပ်တစ်ခု။ နေရောင်ခြည်က သစ်ရွက်များကြားမှ လျှောက်ကျနေသည်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ အိမ်များနှင့် အရောင်လွင်လွင်

မြသန်းတင့် † ၈၈

တွေ ဝတ်ထားသည့် တိုင်းရင်းအမျိုးသမီးပုံများလည်း ပါသည်။ ရှုခင်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ရသကို ပေးသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း နောက်ကွယ်တွင် ဝရန်းသုံးကားဖြစ်မှု၊ ဆူညံမှုကို ဖုံးကွယ်နေသည်ဟု ထင်ရ သည်။ ဝရန်းသုံးကားမှုများက ငြိမ်သက်ခြင်းကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီး ပစ်သော အသွင်ပေါ်နေသည်။

“ဘရီတန်နီ နယ်မှာရှိတဲ့ အဝါရောင် ခရစ်တော်ဆိုတဲ့ ရုပ်ထုကို မြင်ဖူးသလား။ ဘရီတန်မှာနေတုန်းက ကျုပ်သိပ်ဆွဲချင်တဲ့ ပုံတူလေ။ အဲဒီတုန်း က ဆွဲလို့မရဘူး။ ခုဆွဲလို့ရပြီဗျ။ တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်၊ တူးမြောင်းတစ်ခုကို တူးပြီး တခြား တစ်နေရာရောက် လာတဲ့အခါကျတော့ ဘရီတန်နီက ရွာတစ်ရွာမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ပုံကိုဆွဲလို့ရ တယ်ဆိုတော့ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတယ်”

ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

(c)

နောက်ရက်များတွင် ဂေါ်ဂင်သည် ရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် ပန်းချီရေးသည်။ လာဗဲလ်က သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ရေးရင်း ဂေါ်ဂင်၏ လျှပ်စစ်ပါရမီဉာဏ်ကို ဓာတ်ကူးယူသည်။ ဂေါ်ဂင် ပျော်နေသည်။ တစ်နေ့ကုန် ပန်းချီရေးပြီးသည့်အခါ တွင် သမပိုင်းဖုံက လွမ်းမောဖွယ်ညများသည် သူ့အာရုံကြောများကို ဖြေလျှော စေသည်။ သူ့ပန်းချီရေးခဲ့တုန်းက စိတ်ကူးများ၊ ခံစားချက်များကို ဂေါ်ဂင်ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။ ညရောက်လျှင် လာဗဲလ်နှင့်အတူ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ထွက်ထိုင်ရင်း ကာရစ်ဘီယန် ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်က ကောင်းကင် ကြီးကို ကြည့်ကြသည်။

တစ်ညနေ ဈေးတန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တောင်တက်လမ်းကျဉ်း ကလေးပေါ်တွင် အထုပ်အပိုးအတွဲကို ရွက်သွားသည့် တိုင်းရင်းအမျိုးသမီးများ ကို ကြည့်နေကြသည်။ မိန်းမပျိုများမှာ အိန္ဒိယ လူနီသွေးပါသည်။ အသားက ကြေးနီရောင်တောက်သည်။ ခါးထက်ပိုင်းကို ပလာကျင်းထားသည်။ ခေါင်း ပေါ်တွင် အထုပ်တွေရွက်၍ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ကျားသစ်မကလေး များလို ဖျတ်လတ်ကြသည်။

“သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ခေါမလူမျိုးတွေကို ကြည့်ရသလိုပဲဗျ။ သူတို့ကိုမြင်တော့ ကျုပ်တို့ ဥရောပလူမျိုးတွေဟာ ဟောင်နွမ်းပုပ်နေသလို ထင်ရတယ်။ မလတ်ဆတ်တော့ဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားတဲ့ဒါဏ်ကြောင့် ဥရောပဟာ အောက်တန်းကျသွားပြီ”

မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ဂေါ်ဂင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ဩဇာသီးတစ်လုံးကို ခွဲ၍ လှမ်းပေးသည်။

“ချိုတယ်။ စားကြည့်”

ဂေါ်ဂင်က ဩဇာသီးကို စားမည်ပြုသည်။ ထိုစဉ် ဝတ်စုံအဖြူဝတ် ထားသည့် ပြင်သစ်လူရွယ်ရောက်လာကာ . . .

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ။ နောင်ကြီး ဩဇာသီးကို မစားပါနဲ့။ နောင်ကြီးက သူတို့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို မသိသေးဘူး ထင်တယ်။ နောင်ကြီးကို မကျွေးခင်မှာ ဒီဩဇာသီးကို ရင်သားနဲ့ ပွတ်ထားတာ။ အဲဒီဩဇာသီးကို စားရင် နောင်ကြီးက သူ့ကိုကြိုက်တယ်။ သူ့ကို သဘောကျတယ်လို့ ယူဆတယ်”

လူရွယ်က ဩဇာသီးကို မြှောက်လိုက်သည်။ မြေကြီးပေါ်ရောက် တော့ ဩဇာသီးကို ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ရယ်ရင်း . . .

“ကျုပ်က ကြိုက်နေတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ယူဆရမှာလဲ။ ကျုပ်မှ သားမယားရှိတယ်။ ဒါက သူတို့လူမျိုး အချင်းချင်းရဲ့ ထုံးစံပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ နောင်ကြီးသဘောပေါ့လေ”

လူရွယ်က မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ တိုင်းရင်းသား ထုံးစံဓလေ့များကို ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။ မာတိနီတွင် ပြင်သစ်တစ်ယောက်က တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်ကို ကြိုက်လျှင် အတိအလင်း ယူပိုင်ခွင့်မရှိ။ ပြင်သစ် ဥပဒေက တားမြစ်ထားသည်။ တိတ်တစ်ဆိတ် ယူချင်လျှင်တော့ ယူနိုင်သည်။

“ကျုပ်က ဒီလို အသားအရောင်ခွဲတာမျိုးကို သိပ်မုန်းတယ်။ လူမျိုး ကြီးတွေဟာ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်ကြတာပဲ။ ခက်တာက ကျုပ်ကလည်း လူ ရိုင်းသွေးပါတယ်။ အင်ကာလူမျိုးသွေး၊ ပီရူးသွေး၊ တကယ်တော့ ကျုပ်လည်း ဒီအနွယ်ထဲက ဆင်းသက်လာတာပဲ။ ဟောဒီမာတိနီကျွန်းပေါ်က လူမျိုးတွေ ဟာ ကျုပ်ရဲ့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေပဲ”

တိုင်းရင်းသွေးပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ ပြင်သစ်က တိုင်း ရင်းသားများအား နှိမ်သည်ကို ဂေါ်ဂင်မုန်းသည်။ ဂေါ်ဂင်က တိုင်းရင်းသားများ ဘက်မှ ရပ်သည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ စိန်ပီယာတွင် ကာလဝမ်းဖြစ် သဖြင့် ပြင်သစ်တို့က သူတို့ရပ်ကွက်သို့ တိုင်းရင်းသားများမလာရဟု အမိန့် ထုတ်သည်။ ဂေါ်ဂင်နှင့်လာဗဲလ်က တိုင်းရင်းသားရပ်ကွက်တွင် နေကြသဖြင့် သူတို့ကိုလည်း လာခွင့်မပြုတော့။ ပြင်သစ်လူမျိုးကိုလည်း သူတို့ မမြင်ရတော့။

တစ်ညနေတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တဲပြင်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ခါ တိုင်းလို ဆေးပြင်းလိပ်ကိုယ်စီခဲရင်း သွေးလိုနီရဲသော နေလုံးကြီးကို ငေးကြည့် နေကြသည်။ အဝေးမှ ရိုးရာပူဇော်ပွဲလုပ်ရန်အတွက် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဗုံသံ

မြသန်းတင့် ✦ ၉၀

ကို ကြားနေရသည်။ ပြင်သစ်ခင်ကြီးများက ရိုးရာကပွဲများ မလုပ်ရဟု တားမြစ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ကာလဝမ်းကြောင့် အသွားအလာပြတ်နေစဉ် တိုင်းရင်းသားများက သူတို့ဖါသာ သူတို့လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဗုံသံက ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်သည်။ ဗုံသည် ဂေါ်ဂင်၏ အသွေးထဲအသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သည်ဗုံသံကို ကြားရတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသလောဟု ထင်မိသည်။ ပြင်သစ်ပြည်ကို လည်းကောင်း၊ မက်တီနှင့်ကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ကိုမွေးထုတ်လိုက်သည့် ဥရောပယဉ်ကျေးမှုကြီးလည်းကောင်း၊ သူမေ့သွားပြီ။ အတိတ်ကိုလည်း အမှတ်မရ။ အနာဂတ်ကိုလည်းမမြင်။ သူသိသည်မှာ ကာရစ်ဘီယန် ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်က ညတစ်ညသာဖြစ်သည်။ ဗုံသံ၊ ကြယ်ရောင်၊ ပူနွေးသည့် လေညင်းပန်းနံ့တို့ကိုသာ ခံစားရသည်။

“လာဗျာ။ ရိုးရာကပွဲသွားကြည့်ရအောင်”

ဂေါ်ဂင်က ခေါ်သည်။ လာဗဲလ်က သိပ်မလိုက်ချင်။ သူ့ဇွတ်ခေါ်သဖြင့် ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

တောလမ်းကလေးတစ်လျှောက် မိုင်ဝက်လောက်လျှောက်ကြတော့ တောအုပ်အလယ်တွင် ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင် မီးတိုင်များစိုက်ထားသည်။ ကွက်လပ်အလယ်တွင် လူတစ်စုက ဒူးကြားတွင် ဗုံညှပ်၍တီးနေကြသည်။

ဗုံကစည်းချက်မှန်သည်။ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်၊ တောင်တွေဆီက ပဲ့တင်ရိုက်လာသည့် ဗုံသံနှင့်ဆက်နေသည်။ ဗုံတီးသမားများ ဘေးတွင် တိုင်းရင်းသားတစ်ရာလောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာတွေက ဗုံသံနှင့်အတူလိုက်၍ ယိမ်းနေသည်။ ကမ္ဘာဦးဂီတက သူတို့ကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားသည်။

ဂေါ်ဂင်နှင့်လာဗဲလ်တို့ကို မည်သူ့ကိုမျှ သတိမထားမိကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်က လူအုပ်ကြားထဲ ဝိုင်းထိုင်ကာ ဗုံသံနှင့် အတူလိုက်၍ယိမ်းသည်။ ခဏကြာတော့ လူအုပ်ကများလာသည်။ လူနှစ်ရာလောက်ရှိမည်။ လူငယ်၊ အပျိုအအို၊ မိန်းမယောက်ျားအားလုံးပါသည်။ သူတို့ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ ဘာမျှမရှိကြ။ ချွေးများကြောင့် ဝင်းလက်နေကြသည်။

ဗုံသည်လေးလေးမှန်မှန်မြည်နေရာမှ သွက်လာသည်။ ဝိုင်းထဲလူများ၏ လှုပ်ရှားမှုကလည်း မြန်လာသည်။ ဗုံသမားတစ်ယောက်က ဗုံကို ခါးစောင်းတင်၍ ပိုက်ထားပြီး သီချင်းဆိုသည်။ ဤတွင် အားလုံးကလည်း သီချင်းဆိုကြသည်။ အကနှင့်ဂီတက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာပြီ။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က လူအုပ်ထဲမှ ရှေ့သို့ထွက်လာ၍ ကသည်။
ပထမတော့ တဖြေးဖြေး ကခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တွင် ကျန်လူများကလည်း
သူ့လို ကကြသည်။

ဂေါ်ဂင်လည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်၍ကသည်။ ဂီတ၏ညှို့အားကို
သူမခံနိုင်တော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲနေပြီ။ သူ့အပေါ်ပိုင်းတွေလည်း
ဟာလာဟင်းလင်း။ သူ့အသားအရောင်က ခပ်ညိုညို။ လူရိုင်းတစ်ယောက်နှင့်
တူနေသည်။

“ဗျို့ လာဗဲလ်။ လာဝင်ဗျာ။ ကလှည့်”

ဂေါ်ဂင်က ငုတ်တုတ်ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လာဗဲလ်ကို ခေါ်သည်။
သူ့မျက်နှာက မနှစ်မို့ဟန်။ စက်ဆုပ်ဟန်။

ဂေါ်ဂင်က ပြောပြောဆိုဆို လာဗဲလ်၏လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ဗျို့လူ။ ကျုပ်က လူရိုင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ မလုပ်ပါနဲ့။ မလုပ်နဲ့ဗျာ။
ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

လာဗဲလ်က အတင်းရုန်းထွက်ပြီး တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။
ဂေါ်ဂင်က အခြားသူများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကကြသူအချို့ မော၍ လဲကျ
သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် လဲကျသူများကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။ ကိုယ့်
အကကို ဆက်ကနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ပူးသွားကြ
သည်။ ခဏကြတော့ ခွာသွားကြသည်။ တချို့အတွဲများက ကွက်လပ်အစွန်
သို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးသွားကာ တောအုပ်ထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

သည်ကပွဲမှာ တစ်ပွဲဖြစ်သည်။ ကပွဲက မိန်းမနှင့်ယောက်ျားတို့၏
ချစ်တင်းနှောပုံကို ဖော်ပြသည့် ရိုးရာကပွဲဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင်အနီးသို့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ကရင်းကပ်လာသည်။ တော
စပ်သို့ခေါ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က နောက်က လိုက်သွားသည်။ တောစပ်ရောက်တော့
သက်ငယ်ကို ရွံ့မံ၍ကာထားသည့် တဲတစ်လုံးရှိသည်။ တဲထဲမှာ ပန်းကြွေနဲ့
သင်းနေသည်။ ရေမွှေးနဲ့ထက်ပင် ချိုမွှေးနေသည်။

မိန်းမပျိုက တောင်းထဲမှ ဩဇာသီးတစ်လုံးကို ကောက်၍ သူ့ရင်
ကိုပွတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ဩဇာသီးကိုခွဲ၍ ဂေါ်ဂင်ကို လှမ်းပေးသည်။ ဂေါ်
ဂင်က အားရပါးရစားသည်။ ဩဇာသီးက ချိုသည်။

“ကျွန်မ ဩဇာသီးကိုစားရင် ကျွန်မရည်းစားပဲ”

မိန်းမပျိုက ဆိုသည်။

“ရည်းစားဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည်

မြသန်းတင့် ✦ ၉၂

ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ဝင်းပနေသည်။ အိန္ဒိယလူနီတို့၏ ပေါ်လွင်သော အလှ။

ဝင်းဝင်းစက်စက် လှသောအလှ။
သူ၏အမည်က ကောလက်။

(စ)

မုတ်သုန်ရာသီရောက်တော့ မာတီနီကျွန်းက စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။ မိုးသည်းထန်သည်။ ရွံ့ဗွက်ထူသည်။ ပူအိုက်သည်။ စိုစွတ်ပူအိုက်သည့် တော့အုပ်သည် ငရဲဘုံ၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ဖြစ်နေသည်။

ဂေါ်ဂင်တို့နှစ်ယောက် ရာသီဥတုဒါဏ်ကို ကြိတ်မှိတ် ခံကြသည်။ အပြင်သို့ မထွက်တော့ဘဲ အိမ်မှာပင် ပန်းချီရေးသည်။ အားလျှင် စကားပြောသည်။ သည်တုန်းက လာဗဲလ် အကြီးအကျယ်များသည်။ သည်အဖျားမျိုးကို တိုင်းရင်းသားတို့က နတ်ကိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဂေါ်ဂင်လည်း ဖျားသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်၍ လာဗဲလ်လောက် မဆိုး။ လာဗဲလ်ကို ပြုစုရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောလက်က လာပြုစုသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက ဆေးမြစ်တွေ ဆေးဥတွေကို တောင်းပေးကြသည်။ သူတို့ ဆေးမှုန့်တွေကို အရည်ဖျော်၍ လိမ်းရသည်။ သို့ရာတွင် လာဗဲလ် မသက်သာ။ တုန်ဖျားဖျားကာ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလစ်သွားသည်။

“ကျုပ် သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သေမယ်ထင်ရင် ပါရီကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ ဒီမှာ မသေပါရစေနဲ့”

ဂေါ်ဂင်က သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားရင်း . . .

“မသေပါဘူး။ ခင်ဗျား ကလည်း အားတင်းစမ်းပါ။ ခဏနေတော့ ပျောက်မှာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က သူ့အဖျားကို ဂရုမစိုက်။ လာဗဲလ်ကိုသာ ပြုစုသည်။ လာဗဲလ် အနားက မခွာ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ အနားတွင် သူမရှိလျှင် တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ တစ်ညနေ ရေမရှိသဖြင့် ဂေါ်ဂင်အပြင်သို့ထွက်၍ ရေခတ်သည်။ ရေပုံးကို ဆွဲတက်လာတော့ လာဗဲလ် အိပ်ရာထဲတွင် မရှိတော့။ အခန်းထဲတွင် ရပ်ကာ သူဝယ်လာသည့် ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် သူ့နားထင်ကို တုတ်ထားသည်။

ဂေါ်ဂင်က ရေပုန်းကို လွှတ်ချပြီး လာဗဲလ်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။ သေနတ်သံ မြည်ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ယမ်းနဲ့များ မွန်သွားသည်။ သည်တော့မှ လာဗဲလ် သတိရကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်ထိုင်ချရရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသည်။

“ကျုပ် မသေရဲဘူး။ ဒီမှာ မသေချင်ဘူး။ ကျုပ်ကို ပါရီပြန်ပို့ပေးပါ။ ကျုပ်ဟာ ပြင်သစ်လူမျိုး၊ ပြင်သစ်လူမျိုး”

ဂေါ်ဂင် သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း . . .

“ဒီလောက်ဆို အသွားအလာတွေ ပိတ်ထားတာလည်း ဖွင့်ပြီထင် တယ်။ ဆရာဝန် ခေါ်ပေးမယ်လေ”

ဂေါ်ဂင်က ကောလက်ကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီး မြို့ထဲသို့ ဆရာဝန် သွားခေါ်သည်။ အသွားအလာ ပြန်ဖွင့်သော်လည်း မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်များမှာ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်တုန်းက ပင်ပန်းထားကြသဖြင့် မည်သူကမှ မလိုက်ချင်။ နောက်ဆုံးတွင် ပါရီတွင် ဆေးပညာသင်ခဲ့ဖူးသည့် တိုင်းရင်းသား ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ရသည်။ ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆပိုပေးသဖြင့် အလွယ် တကူ လိုက်လာသည်။

လာဗဲလ်၏နှလုံးကို စမ်းသပ်ပြီး ခေါင်းရမ်းကာ . . .

“ခင်ဗျားတို့ ဥရောပသားတွေ။ မိုးရာသီကျရင် ဒီက ရာသီဥတုကို ခင်ဗျားတို့ မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကောင်းတော့ ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီက မြန်မြန်ပြန်တာ ကောင်းတယ်။ အဖျားပိုး က သွေးထဲရောက်နေပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဖျားရင် မလွယ်ဘူး”

ဆရာဝန်က ဆေးအိတ်ကိုယူ၍ ဆေးလုံးတစ်မျိုးနှင့် ဆေးမှုန့်တချို့ ပေးသွားသည်။

“ဒါသောက်ရင် အဖျားကျသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မာတီနီကျွန်း က မြန်မြန်ပြန်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီကျွန်းမှာ တခြား မျက်နှာဖြူတွေ နေသလို အစားအသောက် အနေအထိုင် ကောင်းကောင်းနေပါ”

ဆရာဝန်က တိုင်းရင်းသားများလို အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အထင်သေးသွားပုံရသည်။ ဂေါ်ဂင်က ဆေးတိုက်တော့ လာဗဲလ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးကာ . . .

“ဘယ့်နှယ်လဲ ပြင်သစ်ပြည်ကို အဝတ်အထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ပြန်ရတော့မယ်။ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပျက်သွားမှာပဲ”

“ကျုပ်အဖို့တော့ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနဲ့ ပြန်ရတာထက် အမြတ်ရပါ တယ်။ ဒီမှာလာနေတာ အရှုံးမရှိဘူး။ တခြား ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ဩဇာအရှိန် အဝါတွေနဲ့ လမ်းခွဲနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ်နည်းကျုပ်ဟန်နဲ့ ပန်းချီရေးတော့မယ်”

(ဆ)

ဆယ်ရက်လောက်ကြာလျှင် လာဗဲလ် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ လူမတွဲဘဲနှင့်တော့ လမ်းမလျှောက်နိုင်သေး။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို တွဲကာ ပြန်ခွင့်လက်မှတ်လျှောက်ဖို့ အရေးပိုင်အိမ်သို့ သွားရသည်။ အစိုးရခန့် ဆရာဝန် တစ်ယောက်က လာဗဲလ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ တော်ပိုင် အထူးသင်္ဘောဖြင့်ထည့်ရန် ထောက်ခံချက်ရေးပေးသည်။ လူမမာဖြစ်၍ အထူးအခွင့်အရေး ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲဗျ။ ဒီတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံတော်ကြီးက ခင်ဗျားကို အထူးသင်္ဘောကြီးနဲ့ မပို့နိုင်ဘူး” ဟု ဂေါ်ဂင်ကို လှည့်ပြောသည်။

ထောက်ခံချက် ကိစ္စတွေပြီး၍ အပြင်ဘက် ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်က “ကျုပ်အတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သင်္ဘောလိုက်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ဘယ်နေရာကလိုက်ရလိုက်ရ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကုန်းပတ်ပေါ်က လိုက်ရင် ပိုလို့တောင် ကျန်းမာရေးကောင်းလာလိမ့်ဦး မယ်”

ဂေါ်ဂင်က လာဗဲလ်ကို ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ်တင်ပစ်ခဲ့ပြီး ပန်းချီကားများကို ထုပ်ပိုးရန် တဲကုပ်ကို ပြန်လာသည်။ ဆွဲပြီးသား ပန်းချီကား တစ်ဒါဇင်ရှိသည်။ ခြောက်လအတွင်း ပန်းချီကား တစ်ခါဇင်သာ ပြီးသည်ဆိုတော့ အရည်အတွက်နည်းသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ သည်ပန်းချီကား တစ်ဒါဇင်သည် သူ့ဘဝတွင် အသစ်အစပျိုးခြင်း မဟုတ်လော။ အကွေ့သစ် တစ်ကွေ့ မဟုတ်လော။

သူပြန်မည်ဆိုတော့ ကောလက်၏ မျက်နှာကညှိုးသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း ဝမ်းနည်းတတ်သည်။

“ငါပြန်လာဦးမှာပါကွာ။ ပြန်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“အစ်ကို ပြန်မလာပါဘူး။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အစ်ကိုလည်း သင်္ဘောသားတွေလိုပဲ။ နေရာအနှံ့လျှောက်သွား၊ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာလျှောက်”

“အေး ဟုတ်တယ်။ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်”

ကောလက်က သူ့ကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းကာ တောစပ်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီအိတ်ကို ထမ်းရင်း မြို့ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

*

၆

အလှူအတန်း သို့မဟုတ် အခမ်းတစ်ခုခုဟာ အခက်အခဲမရှိဘဲ
အလှူအတန်း အခမ်းတစ်ခုခု တွေ့ရပါမည်။

မာတင် ဂျွန်နီ ဝေ့ချ်စ်

Snow Scene
1883. Oil on Canvas.

(က)

ဂေါင်တို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးဖြင့် လိုက်ခဲ့ရာ ဇန်နဝါရီလတွင် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ ၎င်းတို့ကြောင့် တစ် ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ မျက်တွင်းက ဟောက်ပက်နေသည်။ သူတို့ ပန်းချီကား တစ်ဒါဇင်နှင့် သင်္ဘော ကပ္ပိတန်က သနားသဖြင့် ပေးလိုက်သည့် ငွေတစ်ဆယ်သာ ရှိသည်။

ပါရီရောက်တော့ သူ့မိတ်ဆွေ ရှပ်က ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့် ကြိုသည်။ အစားအသောက်ကစ၍ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားသည်။ အနားယူ၍ အစားကောင်းကောင်း စားလိုက်ရသဖြင့် မကြာခင် ခွန်အား ပြည့်လာသည်။ တစ်လလောက် ကြတော့ အဖျားလုံးလုံး ပျောက်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် သမပိုင်းဇုံ ၏ နေရောင်က သူ့အသားပေါ်တွင် ကျန်နေသေးသည်။ ကြေးနီရောင် အသား အရေကြောင့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ဂေါင်က ရှပ်အား မာတီနီကျွန်းတွင် သူရေးခဲ့သည့် ပန်းချီကားများ ကို ပြသည်။ ပါရီ၏ ဆောင်းရာသီ အလင်းရောင်ထဲတွင် ဂေါင်၏ ပန်းချီကား များသည် မီးလျှံလိုရဲနေသည်။ ရှပ်က ပန်းချီကားများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဘာမျှမပြော။ အတန်ကြာမှ . . .

“ခင်ဗျား ပန်းချီဆရာဖြစ်ပြီ။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ အရောင်ကို ခင်ဗျားတွေ့သွားပြီ”

ဂေါင်က ထကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ သူ့ပန်းချီကားတစ်ကားကို ကြည့်နေသည်။ ထိုကားမှာ ကွင်းပြင်ထဲတွင် ဆွဲသည့် ကောလက်၏ပုံတူ

ပန်းချီကားဖြစ်သည်။ ရွှေနီရောင် အသားသည် အသက်ဝင်၍ သွေးဖြင့် ပူနွေးနေ သလို ထင်ရသည်။ သူ့နောက်က သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းများက သမပိုင်းရံ၏အပူငွေ့ ဖြင့် စိုထိုင်းနေသယောင်ထင်ရသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ညားခဲတဲ့ကောင်မလေးဗျ။ ပါရီမှာ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လို ကောင်က မယားတစ်ယောက်ကို ဘယ်ကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာတော့”

ဂေါ်ဂင်က ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း မီးလင်းဖိုက မီးတောက် များကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အဲဒီမှာ နေရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ မက်တီကိုတောင် သတိ မရတော့ဘူး။ ပါရီကျရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ မက်တီကို လွမ်းသလိုလို ဘာလိုလို ပဲ။ သူကတော့ ကျုပ်ကို သတိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်လုံးမှ စာသုံးစောင်ပဲ ရေးတယ်လေ။ သူ့စာတွေကလည်း ငွေစာရင်း ရှင်းတမ်းသာသာပါဗျာ”

“ခင်ဗျားမက်တီဆီကို မသွားတော့ဘူးလား။ လင်မယားချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးကို စာတိုက်ကပို့လို့မရဘူးလေ ရဲဘော်ကြီးရ” ရုပ်က နောက်သည်။

“ကျုပ်တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရှက်တယ်ဗျ။ ငတ်ပြတ်လာ တာမြင်ရင် ယောက္ခမကြီးက ဘယ်လောက်ပြောမလဲ မသိဘူး။ သီယိုကတော့ ကျုပ်အတွက် ပြပွဲတစ်ပွဲ လုပ်ပေးမယ်ပြောတယ်။ ပြပွဲမှာ ကားလေးတစ်ကား နှစ်ကား ရောင်းရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလေးပါသွား တာပေါ့”

“ဪ ခင်ဗျား သီယိုနဲ့တွေ့ပြီးပလား။ ဗင်းဆင့်အကြောင်းတော့ ကြားပြီးရောပေါ့”

“ကြားပြီးပါပြီ။ တောင်ပိုင်းမှာ ရောက်နေတယ်။ ကာလေးမှာတဲ့ ဗင်းဆင့်ရှိရင် ကောင်းမှာပဲဗျာ”

ဂေါ်ဂင်က ညည်းညူသည်။

“ခင်ဗျားလူက ပါရီကနေ ဗြန့်စားကြီး ပျောက်သွားတာဗျ။ ဘယ်သူ မှတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်ဗင်ဂိုးအကြောင်းကို တွေးရင်းရယ်လိုက်သည်။

“ဒီလူကလည်း လူဆန်းဗျ။ ဒါပေမယ့် တကယ့် ပန်းချီဆရာပဲ။ တကယ့် ပန်းချီဆရာ”

(ခ)

ပထမဆုံး သူ “တစ်ကိုယ်တော်” ပြပွဲတွင် ဂေါ်ဂင် ပန်းချီကားသုံး ကား ရောင်းရသည်။ ရသည့် ငွေကလေးဖြင့် ဝတ်စုံနက်တစ်စုံဝယ်၍ ကိုပင်

မြသန်းတင့် ✦ ၉၈

ဟေဂင်သို့လာခဲ့သည်။ ရှုပ်ထဲတွင် ထားခဲ့သည့် သားမွေးကုတ်ကြီးကို အပေါ်က ခြုံထားသည်။

ကိုပင်ဟေဂင် ရောက်တော့ သူ့ယောက္ခမကြီး ကြုံပုံက သင်းသည်။ သူ့ကို အိမ်ပြန်လာသော ထောင်ထွက်တစ်ယောက်လို ဆီးကြိုသည်။ သည်လိုသာကြိုမှန်းသိလျှင် သည်လို အဝတ်အစားကောင်းကောင်းကိုပင် မဝတ်။ အဝတ်ဦးထုပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးကို ဝတ်ခဲ့မိမည်ထင်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မက်တီမရှိ။ အပြင်ထွက်နေသည်။ အိမ်ဖော်မိန်းမ တစ်ဦးက သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ အဝတ်ပေါ်တွင် တင်နေသည့် ဖုန်တွေကို ပွတ်တိုက်ပြီးနောက် အောက်ထပ် ကလေးတွေရှိရာသို့ ဆင်းလာသည်။ ကလေးတွေက အသုဘတစ်ခုသွားတော့မည့်ပုံ ဝတ်စားထားကြသည်။ အလင်းက အနက်ရောင်ကတ္တီပါအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ကျန်ကလေးတွေက ကော်လာမာ တောင့်တောင့်ကြီးနှင့် အင်္ကျီတွေကို ဝတ်ထားကြသည်။

ကလေးများက ခေါင်းညိတ်ကာ ဒိန်းမတ်စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အလင်းက . . .

“ပါပါ ပြန်လာတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ” ဟု ဆိုသည်။ ဂေါ်ဂင်က သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေကြသည့် သားတွေကို ကြည့်ရင်း . . .

“ဒရိန်းပြတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကြိုက်သလိုနေကြပါ”

ကလေးတွေက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဂေါ်ဂင်သဘောပေါက်ပြီ။ ကလေးတွေက သူ့ကို နားမလည်ကြ။ စိမ်းနေကြပြီ။

“ထိုင်ကြလေကွာ။ ဘာလို့ ရပ်နေကြတာလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ဒိန်းမတ်စကားဖြင့် ပြောသည်။ တကယ့် ဒိန်းမတ်ကလေးတွေ။ ပြင်သစ်လူမျိုးနှင့် နည်းနည်းမျှမတူ။

“ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်တွေရှိသေးလို့ပါ”

အီမီးလ်က ကိုယ်ကို တောင့်ထားရင်းပြောသည်။

“အေး။ အေး ဒါဖြင့် သွားတော့”

ဂေါ်ဂင်ရင်ထဲက ဆိုသွားသည်။

ကလေးတွေက အခန်းထဲမှ တန်းစီ၍ ထွက်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘက်သို့ပါလာစရာအကြောင်းမမြင်တော့။ သူ့သေလျှင်တော့ သူ့ပန်းချီကားတွေက ကလေးတွေကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲ ဆောင်နိုင်မည်လော မပြောတတ်။ အလင်းကတော့ သူ့ကို ချစ်ပုံရသည်။ သားသမီးချင်း အတူတူ။ တစ်ယောက်တည်းကို အချစ်ဆုံး ထားရသည်က မကောင်း။

သို့ရာတွင် မိဘတိုင်းတွင် အချစ်ဆုံးတစ်ယောက်တော့ ရှိတတ်ကြ သည်။
“ကဲ လာပါဦး သမီးရယ်။ သမီးတို့ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြသလဲ။
ပါပါကို ပြောပါဦး”

အလင်းက သူ့ခြေရင်းက ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး သူ့
ကိုကြည့်နေသည်။ အလင်းက ဖအေကိုချစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က အလင်း လက်
ကို ဆုပ်ရင်း မာတီနီကျွန်းအကြောင်း။ မနားမား တူးမြောင်းအကြောင်း စသည်
တို့ကို ပြောပြသည်။ လာဗဲလ် နေမကောင်းသည့်အကြောင်းကို ပြန်ပြောတော့
အလင်းက ဝမ်းနည်း၍ ငိုသည်။ ဂေါ်ဂင်က သမီးကို မျက်ရည်သုတ်ပေး
သည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်။ ပါပါက သမီးစိတ်မထိခိုက်ဘူး ထင်လို့
ပြောပြတာပါ”

“ပါပါကို ချစ်တယ်။ လွမ်းလည်းလွမ်းတယ်”

အလင်းက သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ရင်းပြောသည်။

“ပါပါကလည်း လွမ်းတာပဲ”

ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ထား
သည့် မက်တီကို မြင်ရသည်။ လက်ထဲတွင် စာမူတစ်ထပ်ကြီး ကိုင်လာသည်။
သားအဖနှစ်ယောက်က ထ ရပ်သည်။

“သမီးမှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

မက်တီက လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

အလင်းက အခန်းထဲမှ တိတ်တစ်ဆိတ် ထွက်သွားသည်။ မအေ
ကို ကြောက်ရပုံရသည်ဟု ဂေါ်ဂင် တွေးမိသည်။

“ကလေးတွေကို သိပ်မနှိမ်ပါနဲ့ကွာ”

“ကောင်မက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဘော်ကြော့ကလေးနေချင်တာ၊ တစ်
အိမ်ထောင်မှာဘော်ကြော့သမားတစ်ယောက်ပါလာရင်တော့မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒါက ကိုယ့်ဝသီနဲ့ကိုယ်ကိုး”

ဂေါ်ဂင်က မက်တီ၏မျက်လုံးများကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ
က လှသလောက် ရက်စက်ပုံရသည်။

“မင်းအိမ်က ကောင်မလေးက ငါ့ကို ဧည့်ခန်းထဲ လိုက်ပို့တယ်လေ။
တို့နှစ်ယောက် ပြတ်ပြတ်စဲစဲဖြစ်ကြပြီလို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သားမယားလို

မြသန်းတင့် ✦ ၁၀၀

မထားရင် ဘယ်သူက သားမယားလို့ ထင်ပါမလဲ။ ရှင်ဖါသာရှင် နိုင်ငံခြားကို အပျော်ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာတာကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အပျော်ခရီးထွက်တယ် ဟုတ်လား။ အင်း ငါဘယ်လိုနေခဲ့စားခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ မင်းမြင်ရလို့ပါ မက်တီ”

မက်တီက သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ခံစားချက်မပါ။ ရုပ်ထုတစ်ခု၏ မျက်နှာလို တင်းနေသည်။

“မြင်ပါတယ်။ ရှင်ထွက်သွားတုန်းကလို ပြန်လာတာပဲ။ ထွက်သွား တုန်းကလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ။ ပြန်တော့လည်း ဒီလိုပဲ၊ ဘာများထူးလို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါဝန်ခံပါတယ်။ ပြန်လာတော့ ဒီလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါခု ပါရီမှာ ပြပွဲတစ်ပွဲတင်ထားတယ် မက်တီ။ လူကြိုက်များပါတယ်။ ရှေ့ လျှောက်တော့ အခြေအနေကောင်းတော့မှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က ရှေ့နားသို့ တိုးလာပြီး ရပ်သည်။

“ပါရီကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမက်တီ။ မင်းရောကလေးတွေရော အားလုံး ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပါ။ သက်သာတဲ့ ရုပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေနိုင်ပါတယ်။ ဟိုကျတော့ ဒီမှာလိုပဲ မင်းဘာသာပြန်ချင်တာတွေကိုလည်း ပြန်လို့ရပါတယ်”

“ကျွန်မကတော့ ဘာသာပြန်ပါပြီတဲ့။ ရှင်ကကော ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပန်းချီဆွဲမှာပေါ့။ ခုဆိုရင် ငါ့ကားတွေရောင်းနေရပါပြီ။ ရှေ့မှာ အခြေအနေ ကောင်းတော့မှာပေါ့”

မက်တီက တမင်လုပ်၍ရယ်သည်။

“ဩ ဒါဖြင့် ရှင်မအောင်မြင်ခင်မှာတော့ ကျွန်မကပဲ ကလေးတွေနဲ့ရှင် ကို ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးနေရဦးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒီလောက်မစိမ်းပါနဲ့ မက်တီ။ မင်းကိုငါချစ်တယ်။ မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒါ ကိုတောင် ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

မက်တီက လှောင်၍ရယ်သည်။

“ချစ်သတဲ့ ဟင်း . .ဟင်း။ လင်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မိန်းမကို ချစ်တယ်ဆိုရင် လင့်ဝတ္တရားကို သိရတယ်ရှင်။ ခု ရှင် လင့်ဝတ္တရားကို ဘာများ ကျေပွန်လို့လဲ။ မကျေပွန်တော့ မချစ်ဘူးပေါ့။ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ရှင်က ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်းမကျင့်ရလို့ ခံပြင်းနေတာပါ”

ဂေါ်ဂင် ဘာမျှမပြောချင်တော့။

“အေး။ ဒီလိုဆိုရင် သည်တစ်ပွဲမှာလည်း ငါရှုံးတယ်ပေါ့ကွာ။ မင်း ဘက်က အားလုံးပါနေကြတော့ မင်းမှန်ပေသပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ကြေးနီမီးလင်းဖိုတွင် လင်းနေသည့် မီးတောက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။

(ဂ)

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ဂင် ပါရီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

“ကျုပ်တော့ အပျက်ပျက်နဲ့ သွေးထွက်ပြီဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ နောင်မှာ စကားပြောချင်ပြောကြမယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်သဘောချင်းကတော့ ဘယ်တော့မှ တိုက်ဆိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခက်တာက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက် စခန်းသိမ်းသွားကြရင်လည်း အကောင်းသား။ ခုတော့ သူကလည်း မသေ။ ကျုပ်ကလည်း မသေ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ပြိုကွဲသွားပြီလေ။ ခက်တာက ကွဲသွားတဲ့အစအနတွေကို တံမြက်စီးနဲ့လှဲပြီး အမှိုက်ပုံထဲသွားပစ်လို့လည်း မဖြစ်”

ဂေါ်ဂင် ရှုပ်ထဲရင်ဖွင့်သည်။ ရှုပ်က ဘာမျှပြန်မပြော။

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ။ အကြံကလေး ဘာလေး ပေးစမ်းဦး။ ဘာလဲ ခင်ဗျားကပါ မက်တီဘက်လား။ ဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်အော်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မက်တီဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း သူ့ကို အဆိုးဆိုးလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ရွှေပွဲစားလုပ်တုန်းက ကျုပ်တို့မိသားစုနဲ့ ခင်ဗျား မိသားစုဟာ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်လား။ ခက်တယ်ဗျာ”

ရှုပ်ကညည်းသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘာမှအကြံပေးဖော်မရဘူး”

ဂေါ်ဂင်က အားမနာပါးမနာ ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ကဖီတစ်ခုသို့ ထွက်လာကာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သည်။ သန်းခေါင်အထိ အရက်ချဉ် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရှုပ်က ကော်ဖီဖျော်၍ အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ သူ့ကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။ ရှုပ်သည် ခွေးတစ်ကောင်လို သစ္စာရှိသည်။ ထို့ထက် သူ့ထံမှ ဘာကိုမျှ မမျှော်လင့်နိုင်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သီယိုကို ဂေါ်ဂင်သွားတွေ့သည်။ ဝယ်ပြီး သား ပန်းချီကားများ ချိတ်သည်။ ပြခန်းထိပ်ရောက်တော့ မာတီနီကျွန်းက သူဆွဲလာခဲ့သည့် ပန်းချီကား တစ်ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားမရှိတုန်း ရောင်းလိုက်ရတဲ့ ပန်းချီကားလေ။ ဒီဂါးစ် လာဝယ် သွားတာ”

သီယိုက ဆီးပြောသည်။

“ဒီဂါးစ် ဝယ်သွားသလား။ ဒီလူက မကြိုက်တဲ့ကားကို ဘယ်တော့မှ မဝယ်ဘူးဗျ။ ဒီကားပါနဲ့ဆိုရင် သူဝယ်တာ ကျွန်တော့်ကား လေးကားရှိပြီ”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။ သီယိုက . . .

“ခင်ဗျား စန်းထချိန် နီးပါပြီ ဂေါ်ဂင်။ အချိန်လေးနည်းနည်းပဲ စောင့်ရတော့မှာပါ”

နှစ်ယောက်သား သီယို၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ သီယိုက ဒီဂါးစ် ဝယ်သွားသည့် ပန်းချီကားဖိုးကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဗင်းဆင့်ကော ပန်းချီ တော်တော် ရေးဖြစ်သတဲ့လား”

“စာတစ်စောင်လာတယ်။ ခင်ဗျားအကြောင်းတောင် ပါသေးတယ်။ သူနဲ့အတူ ကာလေစ်ကို လာဆွဲချင်ရင် လာခဲ့ပါတဲ့”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“ခုလောလောဆယ်တော့ မသွားနိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ ဘရီတန်နီကို သွားပြီး အဝါရောင် ခရစ်တော်ရုပ်ထုကို ပုံတူဆွဲချင်သေးတယ်။ ဆောင်းဦး ပေါက်ဆိုရင်တော့ ရောက်မလား မပြောနိုင်ဘူး”

“စာလေး ဘာလေး ရေးလိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျားဆီက စာရရင် အားရှိ မှာ”

“သူကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျန်းကျန်းမာမာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ အားငယ်ဟန် တူပါရဲ့”

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ စိန်ဂိုးတာ ရပ်ကွက်တွင် စတူဒီယိုတစ်ခု ရှာတွေ့သည်။ ပါရီတွင် ခါတိုင်း သူနေခဲ့ဖူးသည့် အခန်းမျိုး။ လမ်းကျဉ်း ကလေးထဲက အိမ်ခန်းကလေး တစ်ခန်း။ နံနံစော်စော်။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်။ ရှုပ်က အိမ်မပြောင်းဘဲ သူတို့နှင့် အတူတူနေရန် ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင် လက်မခံ။

“နေပါစေဗျာ။ နွေဦးပေါက်ကျရင် ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းကို သွား မှာပဲ။ ဒီမှာနေရလှ ခဏပေါ့”

မတ်လ လည်လောက်ရောက်တော့ ပါရီတွင် ဂေါ်ဂင် မနေချင်တော့ ဘရီတန်နီသို့ စော၍ထွက်လာခဲ့ပြီး သူငှားနေကျ မာရီဂျင်း၏အခန်းကို ငှားနေ သည်။ မာရီဂျင်းက ဘရီတန်နီ ထောပတ်နှင့်ပေါင်မုန့်ညိုကို ကျွေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ပေါ်တော်မူကြီး။ ပေါ်လာသေးသကိုး။ ငါကတော့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”
မာရီဂျင်းက သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်ဥကြော် ထည့်ပေးရင်း ပြော သည်။

“သိပ်မကြာပါဘူး။ တစ်လပေါ့။ နောက်တစ်လဆိုရင် ကျွန်တော်

ပြေးရတော့မှာပေါ့။ အခန်းခ မရှိ။ ထမင်းလခ ပေးစရာမရှိ။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့လေ”

“အိုး ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ရင် ပန်းချီကားပဲ ပေးပေါ့ကွယ့်။ ရပါတယ် နှင်မထုတ်ပါဘူး”

အဖွားကြီးက ရယ်သည်။

(ဃ)

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ရာသီဥတုကောင်းသဖြင့် ပါရီက ပန်းချီဆရာတွေ ဘရီတန်နီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဂေါ်ဂင်၏စိတ်သည် တက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်။ ဘရီတန်နီကို လာကြသည့် ပန်းချီဆရာများထဲတွင် သူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ဆန်းသစ်ပန်းချီသမားက လူနည်းစု ဖြစ်သည်။ အများစုမှာ သမရိုးကျ ပန်းချီသမားများဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အစုနှစ်စု စကားများ၍ ရိုက်ကြသဖြင့် အိမ်ရှင် အဖွားကြီးက အစုနှစ်စုကို ထမင်းစားခန်း တစ်ခန်းစီ ခွဲပေးလိုက်သည်။

“ရန်ဖြစ်ချင်ရင်လည်း အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြပါ။ ကျုပ်တို့ ထမင်းစားခန်းထဲတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့။ သည်းခံတော်မူကြပါ”

ဆန်းသစ်ပန်းချီသမားက သူတို့အခန်းကလေးကို သဘောကျသည်။ သမရိုးကျသမားများက သူတို့အခန်းကို အရူးထောင်ဟု နာမည်ပေးထားသည်။

နွေလည်ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်တို့အခန်းတွင် လူသစ်တွေ တိုးလာသည်။ သမရိုးကျ ပန်းချီဂိုဏ်းကို စွန့်ခွာလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ အခန်းကြီးမှ အခန်းလေးသို့ ရွှေ့လာကြသည်။ ပန်းချီဆရာ ဇေရူးစီးယား သူတို့ဘက် ပါလာသဖြင့် ဂေါ်ဂင်တို့ ဝမ်းသာနေကြသည်။ ဇေရူးစီးယားက ပန်းချီကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် နည်းပြဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်ပြောင်းလာသည့်အတွက် သူ့တပည့်များလည်း ပါလာကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ဂင်နှင့် ဇေရူးစီးယားတို့ ပန်းခြံတစ်ခုထဲတွင် ပန်းချီရေးနေကြသည်။ သည်ပန်းခြံကို ဆန်းသစ်ပန်းချီဆရာများ သဘောကျတတ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီရေးရင်း . . .

“ဗျို့လူက ဟောဟိုက သစ်ပင်တွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲ။ ဝါနေတယ်လို့ မမြင်ဘူးလား။ အဝါလိုမြင်ရင် အဝါရောင်နဲ့ ရေးဗျ။ အရိပ်ကတော့ ပြာမနေဘူးလား။ ပြာတယ်ထင်ရင်အပြာရင့်ရင့်တင်။ သစ်ရွက်နီနီတွေ

ကိုတော့ ကြက်သွေးရောင်နုနုနဲ့ရေး။ ပန်းချီဆိုတာ အရိပ်အမြွက်လောက်ကိုပဲ ပြရတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ပန်းချီကျောင်းက သင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ တွေကို ဘေးချိတ်ထား။ ဒီမှာ ပန်းချီဆိုတာ အရိပ်အမြွက်လောက်ကို ပြရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရဲရဲတင်းတင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြရတာမျိုး”

ဇေရှူးစီးယားက သူ့ပန်းချီကားကို သူပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ကားက ရွံ့ပုပ်ရောင် မှိုင်းညစ်နေသည်။ သူ့ကားကို သူမကြိုက်။ ဆေးပြင်းလိပ်ဖူးကြီး ထဲတွင် ထည့်လာသည့် သူ့ပန်းချီဆေးဖူးတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ဆေးစပ်ပြား ပေါ်သို့ ဆေးတွေညှစ်ချသည်။ ကြက်သွေးနုရောင်တစ်ပုံ၊ အပြာတစ်ပုံ၊ အဝါ နုရောင်တစ်ပုံ၊ ပုံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ဖူး အဖုံးပေါ်တွင်စမ်း၍ ဆေးသားတင်ကြည့်သည်။ မြင်ရသည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်တွင်ခံစားရ သည့်အတိုင်း အရောင်တွေကို ရဲရဲပက်ချလိုက်တော့ ပန်းချီကားသည် ကြွတက် လာသည်။ ဖူးထဲကဆေးကို တိုက်ရိုက်တင်ချလိုက်တော့ အသက်ဝင်လာ သည်။ ဂီတသင်္ကေတများပမာ ပုံပေါ်လာသည်။

ဆွဲပြီးသည့်အခါတွင် ဆေးလိပ်ဖူးအဖုံးပေါ်က ပန်းချီကားသည် ဂီတ တစ်ပုဒ်ဖြစ်နေသည်။ ဆေးစက်များသည် ရှုခင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ဆေးစက် များထဲတွင် အိမ်တံတား သစ်ပင် ရေ စသည့်တို့ပေါ်နေသော်လည်း သဘာဝ ရှုမျှော်ခင်း ကားတစ်ချပ် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီကားတစ်ကား ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ ပန်းချီကားဆိုသည်မှာ စနစ်တကျ နေရာချထားသည့် အသွေး အရောင်တွေဖုံးနေသော ပြင်ညီမျက်နှာပြင် တစ်ချပ်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါမှ တကယ့် ဆန်းသစ်ပန်းချီကားဗျ။ ပထမဆုံးသော ဆန်းသစ် ပန်းချီကား။ ပုံကသေးပေမယ့် တကယ့်ခွန်အားရှိတဲ့ပုံ”

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ရေးချလိုက်တာပဲ။ မြင်တဲ့ အတိုင်း မရေးဘူး။ ခံစားရတဲ့အတိုင်း ရေးတယ်”

ဇေရှူးစီးယား ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကားကို သူပြန်ကြည့်၍ သဘော ကျနေသည်။ သူ့စုတ်တန်၊ သူ့ဆေးခွက်၊ သူ့ဆေးစပ်ပျဉ်တွေဆီက ထွက်လာ သည့် ပန်းချီကားမှ ဟုတ်ပါစေဟု သံသယရှိချင်သည်။

“ဒီကားကို နာမည်ပေးရမယ်။ ဘရီတန်နီနယ်တောရှုခင်းတို့၊ သဘာဝရှုခင်းတို့ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုးတွေကတော့ မနိပ်ဘူး”

“အဆောင်လက်ဖွဲ့ လို့ပေးမယ်ဗျာ။ ဒီပန်းချီကားဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆန်းသစ် ပန်းချီရေးဟန်အတွက် အဆောင်ကလေးတစ်ခု ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ ထိုပန်းချီကားကို အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ချိတ်

ထားလိုက်သည်။ အိမ်တွင် အခန်းငှားနေသည့် ပန်းချီဆရာများက သူတို့ကားများကိုလည်း အခန်းတွင် လာချိတ်လေ့ရှိကြသည်။ အများအားဖြင့် သမရိုးကျ ပန်းချီသမားများ၏ ပန်းချီကားကများသည်။ “အဆောင်လက်ဖွဲ့” ပန်းချီကားသည် နံရံပေါ်တွင် မီးလျှံတစ်ခုလို ရဲခနဲ ပေါ်နေသည်။

ညနေပိုင်းကျတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်သံကြားရသည်။ ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက်။ ဇေယျာစီးယား၏ ပန်းချီကား ရှေ့တွင် ရပ်လျက်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက်။

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး၊ ဗျို့အဒေါ်ကြီး။ ခင်ဗျား အရူးတွေ လုပ်ပုံလွန်လွန်းပြီဗျ။ စော်ကားလွန်းပြီ။ ပန်းချီကား အစုတ်ပလုတ်တွေ ဒီထဲချိတ်ကုန်ပြီ။ ကျုပ် မနေဘူး။ အိမ်ပြောင်းမယ်။ ဒီကောင်တွေနဲ့အတူ မနေနိုင်ဘူး။”

ထိုလူက ရှေးရိုးပန်းချီဆရာဖြစ်သည်။ စက်ချုပ်ဆိုင်က စက်သမားပုံမျိုး၊ လူက ပိန်ပိန်သေးသေး။ ပေါင်တစ်ရာလောက်ရှိမည်။ သူ့အမည်က ဒီမောပတ်ဆွန်းဟု ခေါ်သည်။ စာရေးဆရာ မောပတ်ဆွန်းနှင့် အမျိုးတော်သည့်ဟန်။ ဂေါ်ဂင်က ခွေးတစ်ကောင် မ သလို ထိုလူကို မ ချီကာ ဇေယျာစီးယား၏ ပန်းချီကားနားသို့ ခေါ်သွားပြီး . . .

“ဗျို့ လူ၊ အရမ်းတွေ၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ သေသေချာချာ ကြည့်။ ခင်ဗျားတို့ခေတ်ကုန်ပြီဗျ။ သိရဲ့လား။ အနာဂတ်ဟာ ကျုပ်တို့ခေတ်။ အဲဒါ အနာဂတ်ခေတ်ရဲ့ ပန်းချီကား။ အနာဂတ်ကို ရဲရဲကြည့်ထားတဲ့ ပန်းချီကား။ ဒီကားကို တစ်ခါကြည့်ရင် လေးငါးကျပ်ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်တို့ပိုက်ဆံ မယူပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လို စိတ်ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသူတွေအတွက် ဒီကားမျိုး များများကြည့်ပေးရမယ် သိလား။”

ဂေါ်ဂင်က မော်ပတ်ဆွန်းကို အောက်သို့ချသည်။ ထိုလူက ဒေါသကြောင့် တုန်နေပြီ။

“ဒါ သက်သက်စော်ကားတာ။ သက်သက် အရှက်ခွဲတာ။ အဒေါ်ကြီး။ ဒီကောင်ကို အိမ်ကနှင့်ထုတ်ပေးပါ။ ဒီမှာ မထားပါနဲ့။”

အိမ်ရှင်အဖွားကြီးက အစတွင် ရယ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ရယ်နေ၍ မဖြစ်။ မောပတ်ဆွန်းက ဂေါ်ဂင် ပြောလျှင်လည်း ပြောစရာ။ အယူသည်းသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောပတ်ဆွန်း၏ ပန်းချီကားများက ရောင်းချရသည်။ တချို့က စာရေးဆရာ မောပတ်ဆွန်း အထင်ဖြင့် ဝယ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

မောပတ်ဆွန်းက လဆန်းတစ်ရက်နေ့ဆိုလျှင်အိမ်လခ၊ ထမင်းလခ မှန်မှန်ပေးသည်။ ဂေါ်ဂင်ကအခန်းလခ၊ ထမင်းလခမပေးသည်မှာ သုံးလရှိနေပြီ။ ဂေါ်ဂင်ကို လူပုဂ္ဂိုလ်အရပြောဖွယ်မရှိ။ သို့ရာတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်ခင်သည်က

မြသန်းတင့် ✦ ၁၀၆

တခြား။ အလုပ်က တခြား မဟုတ်လော။ စားစရာ သောက်စရာ ဝယ်ရမည်။ အခွန်ပေး ရမည်။ အိမ်ငှားတွေဆူသဖြင့် ရဲလာလျှင် ရဲကို လာဘ်ကလေး၊ ဘာကလေး နည်းနည်းပါးပါး ပေးရမည်။ ဂေါ်ဂင်တို့လို လူတွေကို အားကိုးနေ၍ မဖြစ်။ ယခု မောပတ်ဆွန်းက ဂေါ်ဂင်တို့နှင့်အတူ မနေနိုင်ဟု ဆိုနေပြီ။ သို့ဆို၍ လူတွေ ထွက်သွားပြီးလျှင် သူ့တွင် ဝင်ငွေ မှန်တော့မည် မဟုတ်။ ဂေါ်ဂင်တို့ကိုလည်း မနှင်ရက်။

နောက်ဆုံး အဖွားကြီးက ဖြန့်ဖြေပေးသည်။ “အဆောင်လက်ဖွဲ့” ပန်းချီကားကို အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မချိတ်ရ။ ဂေါ်ဂင်တို့ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ချိတ်ရမည်။ သမရိုးကျပန်းချီသမားများ၏ ကားများကို အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ချိတ် ရမည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မာရီဂျင်း၏ အိမ်တွင် စင်ပြိုင်ပန်းချီပြတိုက်ကလေးနှစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။

ယခုလတ်လောတွင် ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် သူ့မိတ်ဆွေ ဗင်းဆင့်ဗင်ဂိုး ကို အမှတ်ရနေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗင်းဆင့်၏ ညီ သီယိုထံမှ စာ တစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူ့စာထဲတွင် ကာလေကို သွား၍ ဗင်းဆင့်နှင့် အတူ ပန်းချီဆွဲရန် တိုက်တွန်းထားသည်။ စရိတ်လည်း ပို့ပေးမည်ဟု ပါသည်။ ဂေါ်ဂင်က သီယို၏အကြံပေးချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

ဘရိတန်နီတွင် နွေရာသီ နှောင်း၍ ဆောင်းဦးပေါက်ပြီ။ ပန်းချီဆွဲ၍ မကောင်းတော့။

*

၇

အကယ်၍ အကယ်၍ ပန်းချီဆွဲရန် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ မျက်လုံး
အနု ခက်၊ လက်ကစား စစ်တဲတဲထဲ သွားရတဲ့ ဆိုက်က ရေလွှန်းလွှတ်ပေး
ဖတ်တိုက် ပြင်သယံဇာတမှာ စစ်တဲများပျက်စီးကာ အကန့်မပါလာတော့ဘူး
သို့မဟုတ်ကျန်ခဲ့ကြပြီ။

တစ်ခါ

Tahiti Science
1889, Oil

(က)

ကာလေဘူတာရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အရုဏ်ပင် မလာသေး။ တစ်မြို့လုံး မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လေက စပျစ်နံ့မွှေးနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပလက်ဖောင်းတွင် ရပ်လိုက်ရင်း အားရပါးရ အသက်ရှူသည်။ ကိုယ်ကို ဆန့်၍ သမ်းဝေသည်။

မနေ့ညက ပါရီတွင် သူ့အတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ကြသဖြင့် အရက် တော်တော်များသည်။ ခေါင်းက နောက်ကျိကျိ ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ခါးနေသည်။ အဖြူတွင် အပြာကန့်လန့် ခင်းထားသည့် ဂျာစီဝတ်ထားပြီး ဘရီတန် ဘောင်းဘီကြပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ ကင်းဗတ်အိတ်ထဲတွင် အဝတ် အစားအပိုကလေး ထည့်ထားသည်။ ပန်းချီပစ္စည်းများကိုတော့ သင်္ဘောနှင့် ပို့ပြီးပြီ။

မနက်စောစောစီးစီး ဗင်းဆင့်ကို မနိုးချင်။ တစ်နေရာရာ သွားနေပြီး မနက်လင်းမှ ဗင်းဆင့်အိမ်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ဘူတာရုံနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် မိုးလင်းဖွင့်သည့် ကဖီတစ်ခုရှိသည်။ တစ်မြို့လုံးတွင် သည်တစ် နေရာသာ လင်းနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က မျက်လုံးကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်ရင်း ကဖီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဗင်းဆင့်လာတတ်သည့် မိုးလင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးဖြစ် သည်။ သည်ဆိုင်ကလေးအကြောင်းကို ဗင်းဆင့်က မကြာခဏ စာထဲတွင် ထည့်ရေးသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဓာတ်ငွေဖြင့် ထွန်းသည့် ဖယောင်းတိုင်များ လင်းနေသည်။ ဘီလီယက်ခုံတစ်ခုနှင့် သံဖြူပြား ခင်းထားသည့် ကောင်တာ

တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ မီးရထား အလုပ်သမားတချို့ ချောင်တစ်ချောင်တွင် ငိုက်နေကြသည်။ အသက်ကြီးကြီး ပြည့်တန်ဆာတစ်ဦး စားပွဲတွင် ခေါင်းတင်၍ အိပ်နေသည်။ တခြားသွားစရာမရှိသည့်အခါကျမှ သည်နေရာကို ရောက်လာကြပုံရသည်။

“ကော်ဖီနဲ့ အရက်ချဉ်တစ်ခွက်ပေးပါ”

စားပွဲထိုးက ခပ်ဝဝ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီအဖြူက မည်းညစ်နေပြီ။ သူက ဂေါ်ဂင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ . . .

“အား ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာကိုဖိုးနီရဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား”

“ဘယ်က ပန်းချီဆရာ ကိုဖိုးနီလဲ”

“ဒတ်ချ်ပန်းချီဆရာလေ။ ဗင်ဂိုးလေ။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ခဏခဏပြောတယ်။ သူရေးထားတဲ့ ခင်ဗျားပုံတူတစ်ခုလည်း မြင်ဖူးတယ်။ ပုံက ဘယ်လိုပုံကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ တစ်ခုလုံး အဝါနဲ့အနီတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ကတော့ ခင်ဗျားမှ ခင်ဗျားအစစ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ။ ငါ့ဖာသာ ငါဆွဲထားတဲ့ပုံလေ”

စားပွဲထိုးက ခေါင်းရမ်းသည်။ ဂေါ်ဂင်က အရက်ချဉ်လေး မြို့လိုက်၊ ကော်ဖီလေး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ဖြင့် တွေးနေသည်။ သူတို့က ဗင်းဆင့် ဗင်ဂိုးကို ကိုဖိုးနီဟု ခေါ်ကြသည်။ ဗင်းဆင့်က မြို့သူမြို့သားများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိပုံရသည်။ သူ့ကိုပင် ကြော်ငြာထားလိုက်သေးသည်။

ဂေါ်ဂင်က ကော်ဖီနောက်တစ်ခွက်ထပ်မှာသည်။ ကော်ဖီက သူ့ကို ရွှင်လန်းစေ၍ အရက်ချဉ်က ခေါင်းကိုက်သက်သာစေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လေးနေသည်။ ဗင်းဆင့်ထံမှ စာကခပ်ဆန်းဆန်း။ သည်အထဲတွင် သူ့အစ်ကို သီယိုကလည်း စရိတ်စကခံ၍ အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ဘာကိစ္စနည်း။ ဘာကြောင့် သူ့ကို အရင်စလို လွှတ်လိုက်ရသနည်း။ သီယိုကလည်း ဘာမျှ ပြောမပြ။

အရုဏ်က ကဖီမှန်ပြတင်းပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ ဂေါ်ဂင်က မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို နှိုက်သည်။ ဝုန်းခနဲ တံခါးပွင့်လာကာ . . .

“ဗျိုလူ ဂေါ်ဂင်၊ ကြည့်စမ်း။ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

ဗင်းဆင့်ဖြစ်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွှေးနီကျင့်ကျင့်။ ရှေးခေတ်နံရံရေးသည့် ခရစ်တော်ရုပ်မျိုး။ ဗင်းဆင့်က ဂေါ်ဂင်ကို တအားပွေ့ဖက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားလာမှလာပါ့မလားလို့ဗျာ။ တမျှော်မျှော်နဲ့”

ဗင်းဆင့်က အားပါးတရ ဖက်နမ်းရင်းပြောနေသည်။ ခပ်လှမ်းရင်းမှ

မြသန်းတင့် ✦ ၁၁၀

အလုပ်သမားတစ်သိုက်က သူတို့ကို ကြည့်နေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရုန်းထွက်ရင်း . . . “ဗျိုလူ နေဦး။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး တစ်မျိုးထင်နေကြဦးမယ်”

သည်တော့မှ ဗင်းဆင့်က အငေါက်ခံရသည့် ကလေးလို ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ခုတလောမှာ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်လွယ်နေတယ်။ မျှော်နေတုန်း ခင်ဗျားရောက်လာတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

ဗင်းဆင့်၏အိမ်က လာမာတိုင်းရပ်ကွက်တွင်ရှိသည်။ ဆေးဝါးရောင်သုတ်ထားသည်။ အိမ်နားတွင် ရှေးရောမခေတ်က ဆောက်ခဲ့သည့် တံတိုင်းပျက်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ နံနက်ခင်း ပန်းနုရောင် နေခြည်ထဲတွင် ရှုခင်းသည် ရှေးပန်းချီကားတစ်ချပ်ဆန်နေသည်။

ဗင်းဆင့်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ဘေးသို့ဖယ်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အထဲဝင်ရန် ဟန်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ကြွပါ။ ရဲဘော် ဂေါ်ဂင်။ တောင်ပိုင်းပန်းချီ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးကြွပါ’

“ဗျိုလူ။ သိပ်နောက်မနေစမ်းနဲ့။ ခရီးပန်းလာရတဲ့အထဲ”

ဗင်းဆင့်က သူ့ကို နောက်နေသည်ဟုပင် ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။

“အိမ်မှာ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ချက်စားလို့လည်းရတယ်။ တခြားလူတွေ ရောက်လာကြရင် ရဲဘော်တွေလိုပဲ စုပြီးချက်စားကြတာပေါ့”

“ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

“တခြားပန်းချီဆရာတွေလေ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းပြရင် တခြားလူတွေလည်း လိုက်လာကြမှာပေါ့။ တစ်အိမ်တည်းနေလို့ မဆန်ရင်လည်း ထမင်းတော့ စုပြီးချက်စားကြမယ်လေ”

“ကဲ ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါဦးဗျာ။ ခရီးပန်းလွန်းလို့”

အိမ်ခန်းကန်ရံများကို ဆေးဖြူသုတ်ထားသည်။ ကြမ်းပြင်က အုတ်ကြွပ်ခင်း။ တောက်နေသည့် အုတ်ကြွပ်ကို အနီရောင်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ထားသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ သဘောကျရဲ့လား။ ကြမ်းခင်းက မလှဘူးလား”

“လှပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်မပျံ့တပါးဖြေသည်။ သူ့ကင်းဗတ်အိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချလိုက်ပြီး ဆေးဖြူသုတ်နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ကားကို

ကပ်ကြည့်သည်။ ပန်းချီကားက သက်ငြိမ်။ ပန်းပွင့်များကို ရေးထားသည်။ ပန်းအိုးထဲက နေကြာပန်းများပုံဖြစ်သည်။ နေကြာပွင့်များက ဝါနေသည်။ စားပွဲနှင့်နံရံကလည်း အဝါရောင်။ ပန်းချီကားက လှုပ်ရှားနေသည်။ အသက်ဝင်နေသည်။ သို့ရာတွင် အထိန်းအကွပ်နှင့်လှုပ်ရှားပုံမျိုး။ ပန်းပွင့်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဂေါ်ဂင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုပုံကြောင့် သူနှင့်ဗင်းဆင့်တို့ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ ပါရီတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က တွေ့ခဲ့ရသည့် ပန်းချီကား။

“ခင်ဗျား ဒီပုံကို ကြိုက်သလား။ အရင်တစ်ပတ်ကတွင် ထပ်ဆွဲထားတာဗျ”

ဗင်းဆင့်က မေးသည်။

“ကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ပြဿနာ မပေါ်ပါဘူး။ ကားက တော်တော်ကောင်းတဲ့ကားပဲ။ ကျွန်တော် ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် ကောင်းတာဟာ ကောင်းတာပဲ။ ကဲ ခရီးပန်းလာတယ်ဗျာ။ နားလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းကော”

ဗင်းဆင့်က အပေါ်ထပ်တွင် အသင့်ပြင်ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပေါ်လစ်သုတ်ကုတင်တစ်လုံး၊ မတ်တတ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ရေချိုင့်လှလှ တစ်လုံးတင်ထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ အောက်က ကြမ်းခင်းကော်ဇောက အရောင်တက်နေသည်။ လောလောလတ်လတ် ဆေးသုတ်ထားဟန်တူသည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့ဆွယ်တာအင်္ကျီချွတ်ရင် . . .

“သိပ်ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် နေတတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဆီရောက်တုန်း စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိစေချင်တယ်လေ။ ကြာကြာလည်း နေစေချင်တယ်”

ဗင်းဆင့်က သူ့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုပုံကြောင့် ဂေါ်ဂင် အနေရခက်နေသည်။ သူ့တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်၍မှ မနေရ။ စိတ်ပျက်ဖို့ပင် ကောင်းသည်။

“ကျုပ်ကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်ရင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးလက်အေး အနားယူပါရစေ”

ဂေါ်ဂင်က အပေါ်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကို ချွတ်သည်။ ဗင်းဆင့်က ဂေါ်ဂင်၏ ရင်အုပ်များနှင့် တောင့်တင်းသော ပခုံးများကို ကြည့်နေသည်။ ဗင်းဆင့် ပြန်ထွက်သွားတော့ ဂေါ်ဂင်တံခါးပိတ်သည်။ မင်းတုပ်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့။ မောမောဖြင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ဗင်းဆင့်က လူထူး

မြသန်းတင့် †၁၁၂

လူဆန်း။ သို့ရာတွင် သူဆွဲသည့် နေကြာပန်းများက စံပြုလောက်သည်။ သူ့လို ဆွဲနိုင်လျှင် ကောင်းလေစွာဟု ဂေါ်ဂင် တောင့်တမိသည်။

(ခ)

အိပ်ရာမှနိုးတော့ မှောင်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံး ဟင်းနဲ့လွှမ်းနေသည်။ သို့ရာတွင် ဟင်းနဲ့က မမွှေး။ သူ့ဖာသာသူ ချက်ပြုတ်နေပုံရသည်။ ဂေါ်ဂင်က အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ဗင်းဆင့်က ဓာတ်ငွေ့ မီးဖိုတွင်ရုပ်ရင်း ခွင်ပေါ်က အိုးတစ်အိုးကို မွှေနေသည်။ ဇွန်းဖြင့် မဟုတ်။ စုတ်တန်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် မွှေနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ထမင်းချက်တာလား”

“ပြုတ်ကျော်လုပ်နေတာဗျ”

ဗင်းဆင့်က ဟင်းကို ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ခပ်ထည့်သည်။ ထိုနောက် အနီကွက်ဖော်ထားသည့် စားပွဲခုံပေါ်သို့တင်၍ သူ့ဟင်းကို မြည်းကြည့်သည်။ အနံ့ကမှ တော်သေးသည်။ အရသာကျတော့ ဆိုးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ဘယ်နှယ့်လဲဗျ။ ကောင်းရဲ့လား”

“အင်း ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဝါနည်းနည်း များသွားတယ်။ ပြီးတော့ တာပင်တိုင်ဆီကလည်း နည်းနည်းများသွားတယ်” ဂေါ်ဂင်က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပြောသည်။

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဇွန်းတစ်ချောင်းတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ စုတ်တန်ကို ဆေးပြီးစုတ်တန်နဲ့ မွှေရတာ” ဂေါ်ဂင်က သဘောကျ၍ရယ်သည်။ အိပ်ရေးဝသွားသဖြင့် လန်းဆန်းလာသည်။

“ကဲ ဒီနေ့ကစပြီး။ ကျုပ်ပဲ ထမင်းဟင်း ချက်ပျံ့မယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကောင်းကောင်း ချက်တတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပန်းကန်ဆေးပေါ့။ အားရင် နေကြာပန်းပုံရေးပေါ့”

“ရပါတယ်”

“ကျုပ်တို့အိမ်မှာ မိန်းမသားရှိရင်လည်း အကောင်းသား၊ ထမင်းချက်ဟင်းချက်နဲ့ လျှော်တာ ဖွတ်တာလည်း စိတ်ချရတာပေါ့” ဂေါ်ဂင်က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းမ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ။ မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူးလား။ မေ့နေရင် ပြန်စဉ်းစားဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ”

ဗင်းဆင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

“အိုး ဘယ်နှယ်ဘာလုပ်ရမလဲ။ လောကမှာ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တော်တော်အသုံးဝင်တဲ့ သတ္တဝါပဲဗျ။ (တစ်) အိပ်လို့ရတယ်။ မိန်းမနဲ့အိပ်တဲ့ကိစ္စဟာ ယောက်ျားအားလုံးအတွက် အထူးသဖြင့် အနုပညာသည်တွေအတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့လိုအပ်ချက်။ (နှစ်) မိန်းမတစ်ယောက်ရှိရင် ကိုယ်ဟန်ပြမယ် ငှားခလည်း သက်သာတယ်။ (သုံး) ထမင်းချက် ကျွေးဖော်ရတယ်။ (လေး) ညမှာချမ်းရင်ခြေရင်းမှာ ခေါက်ထားတဲ့ စောင်အပိုတစ်ထည်ထက် နွေးထွေးတယ်။ (ငါး) အကယ်၍ အရွေးမှန်ခဲ့ရင် မိန်းမဟာ ခင်ဗျားလောက် အသိပညာမရှိဟန်ဆောင်မယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အတ္တစွဲကို အလုပ်အကျွေးပြုမယ်။ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ မိန်းမဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ပစ္စည်း။ ပန်းချီဆရာတိုင်းမှာ တစ်ယောက်တော့ရှိရမယ်”

ဗင်းဆင့်က ဖိုမကိစ္စကို ရွံရှာသူဖြစ်သည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် စိတ်ကူးယဉ်အချစ်မျိုးကိုသာ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ယခု ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုဆွယ်တရားဟောနေပြီ။

“ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ မဟုတ်လား ဂေါ်ဂင်။ မိန်းမရှိတယ်။ ကလေးရှိတယ်”

“ရှိတော့ကောဗျ။ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒီမှာ အဲဒီလို အိမ်ခေါ်ထားလို့ရတဲ့ မိန်းမလေး ဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ဒါက ပါရီမြို့တော် မဟုတ်ဘူး ဂေါ်ဂင်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တောင် ရှာလို့မရဘူး။ ခပ်ရဲရဲ ကိုယ်ဟန်ပြခဲ့သူ မပြောနဲ့ အဝတ်အစားနဲ့တောင် ကိုယ်ဟန်ပြမယ့်သူ မရှိဘူး။ ခင်ဗျား အိမ်လာနေရမယ့်သူ ဆိုတာကတော့ ဝေးရော”

“ဒါဖြင့် ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကို သွားမယ်ဗျာ။ ကာလေမြို့က မိန်းမတွေက ကျုပ်တို့ဆီမလာရင် ကျုပ်တို့က ကာလေမြို့က မိန်းမတွေဆီ သွားရမှာပေါ့”

ဗင်းဆင့်က ရှက်၍မျက်နှာနီနေသည်။

“ခင်ဗျားလည်း တော်တော်ကို ပြောင်းလဲသွားပြီနော်။ ပါရီတုန်းက မိန်းမတန်းကို သွားပေမယ့် ဒီလိုမပြောတတ်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က မတ်တတ်ရပ်၍ ခါးထောက်လိုက်သည်။ မီးဖိုကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပို၍ကြီးခိုင်သယောင်ထင်ရသည်။

“ခင်ဗျားကပြောတယ်။ ကျုပ်အများကြီး ပြောင်းသွားပြီတဲ့။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တော်တော် ပြောင်းသွားတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ကွဲသွားကြတဲ့”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၁၄

အတောအတွင်းမှာ ကျုပ်ဟာ ဘဝမျိုးစုံကို ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပြီ။ ပနားမားမှာ မြေတူးသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ မာတီနီကျွန်းက တောထဲမှာ ငှက်ဖျားကြောင့် မသေရုံ တမယ်ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပြီ။ ကျုပ်မိန်းမဆီပြန်ပြီး ရှိခိုးဦးတင်နဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ သွားပြော တော့လည်း ခြေထောက်နဲ့ ဆီးပြီး အကန်ခံရဖူးပြီ။ ဘရိတန်နီမှာ ပန်းချီကား တစ်ကားအတွက် ကျုပ်တိတ္ထိတက္ကတွန်းတစ်ယောက်လို အရှက်ခွဲခံခဲ့ရဖူးပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ တော်တော် ပြောင်းသွားပြီ။ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်တစ် ယောက်အတွက်မှအပ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တတ်တဲ့လူ”

“စိတ်မကောင်းစရာကြီးဗျာ”

“ဘာစိတ်မကောင်းရမှာလဲ။ လာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကို သွားမယ်။ ကာလေလိုနေရာမျိုးမှာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တစ်အိမ်တော့ ရှိရမယ်”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဒီလိုနေရာမျိုးကို မသွား တာကြာလှပြီ”

ဗင်းဆင့်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြောသည်။

“ကြာလှပြီ ဟုတ်လား။ ကြာရင်သွားမယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကို လိုက်ဖို့”

(ဂ)

“ကျုပ်ဒီကောင်ကြီးကို ဆော်ချင်နေတာကြာပြီ”

ပြည့်တန်ဆာအိမ်က ထွက်လာတော့ ဗင်းဆင့်က ပြောသည်။ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် လူတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလူက ကာလေတွင် လူမိုက်ဖြစ်သည်။ တွေ့ရာသူကို အနိုင်ကျင့်သည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သော ဗင်းဆင့်ကို အနိုင်ကျင့်သည်။ ပြည့် တန်ဆာအိမ်က ပြည့်တန်ဆာမတွေ့ကို အနိုင်ကျင့်သည်။ ဂေါ်ဂင် မကြည့်နိုင်။ သူ့ရှေ့တွင် မတရား အနိုင်ကျင့်နေသည်ကို မြင်ရတော့ သွေးဆူလာသည်။

ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်နေသည့် လူမိုက်ရှေ့တွင် ဂေါ်ဂင် ခပ်တည်တည်ရပ်လိုက်သည်။ လူမိုက်၏အင်္ကျီရင်ပတ်ကို ဆွဲဆောင့် ကာ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်သည်။

“မိန်းမသားကို အနိုင်မကျင့်ရဘူးကွ။ သိလား။ ပြီးတော့ မင်း ငါ့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း အနိုင်ကျင့်တယ်။ နောင်ဒါမျိုးလုပ်ရင် ဒီထက်နာနာ ဆုံးမမယ် မှတ်ထား”

တစ်ခန်းလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က လူမိုက်ကို ကုလားထိုင်ပေါ် တွန်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နောက်တာပါ”

“မင်းလို လူကောင်ကြီးကြီးက တခြားလူကို ဒီလိုမနောက်ရဘူးကွ။ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာတဲ့”

လူမိုက်က ဂေါ်ဂင်၏အလုံးအထည်ကိုကြည့်၍ လန့်နေဟန်တူသည်။ ဘာမျှမပြောတော့။

ဗင်းဆင့်က တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလာသည်။

“ကျုပ်က ရန်ဖြစ်ရင် သိပ်ငိုချင်တယ်။ ဝမ်းနည်းတတ်တယ်”

“ကဲပါဗျာ။ ဒီကောင့်အကြောင်း ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီကောင် လန့်သွားပါပြီ”

“ဒီကောင်က ကာလေမှာ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ဗျ။ ဒီကောင်မှူးလာပြီဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းတွေကတောင် လန့်ရတယ်”

“မနေ့ကအထိတော့ ဒီကောင်ဟာ ကာလေက လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ဒီကောင်မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒီနေ့ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်က ဂေါ်ဂင်”

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လူတွေဆိုရင် ဝေးဝေးကရှောင်တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဘဝဟာ တစ်လျှောက်လုံး အနိုင်ကျင့်ခံရတာပါလေ။ ငယ်ငယ်တုန်းတုန်းကဆိုလည်း အဖေက ကျုပ်ကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ မိန်းမတွေကလည်း အနိုင်ကျင့်ကြတာပဲ။ တစ်နည်းတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ အနိုင်ကျင့်မခံဘဲ ကျုပ်က ပြန်လုပ်မိရင် ကျုပ်လူသတ်မိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကွင်းပြင်ကြီးထဲ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လရောင်အောက်တွင် ကာလေမြို့သည် ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့နှင့်တူနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရေပန်းတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားဘဝမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ဖူးတယ်လို့ ရှိရဲ့လား”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။ ဗင်းဆင့်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ပျော်ဖူးရဲ့လား။ ဟုတ်လား။ အင်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပန်းချီကားကို ရေးနေရတုန်းမှာတော့ ပျော်ဖူးပါတယ်။ လက်လည်းတွေ့နေတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ လက်တွေ့လာပြီဆိုရင် ကားပေါ်မှာ အရောင်တွေ အလိုလိုရောက်လာကြတယ်။ ဗင်းဆင့် ဗင်ဂိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကရေးတဲ့ ပန်းချီမဟုတ်ဘဲ နတ်ရေးတဲ့ ပန်းချီလို့ထင်မိတယ်။ အဲဒီလို အဆင်ပြေနေရင် သိပ်ပျော်တာပဲ။ အနည်းဆုံးပျော်တယ်လို့ စိတ်ကထင်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားခံစားချက်ကို ကျုပ်နားလည်ပြီ။ ဒါဟာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အဖို့ မရှိမဖြစ်တဲ့ အရာပဲ။ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးမရှိရင်

ပန်းချီဆွဲလို့မရဘူး။ ပန်းချီမဆွဲရတုန်းမှာတော့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ မရှိဘူးလား”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ကျုပ်မစဉ်းစားမိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ခုတလောမှာ ဘာသာရေးကို သိပ်မယုံသလို ဖြစ်နေတယ်။ မယုံတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သံဝေဂရတယ်။ ဒါပေမယ့် ယုံလို့လည်း မရဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားပြတ်သွားကြသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဗင်းဆင့်က လူထူးလူဆန်း။ ကိုယ်တွင်းမှာ ဗုံးတစ်လုံး ထည့်ထားသူနှင့်တူသည်။ ချိန်ကိုက်စနက်တန်က လောင်နေပြီ။ ဘယ်ရက်တွင် ပေါက်ကွဲမည်ဟု မပြောတတ်။

နောက်ရက်များတွင် ဂေါ်ဂင် မြို့ကိုလှည့်၍ ကြည့်သည်။ လမ်းတွေက ကျဉ်းသည်။ အကွေ့အကောက်များသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင်တိုက်သည့် မြောက်လေပြင်းကို ကာကွယ်ရန် လမ်းများကို ကွေ့ကောက်ဖောက်နေရသည်ဟု ဗင်းဆင့်က ပြောသည်။

ဒီမှာ မြောက်လေပြင်းကျမှာကို သိပ်ကြောက်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သိပ်သဘောကျတာပဲ။ လေပြင်းကျရင် ကျုပ်တော့ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ဒေါက်ခုန်ကို မြေကြီးမှာ သံငုတ်ရိုက် သံကြိုးနဲ့ဆိုင်းပြီး လေပြင်းထဲမှာ ပန်းချီရေးတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က လေပြင်းတွင် ပန်းချီရေးသည့် ဗင်းဆင့်ကို ကြည့်၍ရယ်သည်။

“ဆွဲတော့ ဘာထူးသလဲ”

“အရောင်ကောင်းကောင်း ဖမ်းလို့ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်က အရောင်တောက်တောက်ကို သိပ်သဘောကျတာ”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။ ဂေါ်ဂင် မျက်စေ့ထဲတွင်တော့ သည်နေရာတွင် အရောင်ကောင်းကောင်းကို ရှာမတွေ့သေး။ ရာသီဥတုကောင်းလျှင် ကောင်းကင်က အပြာရောင်လွင်လွင်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ တခြား ဘာအရောင်မျှ ကောင်းကောင်းမတွေ့။ သူ့မျက်စေ့တွင် သည်နေရာတစ်ဝိုက်သည် အရောင်စင်းလွန်းသည် ထင်သည်။ ဝါကျင့်ကျင့်၊ ပြာမှိုင်းမှိုင်း အရောင်မျိုးသာရှိသည်။

“ခင်ဗျား သဘောကျတာက နေရောင် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့။ နေရောင်ဟာ အရောင်မျိုးစုံရဲ့ အခြေခံမဟုတ်လား”

ဗင်းဆင့်က ပြောသည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာ နေရောင်ဟာ တခြား အရောင်တွေကိုလည်း သတ်ပစ်တယ်။ နေရောင်မှာချည်းပဲ ထားကြည့်

စမ်းပါလား။ တခြားအရောင်တွေ အကုန်လွင့်ကုန်တာပဲ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာတွင် အရောင်တွေကို စပ်နေပုံရတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်ဟာကို ကြည့်ကြည့် အရောင်တွေကို ပဲ မြင်နေတာပဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မြင်ချင်တဲ့ အရောင်တွေကို ချည်း မြင်နေလို့ မဖြစ်ဖူးလေ။ နဂိုရှိမှ မြင်လို့ရမှာပေါ့”

“တော်ပြီဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ကျုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ တွေ သိပ်မပြောပါနဲ့။ ကျုပ်ဦးနှောက်က သိပ်စဉ်းစားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဗင်းဆင့်က တကယ် စိတ်ရှုပ်သွားဟန်တူသည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ့လေ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ထင်မြင် ချက်ကို တောင်းလို့ပြောရတာပါ”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထင်မြင်ချက်ကို မလေးစားလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား အကြံဉာဏ်လိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေကျ တော့ ခင်ဗျားအတွေးအခေါ်တွေက မြင့်လွန်းတယ်။ ကျုပ်က စဉ်းစားတတ်တဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ဂေါ်ဂင် က ပန်းချီဆွဲသည့် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ဗင်းဆင့်၏ ပန်းချီကားအနီးတွင် ရပ်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဆေးပူးတွေကလည်း လိမ်ကောက်နေတာပါပဲလားဗျ။ ဆေးပူးတွေကို လိမ်ထားရင် ဘယ်မှာ ဆေးကောင်းကောင်းရပါတော့မလဲ”

ဗင်းဆင့်၏ စားပွဲပေါ်တွင် ဆေးပူးတွေ ပြန့်ကြဲနေသည်။ တချို့ဆေး ပူးများမှာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည်။ တချို့က ထက်ပိုင်းကျိုးနေသည်။ အနီးတွင် ဆေးတွေ ပေကျဲနေသည့် စုတ်တန် တစ်ဒါဇင်လောက်ကလည်း ဖရိုဖရဲ။ တချို့ စုတ်တန်များမှာ အမွေးတွေ ဖွာထွက်နေသည်။ ကလေးတစ် ယောက် ခဲတန်ကိုက်သလို ဗင်းဆင့်လည်း စုတ်တန်တွေကို ကိုက်ဝါးထားပုံရ သည်။ ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။ ဗင်းဆင့်လိုမဟုတ်။ သူပန်းချီဆွဲလျှင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိမှုကြိုက်သည်။ ရှုပ်ပွေနေသည့် ဗင်းဆင့်၏ ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ကို ကြည့်၍ ဂေါ်ဂင် စိတ်ပျက်နေသည်။

“ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကလည်း ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က အဝါရင့်ရောင် ဆေးပူးတစ်ပူးကို ကောက်၍ သေတ္တာထဲ သို့ ပြန်ထည့်ပေးသည်။

“ကျုပ် ပန်းချီရေးရင် ဒီလိုပဲ”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၁၈

“ဒီအကျင့်က မကောင်းဘူးဗျ။ ပန်းချီကားတစ်ကား ရေးတော့မယ် ဆိုရင် အရောင်ကို စိတ်ကူးပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ ကင်းဗတ်ရှေ့ရောက်ခါမှ ဟို အရောင်က ကောင်းနိုးနိုး ဒီအရောင်က ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ရှောက်စဉ်းစားနေရင် အချိန်ကုန်တယ်။ အဆင်လဲ မပြေဘူး။ အရောင်တွေထဲမှာလည်း ကျွဲလူးသလို လူးနေတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

ပန်းချီဆရာတိုင်း ကိုယ်ရေးနည်းသာမှန်သည်ဟု ထင်တတ်ကြ သည်။ ယခုလည်း ဂေါ်ဂင်က သူ့ရေးနည်းသာမှန်သည်ဟု အခိုင်အမာပြောနေ သည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကားတွေက ခင်ဗျားကား တွေနဲ့ယှဉ်ရင် လက်ရာမနုဘူး။ ကြမ်းတယ်”

ဂေါ်ဂင်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ ပန်းချီကျော်တစ်ယောက်ရဲ့ ပါရမီမျိုး ရှိပါတယ်။ ပါရမီမှ တော်တော်တန်တန် ပါရမီမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အရည်အချင်းကို ခင်ဗျား စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ အသုံးမချတတ်ဘူး။ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စနဲ့ ပစ်ထားတယ်”

ဗင်းဆင့်က ဂေါ်ဂင်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားက နဖူးကျဉ်းပေမယ့် ပညာရှိတယ်။ ကျုပ်လို မဟုတ်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က သူ့စကားကို သဘောကျ၍ တဟားဟားရယ်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ လူတစ်မျိုးပဲ။ ထူးခြားတယ်”

ဂေါ်ဂင်က မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာကာ ညနေစာချက်သည်။ ဗင်းဆင့်က တံခါးတွင်လာရပ်ပြီး ဂေါ်ဂင် ကျင်လည်စွာ ချက်ပြုတ်နေသည်ကို ကြည့်နေ သည်။

“ခင်ဗျားက ဟင်းချက်ရာမှာလည်း တော်တာပဲ။ ခင်ဗျား ကြည့်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရှက်လာပြီ။ ကျုပ်က နှေးနှေးကွေးကွေး ပုံပျက်ပန်းပျက်”

ဂေါ်ဂင်က မထူးခြားဟန်ဖြင့် . . .

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်စားတဲ့အစာကို ချက်တတ်ပြုတတ်ရမယ် ဗျ။ ကိုယ်စားတဲ့အသီးအနှံကို စိုက်တတ်ရမယ်။ ကိုယ်စားတဲ့အမဲကို ကိုင်တတ် ရမယ်။ ခု ဥရောပတိုက်ကြီး ဒုက္ခရောက်နေတာဟာ ဒီလိုမလုပ်တတ်လို့ပဲ။ ကျုပ်တို့ ဥရောပဟာ လူသေကောင်ကြီးလို့ပဲ။ ဘာမှ ရှင်သန်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘူး။ အရာရာကို ပိုက်ဆံနဲ့သာ တိုင်းထွာနေကြတယ်”

ဂေါ်ဂင်က အိုးတစ်လုံးကိုချလိုက်ပြီး ဓာတ်ငွေ့မီးကို လျှော့လိုက် သည်။

“တစ်ခါတလေတော့ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ် သိလား။ ဥရောပက ကျုပ် တစ်ခါတည်းထွက်သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့”

“ခင်ဗျား သွားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခင်ဗျားသွားရင် ကျုပ်တို့ အကြံအစည်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့”

“ဘာအကြံအစည်လဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်စာရေးဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဗင်းဆင့်က ဂေါ်ဂင် သတိမေ့တတ်ပုံကိုကြည့်၍ စိတ်တိုသွားသည်။

“အခြေအနေကောင်းရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်ပြီး တောင်ပိုင်းပန်းချီကလပ်လေးတစ်ခု ထောင်မယ်လေ။ ပန်းချီဆရာတွေ ပါရိမှာ နေရတာ ငြီးငွေ့ရင် ဘိုင်ကျရင် ရဲဘော်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လာနေပြီး အနားယူချင်ရင် ကျုပ်တို့ဆီကို လာနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်လုပ် ရမယ်။ ကျုပ်တို့အထဲမှာ ခင်ဗျားက အသက်လည်းအကြီးဆုံး ဝါလည်း အကြီးဆုံး”

“ပန်းချီဆရာတွေအတွက် ဗရင်ဂျီ သီလရှင်ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဂိုဏ်းအုပ်ခန့်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကြသည်။ ဟင်းက ဖွယ် ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်။ ဖြစ်ရုံမျှသာ။ ဗင်းဆင့်က နဖူးကို တွန့်၍ စဉ်းစားနေသည်။ သူ တောင်ပိုင်းပန်းချီကလပ်ကို စဉ်းစားနေသလော။ ဗင်းဆင့်သည် တော်တော် စိတ်ရှူးထတတ်သည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။

ထိုလ တစ်လလုံး ဗင်းဆင့်သည် သူ့ပန်းချီကားကလပ်အကြောင်း ကိုသာ တွေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အနုပညာအင်ပါယာကြီး ထောင်ကာ ဂေါ်ဂင်ကို ဇာဘုရင်နေရာက ထားကြည့်သည်။ နိုင်ငံတကာဩဇာ ရှိသည့် ပန်းချီအသင်းကြီးတစ်ခု။ နိုင်ငံတကာက ပန်းချီကားတွေကို ဈေးဖြတ် ပေးမည်။ ခေါင်းပုံဖြတ်ပန်းချီ ဆိုင်ခန်းရှင်တွေကို ဖယ်ရှားမည်။ ပန်းချီ ဝေဖန်ရေး သမားတွေကို ဆုံးမမည်။ သက်ကြီးရွယ်အို ပန်းချီဆရာကြီးတွေကို ထောက်ပံ့ မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နိုင်ငံဥပဒေတွေကို ရေးဆွဲမည်။

“အနုပညာသမ္မတနိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံပေါ့ ဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်ကမေးသည်။

“ရှေးတုန်းက ကျုပ်တို့ဒတ်ချ်ပန်းချီဆရာကြီးတွေတောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ကော ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

“အရင်းအနှီးလိုတယ်ဗျာ။ လုပ်ငန်းသဘော လုပ်ရမယ်။ ဒါမျိုးလုပ် ချင်ရင် ငွေရင်းမြှုပ်ရမယ်။ ရှယ်ယာလက်မှတ်တွေ ရောင်းရမယ်။ အဲဒီရှယ်ယာ

မြသန်းတင့် † ၁၂၀

လက်မှတ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ ရွှေဈေးရှယ်ယာတွေလို သူ့ထက်ငါအလုပ်အယက် ဝယ်ချင်စရာ မက်စရာတွေ ဖြစ်ရမယ်”

ဗင်းဆင့်က ထခုန်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လုပ်ချင်တာက အဲဒါမျိုး။ ဟုတ် တယ်ဗျ။ သီယိုဆီကို လှမ်းစာရေးပြီး ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းခိုင်းရမယ်”

ဗင်းဆင့်က စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ချက်ချင်း စာကောက်ရေးသည်။ ဂေါ် ဂင်က သူ့ကိုကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“ရူးလိုက်ပါဘိတော့ ဗင်းဆင့်လေး။ ရူးလိုက်ပါဘိတော့”

(ဃ)

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ဂေါ်ဂင်က အစစအရာရာ စီမံရသည်။ ချက် ရေးပြုတ်ရေးလည်း သူ။ ငွေရေးကြေးရေးမှာလည်း သူ။ ဗင်းဆင့်၏ အနေ အထိုင်နှင့် ပန်းချီကားများကို ဝေဖန်သွန်သင်နေသည်မှာလည်း သူ။

“ပါရီကို မေ့လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်ရေးမယ့် ပန်းချီကိုသာ ကောင်း ကောင်းရေးစမ်းပါ”

ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်ကို ပြောသည်။ ဗင်းဆင့်က သူ့ကိုယ်သူ မယုံမရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရဲလာအောင် အားပေးသည်။ ဗင်းဆင့်၏အနုပညာ တွင် အားမာန်သတ္တိရှိသည်။ အရောင်ဟူသည် သူ့ဖာသာသူ သီးခြားအဓိပ္ပါယ် ရှိသည်။ ဗင်းဆင့်၏ကားများက သည်အဓိပ္ပါယ်ကို ဖွင့်ပြနေကြသည်။ ထို့ ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဗင်းဆင့်ကိုတုကာ အရောင်တွေခပ်များများ သုံး သည်။ သဘာဝ အရောင်ကို ဆန့်ကျင်၍သုံးသည်။ ဤသို့ဖြင့် အနုပညာ နည်းတစ်နည်း လမ်းပွင့်လာသည်။ သည်နည်းကို ဘရိတန်နီတွင် သုံးခဲ့ဖူးပြီ။ မာတီနီတွင် သုံးခဲ့ဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က သူ့ခေါင်းထဲတွင် ယခုလောက် ကြည်ကြည်လင်လင် မဖြစ်သေး။

ဗင်းဆင့်က မိမိထက်တော်သည်။ စင်စစ် ဗင်းဆင့်က ရူးနှမ်းနှမ်း။ သူ့လောက်မျှပင် အသိဉာဏ်ရှိသူ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူ့ကားတွေက မိမိကား တွေထက် စိတ်ကူးကောင်းသည်။ လက်ရာကောင်းသည်ဟု ဂေါ်ဂင် ထင် သည်။ သည်လို တွေးမိတိုင်း သူ မခံချင်။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်က သူမခံချင်စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်သည်။ ဗင်းဆင့်က ခပ်ရူးရူး။ လူထူးလူဆန်း မဟုတ်လော။ သူ့စိတ်ကူးတွေကလည်း ရူးနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်များ သူ့လက်ရာများသည် ခွန်အား ကောင်းနေ သလော မဆိုနိုင်။

ပါရမီ ထူးချွန်ခြင်းသည်ပင် ရူးသွပ်ခြင်းလော။ ဂေါ်ဂင် မတွေးတတ်။ သည်အတိုင်းဆိုပါက သူ့ထက် ပါရမီ ထူးသူဖြစ်လိုလျှင် သူ့ထက် ရူးရလိမ့် မည်။ ဗင်းဆင့်က အလုပ်လုပ်လျှင် ခွန်တိုက်အားတိုက် အလုပ်လုပ်သည်။ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်သည်။ စိတ်ကူးရ၍ ပန်းချီကောက်ရေးလျှင် ပန်းချီကား တစ်ကားကို တစ်နာရီလောက်သာ ကြာသည်။ ပန်းချီရေးပြီးတော့ မှန်ကုတ် ကာ စကားမပြောတော့။ ဖိနပ်တစ်ရုံ၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ သို့မဟုတ် တွေ့ရာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေသလောဟု ပင် ထင်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်တိုကြသည်။ ပင်လယ်ခရီးရှည်ကြီးကို သွားနေသည့် သင်္ဘောသား နှစ်ယောက်လို မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ တစ် ခါတစ်ရံတွင် တုတ်ဆွဲ ခါးဆွဲသည်အထိ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ အပျင်းဖြေတော့ လည်း သင်္ဘောသားများလို အပျင်းဖြေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်အဖို့ ပါရီရို သီယိုက ပို့သည့်ငွေမှာ အိမ်ငှားခ၊ အစားအသောက်၊ ပန်းချီဆေး၊ ကင်းဗတ်၊ အရက်၊ မိန်းမတို့ဖြင့် ကုန်သည်။

တစ်ညတလေ အပြင်ထွက်၍လည်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် ပထမဆုံး သူတို့သွားနေကျ ကဖီသို့သွားသည်။ ထိုနေရာက အရက်ဈေးချိုသည်။ ခွက် ခြင်လည်း များများရသည်။ အရက်ကလေးထွေလာတော့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ သွားကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က မူးမူးဖြင့် သင်္ဘောသား သီးချင်းကိုဆိုတတ်သည်။ သူတို့လာလျှင် အုတ်ကောဋေးယျဖြစ်တတ်သည်။

သည်နေရာရောက်လျှင် ဂေါ်ဂင်တွင် ချုပ်တီးမှု ဣန္ဒြေဆောင်မှုတွေ မရှိတော့။ လုံးလုံးပြောင်းသွားပြီး လေးနက်သည့် ပန်းချီဆရာ၏ဘဝကို ပြည့် တန်ဆာအိမ်၏ အပြင်ဘက်တွင် စွန့်ခွာပစ်ကာ လူရမ်းကားဘဝသို့ ပြောင်း သွားသည်။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲတတ်သည်။

တစ်ညတွင် ဂေါ်ဂင်က အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင်ကာ ဇိမ်မယ်များကို သူသင်္ဘောသားဘဝက ကြားခဲ့ဖူးသည့် ပုံတိုပါဠိစများကို ပြောနေသည်။

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ငါတို့ သင်္ဘောသားထဲမှာ ဇာဘုရင်ရဲ့သားတစ်ယောက် ပါလာသတဲ့။ ပြောတာပဲ။ ပိုက်ဆံကတော့ အရမ်းသုံးပဲ”

ဂေါ်ဂင်က အရက်ခွက်ကို ကောက်၍ တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ထိုစဉ် ပြည့်တန်ဆာမယ်တစ်ယောက် သူ့အနားသို့ လျှောက်လာကာ သူ့ရှေ့ တွင်ရပ်သည်။ သူ့ကို ခါးထောက်၍ ငုံ့ကြည့်သည်။ မျက်နှာထားဆိုးဆိုး။ နှုတ်ခမ်းစူစူ။

မြသန်းတင့် ✦ ၁၂၂

“ဒီမှာ ဒီမှာရှင့်။ ပန်းချီဆရာကြီး။ ဒါပြည့်တန်ဆာအိမ်ရှင့်၊ ကလပ် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခေါက်လာရင် ငါးကျပ်”

သူ့အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားကို ကြည့်၍ ဂေါ်ဂင် စိတ်တိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမယ်ကို ပွေ့ချီကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆိုဖာပေါ် ကိုင်ပစ် လိုက်သည်။ ဗင်းဆင့်ကမူ မိန်းမများအား သည်လို အနိုင်ကျင့်သည်ကို စိတ် မချမ်းသာ။ အပြန်ကျတော့ ဗင်းဆင့်က သူ့ကို အပြစ်တင်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ”

“မိန်းမကိုကော ဘာမို့လို့ သည်းခံရမှာလဲဗျ။ ယောက်ျားနဲ့ ဘာကွာ လို့လဲ။ ကလေးမွေးနိုင်တာ တစ်ခုပဲကွာတာ”

“ဗျို့ လူ။ မိန်းမဆိုတာ ဘုရားသခင်ကို မွေးပေးတဲ့သူဗျ။ သိရဲ့လား”

ဗင်းဆင့်က ဒေါသတကြီး အော်သည်။ အရက်ကလည်း တော်တော် မူးနေပုံရသည်။ သည်စကားကလေးတစ်ခွန်း ပြောဖို့အရေး ဗင်းဆင့်က ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရှိမရှိ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ နိုင်ငံတော် လျှို့ဝှက် ချက်ကြီး တစ်ရပ်ကို ပြောနေသည့်ပုံမျိုး၊ ဗင်းဆင့်၏ အမူအရာသည် ဂေါ်ဂင်၏ စိတ်ထဲတွင် ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ဟာသပဲ”

ဗင်းဆင့်က သူ့ကိုလှောင်ရပါမည်လောဟုဆိုကာ လက်သီးကြီး ဆုပ်လိုက်သည်။ စားပွဲကိုကျော်၍ သူ့ကိုများ လှမ်းထိုးလိုက်လေမည်လောဟု ဂေါ်ဂင် ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဗင်းဆင့် ဘာမျှမလုပ်သေး။ သူ့လက်သီး များကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဂေါ်ဂင်ပါးကို ဗြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် ဂေါ်ဂင်က သူ့လက်ကို ဖမ်းပုတ်လိုက်သဖြင့် မရိုက်မိ။

“ဟေ့လူ သတိထား။ ခင်ဗျား မူးနေပြီ။ ဘာမှတ်နေသလဲ”

သည်တော့လည်း ဗင်းဆင့်သည် ကလေးကြီးလို တွေသွားကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းသည်။ ဗင်းဆင့် မည်မျှ မူးနေပြီနည်း။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဗင်းဆင့်လို ရူးချင်သည်။

သူ့ပန်းချီကားတွေ ခွန်အားကောင်းလာအောင် ဗင်းဆင့်လို စိတ်ရူး ပေါက်ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အရူးများသည် အမှန်တရားထက်မှန်သော အမြင်မျိုး ရတတ်သည်ဟု တစ်နေရာတွင် သူဖတ်ဖူးသည်။

“ဗျို့လူ။ ခင်ဗျား ပုံတူတစ်ပုံလောက် ကျုပ်ဆွဲချင်တယ်။ ဘယ်နှယ် လဲ”

“ခင်ဗျားအတွက်ဆိုရင် ကျုပ်အဆွဲခံမှာပေါ့ဗျ”

ဗင်းဆင့်ပြောသည်။ စောစောကလို စိတ်ထပုံမရတော့။
 “တမင်ထိုင်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျား ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ပုံကို ကျုပ်က
 ပုံတူရေးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလဲ အလုပ်ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး”
 “သဘောပဲ”

(c)

နောက်တစ်နေ့တွင် ဗင်းဆင့်၏ပုံကို ဂေါ်ဂင်ပုံကြမ်းလောင်းသည်။
 အာရုံစူးစိုက်ထားသဖြင့် လန့်နေသော ဗင်းဆင့်၏ မျက်မှောင်ကို အထူးသတိ
 ထားလေ့လာသည်။ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာလျှင် ပုံကို ဆေးတင်သည်။
 ဗင်းဆင့်က သူ့ဒေါက်ခုန်တွင် ထိုင်ကာ နေကြာပန်းများကို ရေးနေသည်။

ပန်းချီဆွဲရင်း ဗင်းဆင့် ရူးခြင်း၏ ဇာစ်မြစ်ကို လိုက်ရှာ၏။ ဗင်းဆင့်
 ရူးခြင်းကို ပန်းချီကားပေါ်တွင် ပေါ်အောင်ရေးရန် ကြိုးစားသည်။ သူ့စိတ်ထဲ
 တွင် ဂယောက်ဂယက် ဖြစ်နေပုံကို ဗင်းဆင့်၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လာ
 အောင် ရေးနိုင်ဖို့လိုသည်။ သည်စိတ်ကို ပေါ်အောင်ဆွဲနိုင်လျှင် ဗင်းဆင့်ကို
 သူနားလည် နိုင်လိမ့်မည်။

ပုံဆွဲပြီးတော့ ဗင်းဆင့် သူ့ပုံတူပန်းချီကားကို ကြည့်သည်။ ဗင်းဆင့်
 က ဆေးရောင်ချယ်ထားသည့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
 ပန်းချီကားအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်လာသည်။ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြန်
 သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရန် ချောင်းနေ
 သည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက ဂနာမငြိမ်။ ပန်းချီကားကို အထက်
 အောက် အပြန်ပြန်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူ့ကို သူများက
 တိုက်ခိုက်မည်စိုးသဖြင့် အသင့်ကာကွယ်ထားပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဒါကျုပ်ပုံ။ ကျုပ်ပုံတူမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျုပ်ပုံတူကလည်း အရူး
 လိုပါပဲလား”

ဗင်းဆင့်က လည်မျိုညစ်ခံရသူလို အသံအစ်အစ်ဖြင့် မေးသည်။
 သူ့လည်ပင်းက အင်္ကျီကော်လာကို တအားဆွဲထားသည်။ ဝက်ရူးပြန်တော့
 မည်လောဟု ဂေါ်ဂင်တွေးမိသေးသည်။ လျှပ်စစ်ဖြင့် အတို့ခံရသူလို ဗင်းဆင့်
 တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့မှ ငြိမ်သွားကာ
 ပန်းချီကားဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဗင်းဆင့်သည် ဂေါ်ဂင်ရေး
 ပေးသည့် ပုံတူကား နောက်ကျောကို ကြည့်နေသည်။ ပုံတူကားထဲမှာ သူ့ရုပ်ပုံ
 က အပြင်ထွက်လာကာ လည်မျိုကို ညစ်တော့မည့်နှယ်။ ခုခံရန် အသင့်ပြင်
 ထားသည်။

ထိုနေ့ညက ညစာစားပြီး နှစ်ယောက်သား ကဖီးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗင်းဆင့်က အရက်ချဉ် ခပ်ပျော့ပျော့ တစ်ခွက်မှာသည်။ သို့ရာတွင် လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိ။ ခပ်စိမ်းစိမ်း အရက်ရောင်ထဲတွင် သူ့ပုံတူကို မြင်ရသည့်နှယ်၊ အရက်ဖန်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် ဖန်ခွက်ကို ရုတ်တရက် ကောက်ယူပြီး ဂေါ်ဂင်မျက်နှာကို အရက်ဖြင့် ပက်လိုက်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ချက်ချင်းရှောင်လိုက်ပြီး ဗင်းဆင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲဆောင့်ခါပစ်သည်။ ဗင်းဆင့်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ပွေ့သွားကာ ကုတင်ပေါ်တွင် အသာချသည်။ အမူးသမားတစ်ယောက်ကို ပြုစုသလို ပြုစုသည်။

ဗင်းဆင့်မျက်နှာက သညာကင်းသူ၏ မျက်နှာမျိုး။ ဗင်းဆင့်နှင့် နေမဖြစ်တော့။ လမ်းခွဲမှ ဖြစ်တော့မည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် သူ့ကို အကျိုးအကြောင်းနှင့် ဖွင့်ပြောရမည်။ ဗင်းဆင့်နှင့်နေရသည်မှာ မနာလိုအားကြီးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် နေရသည်နှင့်တူသည်။

မနက်ကျတော့ ဂေါ်ဂင်က ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီဖျော်သည်။ ဗင်းဆင့်က မနိုးအောင် သတိထားလုပ်သည့်အခါကျမှ ဗင်းဆင့် ကော်ဖီနံ့ကြောင့် နိုးလာသည်။ မနက်လင်းတော့ ဗင်းဆင့်မျက်နှာက ဘာမျှမဖြစ်သည့်ဟန်။ မုတ်ဆိတ်အသေအချာ ရိတ်ကာ အဝတ်အစားအကျ ဝတ်၍ဆင်းလာသည်။ မျက်နှာကတော့ ပစ္စည်းတစ်ခု နေရာအထားမှားသဖြင့် ရှာနေသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ချာချာလည်နေသော ဗင်းဆင့်၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ဘာတွေများဖြစ်နေပြီနည်း။

ခဏကြတော့ ဗင်းဆင့်မျက်နှာ ကြည်သွားသည်။

“မနေ့ညက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ထိုးမိသလား မသိဘူး။ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

မနေ့ညက ကဖီးထဲတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟု ဗင်းဆင့် တကယ်မှတ်မိပုံမရ။ သူ့မျက်နှာသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရိုးသားနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပခုံးကိုချီရင်း . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က စိတ်ဆတ်တယ်။ နောက်တစ်ချိန်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ချုပ်တီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လည်မျိုညှစ်မိမလား။ မျက်ခွက်ရိုက်ခွဲပစ်မလား မသိနိုင်ဘူး။ ကျုပ် ပါရီပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဗင်းဆင့်က ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိ။ သူ့လက်ဖျားကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ စိတ်ရှုပ်နေပုံလည်း ရသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို ကြည့်၍ သနားသွားသည်။ သူ့ပန်းချီကလပ်ထောင်ရေး အကြံအစည်ပျက်သွားပြီ။ ဂေါ်ဂင်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကာ ပါရီက သီယိုထံ ခရီးစရိတ် ပို့ပေးဖို့ စားရေးသည်။

စာက ခပ်တိုတို၊ ထိုစာကိုရလျှင် သီယိုစိတ်ကောင်းမည်မထင်။ သို့ရာတွင် အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မရေး။ ပါရီရောက်မှ ဗင်းဆင့်အကြောင်း သူ့ညီကို ပြောပြရတော့မည်။

စာတိုက်သွားစာထည့်ရင်း သူ့အတွက် စာရောက်မရောက်မေး သည်။ ဘာစာမျှမရောက်။ ကိုပင်ဟေဂင်က ထွက်လာသည့် ခြောက်လအတွင်း မက်တီထံ မပြတ်စာရေးခဲ့သည်။ မက်တီက စာကလေးတစ်စောင်မျှ ပြန်ဖော် မရ။ သူ့ကို လူ့ပြည်တွင်မရှိတော့ဟုများ ထင်လေသလော မပြောတတ်။ သူ့အိမ် ထောင်ရေးကို တွေးမိလျှင် ဂေါ်ဂင်စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ဗင်းဆင့်နှင့်နေရသည်က မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေသေးသည်။ ဗင်းဆင့်က အရူးဖြစ်၍ အနည်းဆုံး သူနှင့်ရန်ဖြစ်ဖော်ရသည်။ ငြင်းခုံဖော်ရသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အဖော်တော့ရသေး သည်။ တစ်ယောက်တည်း နေသည်နှင့်စာလျှင် တော်ဦးမည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဗင်းဆင့်ကို မတွေ့တော့။ သူ့ပန်းချီဒေါက်ခုန်ပေါ် တွင် အပ်နှင့်ချုပ်ထားသည့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။ စာတွင် “ပြည့်တန် ဆာအိမ်ကို ခဏသွားနေတယ်။ ပြန်ခါနီး ကျုပ်မျက်နှာကိုမြင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲ နေရမယ်။ ဗင်းဆင့်” ဟု ရေးထားသည်။

ဂေါ်ဂင်က စာကို ဖတ်၍ပြုံးသည်။ ပါရီက ငွေရောက်လာအောင် စောင့်ရဦးမည်။ ဗင်းဆင့်သည် တစ်ပတ်လုံးလုံး ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွင် သွားနေ နိုင်ပါမည်လော။ ပိုက်ဆံတော့ တော်တော်ကုန်လိမ့်မည်။ ဂေါ်ဂင် စာရွက်ကို ခေါက်၍ အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ သူ့အထုပ်အပိုးများကို ပြင်သည်။ သူ့ဘဝသည် ဤသို့ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လျှောက်သွားရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရတော့မည် လော။ ရှုခင်းလှသည့် နေရာမျိုးမှာပင် နေချင်၍ မနေရတော့ပြီလော။

ညနေစောင်းတော့ ဗင်းဆင့် ပေါက်လာသည်။

“ပြည့်တန်ဆာအိမ် မရောက်တော့ဘူးဗျ။ လမ်းထွက်လျှောက်ပြန် လာတာ”

ဗင်းဆင့်က ဂေါ်ဂင် အခန်းထဲက ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် သည်။

“ဒါက ခင်ဗျားအိမ်ပဲ။ ခင်ဗျား ရှောင်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။”

“ဗျို့လူ။ ခင်ဗျား မပြန်ရဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ပြန်သွားရင် ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် သတ်သေမိလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မသေနိုင်သေးဘူး။ ပန်းချီကားတွေ ရေးချင် သေးတယ်”

ဗင်းဆင့်က အူလိုက်သည်းလိုက် ပြောသည်။

“အိုး ခင်ဗျားဖာသာ သေသေရှင်ရှင် ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။”

မြသန်းတင့် ♦ ၁၂၆

ခင်ဗျားသာ ခုထက်ထိ ကျောင်းသားလေးလို စိတ်ကူးယဉ်တုန်းပဲ၊ ရင့်ကျက်ဖို့ ကောင်းပြီ”

ဗင်းဆင့်က ဂေါ်ဂင်ပြောသည်ကို မနာ။ သူပြောချင်ရာ တတွတ် တွတ် ဆက်ပြောနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားကို အပြစ်မဆိုသင့်ပါ ဘူး။ ကျုပ်ကလူဆိုးပါ။ ကျုပ်အဖေကတောင် ကျုပ်ကို ပစ်ထားသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား မပြန်ရဘူးဗျာ”

ဂေါ်ဂင် စိတ်မတိုနိုင်တော့။ သူ့ကို သနားလာသည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အတူတူနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က စိတ်သဘောထားချင်းလည်း မတူဘူး။ စရိုက်ချင်းလည်း မတူကြဘူး”

“ကျုပ်အလျှော့ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုနေပါ။ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ နေရပါစေ့မယ်။ ဘယ်လိုနေချင်သလဲသာ ပြောပါ”

ဂေါ်ဂင် ဗင်းဆင့်ကို သနားသည်ထက် သနားလာသည်။ တကယ် တော့ သူ့ကလည်း ပြန်ချင်သည်မဟုတ်။ မလွဲသာ၍သာ ပြန်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ကုတင်စွန်းတွင်ထိုင်ရင်း . . . “တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ လူဆိုး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလို လွတ်လွတ်လပ် လပ် တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ နည်းလမ်းပဲ ရှိတယ်”

“နေပါဗျာ။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုနေပါ”

ဗင်းဆင့်က ကျမ်းကိုးတော့မည့်ပုံ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဖြင့်လည်း စမ်းနေကြည့်ဦးမယ်”

ဂေါ်ဂင်က သီယိုထံ ငွေမပို့ရန် စာရေးသည်။ သူ့ပန်းချီကားများကို လည်း သေတ္တာတွေထဲက ပြန်ထုတ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က သည်လောက် စိတ်ဓာတ်မနိုင်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗင်းဆင့်၏ အရူးစိတ်ကို သူအရှုံးပေးလိုက်ရပြီ။

(စ)

ရက်အတန်ကြာမျှ သူတို့နှစ်ယောက် သင့်မြတ်နေကြသည်။ နေ့ လယ်တွင် ဂေါ်ဂင်က တစ်ယောက်တည်း ပန်းချီရေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင် သို့ ထွက်ရေးပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အိမ်မှာပင် ရေးသည်။ ဗင်းဆင့်က ကောင်းကောင်းစကားမပြော။ အအော်အငေါက် ခံထားရသည့်ကလေးလို ကုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် ခံစားနေရဟန်တူသည်။

ညစာ စားပြီး ကဖီးသွားတော့လည်း ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို မခေါ်။ သူ့တစ်ယောက် တည်း ကော်ဖီသောက်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့လည်း အသာအိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ် သည်။

ဗင်းဆင့်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဂေါ်ဂင်အနှောင့်အယှက် မဖြစ် အောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲကတော့ ဘလောင်ဆူလှပြီ။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုကျော်ကာ တခြားသူနှင့် ပေါင်းသည်ကို အခံရခက်လှပြီ။ ရည်းစားတစ် ယောက်လို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်သင့်မြတ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ နှင်းမြူကင်း သည့် ဒီဇင်ဘာ တစ်ညတွင် ဂေါ်ဂင် တစ်ယောက်တည်း ကဖီးမှ ပြန်လာ သည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များသာ လက်နေကြသည်။ လေက စိမ့်အေး နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ကဖီးထဲက အငွေ့အသက်ကို ရှူခဲ့ရသဖြင့် ခေါင်းနောက် ပြေရန် အိမ်သို့လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

မြို့လည် တောင်ကုန်းကဆင်းပြီး သူ့ရပ်ကွက်ထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ရှေးသင်္ချိုင်းဟောင်းကြီး တစ်ခုရှိသည်။ လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်မှီးနေသဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မှောင်နေသည်။ သင်္ချိုင်း အုတ်ဂူဟောင်းကြီးတွေက အမှောင်ထဲတွင် မည်းမည်းရိပ်ရိပ် ပေါ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ညရှုခင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။

ရုတ်တရက် သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သူ့နောက်က လိုက်လာသည့် ရန်သူကို အလိုလို သိသလို သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာ သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ဂေါ်ဂင်က ခြေလှမ်းကို တန့်ကာ နားကို စွင့်သည်။ သူ့နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာသည့် ခြေသံတစ်သံ။

ဂေါ်ဂင်က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဗင်း ဆင့်။ လက်ထဲက ဓါးမြှောင်တစ်ချောင်း ကိုင်လျက်၊ သူ့ကို ခုန်အုပ်ထိုးသတ် တော့မည့်ပုံမျိုး။

ဗင်းဆင့်၏ မျက်နှာက လူသတ်တော့မည့် အရူးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကို တရိရိ ညှင်းဆဲသူတစ်ဦးအား မခံနိုင်လွန်း၍ သတ်တော့မည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ကြယ်ရောင်တွင် သူ့မျက်နှာကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေ ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြ။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိကြ။ မီးဖိုမှ အပူငွေ့ဟပ်သလို ဗင်းဆင့်၏ အမုန်းသည် မျက်နှာတွင် အထင်းသားပေါ်နေသည်။

မြသန်းတင့် †၁၂၈

ဂေါ်ဂင်က ချိုသွေးနေသည့် နွားတစ်ကောင်ကို လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်က ပြောနေသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် . . .

“ဗျို့ ဗင်းဆင့် အိမ်ကို ပြန်တော့လေ။ ညဉ့်နက်လှပြီ”

ဗင်းဆင့်က သချိုင်းထဲက အုတ်ဂူကြီးလို ငူငူကြီးရပ်နေသည်။ သူ့ဓားမြှောင်က ကြယ်ရောင်ထဲတွင် လက်နေသည်။ သည်တော့မှ ဗင်းဆင့်က ရှေ့သို့ ခေါင်းကြီးစင်းလာကာ “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”ဟုဆိုသည်။ သူ့အသံက ငိုသံပါနေသည်။ ကျွန်တစ်ယောက်က သခင်ကို ရိုသေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဗင်းဆင့်က ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဓားမြှောင်ရောင်က တစ်ချိတ်တစ်ချိတ်တွင် လက်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က အုတ်ဂူတွေဘေး သစ်ရိပ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူပြန်၍ မဖြစ်တော့။ သူပြန်လျှင် ဗင်းဆင့် စိတ်ဖောက်လာက ခက်မည်။ ခံရလျှင် မကောင်း။ ဗင်းဆင့်ကို စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်ရလျှင်လည်း သူက ရူးနေသူ။

ထိုနေ့ညက ဂေါ်ဂင် အိမ်သို့မပြန်တော့။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် သွားအိပ်ရသည်။

မိုးလင်းတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်၍ မြို့ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့လယ်ရပ်ကွက်နားတွင် လူတွေ စုရုံးစုရုံး လုပ်နေကြသည်။ ဗင်းဆင့်၏အိမ်နားတွင် ရဲသုံးယောက်၊ ပြတင်းပေါက်ကို မော့ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က တိုက်ပိုင်အင်စပက်တော် ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာတော့ လူအုပ်ကြီးက ဘေးသို့ ရှဲပေးကြသည်။

“ဟော လာပြီ လာပြီ။ သူပေါ့။ ဟိုပန်းချီဆရာ အရူးရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ သူ့လက်ချက်များလားမှ မသိတာ”ဟု တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောကြသည်။

“ဗျို့လူ။ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်ခဲ့သလဲ” တိုက်ပိုင် အင်စပက်တော်က မေးသည်။

“ခင်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ညက တစ်ညလုံး ကျွန်တော် အိမ်မှာ မရှိဘူး”

“ဘာ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲဗျ။ ဗင်းဆင့်ဗင်ဂိုးပေါ့။ ခုသူသေပြီ”

ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြတင်းက ခန်းဆီးများ ဘေးသို့ ဆွဲထားသည်။ ရေနံဆီ မှန်အိမ်တစ်လုံးက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းနေသည်။ နေ့အလင်းရောင်ကြောင့် ဖြူဖျော့ဖျော့။

“လာ အထဲဝင်ကြည့်ကြမယ်လေ”

“တံခါးက သော့ခတ်ထားတယ်ဗျ။ ခု ဖျက်ဝင်တော့မလို့”

တိုက်ပိုင် အင်စပက်တော်က ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့တွင်ပါလာသည့် သော့တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်ကာ ရဲများကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အုတ်ကြွပ်ခင်းကြမ်းပြင်တွင် သွေးတွေ စေးထန်းထန်းဖြစ်နေသည်။ သွေးစက်များက လှေခါးရင်းဘက်သို့ တန်းသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်အခန်းသို့ ပြေးတက်လာသည်။ ဗင်းဆင့်က အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေလဲနေသည်။ သူ့ခေါင်းကို အိပ်ရာခင်းတွေ စောင်တွေ ဖုံးထားသည်။

သေလောက်ပြီ။ ဗင်းဆင့်တစ်ယောက်သေနေပြီ။

ဂေါ်ဂင်က ဗင်းဆင့်ကိုယ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက ပူနွေးဆဲ။ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစီးထားပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် သွေးတွေ ပေနေသည်။ ဗင်းဆင့် မသေသေး။ ဂေါ်ဂင်က ခါးဆန့်ကာ . . .

“မသေသေးဘူးဗျ။ ဧကန္တ သူ့ဖာသာ တစ်ခုခု လုပ်တယ်ထင်တယ်”
တိုက်ပိုင်အင်စပက်တော်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကိုယ်လူက တကယ့်ကို သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေတာပဲ”

“အိပ်ရာက နိုးလာရင်တော့ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားရင် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မနေ့ညကတော့ စိတ်တော်တော် ဖောက်ပြန်နေပုံရတယ်”
ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“ကျုပ်မြင်းလှည်းတစ်စင်းနဲ့ ဆရာဝန်အခေါ် လွတ်လိုက်မယ်လေ။ ခင်ဗျား သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီကို အကြောင်းကြားပေးနိုင်မလား”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“သူ့ညီဆီကို သံကြိုးရိုက် လိုက်မယ်။ ဆွေမျိုးဆိုလို့ သူ့အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

ဂေါ်ဂင်က သူ့အခန်းသို့ ပြန်ကာ ဆရာဝန်ကို စောင့်သည်။ ရဲများက ဗင်းဆင့်ကို မြင်းရထားပေါ် ပွေ့တင်နေသည်။ လူအုပ်ရှင်းသွားတော့ ဂေါ်ဂင် သံကြိုးရုံးသို့ ထွက်လာသည်။ ဂေါ်ဂင်ကို ကြေးနန်း ရုံးစာရေးက ကြေးနန်းရိုက်ခ ပြန်အမ်းရင်း . . .

“ဗျို ပန်းချီဆရာ။ ခင်ဗျားလူက ပြည့်တန်ဆာအိမ်က ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကြိုက်လို့ သူ့နားရွက်ကို သူ့ဖြတ်ပြီးပေးတယ်ဆို”

“ဗျာ”

“ပြည့်တန်ဆာမယ်တစ်ယောက်ကို ကြိုက်လို့ နားရွက်ဖြတ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတယ် ပြောတာပဲ။ တော်တော်ရူးတဲ့လူဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၃၀

ဂေါ်ဂင်က အကြွေကို ကောက်ယူပြီး ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူတွေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောကြသည်။

ပြည့်တန်ဆာအိမ်ထဲသို့ စွတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဇိမ်မယ်တွေ အိပ်နေတတ်ကြသည်။ ယခုတော့ အိမ်ရှေ့လူစုံတက်စုံ ရောက်နေသည်။ အားလုံး အဝတ်အစား ဘိုသီဘတ်သီ။ ဗင်းဆင့်အချစ်တော် ပြည့်တန်ဆာမယ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ သည်။

“ပန်းချီဆရာကြီးရေ။ ရှင်လူက ကြောက်စရာကြီး၊ မနေ့က မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူလျော်နဲ့ ပေါက်လာတယ်။ ဦးထုပ်အကြီးကြီးတစ်လုံးကို ဟောဒီလို ဆောင်းလို့။”

အမျိုးသမီးက ဦးထုပ်ဆောင်းဟန်လုပ်ပြသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ရော ပြောနေတာပဲရှင်။ ရှင်လူက သူ့နားရွက်သူဖြတ်လာတယ်လေ။ တိုက်ပိုင်ကို ပြောတော့၊ သူကလည်း မယုံဘူး။”

“နင့်ကို ဘာပြောသေးလဲ”

“ကျွန်မဆီ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် စက္ကူလေးနဲ့ထုပ်ပြီး ယူလာတယ်။ ရော နင့်ဖို့လက်ဆောင်တဲ့။ ငါ့ကို မမေ့ပါနဲ့လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ချောကလက်လား။ သကြားလုံးလားပေါ့လေ။ ဖြီကြည့်တော့မှ အမယ်လေးလေး နားရွက်ကလေးတစ်ဖက်ရှင်။ ကျွန်မလည်း လန့်ပြီး အော်တာပေါ့။ အမယ်လေး ပြောရင်းဆိုရင်း ကြက်သီးထလွန်းလို့။”

“ဒီကောင်မ အလန့်တကြား အော်လိုက်တာ ရှင်မို့လို့ မကြားတာ။ တစ်မြို့လုံးကြားတယ်။ ကောင်မလည်း ကြမ်းပေါ်မေ့လဲသွားတာပဲ။ မနည်းနာ နှပ်ယူရတယ်”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီ ပန်းချီဆရာက စိတ်ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆို။ နားရွက်တွင် ဖြတ်ပေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဟိုဒင်း”

တစ်ယောက်က ဝင်ဖောက်သည်။ ဂေါ်ဂင်က . . .

“တိတ်စမ်း ကောင်မ။ ငါထကန်မိလိမ့်မယ်”

ဗင်းဆင့်၏အချစ်တော်က ငိုနေသည်။ မနေ့ညက ဗင်းဆင့် သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ဖို့လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူ့ခေါင်းကို မဖြတ်ရတော့ ဗင်းဆင့်သည် သူ့နားရွက်ကိုသူဖြတ်သည်။

ဂေါ်ဂင် ကြာကြာမနေချင်တော့။ အိမ်ပြန်လာကာ အထုပ်တွေပြင်သည်။ အရင်တစ်ခေါက်က မသွားမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်

သည်။ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ပြီးတော့ အပြင်ထွက်ချင်သည်။ ဗင်းဆင့် သွေးနဲ့ တွေ နံနေသည့် သည်အိမ်ထဲမှာ သူ မနေချင်တော့။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံလက် ကျန်မရှိတော့သည့်တိုင် ယနေ့ညတွင် တည်းခိုခန်းမှာပင် အိပ်တော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဗင်းဆင့်ညီ သီယို ပါရီမှ ရောက်လာသည်။ သီယိုကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆယ်နှစ်လောက် အိုစာသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရက်ခွက်ကို ကိုင်သည့်လက်က တုန်နေသည်။

“အင်း ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တာပဲ။ ကျုပ် အစ်ကိုကို နည်းနည်း မှ စိတ်မချဘူး”

“တကယ်ကတော့ ကျွန်တော် ရှိနေသင့်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ရှိရင် ဒီလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်ပြောသည်။

သီယိုက ခေါင်းယမ်း၍ . . .

“ခင်ဗျား အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူကနဲ့သူဖြစ်လာတာပါ။ ဆရာဝန် က ပြောတော့ ဦးနှောက်အက်နေလို့ ဒီလိုဖြစ်တာတဲ့”

“ကျွန်တော် သိပ်နှမြောတယ်ဗျာ။ အင်မတန် တော်တဲ့လူတစ် ယောက် ဒီလိုဖြစ်ရတာ သိပ်နာတာပဲ။ ခုကော ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“သက်သာပါပြီ”

သီယိုက သူ့အစ်ကိုကို အလွန်ချစ်သည်။ ဗင်းဆင့်သာ သေလျှင် သီယိုလည်း အသက်ရှည်မည်မဟုတ်။

“ခင်ဗျားကို တစ်မေးတည်းမေးနေတယ်။ ခင်ဗျား ပြန်သွားပြီလဲဆို ရော ငိုတော့တာပဲ”

“ကျွန်တော့် အပြစ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ”

စစ်စစ် ဗင်းဆင့်ကို သူ့အနိုင်ယူခဲ့သည်။ သည်အကြောင်းကို ဂေါ်ဂင် ဖွင့်မပြော။ ဖွင့်ပြော၍လည်း နားလည်နိုင်ကောင်းသည့် အရာမျိုးမဟုတ်။

“အနုပညာဆိုတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။

“ခင်ဗျားကော ဘာလုပ်မလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ပခုံးကို ချီ၍ . . .

“ပါရီကို ပြန်မယ်။ ပါရီမှာ လုပ်မယ့် ကမ္ဘာ့ကုန်စည်ပြပွဲကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်။ ပြီးရင်တော့ ဘရိတန်နီကို ရောက်မလား မသိဘူး”

သီယိုက ခရစ်ရိတ်နှင့် ပါရီတွင် တစ်ပတ်စာစရိတ် ထုတ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်၍ ခွဲခါနီးတော့ သီယိုက . . .

“ဪ ခင်ဗျားကို ဗင်းဆင့်က မှာလိုက်သေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

သီယိုကပြုံးကာ . . .

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ရမယ်တဲ့”

*

၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် နေထိုင်သူများအား ခြေထောက်ပေးရန်ဖြစ်ပြီး ဆရာတော်၏အနာဂတ်
အကျိုးဖြစ်ထွန်းရေးအတွက် ဝန်ထမ်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်၏အနာဂတ် အတွက်အားပေး
ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည် ဖြစ်သည်ဖြစ်ပြီး ဆရာတော်၏ ဘုန်းတော်ထံတွင်
အားပေး ဖန်တီးရေးတို့ကို ဖတ်ရှုရန် စာပေတော်များကို ဖတ်ရှုရန် ဖတ်ရှုရန်ဖြစ်သည်။

ရွှေရောင်တော်

Yellow Christ
1889. Oil on Canvas.

(က)

၁၈၈၉ ခုနှစ်က ပါရီတွင်ကျင်းပသည့် ကမ္ဘာ့ကုန်စည်ပြပွဲသည် ဂေါ်ဂင် ရွံ့မှန်းသည့်အရာတွေ အောင်မြင်မှုရသည့် ပြပွဲဖြစ်သည်။ ငွေကြီးကျယ်မှု၊ ယုတ်ညံ့မှု၊ ဆူညံခြင်း စသည့်အရာတွေ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသည်။

“ဒီဟာကြီးကို ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကမ္ဘာမှာအမြင့်ဆုံး အဆောက်အဦးကြီးတဲ့။ ဘယ်လောက် အရပ်ဆိုးသလဲ။ ဘာမှလည်း အသုံးမကျဘူး” ဂေါ်ဂင်က အီဖဲမျှော်စင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

သူနှင့် စကားပြောနေသူမှာ အရက်သောက်ဖော်သောက်ဖက် မွန်ဖရီ ဖြစ်သည်။ မွန်ဖရီက ဂေါ်ဂင်နှင့်သိသည်မှာ မကြာသေး။ တစ်ခါတုန်းက ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် လိုက်ဖူးပြီး၊ ယခုအပျော်တမ်း ပန်းချီဆရာလုပ်နေသည်။ သင်္ဘောသားအင်္ကျီနှင့် သင်္ဘောသားဦးထုပ်ကို ဆောင်းလေ့ရှိသည်။ လူတွေက သူ့ကို ကပ္ပတိန်ဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဒါတွေကို ညည်းမနေနဲ့တော့လေ။ ဒီပြပွဲမှာ ခင်ဗျားပန်းချီကား သုံးကားကြီးများတောင် ရောင်းရပြီ မဟုတ်လား။ တခြားပြပွဲတွေနဲ့စာရင် အများကြီးတော်တာပေါ့။”

“ဒါကတော့ ကျုပ်ပန်းချီကားကလည်း အရင်ပြပွဲတွေတုန်းကထက် ကောင်းတာကိုးဗျ”

ဂေါ်ဂင်နှင့် အခြားဆန်းသစ်ဆရာများက ကုန်စည်ပြပွဲတွင်ဖွင့်သည့် မိုလ်ဒီနို ဘီယာဆိုင်တွင် ပြပွဲကလေးတစ်ပွဲ တင်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများက ဘီယာလာသောက်ရင်း သူတို့ ပန်းချီကားအဆန်းတွေကို ကြည့်ကြသည်။

“ဘီယာဆိုင်ထဲ လာပြတာထက်တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲ သွားပြတာ က ကောင်းသေးတယ်” ဂေါ်ဂင်က စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်က သည်ပြပွဲကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် အရက်ကိုဖဝေသောက်သည်။ တွေ့ရာနေရာမှာ အိပ် သည်။ ထို့နောက် ပြပွဲပြီးအောင် မနေတော့ပဲ ဘရီတန်နီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘရီတန်နီတွင်လည်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ ပြည့်နေသည်။ သူတည်းခိုလေ့ရှိသည်။ မာရီဂျင်း၏ တည်းခိုခန်းများတွင် စကားအလွန်များ သည့် အမေရိကန်များနှင့် ဝေလမင်းသား နှုတ်ခမ်းမွှေးထားသည့် အင်္ဂလိပ် များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ဂေါ်ဂင် ဘရီတန်နီကို ရောက်လာတော့ ဖျင်ကြမ်းဘောင်းဘီကြီးဝတ်ပြီး ခုံဖိနပ်ကြီး စီးထားသဖြင့် သူ့အသွင်က တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ လူတွေက ခိုးကြည့်တတ်ကြသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ကောလာဟလတွေ စုံနေသည်။

“ခပ်ရူးရူးသန်းကြွယ်သူဌေးဆိုပဲ။ ပိုက်ဆံသန်းချီ အကုန်ခံပြီး ရှားပါးတဲ့ နှင်းဆီမျိုးတွေ စုနေသတဲ့။ ခုတော့ နှင်းဆီမျိုးစုတာ ပျင်းသွားလို့ ပန်းချီရေးနေသတဲ့”

တချို့ကတော့လည်း . . . “ဒီလူက ပြင်သစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘရာဇီးလ်က ကော်ဖီခြံပိုင်ရှင်တဲ့။ သိပ်ချမ်းသာတာပဲတဲ့။ ပြင်သစ်ပြည်က အလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်က ပစ်သွားလို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဒီမှာလာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေတာတဲ့”

ဂေါ်ဂင်က သည်သတင်းများကို မာရီဂျင်းထံမှ တစ်ဆင့်သိရသည်။ သူကလည်း ဟုတ်သလိုလို ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကြိတ်၍ဆွေးနေသည့် ဘရာဇီးလ်အထက်တန်းစား၏ ဟန်ဖြင့် ပြတင်းဝတွင် ထိုင်ကာ ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ သည်တုန်း မာရီဂျင်း ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်က လူစိမ်းတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ လူစိမ်းက အရပ်ပုပု။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကြီး၊ ခါးကုန်းကုန်း။ ကဗျာဆရာ မျက်လုံးမျိုး။

“ဟောဒီမှာ မင်းတွေချင်တဲ့ လူ။ ပန်းချီဆရာ ဂေါ်ဂင်တဲ့”

ဂေါ်ဂင်က ထိုင်ရာကမထဘဲ လူပုပုကို လှမ်းကြည့်သည်။ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်လော။ အကြွေးရှင်ထံမှ အကြွေးလာတောင်းသည့် ကိုယ်စားလှယ်လော။

“ကျွန်တော် ထိုင်မယ်နော်”

ထိုလူက ပြင်သစ်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြောသည်။

“ထိုင်ပါ။ ဒီနေရာမှာ လူတိုင်း ထိုင်နိုင်ပါတယ်။ လူတိုင်းထိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ အများပြည်သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဘုံဆိုင်ပဲဟာ”

လူပုပုက မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ကို ခပ် ပြုံးပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ပါးနပ်ထက်မြက်ပုံရသည်။ အမ် စတာဒန်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် စိန်ပွဲစားတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။

“ကျွန်တော် နာမည်က ဗေဟာဒီဟန်းပါ။ ဒတ်ချ်လူမျိုး၊ ရေဝတီဆိုပါ တော့”

“ဩ ရေဝတီတွေအပေါ် ကျွန်တော်ဘာများ လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ကျွန် တော်ကို ရေဝတီဘာသာဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်လို့လာတယ်ဆိုရင်တော့ အချိန် ကုန်လူပန်း ဖြစ်ရုံနေမှာပဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာကို ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူးဗျ။ ဟိန္ဒူဘာသာနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုရင်တော့ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဒီဟန်းက ရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံက ထက်မြက်ပါးနပ်သည့် ရယ်သံ မျိုးဖြစ်သည်။ သည်ရယ်သံမျိုးကို ဂေါ်ဂင် သဘောကျသည်။

“ကျွန်တော် ရေဝတီဘာသာဝင်ဆိုတာက ခင်ဗျား ဗရင်ဂျီ ဘာသာ ဝင်ဖြစ်တာမျိုးပါ။ ရေဝတီဘာသာဝင်လို့ ကြိုပြောထားရတာကတော့ တချို့က ရေဝတီဘာသာဝင်ဆိုရင် အထင်သေးချင်ကြလို့ ကြိုပြောထားတာပါ”

“ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပဲ။ ပန်းချီဆရာမှာ ဒါမျိုးတွေ မရှိပါဘူး။ ပန်းချီဆရာက ပန်းချီကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ပန်းချီဆရာပါ။ အန်စတာဒမ် ပန်းချီပြတိုက်က ကျွန်တော် ကားတစ်ကားကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်ထားပါတယ်။ စစ်ပွဲရှုခင်း ပန်းချီကား” ထိုလူကပြောသည်။

“အို ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဘရိတန်နီကို လာနေသလဲ။ ဟော် လန် ပြန်ပြီး စစ်သားရုပ်ကလေးတွေ၊ မြင်းရုပ်ကလေးတွေ ပြန်ဆွဲနေပေါ့။ အဲဒီ မှာနေရင် ပိုက်ဆံရမယ် မဟုတ်လား”

ဒီဟန်းက ခေါင်းရမ်းရင်း . . .

“ဆွဲပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အလကား ကားပါ။ ကျွန်တော်လေ့လာ ချင်တာက ဆန်းသစ်ပန်းချီ၊ ပန်းချီသစ်”

ဂေါ်ဂင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“ပါရီ ရောက်တော့ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ အဲလဘတ်ဩရီးယားနဲ့ တွေ့တယ်။ ပြင်သစ်ပြည်က ဆန်းသစ်ပန်းချီဆရာတွေထဲမှာ သတ္တိအရှိဆုံး ဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“ခင်ဗျားဆီကို ညွှန်လိုက်တာပဲ”

ဂေါ်ဂင် ကျေနပ်သွားသည်။ ဩရီးယားက လူငယ်ဖြစ်သည့်တိုင်

အရေးကြီးသည့် ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ဒီဟန်းကို ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို တွေ့ဖို့လာတာပေါ့။ ဆန်းသစ်ပန်းချီက လွတ်လပ်တော့ လွတ်လပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမရဘူးဗျ။ ကျုပ် ကလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပန်းချီသစ်ကို မကြော်ငြာချင်ပါဘူး။ ခု ကျုပ်အသက် လေးဆယ်ပြည့်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ငတ်ပြတ်နေတုန်းပဲ။ ဒီမှာနေတာတောင် အခန်းခ မပေးနိုင်လို့ အကြွေးနေရတာ။ ဒီတော့ ကျုပ်အကြံပေးချင်တာက ခင်ဗျား ဟောလန်ကို ပြန်ပါ။ စစ်ပွဲပန်းချီကားတွေ ကုန်သည်တွေပုံကို ဆွဲပါ။ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာ လိမ့်မယ်”

ဒီဟန်းက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ညွတ်ကာ လေသံကလေးဖြင့် . . .

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေလေး နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်။ သိပ်တော့ မများ ပါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် ရှယ်ယာကို အစ်ကိုတွေဆီက ပြန်အမ်း ယူလာတာ။ ဒါမေယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တော့ သုံးလောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီဇွေမှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပန်းချီဆွဲပါ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီသင်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား နေထိုင်စရိတ်ကို အကုန်ခံပါ့မယ်။ အလဲ အလှယ်ပေါ့ဗျာ”

“တကယ်ပြောနေတာလား။ နောက်နေတာလား”

“တကယ်ပါ။ ဘယ်နှယ့်လဲ။ သဘောတူမလား”

“ကျုပ်အရူးမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ ဘိုင်ကျနေတယ်လို့ ပြောပြီးပါပကော။ လုပ်ရမှာပေါ့။ ကျုပ်က ဒီလိုဒကာမျိုးကို ရှာနေတာ”

ဒီဟန်းက အရိုးငေါငေါ ထွက်နေသည့်လက်ဖြင့် လှမ်း၍နှုတ်ဆက် သည်။ နှစ်ယောက် သဘောတူကြပြီ။ အလုပ်ဖြစ်ပြီ။ ဆိုင်ထဲသို့ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အသံတွေက ဆူညံနေသည်။ ဒီဟန်းက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဒီနေရာကလေးက သိပ်နေလိုကောင်းတာဗျ။ ခုတော့ ကုန်စည်ပြပွဲ လုပ်တာနဲ့ လူများလာပြီ။ ကြည့်ရတာ အိမ့်မျှော်စင်ကို တက်ပြီး၊ ဒီမှာ လာ အနားယူကြပုံရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာပဲ နေကြမလား။ တခြားမြို့ကို ပြောင်းနေချင်သေး သလား”

ဂေါ်ဂင်က ပခုံးကိုချီသည်။ သူ့ဘရိတန်နီသို့ လာတိုင်း ပွန်အေဗွန် တွင် တည်းနေကျ ဖြစ်သည်။ အကြွေးရသဖြင့် တည်းခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဒီဟန်းက စရိတ်ခံမည်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံပြဿနာ မရှိတော့။

ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် နေ၍ရပြီ။

“သဘောပဲလေ။ ဒီကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ ခြေရှုပ်နေရင်တော့ ကျုပ်တို့ဒီမှာ လာနေလို့ ဟန်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ နေချင်နေပေါ့”

“ပန်းချီဆရာဆိုတာ ပန်းချီရေးတဲ့ မိန်းမတွေကရော ပန်းချီမရေးတဲ့ မိန်းမတွေကရော။ (အဲ သူတို့ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ရေးသပေါ့လေ) လိုက်တတ် တယ် မဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။ ဒီဟန်းက ပေါင်းသင်း၍ ကောင်းသည်။ နွေရာသီတွင် အနှောင့်အယှက်မရှိ ပန်းချီဆွဲနိုင်လျှင် အတိုင်းအထက် အလွန် ဖြစ်လိမ့်မည်။ နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မာရီဂျင်းက ဟင်းလျာများကို ယူလာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ။ ဘာဂန်ဒီ အရက်တစ်ပုလင်းလောက် ပေးပါ”

ဒီဟန်းက ဘာဂန်ဒီတစ်လုံး ထပ်မှာသည်။ သူနှင့် ဂေါ်ဂင်တို့ မိတ် ဆုံပွဲကို ဝိုင်ပုလင်းဖြင့် မလုံလောက်ဟု ထင်ပုံရသည်။ မာရီဂျင်းက ဂေါ်ဂင် ထည်ဝါနေပုံကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း မျက်စတစ်ဖက်ပစ်၍ . . .

“ပန်းချီဆရာကြီး မင်းဦးလေးဆိုတာ ရောက်လာပလား” ဟု မေးသည်။

“ဒါပေါ့ အဒေါ်ရ။ ကျွန်တော်ဦးလေး သူဌေးပန်းချီဆရာလေ။ ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းတော့ သောင်းကျော်ပေါ့ အဒေါ်ရယ်။ မဟုတ်ဘူး လား”

ဘာဂန်ဒီနှင့် ဝိုင်နှစ်ခု ရောမွှေသောက်ပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်အာသွက်နေ သည်။ ဒီဟန်းက ပေါ်ဂင်ကို အထင်တကြီးဖြင့် နားထောင်သည်။

“မကြာခင် ပန်းချီဆရာတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ ဧရေစီးယားတို့ ဘားနဒ်တို့ ဆိုတဲ့လူတွေလေ။ သူတို့ရောက်လာရင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော် စရာကြီးပေါ့ဗျာ။ ဂေါ်ဂင်ရဲ့ သွေးသောက်တွေနဲ့ တွေ့ရရင် ခင်ဗျားမှာ အကျိုးရှိ ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

(ခ)

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းလှည်းတစ်စီး စီးကာ အိမ်ရှာထွက်ကြသည်။ လူလည်းနေ၍ ရမည့်နေရာ။ ပန်းချီရေး၍လည်း ကောင်းမည့်နေရာမျိုး။ နောက် ဆုံးတွင် အေဗွန် အစွန်နားက တံငါရွာ တစ်ရွာတွင် တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခု တွေ့သည်။ ရိပ်သာက ဟောင်းသော်လည်း ကုန်းပေါ်တွင် ရှိ၍ ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူထားသည်။

“ရှင်က ပန်းချီဆရာတွေထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဆို”

တည်းခိုရိပ်သာပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက မေးသည်။ အမျိုးသမီးက အသက် သိပ်မကြီးသေး။ မျက်နှာက ကလေးကစားစရာ အရုပ်ကလေးလို လှလှကလေးဖြစ်သည်။ မာရီပိုပေး ဟုခေါ်ကြသည်။

“ခေါင်းဆောင်ရယ်လို့ မရှိပါဘူးကွယ်။ ငါက အသက်အကြီး ဝါ အရင့်ဆုံးမို့လို့ပါ”

မာရီပိုပေးက သစ်တော်သီး အရက်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ အနံ့က သင်း သင်း။ ဘရီတန်နီနယ်ကထွက်သည့် သစ်တော်သီးနံ့က မွှေးနေသည်။ ဂေါ်ဂင် က နှုတ်ခမ်းကို လျက်ရင်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြံထဲတွင် အမိုး နိမ့်နိမ့် စပါးကျီဟောင်းတစ်လုံးရှိသည်။

“ဟိုအောက်က စပါးကျီက အားသလား”

“အားပါတယ်။ အရင်ကတော့ ရိပ်သာကိုလာတဲ့ မြင်းလှည်းတွေ ထားဖို့ လုပ်ထားတာ။ ခုတော့ အလုပ်အကိုင်ကလည်း မကောင်းတော့ သိပ် မသုံးတော့ပါဘူး”

“နည်းနည်းပြင်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ပန်းချီစတူဒီယို လုပ်လို့ရတယ်ဗျ”

ဂေါ်ဂင်က ဒီဟန်းကို ပြောပြီးနောက် မာရီပိုပေး ဘက်သို့လှည့်ကာ

“တို့များ သိပ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွယ်။ ဒီတဲလေးကို အမိုးချချင် တယ်။ ရမလား”

“အို ရပါတယ်။ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ သုံးချင်ရင်သုံးပါ”

သစ်တော်သီးအရက်ကြောင့်လော။ ပန်းချီဆွဲဖို့ နေရာကလေးတစ်ခုရ ချိလော။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ တစ်နှစ်လုံး သည်နေရာတွင် နေတော့ မည်ဟု ဂေါ်ဂင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒီဟန်းရေ။ ခင်ဗျားသာ မလာရင် ကျုပ်တော့ ပွန်အေဗွန် မှာ နေရမှာ။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ခြေရှုပ်နေတာနဲ့ အဲဒီမှာဆိုရင် ဘာမှ လည်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

နှစ်ပတ်လောက်အတွင်း စပါးကျီကလေးမှာ ပန်းချီစတူဒီယိုကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပြင်သည်။ ရွာထဲက သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် အကူအညီဖြင့် သစ်သားကြမ်းထပ်ခင်းသည်။ မြောက်ဖက်က နံရံကို မှန်ကာသည်။ ရာသီဥတုမကောင်းသည့်နေ့မှာပင် သူ့စတူဒီယိုကလေးက လင်းနေသည်။ ပန်းချီဆရာတို့ အလုပ်လုပ်၍ကောင်းသည့် အလင်းရောင်မျိုး ရသည်။ ကျန်နံရံများကိုမူ ဆေးဖြူသုတ်ကာ ဒီဟန်းမှာသဖြင့် ပါရီက ရောက် လာသည့် ဂျပန်ပွင့်ရိုက်အထည်များဖြင့် အုပ်ထားသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၁၄၀

မနက် ၆ နာရီထိုးသည်နှင့် အိပ်ရာမှထကာ ၇ နာရီတွင် ထမင်းစား ခန်းသို့ ဆင်းကြသည်။ မာရီ ပိုပေးက ပေါင်မုန့်ညှိနှင့် ကော်ဖီခါးခါးတစ်အိုးကို နံနက်စာအဖြစ် ကျွေးသည်။ တစ်မနက်လုံး အပြင်ထွက် ပန်းချီဆွဲပြီး နေ့လည် စာစားချိန်ကျမှ ရိပ်သာသို့ ပြန်လာကြသည်။ နေ့လည်ကျတော့ အပြင်ထွက် ရေးသည့်အခါ ရေးသည်။ ညရောက်လျှင် မီးဖြင့် ရေးသည့်အခါရေးပြီး ကျား ကစားသည့်အခါ ကစားကြသည်။ ရိပ်သာတွင် စန္ဒာရားဟောင်းကြီးတစ်လုံး ရှိရာ ဒီဟန်းက သူ့ကို စန္ဒာရားသင်ပေးသည်။ ကြာကြာမသင်ရ။ တစ်ပတ်ကြာ တော့ သီချင်းတီးတတ်သွားသည်။

ဒီဟန်းအဖို့ လာရကျိုးနပ်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ထိုနှစ်က ဂေါ်ဂင် သည် ပန်းချီလက်ရာကောင်းတွေ အများကြီးဆွဲသည်။ ကာလေတွင် တွေ့ခဲ့ရ သည့် ရှုခင်းများကို မာတီနီကျွန်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် အရောင်အသွေးများနှင့် ရောစပ်ကာ ပုံဖော်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကတည်းက သူဆွဲချင်နေခဲ့သည့် အဝါရောင်ခရစ်တော် ရုပ်တုကို စိတ်တိုင်းကျ ဆွဲနိုင်ခဲ့သည်။ ရောတီဘာသာဝင် ဒီဟန်းသည် ဂေါ်ဂင်၏ အဝါရောင် ခရစ်တော်ပန်းချီကားကို ကြည့်၍ ရှိကံ ကြီးတင်ငိုသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြုံးကာ . . .

“ပန်းချီသစ်ပဲဗျို့။ ဟင်းလင်းပြင်ရဲ့သဘောကို ထည့်ရေးတာဟာ အသစ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ရှိခဲ့ပြီး သားပါ။ ကျုပ်က ပြန်ပြီး ဆန်းသစ်တာတစ်ခုပါပဲ”

ဂေါ်ဂင်က သူရေးသည့်ပုံကိုကြည့်၍ ပြောသည်။ အဝါရောင်ခရစ် တော်ရုပ်ထု ခြေရင်းတွင် ခြောက်လုံးပြူးလက်ထဲကိုင်ကာ ထိုင်ခဲ့ပုံကို ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။

“ကဲ။ တစ်ကားတော့ ပြီးသွားပြီ။ နောက်တစ်ကား စကြဦးစို့”

(ဂ)

နွေပေါက်လာတော့ သူတို့ဆီသို့ လူစုံရောက်လာကြသည်။ ဇေရူး စီးယား၊ ဘားနဒ်၊ ဖီလီဂျား၊ ဆေရှင် စသူတို့ဖြစ်သည်။ ဇူလိုင်လလယ်ရောက် တော့ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားပြီ။ ပန်းချီဆရာချည်း တစ်ဒါဇင် ရှိသည်။

“လာဗဲလ် မလာပါလားဗျို့။ လာမယ်လို့ထင်တာ”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“ဒီနှစ်မလာနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်ဗျို့။ နေမကောင်းလို့ ဆေးတိုက် တစ်တိုက်မှာ တက်ကုနေရတယ်။ ခုထိ မကောင်းသေးဘူး”
ဘားနဒ်က ပြောသည်။

“အင်း လာဗဲလ်က တော်တော် ချူချာတယ်။ မာတီနီကျွန်းတုန်းကလည်း ကံကောင်းလို့ သေတော့မလို့”

“ဒါပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျား လက်ချက်ပါ။ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ။ လာဗဲလ်ခမျာ ပြန်လာကတည်းက စုတ်တန်ကောင်းကောင်း မကိုင်တော့ဘူး။ ကာလေကို ခင်ဗျားသွားပြီး ဗင်းဆင့်နဲ့ နေတော့လည်း ဗင်းဆင့် ရူးသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်က ခိုင်တတ်တယ်။ ခင်ဗျားလည်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကြောက်ရင် စောစောစီးစီးသွား။ နောက်တော့မှ မပြောမရှိနဲ့”

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆွဲ၍ ပျင်းလျှင် အပျင်းပြေ သစ်သားပန်းပုထုသည်။ မိန်းမကို ချစ်တင်းနှောရန် ဆွဲခေါ်နေသည့် ပုံတူပန်းပုဖြစ်သည်။ မိန်းမမျက်နှာက ထိတ်လန့်ဟန် ပေါ်နေသည်။ ပန်းပုက လက်ရာကောင်းသည်။ ခွန်အားရှိသည်။ သစ်သားကွက်များကို လှပအောင် ဖော်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဘားနဒ်က မကြိုက်။ ညစ်ညမ်းသည်ဟု ထင်သည်။

“ဒါ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်ဗျား အမြင်လား။ မကြမ်းလွန်းဘူးလားဗျာ” ဘားနဒ်က ကန့်ကွက်သည်။

“ဘာကြမ်းလို့လဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ဥရောပတိုက်မှာ ခုဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ လင်လုပ်တဲ့ လူက ကိုယ့်မယားနဲ့ အိပ်ခွင့်ကို ပိုက်ဆံပေးဝယ်နေရတယ်။ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ ယောင်ပြီး မိန်းမ ယူမယ်လို့များ စိတ်မကူးလိုက်လေနဲ့။ အနုပညာသည်တစ်ယောက်အဖို့ မိန်းမယူတာဟာ ကားစင်အတင်ခံရတာနဲ့အတူတူပဲ”

“ခင်ဗျား အယူအဆတွေက ခါးသီးလွန်းနေပြီ ထင်တယ်”

ဘားနဒ်က ငြင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခါးသီးတယ်။ နာကျည်းတယ်။ အသည်းမာတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ဟာ အတ္တစွဲသိပ်ကြီးတဲ့လူ။ ကျုပ်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားဖို့လောက်ကိုသာ ကြည့်တဲ့လူ။ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို ဓားစာခံထားပြီး အောင်မြင်မှု လှေခါးကို တက်နေတဲ့လူ”

ဂေါ်ဂင်က အရွံ့တိုက်၍ပြောသည်။

ဘားနဒ်က သူ့ထက်ငယ်၍လော။ ဖျတ်လတ်၍လော။ စာပေနှင့် နီးစပ်၍လော။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဘားနဒ်ကိုဂေါ်ဂင်သိပ်အကြောမတည့် ချင်။ ဘားနဒ်၏ နုနယ်ဖျတ်လတ်မှုကို မြင်တိုင်း သူ့အရွယ်ကျနေသည့်အဖြစ်ကို မကြာခဏ သတိရတတ်သည်။ လူဆိုသည်မှာ အသက်လေးဆယ်ထဲ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အသက်ကို မကြာခဏ ဂဏန်းတွက်တတ်သည် မဟုတ် လော။ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ပန်းချီဆရာ တော်တော်များများ ပါရှိသို့ ပြန် ကြသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၁၄၂

ဂေါ်ဂင်နှင့် ဒီဟန်းတို့က နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ ပန်းချီရေးကြသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဂေါ်ဂင် ဆံပင်တွေက ရှည်လှ၍မဟုတ်။ ဆံပင်ညှပ်ရသည့် ဒုက္ခပိုသဖြင့် အရှည်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားရေ အင်္ကျီရှည် ဆေးသုတ်ခုံ ဖိနပ်နှင့်ဆိုတော့ ဂေါ်ဂင် ရုပ်သည် ထူးဆန်းနေသည်။

“ကျုပ်က လူကြမ်းမဟုတ်လား။ ဒီလို ဝတ်ထားလိုက်တော့ ဘယ် မိန်းကလေးကမှ ကျုပ်ကို ရွှေပွဲစား သူဌေးလို့ ထင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က စန္ဒရားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သီးချင်းတစ်ပုဒ်ကို စမ်းနေ သည်။ တေးသံက အရှေ့တိုင်း ဆန်နေသည်။

“ကျုပ် ဥရောပမှာ မနေချင်တော့ဘူးဗျာ။ တခြားကို သွားနေချင်ပြီ။ ခြေထောက်တွေ ယားနေပြီ”ဟု ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဗင်းဆင့်လည်းသေပြီ။ ဗင်းဆင့် သေပြီးကတည်းက ဂေါ်ဂင် ဥရောပတွင် မနေချင်တော့။ အရှေ့တိုင်းရှိ ပြင်သစ်ပိုင် ကိုလိုနီနယ်များ အကြောင်းကို လက်လှမ်းမီသ၍ ရှာဖွေကာ ပါရီရှိ သီယိုထံ မဒါဂါစတာ ကျွန်းအကြောင်း လှမ်းမေးသည်။ တစ်နေ့ တည်းခိုရိပ်သာတွင် ခရီးသည်တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်းများကို လှန်ကြည့်ရာက တဟီတီအကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သွားတွေ့သည်။ တဟီတီ ကျွန်းအကြောင်းကို ဖတ်ရတော့ ဂေါ်ဂင်စိတ်တွင် ကမ္ဘာ၌ တဟီတီကျွန်းထက် သာသည့်နေရာ မရှိတော့ဟု ထင်မိသည်။

“ဗင်းဆင့်က ပန်းချီကလပ်ကလေးတစ်ခု ထောင်ချင်တယ်ဗျာ။ သူ ထောင်ချင်တဲ့ ကလပ်မျိုးက ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဘယ်ထောင်လို့ရမလဲ။ တဟီတီ လို့ နေရာမျိုးမှ ထောင်လို့ကောင်းတာ။ ပန်းချီဆရာတွေချည်းပဲ စုနေကြ။ စားစရိတ်လည်း သိပ်မကုန်ဘူး။ ဘယ်နှယ့်လဲဗျို့ ဒီဟန်း ကျုပ်သွားရင် လိုက်မလား”

ဒီဟန်းက ပခုံးကို လှုပ်ပြသည်။ မျက်လုံးကို မှေး၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“ကောင်းသားပဲ။ ကျုပ်အဖို့ ဘာတွယ်တာစရာရှိတာမှတ်လို့”

“ဒါဖြင့် ပါရီကိုသွားမယ်ဗျာ။ ဟိုကျတော့ စီစဉ်မယ်”

“ဟော်လန်ကိုတော့ ခဏပြန်ချင်သေးတယ်ဗျာ။ ကိစ္စကလေးတွေကို ပြီးအောင် ရှင်းခဲ့ရဦးမယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ တစ်လအတွင်း ပါရီကို အရောက်ပြန်ခဲ့မယ်လေ”

“ကောင်းပြီနော်။ နောက်ကျမှ တစ်မျိုးမလုပ်နဲ့”

ဂေါ်ဂင်က ဒီဟန်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။

၉

အထွေထွေအားဖြင့် အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း
အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း အလွန်အမင်း

၉

At the Cafe
1888. Oil on Canvas

(က)

ပါရီရောက်တော့ မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်တွင် အခန်းကလေးတစ်ခန်း ငှားနေသည်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ တစ်လကို ဆယ့်ရှစ်ကျပ် ပေး ရသည်။ တစ်ခန်းလုံး မှိုနံနံနေသည်။ မွန်ဖရီ၏ စတူဒီယိုနှင့်နီးသည်။ မွန်ဖရီက သူ့အခန်းတစ်လတွက် စိုက်ပေးပြီး စားသောက်စရိတ်လည်း ထုတ်ပေးသည်။ ရက်မကြာမီ သူ့ပန်းချီကား သုံးကားကို တစ်ဝက်ဈေးဖြင့် ရောင်းရသည့် အတွက် ဒီဟန်းကိုစောင့်ရင်း ပါရီတွင် သုံးစွဲစရာရသွားသည်။

ပါရီကား ရောင်းရ၍ ပိုက်ဆံကလေး ရွှင်လာသည်နှင့် ဂေါ်ဂင်က ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ယောက် ငှားသည်။ ဘရီတန်နီက ရှုခင်းများကို ဆွဲရသည် ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ သူငှားသည့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်များထဲတွင် ကဖီးများမှ စားပွဲထိုး မိန်းကလေးများ၊ အပျက်မလေးများ၊ ပန်းချီသင်တန်း ကျောင်းသူများ ပါသည်။ သူတို့အထဲတွင် ဂျူးလီယက်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသည်။ ဂျူး လီယက်က ဆံပင်နီနီ၊ လည်တန်ကြော့ကြော့၊ မျက်လုံးလှလှ၊ သူကြိုက်သည့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာနေသလဲ”

တစ်နေ့ ပန်းချီရေးအပြီးတွင် ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“ခုတော့ ဟိုနေလိုက် ဒီနေလိုက်ပဲ” ဂျူးလီယက်က အရေးမကြီးဟန် ဖြင့် ပြောသည်။ “ခု ကျွန်မ လီယွန်က ပန်းချီဆရာပေါက်စ တစ်ယောက်ဆီမှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမေက ဒါမျိုး မလုပ်စေချင်ဘူး။ အထည်သည်လုပ်ခိုင်းနေတယ်”

“ငါနဲ့ လာနေပါလား။ အလုပ်လုပ်ရတာ လွယ်တာပေါ့”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဂျူးလီယက်က ပြောသည်။ ဂေါ်ဂင်က ဂျူးလီယက်နှင့်အတူ အပြင်ထွက် ထမင်းစားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိုဒီအုန်း ရုပ်ရှင်ရုံအနီးက ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုသို့ သွားကြသည်။ ထိုနေရာက အစားအသောက်လည်း ကောင်းသည်။ ဈေးလည်း ပေါသည်။ ထိုနောက် အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဟေမာန်ဦးလက နှင်းမြူထဲမှ ခပ်ဖျော့ဖျော့သာနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က နံရံတွင် တပ်ထားသည့် ဓာတ်ငွေ့မီးအိမ်ကို မထွန်းတော့။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောရဘဲ နားလည်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းတော့ စားပွဲတွင် ကော်ဖီဖျော်ပြီးသား၊ စားစရာပြင်ပြီးသား၊ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

“ဆရာအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံယူပြီး မုန့်ဝယ်ထားလိုက်တယ်”

“အတူတူပေါ့ကွယ်”

ဟု ဂေါ်ဂင်က ဆိုကာ ဂျူးလီယက်ပြင်ပေး သည့်မုန့်ကို ကော်ဖီနှင့် မျှောချသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်စကား ကြိုက်စကား တစ်လုံးမျှမပြောကြ။ ဂေါ်ဂင်အဖို့ဆိုလျှင် ဂျူးလီယက်သည် မရှိမဖြစ်သည့်ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ဂျူးလီယက်က ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဖြစ်၍ စိတ်ရှည်သည်။ တခြားသူတွေလို စကားမများ၊ မညူစူ ရိုးသားသည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် ဂေါ်ဂင်အတွက် လုံလောက်နေပြီ။

ဂျူးလီယက် ရောက်လာပြီး မကြာမီ ဂေါ်ဂင်ထံသို့ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ ဩရီးယား ရောက်လာသည်။ ပါရီစာပေလောကကို ဩဇာလွှမ်းမိုးပြနေသည့် သင်္ကေတဝါဒီတို့ကိုယ်စား သူ့ထံလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလူတွေဆီ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ သူတို့လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ အယူအဆအတူတူပဲ။ သူတို့က စာပေနည်းနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့က ပန်းချီနည်းနဲ့၊ ဒါပဲ ကွာတာပဲ”

“လိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောထားမယ်နော်။ ကျွန်တော်က စာပေသမားဆိုရင် သိပ်ယုံတာ မဟုတ်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါလေ။ ခင်ဗျား ကဗျာဆရာမာလာမေကို သိတယ် မဟုတ်လား။ မာလာမေနဲ့တွေ့ရင် ခင်ဗျားသဘောထားပြောင်းသွားမှာပါ”

ဩရီးယားက ပြောသည်။ သင်္ကေတဝါဒီများက စာရေးဆရာ အင်မလီဇိုလာကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ကြသည်ဟု ကြားရသောအခါ ဂေါ်ဂင် သူတို့ကို

မြသန်းတင့် ✦ ၁၄၆

သဘောကျသွားသည်။ သူ့မိန်းမ၏အသည်းစွဲစာရေးဆရာ ဇိုလာကို တိုက်ခိုက် သူ့ဆိုလျှင် သိပ်ဆိုးမည်မဟုတ်။ သူလက်တွဲနိုင်သည်။

သင်္ကေတဝါဒီသမားများကို တနင်္လာနေ့ ညနေဆိုလျှင် ဖော်လတဲ ကဖီးတွင် ဆုံတတ်ကြသည်။ သင်္ကေတဝါဒီအစု၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ကဗျာ ဆရာ စတီဖနယ်မာလာမေ ဖြစ်သည်။ ထိုဝိုင်းကို ကဗျာဆရာဗာလိန်း၊ လီလာ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဩရီယား၊ ပန်းပုဆရာ ရီဒင်၊ ကာတွန်းဆရာကာဇဲ၊ ကဗျာ ဆရာ ရင်ဘိုး စသူတို့လာတတ်သည်။

သင်္ကေတဝါဒီစာပေသမားများက ဂေါ်ဂင်ကို သဘောကျကြသည်။ သူတို့လိုဆန့်ကျင်မှု ငါးမျိုးရှိသူဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ထိုငါးမျိုးမှာ အိမ်ထောင်ရေးစနစ်၊ ပိုက်ဆံ၊ အပေါ်စားကျော်ကြားမှု၊ လူလတ်တန်းစား၊ မိမိခံ မှုနှင့် ပန်းချီတွင် သဘာဝဝါဒ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် ဂေါ်ဂင်။ ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ်ပြည်မှာ အကြီးကျယ် ဆုံး ပန်းချီဆရာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးမို့လို့ပဲ” မိုးရစ်က အသံဩဩဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

(ခ)

ဂေါ်ဂင်က တနင်္လာနေ့တိုင်း မှန်မှန်ရောက်လာ၊ ကော်ဖီခါးခါးကို သောက်သည်။ ကြားညှပ်၍ ဈေးပေါပေါ ဘရန်ဒီကို သောက်တတ်သည်။ ကဗျာဆရာတွေက ကဗျာစာပေနှင့်အယူအဆသစ်ကို တင်သလို သူကလည်း ပန်းချီအယူအဆသစ်ကိုတင်သည်။

“မျဉ်းဖြောင့်ဟာ အရောင်ပဲဗျ။ ဥပမာ ဘီလိယက်ခုံက အစိမ်းကွက် ကလေး တစ်ကွက်ဟာ သီးခြားဖြစ်နေတဲ့ အစိမ်းကွက်ကလေးတစ်ကွက်ထက် ပိုပြီး စိမ်းမနေဘူးလား။ ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘီလိယက်ခုံရဲ့ မျဉ်းဖြောင့်သဘော ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ မျဉ်းဖြောင့်မှာလည်း တကယ့်မျဉ်းဖြောင့်နဲ့ အယောင်ဆောင် မျဉ်းဖြောင့်ရယ်လို့ ရှိတယ်။ အယောင်ဆောင်မျဉ်းဖြောင့်က တကယ်ဖြောင့် သလားဆိုတာ မဖြောင့်ဘူး။ စိတ်ကထင်ရတာ။ အရုပ်ဆို အကျည်းတန်မှုဟာ လှနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းတာကတော့ ဘယ်တော့မှ မလှဘူး။ သဘာဝမှာ အပေါက်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ဟင်းလင်းပြင်ပဲ ရှိတယ်။ အဲတစ်ခုတော့ ချွင်းချက်ရှိတယ်ပေါ့။ မိန်းမတွေတော့ မပါဘူးပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က သူ့အယူအဆများကို ပြောတတ်သည်။

ထိုနှစ်ဆောင်းတွင် ဂေါ်ဂင်က သင်္ကေတဝါဒ ကဗျာဆရာများ၏ ဥပဒေအတိုင်း သင်္ကေတဝါဒ ပန်းချီကားတစ်ကား ရေးသည်။ ပန်းချီကားကို

“အပျိုစင်ဘဝကို ရှုံးဆုံးခြင်း”ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ပုံက အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ဂျူးလီယက်၏ ပုံဖြစ်သည်။ မျက်နှာက နွမ်းနယ်၍ မျက်လုံးက ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာ ပေါ်နေသည်။ မြေခွေးတစ်ကောင်က သူ့ရင်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်တင်ထားသည်။ အဝေးတွင် ဘရိတန်နီနယ်က တောမင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု။ သတိုးသမီးနှင့် သတိုးသားကို အိုးစည်ပုံမောင်းဖြင့် တောထဲသို့ လိုက်ပို့ကြပုံဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားက သရုပ်ပါသည်။ စုတ်ချက်ကြမ်းသည်။ ညစ်ညမ်းသယောင်ရှိသည်။

သင်္ကေတဝါဒီများက ထိုကားကို သဘောကျကြသည်။

“ဒါမှ တကယ့်သင်္ကေတဝါဒီ ပန်းချီကားအစစ်ဗျ။ ဖိုမ ဆက်ဆံရေး ပြဿနာဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာပုံကို ဖော်ပြတဲ့ ပန်းချီကား ကြည့်စမ်း။ ကမ္ဘာဦးတုန်းက ဖိုမ ဆက်ဆံရေး သဘောက ရိုးတယ်၊ ရိုင်းတယ်၊ စင်းတယ်၊ နောက်ကျတော့မှ ဖိုမ ဆက်ဆံရေးသဘောဟာ အဆောင်အယောင်တွေ၊ အခမ်းအနားတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးလာတယ်” ဟု သူ့ရေးဘော်ရီတိုရှန်းက အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကားကို သူပြန်ကြည့်သည်။ သည်ပန်းချီကား မျိုးကို သင်္ကေတ ဝါဒီတို့ ကြိုက်သည်ဆိုလျှင် ရူး၍ကြိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

“လက်ချာပေးဖို့ သရုပ်ဖော်ပုံအဖြစ်တော့ အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ပန်းချီကားတစ်ကားအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ အလွန်ညံ့တဲ့ ပန်းချီကားပဲဗျ”

ဂေါ်ဂင်က အဝတ်စုတ်တစ်ထည်ကို ကောက်၍ တာပင်တိုင်ဆီနှစ်လိုက်ပြီး သူ့ပန်းချီကားကို ဖျက်ပစ်သည်။ ဆေးရောင်တွေ ပျက်ကုန်သည်။

“ဗျို့လူ ဘာလုပ်တာလဲ”

ရီတိုရှန်းက ပြောကာ သူ့လက်ကို လှမ်းသည်။

“အမှားတစ်ခုကို ပြန်ပြင်တာလေ။ ကင်းဗတ်ကိုနှမြောလို့သာဗျာ။ နို့မို့ရင် ဒီကားကို ကျုပ်မီးရှို့ပစ်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆေးစပ်ပျဉ်ဖြစ်သည့် မောင်းချဗားကိုကိုင်၍ ကင်းဗတ်ပေါ်မှ ဆေးတွေကို ခြစ်ပစ်သည်။ ရီတိုရှန်းက အထိတ်အလန့်ဖြင့် စတုဒီယိုအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သင်္ကေတဝါဒီများက ဂေါ်ဂင်ကို ရူးနေသည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရိုးသားမှုကိုတော့ လေးစားကြသည်။

“မာလာမေတစ်ယောက်က လွဲရင် ကျုပ်တို့ထဲမှာ ကိုယ့်ရေးပြီးသားကဗျာတစ်ရွက်ကို ဆုတ်ပစ်ရဲလောက်အောင် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”ဟု ကဗျာဆရာ ဗါလိန်းက ပြောပြသည်။

(ဂ)

ဒီဟန်းက ယခုအထိ ဟော်လန်မှ ပြန်မလာသေး။ ဇန်နဝါရီလ ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်လာရန် ဒီဟန်းထံ စာရေးသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ဒီဟန်းထံမှ စာပြန်လာသည်။ ဒီဟန်းက မမာ မကျန်းဖြစ်နေသည်။ မိဘဆွေမျိုးများကလည်း သည်လောက် ဝေးလံသည့် ခရီးကို မသွားစေချင်ကြ။

ဂေါ်ဂင်က စာကို ဆွဲဆုတ်ကာ ကျိန်ဆဲသည်။ သူနှင့်အတူ လိုက် မည့်သူ မရှိတော့။ ဘားနဒ်က တခြားရောက်နေပြီ။ လာဗဲလ်လည်းသေပြီ။

“ဘယ်သူမှ မလိုက်လည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီဟန်းလိုက်စေချင်တာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ သူပါရင် စရိတ် စကအတွက် မပူရလို့ပါ။ ခုတော့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ စရိတ်ရှာတော့မှာပေါ့။ ကျုပ်ကားတွေကို လေလံတင်ရောင်းရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲဗျ။ စွဲပါ့မလား။”

ဂေါ်ဂင်က မိုးရစ်ကို မေးသည်။

“စွဲနိုင်ပါတယ်။ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်အောင် ကြော်ငြာလေး ဘာလေးတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အကူအညီပေးနိုင်မလား။ ခင်ဗျားက ပါရီမှာ လူသိများတယ် မဟုတ်လား။”

မိုးရစ်က ဝက်အူချောင်းတစ်ချောင်းကို စားရင်း မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားနေသည်။

“ခက်တာက မာလာမေက ခင်ဗျားဘက်ပါဖို့လိုတယ်ဗျာ။ မာလာမေ သာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ရင် ခင်ဗျားကားတွေ ရောင်းရမှာ သေချာတယ်။ သူ့ဆီသွားကြည့်သေးတာပေါ့။”

သင်္ကေတဝါဒီများအတွက် ကဗျာဆရာ မာလာမေက စနေနေ့တိုင်း သူ့အိမ်ကို တံခါးဖွင့်ထားသည်။ မာလာမေအိမ်တွင်ဆိုလျှင် ပန်းချီဆရာတွေ ကဖီးမှာလို ဆူညံခြင်းမရှိကြတော့။ ငြိမ်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံးနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ထည့် ကြွ ခွက်တစ်လုံးမှအပ အခြားဘာမျှမရှိ။ မာလာမေက မီးလင်းဖိုတွင် လှုပ်ကုလား ထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။ မာလာမေက အလုံးအဖန်သေးသေး ညှက် ညှက်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်တတ်သည်။ဂေါ်ဂင်ထက် ခြောက်နှစ်ခန့်သာ ကြီးသော်လည်း မျိုးဆက်တစ် ဆက်လောက် ကွာနေသည် ထင်ရသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာတွေကို ခေါင်းဆောင်ပြီးသွားမလို့ လား။”

မာလာမေက ဂေါ်ဂင်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကြည့်သလို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“သူတို့လိုက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

ဂေါ်ဂင်က လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။ မာလာမေ ရှေ့တွင် သူထင် သည်ထက် သွက်နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့အားသင့်နေသည်။ မိုးရစ်က သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။ သူတို့အားလုံး အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြ သည်။ နာရီတစ်ချက်ချက်မြည်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို လေးနက်စေသည်။ မာလာမေကပြူး၍ “နာဝါလှေနှင့်။ လင်းယဉ်ဖွင့်၍။ ပန်းပွင့်ပန်းတော။ ငှက် စုံပေါသည်။ တောရပ်မြိုင်ခြေ။ တိုင်းခြားမြေသို့” ဆိုတာမျိုးပေါ့”

မာလာမေက သူ့ကဗျာ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ရွတ်သည်။ ဂေါ်ဂင် တဟီတီသွားမည်ကို ထောက်ခံသည့်သဘောဖြစ်သည်။

“အဖိုးကြီးက ခင်ဗျားကို သဘောကျသွားပြီ။ နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ခင်ဗျားပန်းချီကားတွေ လေလံတင်ရောင်းတာကို သူ ထောက်ခံရင် ပါရီအထက်တန်းလွှာက ဝယ်ကြမှာသေချာတယ်”

မိုးရစ်က အနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

သင်္ကေတဝါဒီအစုသည် လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်သင်းလို ဖြစ်နေသည် ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။ သူတို့အထဲတွင် မာလာမေက ဘုရားသခင်၊ မာလာမေ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက်ယန္တယားကြီး လည် တော့သည်။ သူတို့ဘုရားသခင် မာလာမေ မျက်မှောင်ကုတ်သည်နှင့် စက်ကြီး ရပ်ရသည်။ သူတို့နည်းနှင့်သူတို့တော့ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ဂေါ်ဂင်အဖို့တော့ ဘာမျှအဓိပ္ပါယ်မရှိ။ ဂေါ်ဂင်က တကယ်တော့ သူတို့အတွင်း လူစစ်စစ်မဟုတ်။

လူစုကွဲကာနီးတော့ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဩရီးယား ရောက်လာကာ

“ကျုပ်နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြန်ရအောင်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့”

“သွားလေ၊ ရပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်နှင့်ဩရီးယားတို့ မာလာမေကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ စူးရှအေးမြသည့် ဆောင်းညထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် မွန်ပါနာဆေရပ် ကွက်ဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ်သဘောကို ပြောရရင်တော့ တဟီတီကို မသွားစေချင်သေးဘူး ဗျာ။ အချိန်နည်းနည်း လိုသေးတယ်ထင်တယ်။ ပန်းချီဝေဖန်ရေးသမားတစ် ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ရှိရှိပြောမယ်၊ အဖိုးကြီးက ခင်ဗျားကို သဘောကျသွား ပြီ။ တခြားလူတွေကလည်း ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးသွားပုံရတယ်။ ဒီပုံနဲ့ဆို

မြသန်းတင့် † ၁၅၀

ခင်ဗျားဟာ ခြောက်လအတွင်း ပြင်သစ်ပြည်မှာ အထင်ရှားဆုံး ဆန်းသစ်ပန်းချီ ဆရာ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ကျုပ်က အနုပညာတစ်ရပ်အောင်မြင်အောင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းပင့်တာမျိုးကို မယုံဘူး။ အနုပညာဟာ တစ်ဦးချင်းကိစ္စ။ မြင်းတပ်တစ်တပ် ဒရိန်းပြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“သင်္ကေတဝါဒီတွေကို အထင်မသေးနဲ့နော်။ ဒီလူတွေက သတင်းစာ ကြီးတွေပေါ်မှာလည်း ဩဇာရှိတယ်။ သူတို့ထောက်ခံရင် ကျော်ကြားမှုလည်း ရနိုင် တယ်။ ငွေလည်း ရနိုင်တယ်” ဩရီးယားက ပြောသည်။

“ချင်းသာချင်ရင် ကျုပ်ရွှေဆိုင်တန်းမှာ နေမှာပေါ့။ ဘယ်ထွက်မလဲ။ ခင်ဗျားစေတနာကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်။ ဩရီးယား။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းလို့ ရောယောင်ပြီး လိုက်တတ်တဲ့လူစား မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လမ်းကိုကျုပ် သွားချင်တဲ့လူ”

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ရူးတဲ့လူပဲ ဂေါ်ဂင်။ တကယ့်အခွင့်အရေးကို မယူတတ်ဘူး။ အခွင့်အရေးမယူတော့ ဘာဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဆွဲလိုက်ရတဲ့ ပန်းချီကား။ ခါးကျိုးမတတ်။ ထမင်းဝသလားဆိုတော့ ထမင်းလည်း မဝဘူး။ ဝတ်လို့ လူမွေးတောင် မပြောင်ဘူး။ ဒီအထဲ လူအထင်သေး ခံရသေးတယ်။ ဒီကြားထဲက ရတဲ့အခွင့်အရေးကို မယူဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားမှ မရူးရင် ဘယ်သူ ရူးဦးမှာလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ တဟီတီကို သွားမှာပဲ။ ဟိုမှာ ကျုပ်တစ်နှစ်တန် သည်။ နှစ်နှစ်တန်သည်နေပြီး ပြန်လာတော့မှ ကျုပ်ကို ကျော်ကြားအောင် လုပ်ပေးချင်သေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီတော့မှ လုပ်ပေးကြပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းမာသည်။ ဩရီးယားက ခြေလှမ်းကို တုံ့ကာ ဂေါ် ဂင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မှောင်မည်းနေသည့် လမ်းပေါ် တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည်။ ဆောင်းက စိမ့်အေးနေပြီး လေအေးက အဝတ်အစားတွေကို ဖောက်၍ အသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာ ဂေါ်ဂင်။ အနုပညာသည်တစ်ယောက်အဖို့ ပါရီဟာ မိန်းမနဲ့တူ တယ်။ မရှိမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမက အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်နော်။ ခင်ဗျား ဒီအခွင့်အရေးကိုယူပါ။ နောက်တစ်ခါ ရချင်မှရတော့မှာ”

“မရချင်လည်း နေပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အဖို့ ပါရီ မလိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုသလဲ”

ဩရီးယားမေးသည်။

“ကျုပ်အဖို့ ကျုပ်ပဲလိုတယ်။ ဒါကို ကျုပ်ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ သိခဲ့ပြီးပြီ။ ကျုပ်အဖို့ ကျုပ်လိုတယ်။ ကျုပ်လိုတယ်။ တခြားဘယ်သူမှ မလိုဘူး။”

ဂေါ်ဂင်က ဩရီးယားကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကဖီးတစ်ခွက် လာခဲ့သည်။ ကဖီးတွင် ဂျူးလီယက်နှင့် ချိန်းထားသည်။ ကဖီးကလူသံ တေးသံတွေနှင့် ဆူညံနေသည်။ မာလာမေ၏ တိတ်ဆိတ်သောအိမ်နှင့်စာလျှင် ကဖီးသည် အရူးထောင်လို ဖြစ်နေသည်။ ကဖီးတွင် ဂျူးလီယက်က စားပွဲလေးတစ်လုံး ယူထားသည်။ ဂေါ် ဂင်က ဝင်ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာသည်။ ဂျူးလီယက်ကို တစ်လိပ် ညှိပေးသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေသလား။”

ဂျူးလီယက်က ပခုံးကိုတွန့်ကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း . . .

“မပျင်းပါဘူး။ ပျော်အောင် နေတတ်ပါတယ်။”

“ကောင်းတယ်။ ငါ တဟိတီ သွားတော့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်မထိခိုက်တော့ဘူးပေါ့။”

ဂေါ်ဂင်က ဂျူးလီယက်ကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို မြင်တော့ ဂေါ်ဂင် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘာလို့ မျက်ရည်ကျရတာလဲ။”

“တစ်ယောက်သွားတော့ တစ်ယောက်လာမှာပေါ့ဆရာ။ အဲဒီ တစ်ယောက်သွားတော့လည်း နောက်တစ်ယောက် လာဦးမှာပါပဲ။ ဂျူးလီယက်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရွေးခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အသက်ကြီးပြီး သေသွားရမှာပေါ့။”

“မင်းငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ။ လင်နဲ့သားနဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ်နေပေါ့။ နေနိုင်သေးတာပဲ။”

“ဂျူးလီယက်မှာ ပိုက်ဆံဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂျူးလီယက် လင်နဲ့မနေချင်ဘူး။ ဂျူးလီယက် ယူမယ့် ယောက်ျားဟာ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် မိန်းမငယ်ငယ်ယူထားတဲ့ အဖိုးကြီးဟာ ဘယ်အသက်ရှည်နိုင်ပါမလဲ။ မိန်းမငယ်ငယ်လေးနဲ့အိပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ဆီးပြီး လုံးပါးပါးသွားမှာပဲ။ ရွယ်တူတန်းတူ မြင်းရထားသမားကို ယူရင်လည်း ဘာဖြစ်မလဲ။ ဗိုက်ပူနံ့ကား ကလေးကို မွေးမယ်။ လခထုတ်ရင်လည်း အရက်မူးလာပြီး ဂျူးလီယက်ကို ရိုက်မောင်းပုန်မောင်းလုပ်မယ်။ သူ့ဘက်ကနေကြည့်ရင် မိန်းမကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ရမှာပဲ။ ဒါမှ သူဟာ နင်တို့ဝန်ကို ရုန်းနေရတဲ့ နွားမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ မြင်းမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ငါယောက်ျားဟဲ့။ လူဟဲ့။”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၅၂

ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကို မွေးလိုရနိုင်မှာပေါ့။ သူကချည်းပဲ တိရစ္ဆာန်လို ရုန်းကျွေးနေရင် ဒီယောက်ျားဟာ စိတ်ဓာတ်ကျတာနဲ့ မြန်မြန်သေရချည့်ရဲ့”

ဂျူးလီယက်က စကားရပ်၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့မရှိတော့။

“ဂျူးလီယက် နားလည်ပါတယ် ဆရာ။ ပါရီလမ်းမတွေပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဘာမှမျှော်လင့်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ကောင်းဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အားမကိုးချင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်ဆိုတော့ တန်းလျားကိုရောက်တာပေါ့။ တန်းလျားမှာ ကျောခင်းပြီး လာသမျှလူကို လက်ခံရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ကံကောင်းလို့ ငွေလေးစုမိရင် လမ်းကြားကလေးတစ်ခုထဲမှာ ဆေးလိပ်ဆိုင်ကလေးဘာလေး ထောင်မယ်။ ဒီထက်ကံကောင်းရင် သူ့ဈေးဆိုင်ကလေးမက်လို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရမယ်။ ဒါပဲပေါ့။ ဂျူးလီယက်က ဒီလိုပဲ မလုပ်ချင်ဘူး။ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခုလိုတွေ့ရာနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုနေလို့ ဂျူးလီယက်ကို အထင်မသေးပါနဲ့။ ဒီလိုနေတာဟာ အကျင့်သိက္ခာပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြိုက်ပြဿနာပါ။ ကိုယ့်ကြိုက်သလိုနေကြတဲ့လူချည်းပါပဲ။ ခုဂျူးလီယက်ဟာ ကိုယ်ကိုရင်းပြီး အသက်မွေးတယ်။ ဒါ ဂျူးလီယက်ဖာသာ နေချင်လို့နေတာ”

သည်တစ်ခါ ဂျူးလီယက် စကားရှည်ရှည်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်အားငယ်နေသည့် တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ကို သနားခြင်းမျိုးဖြင့် ဂေါ်ဂင် သနားသွားသည်။

“အေး စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ငါလည်းမင်းကို ပိုက်ဆံလေးနည်းနည်းပါးပါးပေးရုံကလွဲလို့ ဒီပြင်ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဆရာတာဝန် မရှိပါဘူး။ ဂျူးလီယက်အဖြစ်နဲ့ ဂျူးလီယက်လို မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတာဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာပဲ။ ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်တာပဲ။ ရောဂါဆိုးတစ်ခု ရတယ်လို့ဆိုချင်ဆိုပေါ့လေ”

နောက်တစ်နေ့ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဂျူးလီယက်မရှိတော့။ ဂေါ်ဂင်က မွန်ပါရီဆေရပ်ကွက်က ကဖီးများတွင် လိုက်ရှာသည်။ စုံစမ်းသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှ စုံစမ်း၍မရ။ တခြားရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားပြီလော။ သို့မဟုတ် ပါရီမှပင် ထွက်သွားပြီလော။ ဂေါ်ဂင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပြီ။ ဂျူးလီယက်မရှိတော့ သူ့အခန်းသည် အကျဉ်းတိုက်တစ်တိုက်နှင့် တူသည်။

(ဃ)

နောက်တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့ပန်းချီကားတွေ လေလံရောင်းသည့်ကိစ္စ ဖြင့် ဂေါ်ဂင်အလုပ်များနေသည်။ ငွေရလျှင် တဟိတိ သွားရတော့မည်။

မိုးရစ်ကလည်း အကူအညီ အများကြီးပေးသည်။ ပါရီထုတ်စာနယ် ဇင်းများက လူ့ယဉ်ကျေးမှုမှ ထွက်ပြေးနေသည့် လူထူးလူဆန်း ပန်းချီဆရာ ဂေါ်ဂင် အကြောင်းကို တခမ်းတနား ရေးကြသည်။ လေလံပွဲဖွင့်ပြီးနောက် တစ်ရက်တွင် ဟိုတည်အောက်ထပ် ပြခန်း၌ လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြ သည်။ ပန်းချီဆရာ၊ ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင်၊ ပန်းချီဝါသနာရှင်။ ပန်းချီဝေဖန်ရေး ဆရာနှင့် စာနယ်ဇင်းများက ရေးသဖြင့် မရောက်လျှင် ခေတ်မမီဟု ထင်ကြ သော အထက်တန်းစားများဖြင့် ပြည် နေသည်။ ဂေါ်ဂင် က ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ လေလံပစ်ပွဲသို့ လာသူများတွင် ဒိန်းမတ်လူမျိုး တော်တော်များများ ပါသည်။ သူ့လေလံပစ်ပွဲအောင်မြင်လျှင် ကိစ္စမရှိ။ မအောင်မြင်လျှင် မက်တီထံ သတင်းစုံရောက်တော့မည်။ အနုပညာ သည်တို့ ထုံးစံ သူ့ပန်းချီကားတွေနှင့် ခွဲရသည့်အတွက်လည်း စိတ်လှုပ်ရှား နေသည်။

“စာရေးဆရာတွေက ကျုပ်တို့ထက် အများကြီး ကံကောင်းတယ်။ သူတို့ရေးပြီးသားစာကို ပုံနှိပ်လိုက်တော့ သူတို့စာမူနဲ့သူတို့ မခွဲရဘူး။ ကိုယ့်စာ ကို ကိုယ်ပြန်မြင်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ပန်းချီဆရာကတော့ ကားတစ်ကားရောင်း လိုက်ရင် ဒီကားကို ပြန်မမြင်ရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ပြန်ရောင်းစားရ သလိုပဲ”

ဂေါ်ဂင်က လေလံခန်းထဲတွင် သူနှင့်အတူ ရပ်နေသည့် မိုးရစ်ကို ပြောပြသည်။

“ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားပန်းချီကား တော်တော်များများ မိဘမဲ့ကလေး တွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ။ ပန်းချီကားဆိုတာ ထပ်ရေးလို့ရပါတယ် ဗျာ။ ပိုက်ဆံကတော့ ရေးလို့မရဘူးဗျ”

လေလံတင်သူက မောင်းထုသဖြင့် ပရိသတ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ် သွားသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ကြပါခင်ဗျာ”

လေလံသမားက စည်းကမ်းချက်များကို ပြောသည်။

ဈေးသိပ်မပေး။ လေလံဆွဲသူများက သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့မယုံမရဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ပန်းချီကားကိုလည်း မယုံမရဲဖြစ်နေကြသည်။ ဘရိတန်နီနယ် နှင်းကျသည့် ရှုခင်းကို နှစ်ရာငါးဆယ်ဖြင့် ရောင်းလိုက်သည်။ တောင်ပိုင်းရှုခင်း ကားတစ်ကားကို ဈေးပြိုင်ပေးကြရာ နှစ်ရာထက် ပိုပေးမည့်သူ မရှိတော့။

မြသန်းတင့် ♦ ၁၅၄

“ဘာဖြစ်လို့ လေလံသမားက ဇွတ်ခေါ်နေရတာလဲဗျ။ ဝယ်မယ့်သူ မရှိလည်းနေပေါ့။ ခုတော့ အတင်းရောင်းနေတာနဲ့ တူနေတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။ မိုးရစ်က လက်တို့ကာ . . .

“သူ့အလုပ်ကို သူနားလည်ပါတယ်လေ။ ဈေးပြိုင်များများပေး အောင် လုပ်နေတာဗျ။ ဈေးကောင်းကောင်းရအောင် ဆွဲနေတာ”

သည်အလှည့် ဈေးပြိုင်ရောင်းသည့်ပန်းချီကားက “ဂျက်ကော့နှင့် တမန်တော်နတ်” ဆိုသည့်ကားဖြစ်သည်။ လေလံခန်းမထဲက ထိန်လင်းသည့် မီးရောင်အောက်တွင် ပန်းချီကားက ခမ်းနားထည်ဝါနေသည်။ သည်ကားကို ဘရိတန်နီတွင် ရေးပြီး ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားစဉ်က တိတ္ထိတက္က တွန်း ဟု သူ့ကို ဆရာတော်က ဆိုခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။

စကားသံတွေကြားရပြီးနောက် လေလံပွဲစသည်။ လေလံပွဲတွင် ဈေးပြိုင်ပေးသူများက ရမ်းသည်။ ဈေးနှုန်းတက်ပုံကြမ်းသည်။ လေလံပစ်သူ က ဈေးပြိုင်ပေးထားသည့် နှုန်းများကို အသံစူးစူးဖြင့် အော်နေသည်။

“သုံးရာခင်ဗျာ”

“ဟော ခြောက်ရာခင်ဗျာ”

“ဟော ရှစ်ရာခင်ဗျာ”

ရှစ်ရာရောက်တော့ အတက်နှေးသွားသည်။ ရှစ်ရာငါးဆယ်တွင် တန်နေသည်။

မောင်းသံတစ်ချက်နှစ်ချက်။

“ကိုးရာပေးမယ်ဗျို့”

နောက်ဆုံး ကိုးရာဖြင့် ဆွဲသွားသည်။

ဆန်းသစ်ပန်းချီကားတစ် ကား အများဆုံးရဖူးသည့် ဈေးနှုန်းဖြစ် သည်။ မွန်ဖရိုက ဂေါ်ဂင်၏ပန်းကို ပုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျား ထိပ်တန်း ဈေးနှုန်းထဲဝင်သွားပြီ။ ရှေ့ရောက်ပြီး ဒီအောက် ဆင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုရတော့မှာ”

လေလံပွဲပြီးတော့ ဂေါ်ဂင်ကားတွေ အားလုံး ရောင်းလိုက်ရသည်။ ဂေါ်ဂင်က စာအိတ်လွတ်တစ်ခု နောက်ကျောတွင် သူ့ပန်းချီရောင်းရသည့် ဈေး နှုန်းတွေကို အကြမ်းပြင် မှတ်ထားသည်။

“ငွေတစ်သောင်းလောက်တော့ ရလိုက်ပြီဗျို့။ တဟီတီကိုသွားဖို့ စရိတ်စကလေးတော့ရပြီ။ မွန်ဖရို၊ မိုးရစ်နှင့် ဂေါ်ဂင်တို့သုံးဦးသား အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗော်လတဲကဖီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဗျို့လူ၊ လေလံတစ်ပွဲလုံး ကားကုန်အောင် ရောင်းရတဲ့ ပန်းချီဆရာ

ဆိုလို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ငါးယောက်ပြည့်အောင် မရှိဘူး။ အဲဒါ ခင်ဗျား မှတ်ထား” မိုးရစ်က ပြောသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးလည်း ပါပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းရှာပေးကြလို့ ကျွန်တော့်လေလံပွဲကို လူဒီလောက်လာတာပေါ့”

“အေးလေ။ ကျုပ်တို့လုပ်နိုင်တာတော့ လုပ်ပေးတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် ဝန်ကြီးဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်ချုပ်နဲ့ တွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျား မျက်နှာပန်းလှတာပေါ့”

(c)

နောက်တစ်နေ့တွင် အနုပညာဝန်ကြီးဌာနက ညွှန်ကြားရေး ဝန်ချုပ်ထံ သွားသည်။ သူတွင် ဝတ်စုံကောင်းကောင်း မရှိသဖြင့် မိုးရစ်ထံမှ ငှားရသည်။ မိုးရစ်လည်း ဂေါ်ဂင်နှင့်အတူ လိုက်လာသည်။ ဝန်ကြီးဌာနက အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးထဲ ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“အဆောက်အဦးကြီးကလည်း သင်္ချိုင်းကြီးလိုပဲဗျာ။ ခန်းဆီးတွေ နောက်မှာ တစ္ဆေသရဲတွေ ပုန်းနေသလိုပဲ”

အနုပညာဝန်ကြီးဌာနက တကယ့်သင်္ချိုင်းစော်နံ့နေသည်။ နံရံတွင် သုတ်ထားသည့် အင်္ဂတေတွေကလည်း ဟောင်းနေပြီ။

ညွှန်ကြားရေးဝန်ချုပ်က မာလာမေနှင့် ရင်းနှီးသည်။ မာလာမေ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ဂေါ်ဂင်ကို အစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တဟီတီသို့ ပန်းချီရေးလွှတ်ရန် သဘောတူပြီးဖြစ်သည်။

“လခ မရတဲ့ ရာထူးမျိုးဆိုပါတာဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြန်လာရင် အစိုးရအနေနဲ့ ပန်းချီကားတစ်ကားတော့ ဝယ်မယ်လေ။ ငွေသုံးထောင်ဖိုး လောက်ပေါ့”

ညွှန်ကြားရေးဝန်ချုပ်က လူဗလံကလေးဖြစ်သည်။ အင်္ကျီရင်ပတ် ကြယ်သီးပေါက်တွင် နှင်းဆီပွင့်သေးသေးကလေး တစ်ပွင့်ထိုးထားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြုံးရင်း . . .

“အစိုးရကိုယ်စား ချွေတာရေးလုပ်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခုပြောတဲ့ ငွေတစ်ဝက်ပေးလိုက်ပါလား။ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်လေ။ နောက်မယူတော့ဘူး”

ညွှန်ကြားရေးဝန်ချုပ်က မဲပြုံးပြုံးသည်။ သူ့အလုပ်က စလိုက်စလျော့နေမည့် အလုပ်မျိုးမဟုတ်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဂေါ်ဂင်။ ပြန်လာတော့မှပဲ ဝယ်ပါရစေ၊ ငွေလည်း

မြသန်းတင့် † ၁၅၆

ဒီတော့မှ ထုတ်ပေါ့။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီထောက်ခံချက်ကလေး တစ်စောင် ပေးလိုက်မယ်”

ညွှန်ကြားရေးဝန်ချုပ်က ဝန်ကြီးဌာနဆီ လွှတ်ထားသည့် ကိုယ့်စားလှယ်ခန့်စာပေးသည်။

“တဟီတီ ရောက်ရင် ခင်ဗျားအတွက် အသုံးကျပါလိမ့်မယ်။ ခက်တာက ဟိုက အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိတွေက ထောက်ခံချက်တို့ ဘာတို့ဆိုတာ သိပ်အထင်ကြီးကြတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝန်ကြီးဌာနမှ ထွက်လာပြီး ဆိန်းမြစ်ကမ်းဘေး အုတ်တာရိုးပေါ်တွင် နားကြသည်။ အုတ်တာရိုးကို မှီပြီး ဆိန်းမြစ်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ပိုက်ဆံပေးလိမ့်မယ် ထင်တာဗျ။ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံရရင် ကျုပ် နည်းနည်း ဆွဲထားလိုက်မယ်။ သိပ်ဘိုင်ကျနေတာ”

မိုးရစ်က စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြောသည်။ ဂေါ်ဂင်က သားရေအိတ်ကို ထုတ်ပြီး မိုးရစ်ကို ငွေနှစ်ထောင်ထုတ်ပေးသည်။

“ခင်ဗျား ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ရော့ ကျွန်တော်ပေးနိုင်သလောက် ပေးထားခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ခြောက်လအတွင်း ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ”

“ခြောက်လလောက်ဆိုရင်တော့ အတော်ပဲ။ ကျုပ်လည်း အသုံးကျတော့မှာ။ ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး။ ယူထားလိုက်ပါ”

မိုးရစ်ကို ပိုက်ဆံချေးရသဖြင့် သူဝမ်းသာသည်။ မိုးရစ်ကို ပိုက်ဆံချေးရခြင်းသည် ဘဏ်တွင် အပ်သလို စိတ်ချရသည်။

နောက်ရက်များတွင် တဟီတီသွားဖို့ ပြင်စရာရှိသည်တို့ကို ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် တဟီတီသို့ မသွားမီ မက်တီကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးသည်။ ခက်သည်က သူကလည်း ကိုပင်ဟေဂင်သို့ မသွားချင်။ မက်တီကလည်း ပါရီကို လာမည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုပင်ဟေဂင်က ဟိုတည်တစ်ခုတွင် တွေ့ရန် စာရေး၍ ချိန်းသည်။ ကလေးတွေကို မတွေ့ရလျှင် နေပစေတော့။ ယောက္ခမကြီးအိမ်ကို မသွားချင်။

ဟိုတည်က ခပ်စုတ်စုတ် ဖြစ်သည်။ မက်တီ အဝတ်အစားက တောက်ပြောင်လွန်းသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီလေလံပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ပါရီက ယူလာသည့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများ မဂ္ဂဇင်းများပါသည့် အထုပ်ကို မက်တီသို့ လှမ်းပေးသည်။

“ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ရဲ့အခြေအနေ နည်းနည်း

ကောင်းလာပါပြီကွာ။ နောင်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်ဆိုရင် ငါ့တိုက်ပွဲအောင် တော့မှာပါ။ တဟီတီက ပြန်လာရင် ငါလူချင်းသာဖြစ်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါ ကျတော့ မင်းနားပေါ့။ ငါပန်းချီရေးပြီး ကျွေးပါ့မယ်”

“ဘယ်မှာနားရမှာလဲ။ သချိုင်းမှာလား။ မငယ်တော့ဘူးရှင့်။ ကြီး ကုန်ကြပြီ”

အသက်ကြီးပေမယ့် မင်းလှတုန်းရှိပါသေးတယ်။ ခုတစ်ခေါက်က ပိုပြီးတောင် လှတယ်ထင်သေးတယ်”

သည်တစ်ခါတော့ မက်တီကလည်း ဘဝင်ခွေသွားသည်။

“တချို့ ယောက်ျားတွေက ကျွန်မကို အပျိုလို့ ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်မဟာ ရှင့်မယားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝကို ဒီအတိုင်း ရေစုန်မျှောနေရ တော့မှာလား ဟင်”

ဂေါ်ဂင် အာခေါင်ခြောက်သွားသည်။ မနာလိုစိတ်က ရင်ထဲမှာ ဘွား ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ပါရီမှာဆိုရင် ဟိုစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က မင်းကို လိုက်ပိုးသေးတယ် မဟုတ်လား။ နာမည်ပျက်အောင် ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက် အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ မက်တီ”

“ရှင်ကတော့ ရှင်ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်ပြီး ကျွန်မကျတော့ စည်း ကမ်းကလေးတွေ သတ်မှတ်ပေးတယ်ပေါ့။ ဒီမှာ ကိုဟဝါ။ စိတ်ချ။ ရှင့် ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ထိုက်တန်သလောက်တော့ ကျွန်မစောင့်စည်းမှာပဲ။ ဒီထက်တော့ ပိုမစောင့်စည်းနိုင်ဘူး။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝပျော်ရွှင်ရေး ပြေလည်ရေးကို ကြည့်ရဦးမယ်”

ဂေါ်ဂင် စိတ်တိုလာသည်။

“ဒီမှာ မက်တီ။ မျက်စိမွှေးတစ်ဆုံးလောက်ကို မကြည့်ပါနဲ့။ အရှည် ကို ကြည့်ပါ။ ဒီနေ့ ပန်းချီဆရာ မိုးနေ့ ဘယ်လောက်ဝင်ငွေကောင်းနေသလဲ မင်း သိရဲ့လား။ တစ်နှစ်ကို တစ်သိန်းလောက် စီတယ်ကွ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် လောက်တုန်းက သူလည်း ငတ်ခဲ့တာပဲ။ ငတ်လို့ ရေးနွားက ကျွေးထားရတာ တယ်”

“ဒါပေမယ့် မိုးနေ့က ရှင်လိုမရူးဘူး။ ပါရီဟာ အနုပညာဗဟိုချက်မ ဆိုတာသိတယ်။ ဒါကြောင့် ပါရီမှာပဲ နေတယ်။ ခု ရှင်ကတော့”

“ဒီမှာ မက်တီ။ ငါ့အနုပညာ ဗဟိုချက်မဟာ ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိ တယ်။ သိရဲ့လား။ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ကင်းကွာပြီး သွားနေတာကတော့ အနုပညာဈာန်ဝင်အောင်လို့။ ဘီသိုဗင်ဟာ မျက်စေ့ကန်း

မြသန်းတင့် ✦ ၁၅၈

တယ်။ နားထိုင်းတယ်။ သူ့မှာ အားလုံးနဲ့ ကင်းကွာနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဂီတဟာ သူ့ဟန်သူ့စိတ်ဓာတ် အပြည့်ပါနေတယ်။ တခြားဘယ်သူ့ရဲ့ဟန်မှ မရောဘူး။ ဘီသိုဗင်တော်တယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့် တော်တာ။ ငါလည်း ဒီလိုပဲ။ ငါဟာ ငါ့ရဲ့အတ္တ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ဖြစ်ရမယ်”

မက်တီက မတ်တပ်ရပ်ရင်း သူ့ဦးထုပ်က တွယ်အပ်ကလေးများကို ကိုင်နေသည်။ မက်တီက ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်ထားသည်။ တခြား ကမ္ဘာတစ်ခုမှ လာသူလိုဖြစ်နေသည်။

“ကဲ တော်ရှင်။ သိပ်မငြင်းချင်ဘူး။ ရှင်က အနာဂါတ်ကိုပြောနေတာ။ ကျွန်မက အခုလက်ငင်း ပစ္စုပ္ပန်ကိုပြောနေတာ။ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ အပြတ်ပဲ။ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြတာ ကောင်းမယ်။ ရှင်က တစ်ဖို့ သာကြည့်တဲ့လူ။ ရှင်အတ္တစွဲကြောင့် ကျွန်မတို့ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ရပေါင်းများလှပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးပဲ။ ရှင်က အနုပညာဆိုတဲ့ ကားစင်မှာ ရှင်ကိုယ်ရှင် အစတေးခံချင်ပေ သကိုး။ အနုပညာအတွက် စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါး စွန့်လွန်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပေကိုး။ ရှင်သဘောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ တော်လေးဝဝင် မိန်းမ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်နဲ့အတူ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ရှင်နဲ့အတူ ကားစင်မတက် နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“ဘာ ဒါပဲလဲ။ မရဘူး။ ငါမပြတ်နိုင်ဘူး။ မပြတ်ဘူး”

“အော်လေ . . အော်ချင်သလောက်အော်ပေါ့။ ရှင်လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ရှင်ဘာသာရှင် ခံပေါ့။ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဂေါ်ဂင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒေါသတွေ အရည်ပျော်ဆင်းသွားပြီ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ခြင်း။ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းမှ အပ တခြားဘာမျှ မရှိတော့။ သို့ရာတွင် ထိုဝေဒနာများက နာကျင်ခြင်းထက် ပို၍ အခံရခက်သည်။

“ကဲ သွားနိုင်ပြီ မက်တီ။ ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ”

“သွားမယ်”

မက်တီက သူ့ရှေ့တွင် အတန်ကြာ ရပ်ရင်း သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလော။ ဝေခွဲမရခြင်းလော။ ဘာမှန်းမသိ။ နောက်ချက်ချင်း ဂေါ်ဂင်ကို နမ်းပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဂျိမ်းခနဲ မြည်၍ ပိတ်သွားသည့် တံခါးနောက်မှ ရှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မက်တီ . . မက်တီ”

ဂေါ်ဂင်က ကြက်သေသေ၍ ရပ်နေရာမှ လှမ်းခေါ်သည်။ ထို့နောက်

အိပ်ရာပေါ်သို့ပစ်လဲ့ကာ ပျော့စိစိ ခေါင်းအုံးထဲတွင် မျက်နှာကို မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

“အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြတာ ကောင်းတယ်။ ရှင်က တစ်ဖို့လောက်သာ ကြည့်တဲ့လူ။ ရှင်အတ္တစွဲကြီးလွန်းလို့ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပေါင်းများလှပြီ”

အမှန်တရားတော့ အမှန်တရားဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့နှလုံးသားက အမှန်တရားကို ငြင်းဆိုနေသည်။ သူ့ဘဝတွင် မက်တီသည် အချစ်ဦးဖြစ်သည်။ ချစ်ကြိုက်ရမှန်း သိလာကတည်းက မက်တီကို ပထမဆုံး ချစ်ခဲ့သည်။ မက်တီသည် သူ့လူပျိုပေါက်ဘဝ၏ အိပ်မက်တစ်ခုကို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအိပ်မက်သည် အရိပ်ထဲတွင် တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ပုန်းကွယ်နေတာ ယခုသူ့ကို ခြောက်လှန့်နေပြီ။ သူ့လွတ်လပ်မှုကို ချုပ်ချယ်နေပြီ။ သူ့အချစ်ကို ကျိန်စာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘိန်းစွဲသူ ဘိန်းဖြတ်ဆေးကို မုန်းသလို သူ့လွတ်လပ်မှုကို ဟန့်တားနေသည့်အချစ်ကို သူစက်ဆုပ်သည်။ မုန်းသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချစ်ကို ကုစားစရာ ရှာမရ။ အနည်းဆုံး ဥရောပတွင် ရှာ၍မရ။

ညရထားဖြင့် ဂေါ်ဂင် ပါရီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ လာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ပြည်မှ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မည်။ သုံးပတ်အတွင်း မာဆေးမှ နယူးဇီလန်သို့ ထွက်မည့် ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် အမိလိုက်နိုင်ရန် စီစဉ်ရသည်။

လက်မှတ်တွေ ဝယ်ပြီးတော့ လက်ကြီးတစ်ခုက ဂေါ်ဂင်၏နှလုံးသားကို ဖြစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကိုယ့်အသိ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်သားမယားဟု သူနားလည်ထားသည့်အရာတွေကို သူကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်လွှမ်းမိုးလာသည်။ သူ့ရင်ဆိုင်ရမည့် မသိသေးသော အရာကို ကြောက်သည့်အကြောက်။ သူ့စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ကြောက်သည့်အကြောက်။

လူတစ်ယောက် အချမ်းဒါဏ်ကိုခါချသလို ဂေါ်ဂင်သည် အကြောက်ကို ခါချသည်။ ပြန်လမ်း မရှိတော့။ လွန်ခဲ့ပြီ။

*

သနားရာ အလယ်ခေါင် ကျွန်းတစ်ခု၊ တစ်ကျွန်းပေါ်က တောအုပ်ထဲမှာ
လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် နေနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို လိုချင်လိုက်ပါ။ မိတ်ဖွဲ့ထား
မရှိ၊ ရွတ်ချေကြဲချေအတိုင်း ပျက်သုတ်ကာ ရောက်ရတာဖြစ်သည်။ မိမိ
အဲဒီလို အခါကတော့ ကျွန်ုပ်က ချစ်နိုင်တာမှပဲ။

မောင်

Self Portrait for picture
1980-01 in C. U. S.

(က)

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်းကို သင်္ဘောဆိုက်တော့မည်။ ပင်လယ်ခရီး နောက်ဆုံးညဖြစ်၍ တစ်ညလုံး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဂေါ်ဂင် အချိန်ကုန် သည်။ သင်္ဘောသားကြီးများ တောင့်တသလို ကမ်းကို တောင့်တမိသည်။ တဟီတီကျွန်းကလေး ပင်လယ်ထဲက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်ကို ပထမဆုံး လှမ်းမြင်ချင်သည်။ တဟီတီကျွန်းကို သူ့အသက် ၄၃ နှစ်ပြည့်နေ့တွင် ရောက် မည်ဟု ခန့်မှန်းထားသော်လည်း အချိန်မီ မရောက်။ တစ်ရက် နောက်ကျသွား သည်။ သင်္ဘောဦး သံလက်ရမ်းအနီးတွင် ရပ်ရင်း ညအမှောင်ကို ဂေါ်ဂင် ငေးကြည့်သည်။ ရေမှုန်ရေစက်ကလေးများက မျက်နှာကို လာစင်သည်။ ကောင်းကင်က ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ မမြင်ဖူးသော နက္ခတ်တာရာများက ထွန်းလက်နေကြသည်။ သည်လိုညမျိုးကို မြင်တော့ သူ့ငယ်စဉ်ဘဝကို ဂေါ်ဂင် အမှတ်ရသည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်က တံငါကွန်တိုင်ကြယ်ကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်သည်မှာ ဆယ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ။ ဥရောပ၏ရှုခင်းပုံများသည် သူ့မျက်စေ့ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးသွားကြပြီ။ အပူပိုင်းဒေသထဲတွင် သူ စိတ်ကူးခဲ့သည့် ဘုံဗိမာန် ရှိသည်။ သူ့မျှော်မှန်းခဲ့သည့် လွတ်လပ်ခြင်း ရှိ သည်။ အေဒင်ဥယျာဉ်ရှိသည်။

ညသန်းခေါင်ရောက်တော့ လတ်ဆတ်၍ ဆားနဲ့သင်းသည့် လေနှင့် ရောနေသော အမွှေးနံ့တစ်မျိုးကို ရသည်။ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းများတွင်ရှိတတ် သည့် ပင်လယ်လေညင်း၏ ရနံ့ဖြစ်သည်။ သစ်ပင် ပန်းပင်တို့၏ အနံ့များ၊

မြသန်းတင့် †၁၆၂

သစ်ရွက်သစ်ရည်တို့၏ အနံ့များ၊ ပူနွေးသည့် မြေသင်းနံ့များ ထုံနေသည့် ရနံ့တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ရိပ်ရိပ် ရေးရေး သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“မိုးရိုးယားကျွန်းလို့ ခေါ်တယ်။ နောက်တစ်ကျွန်းဆိုရင် တဟီတီပဲ” ဟု သဘောသားတစ်ယောက်က ပြောပြသည်။

နေထွက်စ တပြုတွင် တဟီတီကျွန်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပြာလဲ သော ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် စိမ်းစိမ်းအတုံးကြီးတစ်တုံးမျောနေသည်။ ပြာမှိုင်းနေ သော တောင်တန်းများက နှင်းမြူများနှင့် ထွေးယှက်သွားကြသည်။ ဝင်းပသည့် နေခြည်ထဲတွင် သန္တာကျောက်တန်းတစ်တန်း နှင်းပွင့်လို လက်နေသည်။ မီး တောင်ဟောင်းဖြစ်သည့် မာကိုတိုင်တောင်ကို ဂေါ်ဂင် အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေ သည်။ တောင်က ပေ ရှစ်ထောင်ကျော်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ဂေါ်ဂင်သည် အိပ်မွေ့ချစ်ရသူလို ဖြစ်နေသည်။

ဘဘောဆိုက်တော့ ဂေါ်ဂင်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကာ သူ့ပစ္စည်း များကို သိမ်းသည်။ အကောက်အရာရှိတစ်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းတွေကို စစ် ဆေးနေသဖြင့် အတန်ကြာအောင် စောင့်နေရသေးသည်။ အခြားသူများ၏ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးရာတွင် မြန်သော်လည်း သူ့ပစ္စည်းတွေကို အကြာကြီး စစ်သည်။ အကောက်အရာရှိက အိတ်ထဲက ကင်းဗတ် ရွက်လိပ်ကြီးကို ဖြေ ကြည့်သည်။ ပန်းချီဆေးဗူးတောင့် အဖုံးကို လှုပ်၍ နမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမူ အရာက သင်္ကာမကင်းသည့် အမူအရာ။

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲ” ဂေါ်ဂင်ကို အထင်သေးသဖြင့် မေးသည်။ အထင်သေးမည်ဆို ကလည်း သေးစရာ။ ဂေါ်ဂင်၏ အင်္ကျီက စုတ်ပြတ်နေသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက ရှည်နေသည်။

“ကင်းဗတ်လိပ်ပါ။ ပန်းချီဆွဲဖို့။ အဲဒါက ပန်းချီ ဆေးဗူးတောင့်တွေ၊ အဲဒါက စုတ်တန်တွေ၊ ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပါ။ မြန်မြန် စစ်ပေးပါဗျာ။ မမှောင်ခင် ကမ်းပေါ်တက်ချင်လို့ပါ”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ရဲဘော်ကြီးရာ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဝတ္တရား အတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ နို့မို့ရင် တဟီတီကို မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ ဝင်လွန်းလို့”

“ကင်းဗတ်ရွက်ထည်နဲ့ ပန်းချီဆေးတွေက ဘာမှအန္တရာယ် မရှိပါဘူး ဗျာ။ အဖြူပေါ် အနက်တင်လိုက်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို နေရာမျိုးမှာတော့ ကျုပ်ပန်းချီကားတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးပါ ဘူး။ အန္တရာယ်ပေးရင် ကျုပ်ကိုပဲပေးမှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မို့ပါ”

အကောက်အရာရှိက ယဉ်ကျေးစွာပြောသည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ပေါ့ဗျာ”

ဂေါ်ဂင် စိတ်တိုလာပြီ။ သူ့အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ သူ့အသံကြောင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက လှမ်းကြည့်သည်။ စစ်ဗိုလ်က ဗိုလ်မှူးအဆင့်အတန်းရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဘာပြဿနာလဲဗျို့။”

စစ်ဗိုလ်က အကောက်အရာရှိကို လှမ်းမေးရင်း သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ပါရီမြို့ကြီးသားဟန် အပြည့်ဖြင့် ဆံပင်ကို သေသပ်စွာဖြိုးထားပြီး ခါးတွင် ဓားလွတ်ချိတ်ထားသည်။ အကောက်အရာရှိက အလေးပြုရင်း . . .

“မှောင်ခို ပစ္စည်းတွေလို့ပါ ဗိုလ်မှူး”

“ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပါ ဗိုလ်မှူး။ ဗိုလ်မှူးရဲ့လူတွေက ကင်းဗတ်ပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲတာကို မြင်ဖူးပုံမရဘူး”

ဂေါ်ဂင်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ပန်းချီဆရာ ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တဟီတီကျွန်းက ဂုဏ်ယူစရာပေါ့။ နောင်ကြီးနာမည်က”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဂေါ်ဂင်၏အသွင်အပြင်ကို အကဲခတ်သည်။

“ဂေါ်ဂင်။ ပေါလ် ဂေါ်ဂင်။ အလုပ်က ပန်းချီဆရာ။ လူမျိုးက ပြင်သစ်လူမျိုး”

“ဪ ဂေါ်ဂင်လား”

ဗိုလ်မှူးကြီးက တအံ့တဩ ပြောသည်။

“သိတာပေါ့။ တစ်နေ့ကပဲ “ဖီဂါရို” မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေအကြောင်း ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်။ ကျုပ်တို့တဟီတီကျွန်းက လူတွေကလည်း အရိုင်းအစိုင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ လူတွေကတော့ မျောက်ဝံနဲ့ တူချင်တူမှာပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက အကောက်အရာရှိဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဒီမှာ ရဲဘော်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ချက်ချင်း သွင်းခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ဂေါ်ဂင်ဆိုတာ ပြင်သစ်မှာ နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာပဲဗျ”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဂေါ်ဂင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၁၆၄

“ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးလီပိတ်ပါ။ ကျွန်းရောက်ရင်လည်း လိုတဲ့ အကူအညီပြောပါ”

ဗိုလ်မှူးက ကုန်းပတ်ပေါ်က လူများကို ရှင်းပေးသည်။ ကုန်းပတ် တစ်နေရာတွင် မာဆေးလ်အမျိုးသားသီချင်းသံကို စစ်တီးဝိုင်းမှ တီးသံကြား ရသည်။ အားလပ်ရက်တစ်ရက်၏ အသွင်မျိုးပေါ်နေသည်။

“သင်ဘောက တစ်လမှ တစ်ခါဆိုက်တော့ ပွဲတော်ကလေးလို ဖြစ်နေ တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တဟီတီကျွန်းမှာတော့ ပျော်စရာရယ်လို့ များများ စားစား မရှိဘူး။ ကလေးတွေလို အသေးအဖွဲကလေးတွေနဲ့ပဲ ပျော်နေရတာပဲ”

အရာရှိများက ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ထားကြပြီး ကုန်သည်များက အင်္ကျီအဖြူများကို ဝတ်ထားကြသည်။ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးက မနှစ် ပါရီ ဖက်ရှင်ပြပွဲတုန်းက ခေတ်စားခဲ့သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ကျွန်းသူကျွန်းသားများ၏ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ တို့၏ ပိုလီနီရှန်း မျက်နှာသွင်ပြင်က မာနကြီးဟန် ပေါက်နေသည်။

“ပိုလီနီရှန်းတွေ လူချောတွေနော်” ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“မိန်းမတွေက ဒီထက်လှတယ်။ ဒါပေမယ့် ကာလသားရောဂါ ကတော့ ဒင်းကြမ်းပဲ။ မာဆေးလ်မှာတော့ ဒီလောက်ကာလသားရောဂါ မများဘူး”

သည်အကြောင်းကို သင်ဘောပေါ်တုန်းကလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ ပိုလီနီရှန်းလူမျိုးတွေထဲတွင် ကာလသားရောဂါနှင့် အဆုတ်ရောဂါ ပျံ့နှံ့နေ သည်။ ထိုရောဂါများကြောင့် အမျိုးတုံးမည်ကိုင် စိုးရိမ်နေရသည်။ ဂေါ်ဂင်က စိတ်ပျက်စရာတွေကို ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ပစ်သည်။ တဟီတီကျွန်း၏ ဆိပ်ကမ်း ပါပီတီမြို့ သင်ဘောဆိပ်က ခြောက်သွေ့နေသည်။ ကမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ အိမ်တွေ ဆောက်ထားကြသည်။ သွပ်ဂိုဒေါင်တွေ၊ တာလပတ်မိုး ကုန်ရုံတွေ ပြည့်နေသည်။ လမ်းတွေက ကျဉ်းသည်။

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်တွင် မြင်းရထားပါလာသဖြင့် ဂေါ်ဂင်က သူ့ ပစ္စည်း တွေကို ရထားကြိုတင်၍လိုက်ခဲ့သည်။

“ကြာကြာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုတည်မှာ မတည်းနဲ့ဗျ။ တည်းခို ခန်းတွေက ဈေးလည်းသက်သာတယ်။ လွတ်လည်း လွတ်လပ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တည်းခိုခန်းမှာပဲ နေချင်တယ်။ ဈေးချို့လေ ကောင်းလေပဲ” ဂေါ်ဂင်က သဘောတူသည်။

“ရှာဖွေခန်းနီးယားဆိုတဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက် ဖွင့်ထားတဲ့ တည်းခို ခန်းတွေရှိတယ်။ ဒီမှာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီမှာ ချပေးခဲ့မယ်”

မဒမ်ရှာဗွန်းနီးယားမှာ မုဆိုးမကြီးဖြစ်သည်။ လည်ပင်းတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်အနက်ကြီး ဆွဲထားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မျက်နှာကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် အထက်ဆုံးအထပ် အခန်းတစ်ခန်းရသည်။ တည်းခိုရိပ်သာ ဆင်ဝင်က ပန်းခြံကို မျက်နှာမူထားသည်။ ပန်းခြံထဲက အပူပိုင်းနဲ့ ပန်းပွင့်တွေမရှိလျှင် မဒမ်ရှာဗွန်းနီးယား၏ တည်းခိုရိပ်သာသည် ပြင်သစ်ပြည်က တည်းခိုရိပ်သာနှင့် ဘာမျှမခြား။ နံရံတွင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေ ရေးထားသည့် နံရံကပ်စက္ကူနှင့်၊ ကြေးကုတင်နှင့်၊ ပြတင်းပေါက်က ဇာခန်းဆီးနှင့်။

“ကြိုက်သွားပြီဗျို့။ နောက်ထပ်တစ်နေရာမှာ အခြေတကျ နေတော့မယ့်လို့ မဆုံးဖြတ်မချင်း ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ပါပီတီမှာ အခြေတကျ နေမယ်လို့ စိတ်မကူးဘူးလား” ဗိုလ်မှူး လီပိတ်က မေးသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်က နယ်တွေကိုသွားချင်တယ်။ နယ်တွေသွားပြီး တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေရဲ့ပန်းချီအနုပညာကို လေ့လာချင်သေးတယ်”

“ဒီမှာ တိုင်းရင်းသား ပန်းချီအနုပညာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဟိုတုန်းကတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကုန်ပါပြီ။ ခင်ဗျားက အစိုးရက လွှတ်လို့လာတာနော်”

ဂေါ်ဂင်က ညွှန်ကြားရေးဝန် ပေးလိုက်သည့် ထောက်ခံစာကို ထုတ်ပြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးလီပိတ်က သူ့ကို အထင်ကြီးသွားသည်။

“အရေးပိုင်ကိုတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူ့ရုံးကို သွားဖို့တော့ ဒီနေ့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အရက်ကလေး ဘာလေးသောက်ပြီး ထမင်းစားကြပေါ့ဗျာ”

ဂေါ်ဂင်သည် ရေတပ်ထဲသို့ ရိုးရိုးတပ်သားအဖြစ် ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သားကို သိပ်မကြိုက်ချင်။ အထူးသဖြင့် စစ်ဗိုလ်ဆိုလျှင် သိပ်အရောမဝင်ချင်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က သဘောကောင်းပုံရသည်။ သူ့အတွက် တဟီတီတွင် အသုံးကျလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

“အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ဗျာ” ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်ကေဗီလာ ဟိုတည်သို့လာခဲ့ကြသည်။ ဟိုတည်က ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူထားသည်။ တော်တော်တော့ဟောင်းနေပြီ။ ဟိုတည်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် ပြင်သစ် သတင်းစာများ ရှိသည်။ ထမင်းစားခန်းက အပြင်ဘက်က လသာဆောင်တွင် ရှိသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၁၆၆

“ဒီမှာတော့ ဒီတစ်နေရာပဲ လာစရာ ရှိတာပဲဗျ။ ကုန်သည်ရော၊ စစ်ဘက်ကရော၊ နယ်ဘက်ကရော စုံလို့ပဲ။ တချို့လူတွေအဖို့တော့ ဟောဒီ ထမင်းစားခန်းနဲ့ ဒီလသာဆောင်ဟာ တဟီတီကျွန်းပဲ။ ဒီပြင်သူတို့ ဘာမှမသိဘူး။”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က လသာဆောင်တွင် စားပွဲတစ်လုံး နေရာအယူခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လို တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သမားကတော့ ညဆိုရင် ဒီမှာပဲလာပြီး အချိန်ဖြုန်းရတာပဲ။ အရက်ချည်းသောက်မယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော့်အကြိုက်ပဲ”

ပထမတော့ တစ်ခွက်။ နောက်နှစ်ခွက်။ ထို့နောက် သုံးခွက်လေးခွက် နောက်ဆုံးတွင် မမှတ်မိတော့။ တဟီတီကျွန်းက ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေ၊ အုန်းခြံပိုင်ရှင်၊ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းအုပ်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ခင်ကြီးသုံးပါးတို့နှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရသည်။

ဗိုလ်မှူးလီပိတ် အရက်လေးထွေလာတော့ အာချောင်လာသည်။

“ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ သူဌေးဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလူတွေဟာ အပန်းဖြေဖို့ နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရလို့ လာနေကြတာ။ ပုံတူဆွဲတတ်ရင် သာတောင်ပိုက်ဆံရသေးတယ်”

“ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပဲ။ မျက်လှည့်ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂေါ်ဂင်ကပြောရင်း ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့မျက်နှာတွေက စည်းစိမ်ယစ်ပြီး ဇိမ်ကျနေသည့် မျက်နှာထားမျိုးတွေ၊ ဗိုက်ကြီးတွေရွဲပြီး လောကကြီးကို ကျေနပ်နေသူ၏ မျက်နှာမျိုးတွေ၊ ငွေမျက်နှာတွေ၊ သည်မျက်နှာမျိုးတွေကို မမြင်ချင်၍ ပြင်သစ်ပြည်က ထွက်လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။

“ဒီလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ ပေါင်းသင်းနေသလဲဗျာ။ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်က ဒီလိုလူတွေနဲ့ ပေါင်းနိုင်တာကို ကျွန်တော် အံ့ဩတယ်”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က အရက်ပုလင်းကို အလင်းရောင်တွင် ထောင်ကြည့်သည်။ ပုလင်းထဲတွင် ကုန်လုနီးနေပြီ။

“ဒါက ကျုပ်အဖို့ဆေးတစ်ပါးပဲဗျ။ ဒီဆေးကိုမှီဝဲရင် အရာရာကို ခံနိုင်တယ်”

“တဟီတီကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးမှာတော့ ဒီလိုပဲလား။”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်းပေါ်မှာဆိုရင် သိပ်လှတယ်။ အနေအထိုင်နည်းနည်းဆင်းရဲတာတစ်ခုပဲ” ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က လက်ဖျောက်တီးကာ အရက်

တစ်လုံး ထပ်မှာသည်။ “ကျုပ်လည်း ဇိမ်ကျကျတော့ နေချင်တာပဲ။ ကျုပ် ပါပီတီကို မလာခင်ကတည်းက စိတ်ပျက်နေတာ”

ဒုတိယပုလင်း တစ်ဝက်ကုန်တော့ ဗိုလ်မှူးလီပိတ် တော်တော်မှူးနေပြီ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ကမတ်တုန်း။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲက မှူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေသည်။ ပြင်သစ်ကိုလိုနီ အုပ်စိုးမှုအောက်က ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ ဘဝကိုတွေးကာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။

(ခ)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အရေးပိုင်ရုံးသို့ သွားရန် ဗိုလ်မှူးလီပိတ် ရောက်လာသည်။ ယူနီဖောင်းကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်ကိုလည်း ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည်။ မနေ့ညက အရက်မှူးနေသော ဗိုလ်မှူးလီပိတ် မဟုတ်တော့။ ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းကိုက်နေသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် သဲတွေဝင်နေသလို တကျိကျိဖြစ်နေသည်။

“ဗိုလ်မှူး။ ဒီမှာနေရတာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ ခုတော့ ထုံသွားပြီဗျို့။ တဟီတီမှာ နေရတာ အသားကျသွားပြီ”

ရထားမောင်းသူက မြင်းကို ကြိမ်တို့ကာ အရေးပိုင်ရုံးဘက်သို့ မောင်းလာသည်။

“အရေးပိုင်ကတော့ စိတ်ကုန်စရာပဲဗျို့။ ဒါပေမယ့် ထောက်ခံစာတွေ လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးသွားမှာပါ”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ပြောသည်။

အရေးပိုင် လာကာစကိတ်က မာတီနီကျွန်းသား ဖြစ်သည်။ မီးပူတိုက်ထားသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ ဆုတ်ဆိပ်တွေ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး။ ပေါင်သုံးရာလောက် ရှိလိမ့်မည်။ ဂေါ်ဂင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ကုလားထိုင်က အနိုင်နိုင် ထယူရသည်။ ကုလားထိုင်က ထရုံကလေးဖြင့် ဟောဟဲလိုက်နေသည်။

“အနုပညာဝန်ကြီးဌာနက လွှတ်လိုက်တဲ့ ပန်းချီဆရာဂေါ်ဂင်ပါ”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“လာကာစကိတ်က ရှေ့သို့ ကိုင်း၍ မေးသည်။ သူ့အမူအရာက မိတ်ဆွေလက္ခဏာမဆောင်။

“အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားလို့ လာတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်သလား”

“ခင်ဗျာ”

“ခုမှ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေပါနဲ့ဗျ”

ဟု လာကာစကိတ်က အော်သည်။

“ကျုပ်ဒီလောက် လူကဲမခပ်တတ်ရင် တဟီဟီကျွန်းမှာလာပြီး အရေးပိုင် မလုပ်ဘူး မှတ်ထား။ ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားဖာသာ ပန်းချီဆွဲရင် အေးအေးဆေးဆေး ဆွဲပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီပြင် ကိစ္စတွေထဲမှာတော့ စပ်စပ် စပ်စပ် ဝင်မလုပ်ပါနဲ့။ ကဲ နှစ်ယောက်စလုံးသွားနိုင်ပြီ။

နှစ်ယောက်သား ရထားနှင့် ပြန်လာကြသည်။

“နေစမ်းပါဦး ပိုလ်မှူး။ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး။ ဒီပိုက်ပူ ငနဲကြီးဘာပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။”

“သဘော အဆင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေ အားလုံးဟာ အရိုင်းအစိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ ဒါ ကျွန်တော့် အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ကျွန်တော် ပြောတာဗျ။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဖီဂါရို မဂ္ဂဇင်းကို ကြားဖူးတဲ့လူဆိုလို့ ပါပီတီမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ထင်တယ်။ ဖတ်ဖူးဖို့ ဆိုတာကတော့ ဝေးရောပေါ့ဗျာ။ လာကာစကိတ်က ခင်ဗျားကို စပိုင်လို့ ထင်နေတယ်။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လွတ်လိုက်တဲ့ လူပေါ့လေ”

“ကျွန်တော်က ဘာကို စပိုင်လုပ်စရာ ရှိလို့လဲဗျာ”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ချင်းမို့လို့ ပြောမယ်။ လူကြီးလူကောင်း စကားပေါ့ဗျာ”

“ပြောပါ”

“ပြောမှ ပြောပါရစေတော့ဆိုတဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို လူသူမနီးတဲ့ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာ လာနေတဲ့ အတွက် သူ့မှာ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသင့်သလောက်ရှိရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ အကျိုးခံစားခွင့်ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေါ့ဗျာ။ လာကာစကိတ်ဟာ ဘိန်းကုန်ကူးတာ တစ်ခုတည်းကနေပြီး တစ်နှစ်ကို ဝင်ငွေ လေးသောင်းရတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ မှန်မမှန်တော့ ကျွန်တော် မသိဘူးနော်။ ကောလာဟလကို ပြောတာ”

ပိုလ်မှူး လီပိတ်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေဟာ ဥရောပရဲ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဒီကျွန်းကလေးပေါ် အရောက်ယူလာခဲ့ကြပြီပေါ့”

“နောင် ကိုလိုနီတွေမှာ နေသားကျသွားရင် ခင်ဗျားလည်း နေတတ်လားလိမ့်မယ်လေ။ ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ။ ဒီကျွန်းပေါ်ကို လာပြီး အမှုထမ်းရတဲ့ အရာရှိတွေဟာ ပြည်မမှာ ပြစ်မှုတစ်ခုခုရှိလို့ ရောက်လာကြတာဗျ”

“ခင်ဗျားကကော”

ဂေါ်ဂင်က ပြောင်မေးသည်။ ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်က စစ်သားလုပ်ပြီး စားတဲ့လူပဲဗျ။ စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး စစ်သားလုပ်စားတဲ့ လူဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိပ်ရာထဲ အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် အရမ်းကာရော မအိပ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဘယ်အထိ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ အိပ်တာပါ။ မစဉ်းမစားဘဲနဲ့ သူများမယားကို ကြာခိုမိရင် ကျုပ် တစ်သက်လုံး ကိုလိုနီနယ်တွေမှာ ခေါင်းချရမလား မသိဘူး။ တဟီတီကျွန်း၊ ပြီးတော့ မြောက်အာဖရိက၊ ပြီးတော့ မာတီနီ”

“ဆောရီး ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော့်ကို စပ်စုတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပါပီတီမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနေတာပဲ။ ကျုပ်မပြောရင်လည်း လီပိတ်ဆိုတဲ့လူဟာ ခြင်ထောင်စစ်သားလို့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောမှာပဲ”

ဘိုကေဗီလာ ဟိုတည်နားတွင် ရထားကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် ခပ်ချောချော တဟီတီကျွန်းသူတစ်ဦး ရထားနားသို့ ရောက်လာပြီး ဗိုလ်မှူးလီပိတ်ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။ ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က အလေးပြုရင်း . . .

“အဲဒါ တဟီတီ မင်းသမီး ပေကျူဝါတဲ့ဗျာ။ မင်းသမီးဆိုတာ တကယ့်မင်းသမီးကို ပြောတာနော်။ ပြင်သစ်ဆိုရင် အလွန်မှန်းတယ်”

ဂေါ်ဂင်က အဝေးသို့ လျှောက်သွားသော တဟီတီ မင်းသမီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

တဟီတီမင်းသမီး၏ ခြေလှမ်းများက ခန့်ငြားသည်။ ခေါင်းကို မော့ထားပုံက မာနကြီးဟန် ပေါက်သည်။

“လှတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ လှတယ်”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က အမှတ်မထင် ပြောကာ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကဲ လာဗျို့။ ဟိုတည်ထဲကိုဝင်ပြီး အရေးပိုင် လာကာစကိတ်ရဲ့ ချဉ်စူးစူး အရသာကို အရက်ကလေးနဲ့ ပလုပ်ကျင်းပြီး ဆေးလိုက်ကြဦးစို့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဂေါ်ဂင်က ဗိုလ်မှူးလီပိတ်နှင့်အတူ လိုက်လာသည်။ သူလည်း အရက်ချဉ်ကလေး စုတ်ချင်သည်။ တခြားဘာမျှ လုပ်စရာမရှိ။ စိတ်ကလည်း ခပ်ထွေထွေ။ စင်စစ် ပါပီတီသည် သူ့မျှော်လင့်ခဲ့သလို မဟုတ်။ ရှေ့တွင် မည်သို့ ဆက် စခန်းသွားရမည် မသိသေး။

(ဂ)

ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲကြောင့် ဂေါ်ဂင် တစ်ပတ်လောက်ဖျား လိုက်သေးသည်။ တည်းခိုရိပ်သာတွင် အောင်းကာ အရက်ချဉ်သောက်လိုက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာလိုက်လုပ်ရင်း သူ့အဖျားကို ကုသည်။ နလံထစပြုသည့် တစ် ညနေ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ အရက်ကလေး ကလည်း နည်းနည်းထွေနေပြီ။

တံခါးဖွင့်လာပြီး တဟီတီမင်းသမီး ဝင်လာသည်။ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို နားနောက်တွင် ညှပ်ထားသည်။ ပါးလွှာသည့် ပိုးဝတ်စုံအောက်မှ သူ့ရင်အုံ၏ ကောက်ကြောင်းများကို မြင်ရသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဂေါ်ဂင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါ”

“ရှင်ဖျားနေတယ် ပြောလို့လာကြည့်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပေကျူဝါ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အရက် နည်း နည်းသောက်ပါလား”

ဂေါ်ဂင်က အရက်ပုလင်းကို မြှောက်ပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရက်သောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် တဟီတီမင်းသမီးရှေ့တွင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ မင်းသမီး၏ မျက် နှာက အမျိုးဂုဏ်မောက်သည့်ဟန်ပေါ်သည်။ ရက်စက်ပုံရသည်။ အရက် အနည်းငယ် ဝင်သွားတော့မှ သူ့မျက်နှာထားတွင် ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။

“ဘာလဲ ရှင်ကျွန်မကို လန့်နေသလား”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ ပထမဆုံး မင်းသမီးပဲ။ ပြီးတော့ ပထမဆုံး တဟီတီကျွန်းသူပဲ”

“ရှင့်ဆီကိုလာလို့ ကျွန်မကို အထင်သေးသလား။ တဟီတီကျွန်း ဟာ ပြင်သစ်ပြည် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ တဟီတီကျွန်းမှာ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ အရက်သောက်တာ။ အိပ်တာဟာ မဆန်းတော့ပါဘူး။ ကိုယ်စိတ် ပျော်ရာ လုပ်ကြတာကို ဘယ်သူကမှ အပြစ်မဆိုကြဘူး”

ဒါထက် ခင်ဗျား ပြင်သစ်စကား ဘယ်လိုလုပ်တတ်သလဲ”

တဟီတီ မင်းသမီးက ခပ်ညှင်းညှင်းရယ်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆိုပြီး ရှင်တို့လွှတ်တဲ့ ခရစ်ယာန် သီလရှင်တွေက သင်ပေးတာလေ” ဟု ဆိုကာ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ လာဖွန် တိန်၏ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လိုက်သည်။

“လာဖွန်တိန်ရဲ့ ကဗျာလေ။ လာဖွန်တိန်ရဲ့ လောကနီတိအဆုံးအမ တွေဟာ သိပ်အကျည်းတန်တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ လာဖွန်တိန်လား”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်၍မေးသည်။

“ရှင်တို့ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေ နီတိတွေဟာ ကျွန်မတို့လူမျိုးနဲ့ မသင့်တော်ဘူး။ ရှင်တို့ ပြင်သစ်လူမျိုးက ကြောင်သူတော်လူမျိုး။ အပေါ်ယံ တော့ ယဉ်ကျေးပါရဲ့။ အတွင်းကျတော့ ရိုင်းတယ်။ ရှင်တို့ ကိုလိုနီ ဖြစ်လာ တော့ ကျွန်မတို့ကျွန်းကို ရှင်တို့ပြင်သစ်တွေ ဘာတွေ ယူလာခဲ့သလဲ သိလား။ ခရစ်တော်နှင့် ဆစ်ဖလစ်ရောဂါကို ယူလာခဲ့တယ်လေ။ ဘုရားသခင်နဲ့ အရက် ပြင်းပြင်းတွေလည်း ပါလာသပေါ့။ ရှင်တို့လာပြီး မအုပ်စိုးခင်တုန်းက ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဆိုကြ ကကြ။ လိုအပ်တော့မှပဲ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ လောဘမရှိကြဘူး။ လူတွေ့ရင်ပြုံးပြတတ်ကြတယ်။ ပြုံးတာဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ ဘူး။ တဟီတီ လူမျိုးတစ်ယောက် ပြုံးရင် ဒါဟာ ပြုံးချင်လိုပြုံးတာ မဟုတ် တော့ဘူး။ ငိုမိမှာစိုးတို့ မငိုမိအောင် အားတင်းပြီး ပြုံးရတာ။ ကျွန်မတို့လူမျိုး ဟာ ကျိန်စာ သင့်နေတဲ့လူမျိုး။ ပျက်စီးကိန်းကြုံနေတဲ့ လူမျိုးဖြစ်ပြီ ဂေါ်ဂင်။ ကျွန်မတို့လူမျိုးကို ရှင်တို့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတယ်။ ရှင်တို့ ခင်ကြီးတွေ၊ ခရစ်ယာန် သီလရှင်တွေ၊ ရှင်တို့ရဲ့အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွေ၊ ရှင်တို့ရဲ့တွေ၊ စစ်သား တွေနဲ့ ကျွန်မတို့လူမျိုးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်”

တဟီတီ မင်းသမီးက ထရပ်သည်။ မြင့်သွယ်သော သူ့ကိုယ်လုံး သည် ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“နောင်မှာ ဒီထက်ဆိုးဦးမှာပဲ။ ခုဆိုရင် ပိုမာရေ နတ်ရွာစံတော့မယ်။ ပိုမာရေ ဆိုတာ ကျွန်မတို့ တဟီတီကျွန်းသားတွေထဲက နောက်ဆုံး ဘုရင် လေ။ သူနတ်ရွာစံရင် ကျွန်မတို့ တဟီတီကျွန်းသား လူမျိုးနဲ့ အကြွင်းအကျန် ဂုဏ်ဒြပ်ကလေးဟာ သူနဲ့အတူ မြေကြီးထဲ ရောက်ရတော့မယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ပုံတူမဆွဲရဘူးလား”

ဂေါ်ဂင်ကမေးသည်။

“ဆွဲချိန်မရတော့ပါဘူး။ သူက နတ်ရွာစံတော့မယ်”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၇၂

“နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီကို လာတာလဲ။ ပြင်သစ်ကို မုန်းတယ်ဆို”

“ပြင်သစ်ကိုတော့ မုန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လူတွေကို ချစ်တတ်ပါတယ်။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဖျားနေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာ။ ရှင့်မှာ ပြုစုယုယဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိဖို့လိုတယ် ဂေါင်”

“ခင်ဗျား ရှိနေပြီပဲ ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လာနေပေါ့”

ဂေါင်က ရဲတင်းသည်။ တဟီတီ မင်းသမီးက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မက ဘုရင်မိုး ဂေါင်။ ဘုရင့်သွေးတစ်ယောက်ဟာ ပြင်သစ်တစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

တဟီတီမင်းသမီးက နားရွက်နောက်တွင် ပန်းပန်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ သနားစရာ မင်းသမီးတစ်ပါး၏ ပုံပေါ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဂေါင်ကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။

*

မကြာမီ တဟီတီကျွန်းလူမျိုးစုတို့၏ ဘုရင် ပိုမာရေ နတ်ရွာစံသည်။ ပါပီတီမြို့လုံး အဝတ်နက်ဝတ်ထားသည့် တဟီတီလူမျိုးများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ လွမ်းစရာကောင်းသည်။ ဘီသိုဗင်၏ အလွမ်းဘွဲ့သီချင်းခံကြီးကို ဂေါင်အမှတ်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပိုမာရေ၏ ဈာပနသို့ ဂေါင်သွားသည်။ အလောင်းကိုကြည့်ရန် တိုင်းရင်းသားများနှင့် အတူရော၍ ဂေါင်တန်းစီသည်။ အလောင်းကို ပြင်သစ်ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ဝတ်စုံဝတ်၍ ပြင်ထားသည်။ စင်စစ်ရယ်စရာတော့ ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါင် မရယ်နိုင်။ ပိုမာရေသည် ဘုရင်ဆိုသော်လည်း နန်းကျခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ အာဏာမဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပြင်သစ်အစိုးရက ရိုက္ခာတော်ထောက်ပံ့ထားသည့် ပင်စင်စားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်နေသည်။ လူမျိုးတစ်မျိုးအနေဖြင့် မတိမ်ကောရုံသဘောကို ဆောင်သည့် ရုပ်ပြဘုရင်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဂေါင်သည် ရှုံ့တွနေသော ဘုရင်ဟောင်း၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း တဟီတီလူမျိုးတို့ အစားရှက်မိသည်။

ထိုနေ့ည ဗိုလ်မှူးကြီး လီပိတ်နှင့်တွေ့တော့ ဂေါင်က . . .

“တဟီတီတစ်ကျွန်းလုံးကို မြောင်းပုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လုပ်ရသလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်မယ်။ တဟီတီလူမျိုးတွေနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင် သိပ်မလုပ်ပါနဲ့။ ပန်းချီဆွဲစရာပစ္စည်းတွေလို့ပဲ သဘောထားပါ။ သူတို့နဲ့သွားရောရင် အာဏာပိုင်တွေကလည်း ငြို့ငြင်မယ်။ သူတို့လည်း အနေခက်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဘာမှအရာရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားလည်း ယဉ်ကျေးတဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသားပဲ။ တရားမျှတမှုဆိုတာကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်တယ်ဗျ။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးကို ဘုရားသခင်လက်ထဲ အပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။”

ဂေါ်ဂင်က ဖန်ခွက်ကို မီးပဒေသာပွင့်များဆီသို့ မြှောက်လိုက်ရင်း ခပ်နောက်နောက် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ ဒီနေ့ည ခင်ဗျား အိပ်လို့ ပျော်မှ ပျော်ပါ့မလား မသိဘူး။”

“ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပန်းချီဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်လို အိပ်ပျော်မှာပါ။”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ဂေါ်ဂင်ကို နောက်တစ်ခွက်ထည့်ပေးမည် ပြုသည်။ ဂေါ်ဂင်က လက်ကာ၍ . . .

“တော်ပြီ ဗိုလ်မှူး။ ဗိုလ်မှူးနဲ့ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် အငြင်းမပွားချင်ဘူး။”

(ဃ)

နောက်တစ်နေ့တွင် တဟီတီဘုရင် ပိုမာရေကို ပါပီတီမြို့ပြင်ဘက်က သန္တာဗိမာန်တွင် မြှုပ်နှံသည်။ ဈာပနသို့ ပါပီတီရုံ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များလည်း အဆောင်အယောင် အပြည့်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး မြင်းရထားကြီးတွေ စီးကာ ရယ်ကြမောကြ နောက်ကြ ပြောင်ကြဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး လာကြသည်။ ဈာပနတစ်ခုသို့ လာသည်နှင့်မတူ။ မြင်းပွဲတစ်ပွဲသို့ သွားသည်နှင့်တူနေသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများကတော့ ခြေလျင်သွားကြရသည်။ သူတို့ရထားလမ်းပေါ်မှ မသွားရ။ လမ်းဘေးမှ သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူတို့နှင့်အတူ ဈာပနသို့သွားသည်။ ဈာပနတွင် မိန့်ခွန်းပြောခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်း တို့ပြီးသည့်နောက် စစ်တီးဝိုင်းက တီးသည်။ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များက ဈာပနကိစ္စပြီးအောင် မနေ။ အလောင်းကို ဂူသွင်းတော့မည် ပြုသည်နှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထပြန်ကြကာ ခမ်းနားလှသည့် ဗိုကေဗီလာ

မြသန်းတင့် † ၁၇၄

ဟိုတည်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်ရန် ရထားများ ဖြင့် တက်သုတ်နှင့်ကြသည်။
ဈာပနအခမ်းအနားတွင် ဖုံတွေ တလုံးလုံးနှင့်ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

လမ်းဘေးတွင် တဟီတီကျွန်းသားများက ခြေလျင်ပြန်လာကြ
သည်။ မျက်နှာထားများက ခပ်မှုန်မှုန်၊ ဦးခေါင်းများက ညွတ်လျက်။

သို့ရာတွင် ဈာပနအခမ်းအနားနှင့် ဝေးလာသော သူတို့ခေါင်းများ
သည် မော့လာကာ မျက်နှာတွေက ပြုံးလာသည်။ အပျိုလူပျိုစုံတွဲများက
လက်ချင်းချိတ်ကာ တောစပ်တွင် ပျောက်သွားကြသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ဥရောပဝတ်စုံကြီးဖြင့် တိုင်းရင်းသားတွေကြားထဲ
တွင် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေသည်။

ဖာတူမြစ်ကိုရောက်တော့ အမျိုးသမီးတွေက ရေထဲသို့ဆင်း၍ ရေချိုး
ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က တံတားတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်ရင်း သူတို့ကိုကြည့်သည်။

ရေထဲက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က သူ့ကိုမော့၍ ပြုံးကြည့်သည်။
သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။ မိန်းမပျိုက ရဲတင်းပုံရသည်။ ပါးစပ်လှသည်။
ဆံပင်များကလည်း လှသည်။ တဟီတီကျွန်းသူ စစ်စစ်ဟုတ်ပုံမရ။ ပြင်သစ်
သွေးတစ်ဝက်။ သို့မဟုတ် တစ်စိတ်လောက် ပါလိမ့်မည်။

ရေထဲက ထက်လာတော့ မိန်းမပျိုက ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို ခူးကာ
ညှာတံကို နားနောက်တွင် ညှပ်လိုက်သည်။ ပန်းကိုနားနောက်တွင် ပန်းခြင်းမှာ
အဓိပ္ပါယ် တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အဓိပ္ပါယ်မှန်း
ဂေါ်ဂင် မသိ။ မိန်းမပျိုက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“မမွေးဘူးလားဟင်”

မိန်းမပျိုက တဟီတီစကားဖြင့် မေးသည်။ ဂေါ်ဂင် နားလည်ပုံမရ
တော့မှ ပြင်သစ်စကားဖြင့် မေးသည်။

“မွေးတယ်”

ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီးသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်က ကိုယ်နဲ့သင်းနေ
သည်။ ပန်းနဲ့ကလည်း မွေးနေသည်။

“ရှင်မှာ မိန်းမ မရှိဘူးနော်”

ဂေါ်ဂင် ခေါင်းရမ်းသည်။

“ကျွန်မတို့ တဟီတီကျွန်းမှာ မိန်းမ မရှိတဲ့လူဟာ ယောက်ျား
မဟုတ်ဘူးရှင်”

“မင်းနာမည်က”

“တီတီတဲ့။ ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်ကပြား။ ပြီးတော့”

တီတီက ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြီးတော့ ယောက်ျား မရှိသေးဘူး”

ဂေါ်ဂင်က တီတီလက်ကို ဆွဲ၍ လျှောက်လာသည်။ တဟီတီ ကျွန်းသားများက သူတို့အတွဲကို ပြုံး၍ကြည့်ကြသည်။

ပြင်သစ်ပြည်တုန်းက ဂေါ်ဂင် မျှော်မှန်းခဲ့သည့် မိန်းမမျိုးက တကယ်ကျွန်းသူ အရိုင်းကလေး။ သို့ရာတွင် တီတီက ကျွန်းသူ အရိုင်းကလေးမျိုးမဟုတ်။ အဖေက အင်္ဂလိပ်ဖြစ်သည်။ ပါပီတီမှာ မွေးပြီး ပါပီတီဆိပ်ကမ်းက ဘုံဆိုင်များတစ်ဝိုက်တွင် ကြီးပျင်းလာသူ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူသွေးပါသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် ဂုဏ်ယူသည်။ ဗိုကေဗီလာ ဟိုတည်က လူတွေအဖို့ တော့ တီတီသည် အပျက်မကလေးတစ်ဦးဟု မြင်ကြသည်။ သူ့ကိုထမင်းတစ်နပ်ကျွေးမည့်သူနှင့် တစ်ညအိပ်မည်။

လောလောဆယ်တော့ ဟန်ကျသည်။ တည်းခိုရိပ်သာ ပိုင်ရှင် မဒမ်ရှာဗွန်နီးယားက သူ့ကို သတိပေးသော်လည်း ဂေါ်ဂင် ဂရုမစိုက်။ သူ့သတိပေးချက်ကို ရယ်စရာလုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့ဥရောပအဝတ်အစားများကို မဝတ်တော့။ ပါရီယိုဟုခေါ်သော တဟီတီကျွန်းသားတို့၏ နံငယ်စကို စည်းသည်။ ပုဆိုးအနီစတစ်ထည်ကို ဂေါ်ဂင်ဝယ်လာတော့ တီတီက ခါးတွင် စည်းတတ်အောင်သင်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် တီတီက ကျွန်းသားအဝတ်အစား ဝတ်သည်ကို မကြိုက်ချင်။

“ဝတ်စုံရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပါရီယို ဝတ်ရတာလဲ”

“ချောင်ချောင်ချိချိရှိလို့”

ပါရီယိုကို ဝတ်၍ ဆံပင်ရှည်ရှည် အသားညိုညိုနှင့်ဆိုတော့ ဂေါ်ဂင်သည် တကယ့် တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ဗိုကေဗီလာဟိုတည်ကို နိုင်ငံခြားသားများက နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးလီပိတ်ပင် ဂေါ်ဂင် တီတီနှင့် တွဲနေသည်ကို မြင်တော့ ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် ပါရီယို ဝတ်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်ကား လွန်လွန်းသည်ဟု ဝေဖန်သည်။

“တိုင်းရင်းသားတွေလို နေချင်ရင် ပါပီတီမှာ မနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တောထဲက ရွာကလေးမှာ သွားပြီးနေတာ ကောင်းမယ်”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ ခုကျွန်တော် တဟီတီ စကားသင်နေတယ်”

“ကျွန်းကို ပတ်ပြီးကြည့်ဦးပေါ့။ ခင်ဗျားသွားချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မြင်းရထားကို ယူသွား”

မြသန်းတင့် ✦ ၁၇၆

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ဖာသာ မောင်းသွားရမလား”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ပန်းတွန့်သည်။ ရထားမောင်းမည့် ကျွန်းသားတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိပါလျက် မျက်နှာဖြူတစ်ဦးက အစစအရာရာ ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ်လုပ်မည်ဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးလီပိတ် အံ့သြရသည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့”

(c)

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်၏ ရထားဖြင့် ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းကိုပတ်၍ လျှောက်ကြည့်သည်။ လမ်းက သန္တာကျောက်များကို ကြိတ်၍ခင်းထားသည်။ ကုန်းတက်ကုန်းဆင်းကလေးများဖြင့် သာယာသည်။ တီတီက ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်၍ ဘေးက ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဝါးမျှင်မျှင်ကလေးများဖြင့် ယက်ထားသည့် ခမောက်တွင် ဖဲကြိုးရောင် လွင်လွင်ကလေးများ တပ်ထားသည်။ အဝတ်အစားကလည်း ပန်းရိုက်အင်္ကျီဖြစ်သည်။ ခရမ်းရောင်ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို ခေါင်းတွင်ထိုးကာ ကျော့ကျော့ကလေး လိုက်လာသည်။ လူချမ်းသာ မျက်နှာဖြူ၏ မယားဖြစ်ရသည်ကို ကျေနပ်နေပုံရသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“မင်းကလှတယ်။ ပါရီမှာဆိုရင် မင်းကို ပုံတူဆွဲချင်လို့ ပန်းချီဆရာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ”

တကယ်တော့ ဂေါ်ဂင် တီတီကို ငြီးငွေ့နေပြီ။ တီတီလို မိန်းမသည် အိပ်ဖို့လောက်သာ အသုံးဝင်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင် အောက်တန်းကျသည်။

ပါပီတီမြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့် ဂေါ်ဂင်ကမြင်းကို ကြိမ်ရိုက်၍ ခပ်သုတ်သုတ် မောင်းသည်။ နေရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ဗိုကေဗီလာ ဟိုတည်မှ ယခုလို မြို့ပြင်ထွက်လာရတော့ လန်းဆန်းနေသည်။ လမ်းကလှသည်။ လက်ယာဘက်တွင် ပင်လယ်ပြာပြာနှင့် သန္တာကျောက်တန်းများ၊ လက်ဝဲဘက်တွင် ခရမ်းရောင်တောင်တန်းကြီးများ၊ တောင်ခြေတွင် ပန်းပွင့်ရောင်စုံတွင် ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ပတ်ထားသည့် တောအုပ်များ။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ကြသည်။ အိမ်ကလေးတွေက ငှက်လှောင်ကလေးတွေနှင့်တူသည်။ အမိုးက အုန်းလက်များ မိုးထားပြီး တံခါးရွက်များက နာနတ်လျော်မျှင်များဖြင့် အရောင်တောက်နေကြသည်။ ရွာနောက်ဘက်တွင် တောင်တန်း၊ ရွာရှေ့က ပင်လယ်၊ ဂေါ်ဂင်က မြင်းဇက်ကိုဆွဲ၍ ရထားကိုရပ်သည်။

“ဒီရွာနာမည်က မာတိုင်ယိတဲ့။ ရွာသိမ်ကလေးပါ။ ဘာမှ မရှိပါဘူး” ဟု တီတီက ပြောသည်။

ဂေါင်က သူ့လျှောက်ကြည့်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို တီတီအား ပြောမပြ။ တီတီကမူ အပျင်းပြေ မြင်းရထား လျှောက်မောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ ဂေါင်က ရွာကလေးကို သဘောကျသွားသည်။ ပင်လယ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုးရိုးယားကျွန်းကလေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အနက်ရောင် ကျောက်မီးတောင်သည် ခံတပ်တစ်ခုလို ပင်လယ်ထဲမှ မိုးမောက်ထွက်နေသည်။

တဲထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် သစ်သီးတောင်းတစ်တောင်းကို ရွက်ထားသည်။ ဟန်ချက်ညီညီနှင့် လျှောက်လာသည်။ မိန်းမလေးက သူတို့ကို တဟီတီစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ဂေါင်ကလည်း တဟီတီစကားဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မလို ပြင်သစ်စကားလည်း မတတ်ဘူးနော်” ဟု တီတီက တိုးတိုးပြောသည်။

ဂေါင်က တီတီကိုကြည့်သည်။ ထို့နောက် တဟီတီကျွန်းသူကလေးကို ကြည့်သည်။ တဟီတီကျွန်းသူစစ်နှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ တီတီသည် ကမ်းနားက အပေါ်စားအပျက်မ။ ပျက်စီးလေလွင့်နေသည့် အပျက်မ။ ရွာသားများက သူတို့ အဆင်အပြင်နှင့် ပါပီတီမြို့သားများ၏ အဆင်အပြင် ကွာခြားပုံကို အလန့်တကြား ကြည့်နေကြသည်။ ကျေးလက်က ကျွန်းသူကျွန်းသားများသည်လည်း တဟီတီလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့က သူတို့၏ဇာတိမာန်ကို အကျိုးမခံကြသေး။ ကျေးလက်သူများထဲတွင် နေရလျှင် သူ့ဝိညာဉ်သည် ပို၍ သန့်စင်လာလိမ့်မည်ဟု ဂေါင်ထင်သည်။

“ခဏနေဦးဟေ့။ လှည်းပေါ်က ခြင်းထဲမှာ စားစရာပါတယ်။ ဆာရင်စားနှင့်။ ပြီးတော့ ငါပြန်လာမယ်”

ဂေါင်က ရထားပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းများကို လှန်ပစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရွာထဲသို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ သူက ပြင်သစ်လိုပြောတော့ ခေါင်းခါကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ပြင်သစ်လို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဒီရွာမှာနေချင်လို့။ ငှားစရာ တဲတစ်လုံးလောက် မရှိဘူးလား”

“လာနေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တဲကတော့ ရှားသကွယ့်။ တို့များရွာက တီတွာနီက ခုအိမ်တစ်လုံး ဆောက်နေတယ်။ သူ့အိမ်ဆောက်ပြီးရင်တော့

မြသန်းတင့် ✦ ၁၇၈

အိမ်အဟောင်းအားသွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာဖြူတွေနေလိုတော့ မကောင်း ပါဘူးကွယ်။ တို့လူမျိုးထုံးစံအတိုင်း ဆောက်ထားတဲ့အိမ်တော့”

“အမိုးရှိရင် တော်ပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဘကြီးတို့လို နေမှာ ပေါ့”

အဖိုးကြီးက ဂေါင်ကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ မျက်နှာ ဖြူဆိုသည်မှာ စက္ကူကပ် နံရံနှင့်သစ်သားအိမ်ကြီးထဲတွင် နေသူဟု အဖိုးကြီး နားလည်ထားသည်။ အဖိုးကြီးက သူ့ကို အူကြောင်ကြောင် ပြင်သစ်တစ်ဦးဟု ထင်သွားပုံရသည်။

“ဒါဖြင့် တီတွာနီဆီ လိုက်ခဲ့လေ”

အဖိုးကြီးက ဂေါင်ကို တဟိတီ လူငယ်တစ်ဦးထံ ခေါ်သွားသည်။ လူငယ်က ဆောက်လက်စအိမ် ခတ်လတ်လတ်တစ်လုံး ရှေ့တွင် အလုပ်များနေ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မာအိုရီစကားဖြင့် ပြောနေကြစဉ် ဂေါင်က ကြောင် တက်တက်ဖြင့် ရပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စကားပြောပြီးတော့ တီတွာနီက လက်ထဲက ကိရိယာများကို ချကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မင်းနဲ့ မင်းမိန်းမ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့” အဖိုးကြီးက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ။ သူက ပါပီတီမှာ နေရစ်ခဲ့မှာပါ။ မိန်းမလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဖော်ပါ”

အဖိုးကြီးက နောက်ထပ်မမေးတော့။ သူ့စိတ်တွင် အသက်အရွယ် ရောက်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမ မရှိဘဲနေသည်ကို သိပ်ယုံကြည်ပုံ မပေါ်။

တီတွာနီ၏အိမ်က ဂေါင်လိုချင်သည့် အိမ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပြင်သစ် ပြည်တွင် ရှိစဉ်က သူ့စိတ်ကူးခဲ့သည့် အပူပိုင်းနဲ့ စတူဒီယိုမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုပုံစံ မျိုးကို စာရွက်ပေါ်တွင်ပင် ရေးခြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တိုင်များက ဘူရာအိုသစ်၊ နံရံများ က ဝါးပိုးဝါးများကို ယက်ထားသည်။ ခပ်ချွန်းချွန်းအမိုးက အုန်းလက်များကို မိုးထားသည်။ အိမ်အနီးတွင် တဲငယ်တစ်လုံးလည်းပါသေးသည်။

“ထမင်းစားခန်း” ဟု တီတွာနီက ပြောသည်။ အဖိုးကြီးက ဘာသာ ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် တဲငယ်နောက်ဖေးက ကျောက်တုံးစီ တဲကလေးတစ် လုံးကိုလည်းပြသည်။ ကျောက်တုံးက ကြပ်ခိုးတွေစွဲနေပြီ။

“ထမင်းချက်တဲ့နေရာ”

တဲက ပြာလဲ့နေသည့် ရေအိုင်ကလေးတစ်အိုင်ကို မျက်နှာမူထား သည်။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ပင်လယ်ပြာကြီးနှင့်တကွ ရေထဲမှ ထိုးထွက်နေသည့်

ပိုရီးယားမီးတောင်ကို မြင်ရသည်။ တဲနောက်တွင် တောင်စွယ်ကလေးရှိသည်။ တောင်စွယ်ကလေးအတိုင်း တက်လျှင် တောင်မကြီးသို့ ရောက်သွားသည်။ မြေကြီးက ခရမ်းရောင်ထနေသည်။ ခရမ်းရောင် မြေကြီးပေါ်တွင် ရွှေဝါရောင် အရွက်ကလေးတွေ ထွက်နေသည့် မြေဝပ်နွယ်ပင်များပေါက်နေကြသည်။

“ငှားမယ်လေ။ ခု ကျွန်တော်စရံပေးခဲ့မယ်။ ပါပီတီကို ပြန်ပြီး ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ သွားယူဦးမယ်”

ဂေါ်ဂင်က ငွေထုတ်ပေးပြီး သုံးယောက်သား မြင်းရထားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းများက နေရောင်ထဲတွင်ငိုက်နေကြသည်။ မှတ်တွေ ယင်တွေက ဝဲနေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရွာသူရွာသားများကို နှုတ်ဆက်ကာ ရထားပေါ်တက်၍ တီတီ ဘေးတွင်ထိုင်သည်။

တီတီက မျက်နှာမှုန်ထားသည်။ သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် စိတ်ဆိုးနေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် အတန်ကြာ သွားမိတော့ တီတီက မအောင့်အီးနိုင်တော့။

“ရွာထဲသွား ဘာလုပ်တာလဲ။ အကြာကြီးပဲ”

ဂေါ်ဂင်က မြင်းလှည်းမောင်းနေရာမှ တီတီကို မကြည့်ဘဲ။

“အိမ်တစ်လုံးသွားငှားတာ”

တီတီက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း . . .

“ရွာထဲမှာ အိမ်မရှိဘဲ။ တဲကလေးတွေပဲ ရှိတာ။ မမြင်ဘူးလား”

“အေး အဲဒီတဲကလေးတစ်လုံးကို ငှားတာပေါ့။ ငါ အဲဒီရွာမှာ နေတော့မလို့”

“ဘာ ပါပီတီမှာ မနေချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ မနေချင်ဘူး။ ပါပီတီက ပြင်သစ်တွေပေါလွန်းတယ်။ မျက်စေ့ နောက်တယ်” ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းရင်းပြောသည်။

“ရှင့်လို ပြင်သစ်မျိုး တွေးဖူးပေါင်”

တီတီက ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားလာသည်။

“ကျွန်မတော့ ပါပီတီမှာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ပျော်စရာတွေရှိတယ်။ အရက်ကောင်းကောင်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က ကျွန်မအဖော်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က တီတီကိုကြည့်သည်။

တဟီတီကျွန်းသူအစစ်များကို မြင် ပြီးသည့်အခါတွင် တီတီကို သူ့စိတ်ပျက်နေပြီ။ တီတီကအောက်တန်းကျသည်။ ညစ်ညမ်းသည်။ တီတီတွင် ပကတိအပြစ်ကင်းသော အရိုင်းဘဝမရှိ တော့၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်

မြသန်းတင့် ✦ ၁၈၀

အရိုင်းဘဝသာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် တီတီကို ပစ်ပစ်ခါခါ သူ မပြောရက်။

“ငါအရင်တစ်ယောက်တည်း သွားနေဦးမယ်လေ။ ဟိုမှာ အစီအစဉ် နေသားတကျရှိတော့မှ မင်းကိုခေါ်မယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ တစ်လ နှစ်လပေါ့”

“ဒီတစ်လ နှစ်လအတွင်း ကျွန်မက ဘယ်မှာနေရမှာလဲ”
ဂေါ်ဂင်က ပခုံးကို တွန့်သည်။

“ငါနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းကကော ဘယ်မှာနေသလဲ”

တီတီက သူနှင့် ခပ်ခွာခွာရွှေ့ထိုင်သည်။ ပါပီတီသို့ရောက်သည် အထိ စိတ်ကောက်လာသည်။ မြို့ထဲရောက်တော့မှ ဂေါ်ဂင်အနားသို့ တိုးလာ ကာ ခပ်ကြွားကြွား မျက်နှာပေးဖြင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ် ထိုင်လိုက်လာသည်။ ပါပီတီ မြို့သူမြို့သားတွေ ရှေ့တွင် ကြွားချင်ဟန်တူသည်။

ပါပီတီမြို့ထဲတွင် သဘောသားတွေ ကျက်စားသည့် ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ရုံရှိသည်။ ပျော်ပွဲစားရုံ ရှေ့ရောက်တော့ တီတီက . . .

“ကျွန်မ ဒီမှာဆင်းမယ်”

ဂေါ်ဂင်က မြင်းကို ဇက်သပ်သည်။ ပျော်ပွဲစားရုံထဲမှ ခပ်မြူးမြူး တေးသံထွက်လာသည်။ ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့ သစ်ပင်ရိပ်တွင် သဘောသားနှစ် ယောက် အရက်သောက်နေကြသည်။ တီတီက ဂေါ်ဂင်ခါးတွင် စည်းထား သည့် ပုဆိုးကိုကြည့်ကာ . . .

“အဖော်သစ်ကလေး ဘာကလေး ရှာရဦးမယ်။ အဖော်သစ်က ဘောင်းဘီနဲ့မှ ဟန်ကျမှာ။ ရှင့်လို အူကြောင်ကြောင်မျိုးတော့ မဖြစ်ရေးချမဖြစ်”

ဂေါ်ဂင်က ဇက်ကို တုံ့ဆွဲသဖြင့် မြင်းလှည်းက တန့်သွားသည်။ တီတီက ခုန်ဆင်းကာ တွန့်ကျေနေသည့် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်သည်။ ထို့နောက် လမ်းလည်ခေါင်တွင် ရပ်ကာညစ်ညမ်းသည့် အမူအရာ လုပ်ပြသည်။ သည်အမူအရာကို ကမ်းနားက တတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြွ ကြွ ရှင့်ဖာသာ ကြွချင်ရာကြွ။ ကျွန်မကို အလကားကောင်မလို့ ထင်ရင် နောက်ကျတော့ အကြောင်းသိလာမှာပေါ့”

တီတီက ဆဲရေးတိုင်းထွာကာ ပျော်ပွဲစားရုံထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အရက်သောက်နေသည့် သဘောသားနှစ်ယောက်က အရက်ကိုမော့ကာ တီတီကို လှမ်းအော်သည်။

“ရမလား။ ရမလား”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်ရင်း မြင်းလှည်းကို တည်းခိုရိပ်သာသို့ မောင်းလာခဲ့ သည်။ တီတီကို ခွာချလိုက်ရသဖြင့် သူ ဝမ်းသာသည်။

တည်းခိုရိပ်သာ ရောက်တော့ ဂေါင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ ဥရောပ ဝတ်စုံလဲပြီး ဗိုကေဗီလာ ဟိုတည်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူး လီပိတ်ကို သူထိုင်နေကျ စားပွဲတွင် တွေ့ရသည်။ ပုလင်းတစ်ဝက်လောက် ကုန်နေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲဗျ။ ပုဆိုးဝတ်မလာတော့ဘူးလား။ အပျော်ရုပ်ဖျက် တမ်း ကစားတာ ပြီးသွားပလား”

ဂေါင်က တွန့်ကျေနေသည့် သူ့ဘောင်းဘီကို ကြည့်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ်။ အပျော်ရုပ်ဖျက်တမ်း ကစားတာပဲ။ မနက်ဖြန်ကျရင် တော့ ကစားလို့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ပါပီတီမှာ မနေတော့ဘူး။ ဒီနေ့ သင်္ဘောသား များ ဆိပ်ကမ်းက ထွက်မယ့် နောက်ဆုံးနေ့မှာ မူးသလို မီးကုန်ယမ်းကုန် မူး လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်”

ဂေါင်က ဗိုလ်မှူးလီပိတ်ဘေးတွင် ထိုင်ကာ အရက်ကို မူးအောင် သောက်သည်။ အကြောင်းရှာ၍မရ။ ရှစ်ခွက်လောက်ကုန်တော့မှ ဘာကြောင့် သူ့အရက်သောက်သည်ကို သူ့ဖာသာသူ ရေးရေးသဘောပေါက်လာသည်။ သူ့မျက်စေ့ထဲတွင် ရုပ်သွင်တစ်ခုပေါ်နေသည်။ ထိုရုပ်သွင်က သူ့ကို ပင်လယ် ထဲမှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အမှောင်ထုထဲက စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုရုပ်သွင်မှာ မက်တီ၏ ရုပ်သွင်ဖြစ်သည်။ မက်တီရုပ်ပုံကို သူ့မျက်စေ့ထဲက ဖျောက်ပစ်ချင် သည်။ ထို့ကြောင့် မူးအောင်သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သန်းခေါင်ရောက်တော့ ဂေါင် တော်တော်မူးနေပြီ။ မဟန်နိုင်တော့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲသွားသည်။ သတိလည်း မရတော့။ ဗိုလ်မှူးလီပိတ်နှင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့ကို တည်းခိုရိပ်သာသို့ လိုက်ပို့ရသည်။ ဂေါင်ကို အိပ်ရာပေါ် သိပ်ပေးပြီးသည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ခေါင်းရမ်း၍ပြုံးသည်။

“စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းပဲ။ တော်တော်လည်း စိတ်ညစ်နေပုံရတယ်။ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ချစ်စရာလေးတွေ လေးစားစရာ လေးတွေတော့ ရှိပါတယ်”

“သူက ပန်းချီဆရာ ပေါက်စလား”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်၏ အဖော်က မေးသည်။ ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ပန်းကို တွန့်ကာ . . .

“ပေါက်စ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ ပန်းချီဆရာ အကြီးစား။ ပါရီမှာရှိတဲ့ ဝေဖန်ရေးသမားတွေ အားလုံးက ဒီလူဟာ ကမ္ဘာမှာ သက်ရှိထင်ရှား ပန်းချီ ကျော်ကြီးတွေထဲက တစ်ဦးလို့ အသိအမှတ် ပြုထားရတဲ့လူ”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်၏ မိတ်ဆွေ စစ်ဗိုလ်ကလေးက ကုတင်ပေါ်တွင် ပုံ
ပျက်ပန်းပျက် လူးလိုမ့်နေသည့် ဂေါ်ဂင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“ပါရမီရှင်ဆိုတာ ဒီလိုလူမျိုးဆိုရင် ပါရမီရှင် မဖြစ်တာဘဲ ကောင်းပါ
တယ်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးလီပိတ်က ရယ်သည်။

“ဒါကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူပေးကိုးဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်သွားတော့ အမှောင်ထဲတွင် ဂေါ်ဂင်တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ တအင်အင်ညည်းရင်း လူးလိုမ့်နေသည်။ ကု
တင်ပေါ်မှ ဗုန်းခနဲ လိမ့်ကျသွားသည့်တိုင် ဂေါ်ဂင် မနိုး။ သတိမရ။

*

အနုပညာရေးတာ ဝိညာဉ်တစ်ခုက အခြားဝိညာဉ်တစ်ခုကို
အားပြုတာမျိုးပဲ။ စကားပြောတဲ့ လူရဲ့ဝိညာဉ်က ကြီးမြတ်တာ
အဲဒီအနုပညာဟာလည်း အဖိုးတန်တယ်။

ဝပ်ဇကင်

Landscape
1897, Oil

(က)

ဂေါင်က ပါပီတီထံမှ စားရေးရိက္ခာများ ယူလာခဲ့သည်။ သူယူလာခဲ့သည်များမှာ မေတီယာရွာကလေးသို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ကုန်သွားသည်။ သူ့သားရေအိတ်ထဲတွင် ငွေစက္ကူတွေရှိသော်လည်း ရွာတွင် သူ့ငွေစက္ကူများသည် ဘာမျှအသုံးမဝင်။ သုံးစရာမရှိ။ မေတီယာရွာသူ ရွာသားများသည် သဘာဝကပေးသည့် ပစ္စည်းများအပေါ်မှ အမှီပြုနေကြသည်။ သို့ရာတွင် သဘာဝကပေးသော ပစ္စည်းကိုစားလိုလျှင် အုန်းပင်တက်တတ်ရမည်။ ပင် လယ်ထဲတွင် ရေငုပ်တတ်ရမည်။ ရေအိုင်ကြမ်းပြင်တွင် ခရုငုပ်တတ်ရမည်။ ပိုက်ကွန်ပစ်တတ်ရမည်။ မီးဖိုအဖြစ်သုံးသည့် ကျောက်တုံးများကို အပူရှိန်ရအောင် လုပ်တတ်ရမည်။ ဂေါင်က ဘာမျှမလုပ်တတ်။ ပါရီမြို့မှန်မာရပ်ကွက်တွင် တဟီတီကျွန်းသားတစ်ယောက်ကို သွားချထားလျှင် ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်နေသလို ဂေါင်သည်လည်း မေတီယာရွာတွင် ယောင်တီးယောင်တဖြစ်နေသည်။

ဂေါင်သည် တစ်နေ့လုံး အစားမစား။ ဆာဆာရှိတိုင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာသည်။ ညနေစောင်းတော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ အစားဖို့ ပြင်ကြသည်။ ဟင်းနဲ့ကလေး မွေးနေသည်။ ဂေါင်က နေဝင်ချိန်ရှုခင်းကို ငေးကြည့်ဟန်မျိုးဖြင့် တဲဝတွင် ထိုင်သည်။

သည်တုန်းက တဟီတီလူငယ်တစ်ဦး ရောက်လာကာ သူတို့နှင့်အတူ ထမင်းလာစားတို့ ခြေဟန်လက်ဟန်ပြ၍ ခေါ်သည်။ ဂေါင်က ခေါင်းရမ်းပြီး တဲထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လာ၍ခေါ်သည့်အတွက် ရှက်ရမည်လော။

ငြင်းလိုက်သည့်အတွက် အားနာရမည်လော ဟုလည်း သူမတွေးတတ်။ လူငယ်က တဲရှေ့တွင် ပြုံး၍ ရပ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဒရယ်တစ်ကောင်လို ကမ်းစပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

“ငါတော်တော် မိုက်တာပဲ။ အငတ်ခံနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ လိုက်စားလိုက်ရရင် အကောင်းသား”

ဟု ဂေါ်ဂင်က တွေးမိသည်။

ခဏကြာတော့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် စားစရာတွေ ယူလာကာ သူ့တံဝသို့ လာချထားသည်။ ဟင်းရွက်ပြုတ်နှင့် သစ်သီးအချို့ပါသည်။ ဖက်စိမ်းဖြင့် ထုပ်ထားသည်။ ကလေးမလေး ထွက်သွားတော့ ဂေါ်ဂင်က အထုပ်ကိုဖြေ၍ စားသည်။ ပေါင်မုန့်သီးပြုတ်က အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ အနံ့မွှေး၍ အရသာလည်း ရှိသည်။ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို စားနေတုန်း စောစောကလူရွယ် နောက်တစ်ခေါက် ပေါ်လာပြန်သည်။ လူရွယ်က မျက်နှာပြုံးပြုံး။ ပခုံးများကလှပ တောင့်တင်းသည်။ ခြေထောက်များကလည်း တောင့်တင်းလှပသည်။

“ဝ ရဲ့လား” ဟု ဂေါ်ဂင်ကို သူတို့စကားဖြင့် မေးသည်။ သည်လောက်ကိုတော့ ဂေါ်ဂင် နားလည်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြုံး၍ . . .

“ဝ ပါတယ်”

လူရွယ်က သူ့ကိုယ့်သူ လက်ညှိုးထိုပြကာ . . .

“ကျွန်တော် ဂျိုတီဖါ”

သည်တော့ ဂေါ်ဂင်ကလည်း သူ့ရင်ပတ်ကို သူထိုးပြကာ . . .

“ငါ ဂေါ်ဂင်”

လူရွယ်က ဂေါ်ဂင်နာမည်ကို မပီတပီ ရွတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်ဟု မထွက် “ကိုကီ ကိုကီ”ဟု ရွတ်နေသည်။

ခဏကြာတော့ လူရွယ်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ဖြောင့်စင်းသည့် ဂျိုတီဖါ၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် ပြုံးကာ စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဂျိုတီဖါထံတွင် ငါးဖမ်းသင်ရမည်။ ယခု လောလောဆယ် တစ်နပ်တော့ ကိစ္စပြီးပြီ။

အပူပိုင်းရုံ၏ ညက မြူဆွယ်ဟန်ပေါက်နေသည်။

(ခ)

သည်နည်းဖြင့် ရွာသားများနှင့် မျက်နှာဖြူလူထူးလူဆန်း ဂေါ်ဂင်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ သူနှင့် ရင်းနှီးလာကြ

မြသန်းတင့် ✦ ၁၈၆

ပြီ။ ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းသားစကားကိုလည်း ပြောတတ်လာသည်။ ဂျီတီဖါက သူ့ကို အုန်းပင်တက်သင်ပေးသည်။ ငါးဖမ်းသင်ပေးသည်။ သူ့ခြေထောက်များ သည် အသားမာတက်လာခဲ့သည်။ အသားက တဖြည်းဖြည်း ညိုလာသည်။ ဂေါ်ဂင်ပျော်နေပြီ။

လကုန်ကာနီးတော့ ပန်းချီစ ရေးသည်။ အစပထမဖြစ်၍ အပူပိုင်းရုံ ၏ အသွေးအရောင်ဆန်းများနှင့် အကျွမ်းမဝင်သေး။ ပုံကြမ်းများလောင်းကာ ရေးဆေးတင်ကြည့်သည်။ ညချမ်းရောက်လျှင် ရွာသူရွာသားများ ပိုင်းဖွဲ့၍ကခုန် တီးမှုန်လေ့ရှိရာသို့ ဂေါ်ဂင်သွားတတ်သည်။ သူတို့စရိုက်ကို လေ့လာသည်။ ပိုလီနီရှန်းတို့၏ မျက်နှာပေါက်ကိုလေ့လာသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း သူနည်းနှင့်သူ ပျော်စရာရှိသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာ တွင် ညကျတော့ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသည်။ တစ်ရွာလုံး အိပ်ကုန်ကျသည့် တိုင် သူ မအိပ်နိုင်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း သူ့မိန်းမ မက်တီကို အမှတ်ရ သည်။ သည်အခါတွင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုသည် တိမ်သလ္လာဖုံးသလို ဖြစ်ရ သည်။ သူ့အဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုနေပြီ။ သို့ရာတွင် တဟီတီကျွန်းသူများ ထံ မည်သို့ချဉ်းကပ်ရမည်ကို သူမသိ။ သူတို့က တီတီလို မဟုတ်။ တကယ့် အရိုင်းသက်သက်တွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့လိုချင်လျှင် ပိုးပန်းစရာမလို။ ချစ်တင်း စကားဆိုဖို့မလို။

တစ်နေ့တော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရပ်ရင်း မိန်းမပျိုတစ်သိုက် ရေကျတွင်တင်ကျန်ခဲ့သည့် ကျောက်ခွက်ရေအိုင်ထဲက ငါးများဖမ်းနေသည်ကို ဂေါ်ဂင် ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့အပေါ်ပိုင်းတွင် ဘာမျှမရှိ။ နေရောင်ကြောင့် စိုရွဲနေသော သူတို့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြေးနီရောင် တောက်နေသည်။ ဂျီတီဖါက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး . . .

“ဟိုကောင်းမလေးကို သွားဆွဲပါလား။ ဆွဲရင်ရမှာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က မာနကြီးဟန်တူသည့် မိန်းမပျို၏ခေါင်းကို လှမ်းကြည့် သည်။ မိန်းမပျိုကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ရဲတင်း သည်။ စိမ်းခေါ်သည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိရဲထိကြည့်လေ ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင် သူ့အကြည့်ကို ကြောက်လာသည်။ မျက်လွှာချ ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ သူတဲသို့ မိန်းမပျိုပေါက်လာသည်။ သူ့ခါးတွင် ပါရီယိုတစ်ထည်စည်းထားသည်။ သစ်တော်သီးလို နီညိုလုံးဝင်း နေသည့် အပျိုတစ်ယောက်၏ ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က နုတ်ဆက်တော့ သူကပြန်နုတ်ဆက်ပြီး တဲထဲကို ရဲရဲ တင်းတင်း ကြည့်နေသည်။ နံရံပေါ်တွင် မာနေ၏ “အိုလံပီယာ” ဆိုသည့်

ပန်းချီကားကို သူ ကူးဆွဲထားသည့် ကားတစ်ကားရှိသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ခပ်ဝါးဝါးသဏ္ဍာန်၊ ထိုင်ခုံပေါ်တွင်လဲလျောင်း လျက်။ မိန်းမပျိုက အရုပ်ကားကို ကြည့်ပြီး ကောက်ကြောင်းများကို သူ့လက် ဖြင့် လိုက်ပွတ်ကြည့်သည်။

“ဒါ ရှင့်မိန်းမလား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

မိန်းမပျိုက ဂေါ်ဂင်၏ပန်းချီကားကို မကြိုက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ခြေတစ်ဖက်ဖျော့ထောက်ထားသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်သည် အခြားတစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပိကျနေသည်။ အပြင်ဘက်က ဖြာကျလာနေသော အလင်းရောင် တန်းတွင် သူ့ကျောပြင်ဖွေးဖွေးသည် လှပစွာ ပေါ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပုံဆွဲစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကာ ပုံကြမ်းကောက်ဆွဲသည်။

“ဟင့်အင်း နေဦး နေဦး”

မိန်းမပျိုက အော်၍ တဲပြင်သို့ထွက်ပြေးသည်။ ခဏကြာတော့ ပါရီယို အဝတ်ကို ခါးတွင် စည်းထားပြီး နားနောက်တွင် ပန်းပွင့်ညှပ်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ခါးတွင် ရင်ထိုးအပေါစားတစ်ခု တွယ်ထားပြီး ပုံတူဆွဲခံသည်။

ဂေါ်ဂင်က မိန်းမပျိုကို ကြည့်ရင်း ဆေးဗူးထဲသို့ ဆေးရောင်စုံတွေကို ညှစ်ထုတ်သည်။ ထိုပုံသည် တဟိတိကျွန်းသူ၏ ပုံတူကို ပထမဆုံး ရေးဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့စုတ်တန်ကို စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ပုံကို ခပ်သော့သော့ ဆွဲသည်။ သူ့စုတ်ချက်ကို စိတ်ချသော်လည်း ပုံဆွဲခံသူ၏ မျက်နှာအမူအရာကို မိမိမိမိမည်လောဟု စိုးရိမ်နေသည်။ သူ့ဆွဲနေသည့် မိန်းမပျိုက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်သည့် မိန်းမမျိုးထက် သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် အာသာကို သာ လိုက်လျောမည့် မိန်းမစားမျိုး။

ပုံတူရေးပြီးတော့ မိန်းမပျိုက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီဆွဲ ဒေါက်ခုန်ရှေ့တွင် ရပ်ရင်း မှင်သက်မိသူလို ငြိမ်နေသည်။ ပန်းချီရွက်ဖျင်ပေါ်တွင်တော့ မိန်းမပျိုကို သူနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် မိန်းမပျိုကိုမူ သူ မတို့ရဲ။ မထိရဲ။

မိန်းမပျိုက ခေါင်းကိုးကွဲကာ ပန်းပွင့်ကို ဖြုတ်ပြီး သူ့ခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ရုပ်ပုံကိုပင် သူပြန်မကြည့်တော့။ ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီကားအနီးတွင် အကြာကြီးငိုင်းနေသည်။ သူ့ဖာ သာသူ သဘောကျကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ မွန်မာ့တွင် ဖိုးစွဲ ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဂေါ်ဂင်သည် အရိုင်းမလေးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ကြောက် ဒူးတုန်နေခဲ့ပါပကော။

(ဂ)

တစ်နေ့တွင် အုန်းသားတုံးတစ်တုံးကိုယူ၍ ဂေါင် ပန်းပုထုနေသည်။ ပန်းပုထုရာမှ ဂျိုတီဖာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျိုတီဖာက ဂေါင် ပန်းပုထုပုံကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ပန်းပုမှာ နတ်ဘုရားနှစ်ပါး တန်ခိုးပြိုင်ကြသည့် ပုံဖြစ်သည်။

ဂေါင်နှင့် ဂျိုတီဖာတို့နှစ်ဦးသည် ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။ ဂေါင်က ဂျိုတီဖာကို သူ့သားတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ ဂျိုတီဖာသည် ဂေါင် ပန်းချီရေးလျှင် ပန်းပုထုလျှင် အနားသို့လာကာ ထိုင်ကြည့်တတ်သည်။ ပန်းချီရေးသည်ကို ထိုင်ကြည့်ရင်း ဂျိုတီဖာက ဂေါင်ကို တဟီတီကျွန်း စကားသင်ပေးသည်။ ဂေါင်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။ ကျောက်ပြင်ပူပူပေါ်တွင် ပေါင်မုန့်သီး ဖုတ်ပေးသည်။ တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ ဂေါင်အတွက် ရှောက်ချိုသီးများ၊ သရက်သီးများ၊ ငှက်ပျောခိုင်များ ယူလာတတ်သည်။ ဂေါင်ကလည်း ဂျိုတီဖာ၏အကူအညီကို လက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် ဂျိုတီဖာကသာ ပေးရပြီး သူက ပန်းချီရေးသည်ကို ထိုင်ကြည့်ခွင့်မှအပ အခြား ဘာမျှ ပြန်မပေးရသဖြင့် ဂေါင် စိတ်မကောင်း။

“မင်း ပန်းပု ထုကြည့်ပါလား”

ဂေါင်က လက်ရိုက်နှင့် ဆောက်ကို ဂျိုတီဖာသို့ လှမ်းပေးသည်။ ဂျိုတီဖာက ကိရိယာများကို ယူကာ လက်ရိုက်ကို လက်တွင်ဆွဲကြည့်သည်။ ဆောက်သွားကို လက်ဖျားကလေးများဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သစ်သားပေါ်သို့ ဆောက်တင်၍ လက်ရိုက်ဖြင့် ထုသည်။ သို့ရာတွင် ရိုက်ချက်မမှန်။ ရိုက်ချက်ပြင်းသည့်အခါ ပြင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆောက်ရိုးကို မရိုက်မိဘဲ လွဲသွားသည်။ ဂျိုတီဖာက ခေါင်းယမ်းပြီး ပစ္စည်းများကို ချထားသည်။

“မဖြစ်ဘူး ကိုကီ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလို မဟုတ်ဘူး။ ငါးကောင်းကောင်း မျှားတတ်တယ်။ မီးဖိုတတ်တယ်။ အုန်းပင်တက်တတ်တယ်။ တောတိုးတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးတွေ မလုပ်တတ်ဘူး။ ကိုကီက ဒီပြင်လူတွေ မလုပ်တတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်တတ်တယ်။ ကိုကီက မိန်းမရုပ်တွေ ယောက်ျားရုပ်တွေကိုလည်း ရေးတတ်တယ်။ ကောင်းကင်နဲ့ ပင်လယ်ကြီးကိုလည်း အရုပ်ရေးတတ်တယ်။ ကိုကီက အခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး။ ပြီးတော့”

ဂျိုတီဖာက စကားရှာမရသဖြင့် ခေါင်းကုတ်နေသည်။

“ပြီးတော့ ကိုကီက ဒီပြင်လူတွေအတွက် အသုံးဝင်တယ်။ ဒါသိပ်အရေးကြီးတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဂေါ်ဂင် မျက်ရည် လည်လာသဖြင့် ဂျိုတီဖာ မမြင်အောင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ရသည်။ မှန်သည်။ မိမိသည် သူတစ်ပါးအတွက် အသုံးဝင်ရမည်။ သည်စကားလုံးကို ဂေါ်ဂင် ကြားချင်နေ သည်မှာ ကြာပြီ။ သည်စကားလုံးများသည် သူ့အကြားချင်ဆုံး စကားများ ဖြစ်သည်။ သည်စကားလုံးကို ပါရီက ပြင်သစ် ပန်းချီဆရာတွေ မေ့ကြပြီ။ တန်ဖိုး မထားတတ်ကြတော့ပြီ။ ခေါ်မခေတ်နှင့် ခေတ်လည်တုန်းက အနုပညာ ရှင်တွေ ပြောခဲ့ကြ ကြားခဲ့ကြသော စကားလုံးကို ဂျိုတီဖာထံမှ သူ့ကြားရပြီ။

သည်စကားများသည် ဂျိုတီဖာ့ ပါးစပ်က ထွက်လာခြင်းမဟုတ်။ သူ့နှလုံးသားထဲက ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ဦးတည်း၏ စကား မဟုတ်။ သူ့လူမျိုး၏ အတိတ်သမိုင်းက ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း ပိုလီနီရှန်း လူမျိုးတို့သည်လည်း အနုပညာသည်ကို ဤသို့ သဘောထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ ဂျိုတီဖာက တွေ့နေသော ဂေါ်ဂင်ကိုကြည့်၍ တစ်မျိုးနားလည်သွား ကာ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကီ။ ကျွန်တော် ပြောတာကို စိတ်ဆိုးသလား”
ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းကာ . . .

“မဆိုးပါဘူးကွယ်။ မင်းပြောတဲ့စကားကို ကြားရတော့ ငါဝမ်းသာ လွန်းလို့ပါ”

ဂေါ်ဂင် သစ်သားပေါ်တွင် ဆောက်သွားတင်ကာ လက်ဖြင့် ထု သည်။ ကွာကျလာသည့် သစ်သားစလေးတွေကို လက်ရိုက်အရိုးဖြင့် ကျင် လည်စွာ ခွာချလိုက်သည်။ နေဖြင့် နွေးနေသည့် သစ်သားနံ့က မွှေးသည်။ သို့ရာတွင် သစ်သားက ပန်းပုထု၍ မကောင်း၊ ပျော့လွန်းသည် အသားစလေး တွေ ဖွာနေတတ်သည်။

“နှင်းဆီသားရရင် သိပ်ထုလိုကောင်းမှာကွာ။ နှင်းဆီသားက သိပ် မာတာ”

ဂျိုတီဖာက ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“နှင်းဆီသားက တောင်ရိုးပေါ်က တောအုပ်ကြီးထဲမှာ ရှိတာ။ နှင်း ဆီသားရှိတဲ့တောင်ကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ဝေးတယ်။ အဝေး ကြီး”

“ငါက အဖိုးကြီး မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ မင်းသွားနိုင်ရင် ငါ လည်း သွားနိုင်ရမှာပေါ့”

ဂျိုတီဖာက သူ့စကားကို ယုံချင်ပုံမရ။ တောင်ရိုးပေါ်တက်၍ တော တိုးသည့် ကိစ္စသည် ထင်သလောက် လွယ်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ လမ်းမရှိ။

မြသန်းတင့် † ၁၉၀

ချုံနွယ်များကို တိုးရမည်။ ခရီးက ကြမ်းသည်။ ထို့ပြင် ချောက်ကမ္ဘားကြီးတွေကို ကျော်ရမည်။ ချောက်ကမ္ဘားကြီးများထဲတွင် နတ်ကြီးသည်ဟု ကြားဖူးသည်။

“အဝေးကြီး ကိုကီ”

“မနက်ဖြန် သွားမယ်ကွာ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ဂျိုတီဖာက ရယ်သည်။

“သွားလေ . . သွားဆို၊ စောစောသွားမှ”

*

တဟီတီကျွန်းတွင် ဂေါ်ဂင်၏ဘဝသည် ကျေနပ်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုနေသည်။ မာတီယေရွာတွင် သူ့မျက်စိတွေ့သည့် မိန်းမဆို၍ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းသူတစ်ယောက် အရှာထွက်ရန် ဂေါ်ဂင် ဆုံးဖြတ်သည်။ ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းနှင့် ဆေးလိပ်ထုပ်အချို့ကို ရွက်ဖျင်လွယ်အိပ်တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ ခရီးထွက်ရန်ပြင်သည်။

“ကိုကီသွားတော့မလိုလား” ဂျိုတီဖာက မေးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေလျက်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုကြည့်၍ပြုံးကာ . . .

“သိပ်မကြာပါဘူးကွယ်။ ပြန်လာမှာပေါ့”

ဂျိုတီဖာက သူ့စကားကို မယုံ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့လား။ ကျွန်တော်တို့နဲ့နေရင် ပိုက်ဆံ မလိုပါဘူး”

ဂျိုတီဖာက ဂေါ်ဂင်နှင့်အတူ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်လိုက်လာသည်။ ကမ်းနားတွင် သင်္ချိုင်းကလေး၊ ရောင်စုံပန်းပွင့်တွေနှင့်။ ဂျိုတီဖာက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူနေပါကိုကီ။ ကိုကီသေရင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဟောဒီအုန်းပင်တွေအောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပေါ့”

“သင်္ချိုင်းကလေးက လှတယ်နော်။ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့အဖို့ အသုံးဝင်မှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မသေချင်သေးဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ဂျိုတီဖာကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်းတောင်ပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းကသန္တာကျောက်တွေ ခင်းထားသည်။ သည်လမ်းမှာ မယားနှစ်ယောက်ယူသည့်အတွက် ဒါဏ်ကျသည့် တဟီတီ အကျဉ်းသားများ ဖောက်သည့် လမ်းဖြစ်သည်။ တဟီတီကျွန်း လက်ရှိထုံးစံက မယားနှစ်ယောက်ယူခြင်းသည် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ မယားနှစ်ယောက် ယူမိလျှင် တစ်ယောက်ကို ပေနှစ်ရာလေးဆယ် အရှည်အထိ လမ်းခင်းရသည်။

လမ်းက လူသွားလူလာမရှိ။ တစ်နေကုန်သည်အထိ လမ်းတွင် လူတစ်ယောက်မျှ ဂေါ်ဂင်မတွေ့ရ။

ဂေါ်ဂင်သည် တဟီတီကျွန်းတွင် ကျော်ကြားသူတစ်ဦးဖြစ်ရခြင်း အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ သူထွက်လာတော့ ဝါးလုံးကြေးနန်းများက သူ့ရှေ့က ရောက်နေကြပြီ။ မိန်းမရုပ် ယောက်ျားရုပ်ရေးသည့် မျက်နှာဖြူတစ်ဦး ခရီး ထွက်သွားပြီဟု ဝါးလုံးခေါက်၍ အချက်ပေးကြသည်။ ဝါးလုံးကြေးနန်းများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် သူခရီးထွက်သည်ကို တစ်ကျွန်းလုံးသိနေကြသည်။

ရွာတစ်ရွာရောက်တော့ ရွာသူရွာသားတွေက တဲဝတွင် ထွက်၍ သူ့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“မိန်းမရုပ်တွေ ယောက်ျားရုပ်တွေ ရေးတဲ့လူလာပြီဟေ့။ သူ့ နာမည်က ကိုကီတဲ့”

ဟုတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းအော်ကြသည်။ သူ့ကို ထမင်း စားဖိတ်ကြသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး လမ်းတွင် မျက်နှာဖြူဆို၍ တစ်ယောက်မျှမတွေ့ ရ။ သို့ရာတွင် မှောင်ရီဖြိုးဖျ ခရီးထွက်သည့် စခန်းကလေးတစ်ခုကိုရောက်တော့ သူ့ကိုပြင်သစ်လူမျိုး ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က ကြိုနေသည်။ ရဲအရာရှိ ဝတ်စုံက ညစ်ပတ်နေပြီ။ မုတ်ဆိတ်တွေကလည်း ရှည်နေပြီ။ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ကို ချိတ်ထားသည်။ အရက်မူးသည်ဖြစ်စေ၊ မမူးသည်ဖြစ်စေ၊ ညစ် ပတ်သည်ဖြစ်စေ၊ သန့်ရှင်းသည်ဖြစ်စေ မိမိသည် တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသား တွေထက် အထက်တန်းကျသူဖြစ်သည်ဟု သူမျက်နှာက ပြောပြနေသည်။ ဂေါ်ဂင်ကိုမြင်တော့ ကိုယ်ကို မတ်၍ အလေးပြုရင်း . . .

“ဂေါ်ဂင်ဆိုတာလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဂေါ်ဂင်ပါ”

ဂေါ်ဂင်ခါးတွင် နံငယ်ပိုင်း စည်းထားသည်။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ် မရှိ။ သူ့အသားက သားရေရောင်ထကာ ညိုနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပြင်သစ် သမ္မတနိုင်ငံတော် အနုပညာဝန်ကြီးဌာနက လွတ်လိုက်သည့်ကိုယ်စား လှယ်တစ်ဦးဟု ထင်စရာနည်းနည်းမျှမရှိ။ ရဲအရာရှိက သူ့ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်သည်။ ဂေါ်ဂင်ပြောသည့် လေယူလေသိမ်းက အထက်တန်းကြည့် ပညာတတ် လေယူလေသိမ်းဖြစ်တော့မှ စိတ်ချယုံကြည်သွားဟန်တူသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကာပေးလ်ပါ။ ဒီခရိုင်က ရဲအရာရှိပါ။ ကျွန် တော်တို့ဆီ လာတည်းရင်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမကလည်း ဂုဏ်ယူမှာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က အကြောင်းရှာကာ ငြင်းမည်စိတ်ကူးသေးသည်။ မိုးစုပ်

မြသန်းတင့် ✦ ၁၉၂

စုပ်ချုပ်သည်အထိဆက်သွားပြီး တွေ့ရာစခန်းတွင် အိပ်မည်ဟု စဉ်းစားသေးသည်။ သို့ရာတွင် ခြောက်လတိုင်တိုင် ပြင်သစ်စကားကိုမကြားရဘဲနေခဲ့ရာမှ ပြင်သစ်သံကို ပထမဆုံးကြားရသဖြင့် ကြည်နူးသွားသည်။

“သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့ ခင်ဗျား”

ဂေါ်ဂင်က ကာပေးလ်နှင့်အတူ အစိုးရဗိုလ်တဲသို့ လိုက်သွားသည်။ ဗိုလ်တဲကသွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ၊ ရှေ့တွင် ဆင်ဝင်နှင့်၊ တံခါးဝတွင် “ပြင်သစ်အရာရှိ” ဟုဆိုင်ဘုတ်ရေးထားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် အပေါ်စားပြင်သစ် ကုလားထိုင်များ ခင်းထားသည်။ ဝက်သစ်ချသား ဘီရိုတစ်လုံးနှင့် စားပွဲတစ်လုံးလည်းရှိသည်။ ဗိုလ်တဲလာတည်းခိုသူများ လက်ချက်ကြောင့် စားပွဲတွင် ဓားထစ်ရာတွေ ခြစ်ရာတွေ ပြည့်နေသည်။ ကမ္ဘာလုံးပုံ မီးအိမ်နီနီကြီးတစ်လုံးလည်း ချိတ်ထားသည်။ ကြက်သွန်နီကြော်နံ့က ဂေါ်ဂင်နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။ ကာပေးလ်က အနံ့ခံကာ။

“ဆာလာတာနဲ့ အတော်ပဲဗျို့”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုတက်သို့ လှမ်း၍ သူ့ မိန်းမကို ခေါ်သည်။ “ဂျင်းနစ်ရေ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ပါလာတယ်ဟေ့။ ပါရီက အနုပညာဝန်ကြီးဌာနက မွန်စီယာ ဂေါ်ဂင်တဲ့”

မဒမ်ကာပေးလ်က လက်သုတ်၍ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကာပေးလ်ထက် ၁၀ နှစ်လောက်ငယ်၍ အသက်သုံးဆယ်လောက်သာရှိဦးမည်ဟု ထင်သည်။ ပြင်သစ် ကျေးတောသူက သည်ကျွန်းတွင် လာ၍ဟန်ရေးပြနေသည်ဟု တွေးမိသေးသည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့လက်ခုံကိုနမ်း၍ နှုတ်ဆက်တော့ မဒမ်ကာပေးလ် အံ့အားသင့်နေသည်။ ဂေါ်ဂင် ဝတ်လာသည့် နံငယ်ပိုင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်းသားတွေလိုနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို ဝတ်လာတာပါ”

“ကျွန်မဖြင့် ကျွန်းသားတွေကို မုန်းလွန်းလို့”

ဂေါ်ဂင်က ပခုံးတွန့်သည်။

“လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပေါ့လေ”

ဂေါ်ဂင်အဖို့ ကာပေးလ်တို့ လင်မယားသည် ခြောက်လအတွင်း ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်သော် သူတို့လင်မယားသည် ညွှန်နေသည်။ သေးကွေးချိနဲ့နေသည်။

“ထမင်းစားမယ်ဟေ့။ ဟောဒီက မွန်စီယာ ဂေါ်ဂင်ရော စားမယ်”
မဒမ်ကာပေးလ်က မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ ကာပေးလ်က ဘီရို

ကို ဖွင့်ကာ ဗားမွတ်အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် အင်္ဂလိပ် ဂျင်တစ်ပုလင်းကို ထုတ် လာသည်။

“ညစာမစားခင် ခံတွင်းကောင်းအောင် နည်းနည်း လုပ်ဦးစို့။ အရက် စပ်နည်းကို အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ဆီက သင်ထားတာဗျ။ သာသနာပြုတစ်ဦး ဆီက၊ ခင်ဗျား ယုံမှယုံပါမလား မသိဘူး။”

ဂေါ်ဂင်က ပူနွေးချိုပြင်းသည့် အရက်ကို မြည်းကြည့်ရင်း . . .

“ယုံပါတယ်ဗျာ။ ဒီလို အလုပ်မျိုး လုပ်တဲ့လူဟာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် နည်းနည်းတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။”

ဂေါ်ဂင် အရက် မသောက်သည်မှာ ကြာပြီ။ ပါပီတီမှ မထွက်မီ တစ်ညက နောက်ဆုံးသောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်တန်ခိုးကြောင့် သူ့အာရုံများ သည် ဝါးသွားကာ လျှာကထုံလာသည်။ မဒမ်ကာပေးလ်က ဝက်သားကင်၊ အာလူးကြော် စသည်တို့ဖြင့် ကျွေးသည်။ စစ်တပ်များသို့ ထုတ်ပေးသည့် ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းကိုလည်း ထုတ်လာသည်။ လတ်ဆတ်သည့် ငါးနှင့် သစ်သီးဝလံကို စားနေသူတစ်ဦးအဖို့ သည်အစားများသည် အော်ဂလီဆံစရာ ကောင်းနေသည်။

“ရှင်က တိုင်းရင်းသားတွေကို လာပြီးလေ့လာတာလား။”

မဒမ်ကာပေးလ်က မေးသည်။

“ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပါ။”

“တိုင်းရင်းသားတွေက အရိုင်းအစိုင်းတွေပါရှင်” ဟု မဒမ်ကာပေးလ် က ပြောသည်။

“လိမ်တယ်။ ခိုးတယ်။ အကျင့်သိက္ခာရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး။ မိန်း ကလေးတွေနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော့လာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တိရစ္ဆာန်တွေလို ချုံပုတ်ထဲဝင်ကြတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ပြောထားရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဒီကျွန်းပေါ် မှာနေလာတာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ တိုင်းရင်းသားတွေကို တစ်ယောက်မှ မယုံရဘူး။ သူ့ခိုးချည်းပဲ”

မာဗေတီယာရွာတွင် ဂေါ်ဂင် ခြောက်လနေခဲ့ဖူးသည်။ နေသည့် အတွင်း ဂေါ်ဂင်တွင် အပ်တစ်ချောင်းမျှ အပျောက်အရှု မရှိဖူးခဲ့။ သို့ရာတွင် ကာပေးလ်နှင့် ပြိုင်၍ငြင်းမနေချင်။ တစ်ယူသန်နေသူတစ်ဦးနှင့် ပြိုင်၍ငြင်းခုန် နေခြင်းသည် အချည်းနှီးသာဖြစ်လိမ့်မည်။

ကာပေးလ်တို့ လင်မယားသည် တစ်ယူသန်အစွဲကလေးတစ်ခု ကြောင့်သာ သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သည်လောက် ကြာကြာနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၁၉၄

သည် အစွဲဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ တိုင်းရင်းသား တွေထက် အထက်တန်းကျသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်က တဟီတီကျွန်းသားတွေ အောက်တန်းကျ ပုံကို အတင်းအဖျင်းပြောကြသည်။ သည်အတင်းအဖျင်းစကားဖြင့် သူတို့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုကြသည်။ သည်လို အရိုင်းတောထဲတွင် ယဉ်ကျေးမှု ကို ယူဆောင်လာဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် အကျိုးမရှိသော အလုပ်ဟု သူတို့က ဆိုသည်။

အီဆိမ့်သော အစားအသောက်များကြောင့် ဂေါ်ဂင် ကိုယ်လက် မအီ မသာဖြစ်လာသည်။ ဝိုင်အရက်တန်ခိုးကြောင့် ခေါင်းကိုက်စပြုလာသည်။ သည်လို အစားအသောက်သည် ယဉ်ကျေးခြင်းဟုဆိုလျှင် သူ့အဖို့ အရိုင်းဘဝ တွင် နေရသည်က ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ရောက်တော့ ကာပေးလ်က . . .

“ကျွန်တော့်မှာ မြင်းတစ်ကောင် အပိုရှိတယ်။ ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းသား အရိုင်းအစိုင်းတွေလို ခြေလျင်သွားရတာ လူမြင်လို့ မကောင်းပါ ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့် မြင်းကို ယူသွားပါ”

သူ့ခြေထောက်ပေါက်သည့်အတွက် ပြင်သစ် သမ္မတနိုင်ငံကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ပြားသားမျှ မလျှော့သည်ကို ဂေါ်ဂင်သိသော်လည်း ကာ ပေးလ်ငှားသည့် မြင်းကိုတော့ လက်ခံလိုက်သည်။ ကာပေးလ် မြင်းစောင်းသို့ သွားနေစဉ် သူက ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်ကာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ကောက်လှန် သည်။ အလင်းရောင်ထဲတွင် ကာပေးလ်မိန်းမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပျံ့ရွယ်နုနယ် မှုတွေ လွင့်စင်စပြုနေပြီ။ သည်လိုရာသီဥတုမျိုးတွင် နောက်ထပ် တစ်နှစ် နှစ် နှစ်လောက်ဆိုလျှင် အစအနပင်ရှာ၍ ရတော့မည်မဟုတ်။

“ရှင့်လူက မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ထွက်သွားတာပဲ။ တစ်ခါတလေဖြင့် ကျွန်မ ရူးတောင်ရူးချင်တယ်။ အိမ်တစ်လုံးမှာ ကျွန်မ တစ် ယောက်တည်းရယ်”

သူ့စကားက ရေလာမြောင်းပေး စကားမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရ သည်မှာ သနားစရာကောင်းသည်။ စိတ်ပျက်နေပုံလည်းရသည်။ သူ့ငြီးငွေ့မှုကို ဖြေဖျောက်ဖို့ တစ်ခုခုကို ငတ်မွတ်နေပုံလည်းရသည်။ ဂေါ်ဂင် နည်းနည်း စိတ် ပါလာသည်။ ထိုနောက် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ်ကြည့်သည်။ မိန်းမက သူ့ကို လက်ဖျားဖြင့် တို့လိုက်ရုံဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရက်ရက်ရောရော ပုံပေးမည့် မိန်းမ စားဖြစ်သည်။

“ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်က နှုတ်ဆက်သည်။ မိန်းမမျက်နှာ မည်းသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြွပါ ကြွပါ”

မိန်းမက ကိုယ်ကိုမတ်၍ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို စက်ဆုပ်သွားဟန်တူသည်။ တံခါးဝက မြင်းခွာသံကိုကြားရသဖြင့် ဂေါ်ဂင်က သူ့အိတ်ကို ကောက်ယူသည်။

(ဂ)

မြင်းက အမြောက်လှည်းဆွဲမြင်းအိုကြီးဖြစ်သည်။ မြင်းတင်ပါးတွင် တပ်ရင်းက မြင်းနံပါတ်တွေ ရိုက်ထားသည်။ မြင်းအိုကြီး စီးရသည့်တိုင်အောင် သက်တောင့်သက်သာတော့ရှိသည်။ နေက သူ့ကျောဘက်တွင် ဝင်လှပြီ။ နေ ဝင်လှသဖြင့် အရိပ်တွေ ရှည်ထွက်လာကြသည်။ ရှည်ထွက်နေသော သူ့အရိပ် ကိုကြည့်ရင်း ဒန်ကွိုဇုတ်ကို သတိရ၍ ရယ်မိသေးသည်။ လူလတ်ပိုင်း ပြင်သစ် လူမျိုးတစ်ယောက်၊ ကျွန်းသားတစ်ယောက်လို ဝတ်ကာ မယားတစ်ယောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်သည့်ကိစ္စသည် တကယ်တော့လည်း ရယ်စရာအမှန်ကောင်း သည်။

တဟီတီကျွန်း တောင်ဘက်စွန်းသို့ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် ကမ်းရိုး အတိုင်းလိုက်ကာ မြောက်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်သို့ ပြင်သစ်လူမျိုးဟူ၍ ရောက်ခဲ့ပေါက်ခဲ့သည်။ သည်ဒေသကို တိုင်းရင်းသားများ က ပို၍ရှေးကျသည်။ ရှေးနတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ ရွာတစ်ရွာ တွင်မူ ကြီးမားသော လနတ်သမီး ရုပ်ထုကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က လနတ် သမီးကို ဟိန်ဟု ခေါ်သည်။ ဂေါ်ဂင် ခဏရပ်ပြီး ဟိန်နတ်သမီး၏ ရုပ်ထုကို ပုံကြမ်းဆွဲသည်။ ပြီးမှ မြင်းပေါ်တက်၍ ကမ်းနားအတိုင်း စီးလာခဲ့သည်။ စိတ်ကူးက မိန်းမချောပေါသည်ဟု နာမည်ကြီးသော အိတိယမြို့ငယ်ကလေး တွင် ခဏနားဖို့ဖြစ်သည်။

လူစိမ်းတွေ့လျှင် ထမင်းစားခေါ်တတ်ခြင်းမှာ တဟီတီလူမျိုးတို့၏ နှုတ်ဆက်နည်းဖြစ်သည်။ တစ်မနက်လုံး မြင်းစီးလာသဖြင့် ဂေါ်ဂင်ကလည်း ဆာလှပြီ။ ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းညိတ်ကာ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းသည်။ လူငယ်က မြင်းကို ဆွဲယူကာ ကြီးဖြင့်လှန်ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ရွာကလေး က အိမ်ခြေသုံးဆယ်လောက်သာရှိသည်။

တဲကလေးက ရွာဆိုင်ဘုံတဲဖြစ်ဟန်တူသည်။ သည်ဘုံတဲတွင် ရှေးထုံးစံအရ တစ်ရွာလုံးစု၍ ထမင်းစားကြသည်။ ယောက်ျား မိန်းမ အားလုံး ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ စကားပြောကြသည်။ ဖက်စိမ်း ဆေးလိပ်

မြသန်းတင့် ✦ ၁၉၆

ကလေးတွေသောက်ရင်း အနားယူကြသည်။ ကလေးများက သူတို့အနီးတွင် ဆော့နေကြသည်။ ဂေါ်ဂင် ရောက်လာတော့ နေရာဖယ်ပေးကြသည်။ ဂေါ်ဂင် တင်ပြင်ခွေထိုင်တော့ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် လာပေးသည်။

အကြီးအကဲတစ်ယောက်က သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း ပြန်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဆေးလိပ်ဖွာရင်း သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဂေါ်ဂင် သတိပြုမိသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်နေပုံရသည်။

“လူရုပ်ဆွဲတဲ့လူ ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“အိတီယကို သွားမလို့။ မိန်းမသွားရှာတာ”

“အို ကျွန်မနေတဲ့ မြို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အပျိုမရှိတော့ဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မကောင်းဘူး”

အားလုံးက သူ့စကားကို ထောက်ခံကြသည်။

“အိတီယကိုသွားဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီမှာ မိန်းမချောချောတွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က လှမ်းကြည့်သည်။ မိန်းမချောသည် နဖူးမြင့်မြင့်၊ သန်မာနက်မှောင်သော ဆံပင်များနှင့်၊ တဟီတီ ကျွန်းသူစစ်စစ် ရုပ်မျိုး။

“ရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်က မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကျွန်မတို့ရွာမှာ အပျိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ယူပါ။ ကျွန်မသမီးပဲ”

“ငယ်သလား”

“ငယ်တယ်၊ မပွင့်သေးတဲ့ ပန်းငုံလေး”

“လှကော လှသလား”

“သိပ်လှတယ်”

အားလုံးက ထောက်ခံကြသည်။ ဂေါ်ဂင် နှုတ်လေးနေသည်။ သူမေးချင်သော မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။ အပြေပြစ်နိုင်ဆုံး ပြေပြစ်အောင် မေးရမည်။

“ဟိုဒင် ဟိုဒင်း။ ကျန်းမာရေးကော ရောဂါကော”

“စိတ်ချပါရှင်။ အင်္ဂလိပ်ရောဂါ မရှိပါဘူး။ ဒီကိုလည်း မျက်နှာဖြူက သိပ်မလာပါဘူး။ မျက်နှာဖြူ အလာနည်းလေလေ အင်္ဂလိပ်ရောဂါ ကင်းလေလေ” အမေလုပ်သူက ပြောသည်။

“မသိလို့ မေးတာပါနော်။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မသမီးကို ခေါ်လာခဲ့ဦးမယ်လေ။ ရှင့်ဖါသာ ရှင်ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

အမျိုးသမီးက ထွက်သွားသည်။

အမျိုးသမီး ပြန်လာတော့ ဂေါ်ဂင် ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ဖက်စိမ်းလိပ် နောက်တစ်လိပ်ကို ဖွာနေသည်။ အမျိုးသမီးက ခပ်မော့မော့ ဝင်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် လက်က ခြင်းတောင်းတစ်တောင်းကို ကိုင်လာသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူငယ်မက ချစ်ရာကောင်းသည်။ လှသည်။ အနောက်နိုင်ငံမျက်စေ့ဖြင့် ကြည့်လျှင် ကလေးလေးတစ်ယောက်မျှသာ ရှိသည်။ သူ့သမီးအလင်းလောက်သာ ရှိဦးမည်။ သို့ရာတွင် တဟီတီကျွန်း ထုံးစံအရတော့ သူငယ်မသည် အရွယ်ရောက်နေပြီ။ အချစ်အတွက် ရင့်မှည့်နေပြီ။

သူငယ်မက ခပ်ပါးပါးနှင်းဆီရောင် ပိတ်ပါးကို ဝတ်ထားသည်။ နှင်းဆီသွေးကြားမှ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သူ့ရင်အုံနှင့် ဝမ်းပြင်ကို ဂေါ်ဂင် မြင်ရသည်။ သူ့ ရင်အုံက မိုးမောက်လုံးဝန်းနေသည်။ သူ့အလုံးအထည်က တခြား တဟီတီကျွန်းသူများနှင့်မတူ။

အမျိုးသမီးက ဂေါ်ဂင်အတွေးကို နားလည်ဟန်ဖြင့် . . .

“တဟီတီသွေးနဲ့ တုန်ဂါသွေး ရောထားတာလေ။ သူ့အဖေက တစ်ဘက်ကျွန်းက”

ဂေါ်ဂင်က သူငယ်မကို ကြည့်၍ သူ့အလှတွင် ယစ်မူးသည်။ သို့ရာတွင် ငယ်လွန်းတော့ လန့်နေသည်။ သည်သူငယ်မမျိုးနှင့် လက်တွဲသွားပါက ဥရောပတွင် ဆိုလျှင် သူ့ ကို “ရာဂဘီလူး” ဟု ပြောကြလိမ့်မည်။ မြက်နုကြိုက်သည့် နွားအိုကြီးဟု သမုတ်ကြလိမ့်မည်။

“နာမည်က”

“တီသူရာပါ။ တီဟူရာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“တီဟူရာ”

ဂေါ်ဂင်က လိုက်ဆိုသည်။ နာမည်က ရွတ်ဆို၍ ကောင်းသည်။ သာသနာပြုတွေ မှည့်သွားသော ပြင်သစ်နာမည်မျိုးမဟုတ်သဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။

“ငါ့ကို ကြောက်သလား တီဟူရာ”

သူငယ်မ ခေါင်းယမ်းပြရင်း . . .

“ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“မင်း မက်တီယာကိုလိုက်ပြီး ငါနဲ့အတူတူ နေမလား”

တီဟူရာက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဂေါ်ဂင်၏လက်ဖျံ ပခုံး စသည်တို့ကို မြင်းတစ်ကောင် စမ်းသလို စမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမေကို တစ်ချက်လှမ်း

မြသန်းတင့် ✦ ၁၉၈

ကြည့်သည်။ သည်အကြည့်ထဲတွင် စကားဖြင့် ထုတ်မပြောဘဲ အဓိပ္ပါယ်တွေ အပြည့်ပါသွားသည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဂင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ကိုကီနဲ့အတူနေမယ်”

သည်လိုဖြင့် ကိစ္စပြီးသွားကြသည်။

တီဟူရာသည် ငှက်ပျောရွက် တစ်ရွက်ခင်း၍ ဂေါ်ဂင်ကို အစား အသောက်ကျွေးသည်။ ဤသည်မှာ အကြင်လင်မယား အဖြစ်နေရန် သဘော တူကြောင်း ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူကျွေးသော အစားအစာကို စားနေ စဉ် တီဟူရာက ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ ခံစားရမည်နည်း။ ဇာတိရပ်ရွာကိုစွန့်၍ အဖေလောက်ရှိသည့် လူစိမ်းနိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက် နောက်သို့ လိုက်ရတော့မည်။ ပြင်သစ်မ တစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ချုံးပွဲချိုလိမ့် မည်။ တီဟူရာကတော့ ဟန်မပျက်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဂုဏ်ယူခြင်းနှင့် စိတ်ချ ယုံကြည်ခြင်း စသည့် အရိပ်အရောင်များသာ ပေါ်နေသည်။ ဤသည်ပင် တဟီတီတိုင်းရင်းသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်မှုဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် လှောင်ပြုံး ကလေးတစ်ခု တွဲလွဲခိုနေသလို တွေ့ရသည်။

(ဃ)

မွန်းလွဲရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်နှင့် သူ့ဇနီးလောင်းတို့ မာတီယာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တီဟူရာက မြင်းပေါ်တွင် သူ့နောက်က ထိုင်ကာ ခါးကို ဖက်လိုက်လာသည်။ ရွာတစ်ရွာလုံးက သူတို့နှစ်ဦးကို ရွာထိပ်အထိ လိုက်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ခရီးတန်ငယ်သွားမိတော့ရွာသိမ်ကလေးတစ်ရွာသို့ရောက်ကြသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ခဏနားကြဦးစို့ ကိုကီ”

ဂေါ်ဂင် မြင်းဇက်ကိုသပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်က ဆင်းကြ သည်။ တီဟူရာက လမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တဲကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွား သည်။ တဲထဲက ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက် လာကြသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မအမေပဲ”

ဂေါ်ဂင်လန့်သွားသည်။

သို့ရာတွင် သူက ဘာမျှမပြောရသေးမီ တီဟူရာအမေ မိန်းမကြီးအနီးတွင် ဝင်ထိုက်ကာ . . .

“အမေ ဒါကျွန်မယောက်ျားပဲ။ ခု သူနဲ့လိုက်သွားတော့မလို့။ နာမည်က ကိုကိုတဲ့။ လူပုံရေး တဲ့လူ”

မိန်းမကြီးက ဂေါ်ဂင်ကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်းက လူကောင်းလား”

သူ့အမေးက အရှည်ကြီး ဖြေရမည့် မေး ခွန်းဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ရိုးရိုးဖြေသည်။

“လူကောင်းဆိုပါတော့”

“ငါ့သမီးကို ပျော်အောင်ထားနိုင်ပါ့မလား”

“ကြိုးစားပါ့မယ်”

“တို့ထုံးစံအရ ရှစ်ရက်အတွင်း တီဟူရာကို အိမ်ပြန်ပို့ရမယ်။ သူမပျော်ဘူးဆိုရင် ပြန်မလာတော့ဘူး။ သူပျော်တယ်ဆိုရင် မင်းဆီပြန်လာလိမ့်မယ်။ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

အားလုံး ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဘုရားသခင် အာရုံပြုနေစဉ် တိတ်ဆိတ်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း ရောယောင်ကာ ဘုရားသခင်ကို စိတ်ထဲက ရွတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောရဲသလို အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“သွားကြစို့ ကိုကို”

တီဟူရာက ခေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြသည်။ လမ်းရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်က . . .

“မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ရတာလဲ တီဟူရာ။ ဟိုရွာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းမက မင်းအမေဆို”

“ဟိုရွာတုန်းက မိန်းမက မွေးစားအမေလေ။ ခုဟာမှ တကယ့်အမေ”

ဂေါ်ဂင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ တဟီတီကျွန်းထုံးစံတွင် အမေရင်းက သားသမီးကို ကျွေးမွေးရိုး ထုံးစံမရှိ။ မွေးစကတည်းက ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများသို့ ပေးပစ်လေ့ရှိသည်။ သည်အချက် ဂေါ်ဂင်မေ့နေသည်။ မူလက မောင်နှမချင်း မပေးစားမိရန် ထုံးစံလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ထိုအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်တော့။ မွေးပြီးလျှင်ပေးရမည်ဆိုသည့် အချက်သာ ထုံးစံဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မင်းမှာ အမေနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတော့ သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်။ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

တီဟူရာက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြောသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၀၀

ဂေါ်ဂင်က မြင်းကို ခပ် ဖြည်းဖြည်း စီးသည်။ ပင်လယ်ဘက်မှ လေက တသုန်သုန် တိုက်လာသည်။ အေးအေးညှင်းညှင်း ရှိသည်။

“ပျော်ရဲ့လား တီဟူရာ”

ဂေါ်ဂင်က နောက်ပြန်လှည့်၍ မေးသည်။

“ပျော်ရဲ့လား ဟုတ်လား”

တီဟူရာ သူ့စကားကို နားလည်ဟန်မတူ။ တာရာဒါရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်က လမ်းမကြီးမှဆင်းကာ ရဲဋ္ဌာနသို့ စီးလာသည်။

“သူများ မြင်း ငှားလာတာ ပြန်ပေးရဦးမယ်။ ရဲအရာရှိ တစ်ယောက် ပိုင်တဲ့ မြင်း”

“ဒါကိုကီ မြင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

တီဟူရာက စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရယ်၍ . . .

“ငါ မြင်းဝယ်ရင် ဒီလို မြင်းအိုကြီး ဘယ်ဝယ်မလဲကွ”

အိမ်တွင် ကာပေးလ်ကို မတွေ့ရ။ တံခါးခေါက်တော့ သူ့မိန်းမက လာဖွင့်ပေးသည်။ အဝတ်အစားက ဖရိုဖရဲ၊ သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့ရသည်။ သူ့ယောက်ျား၏ ဂျင်ပုလင်းကို ဖွင့်သောက်နေပုံရသည်။ သူကမြင်းဘေးတွင် ရပ်နေသည့် တီဟူရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လက်စသပ်တော့ တဟီတီမ တစ်ယောက် ရလာသကိုး။ ကောင်း ပါလေ။ ကောင်းပါလေ”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားက သူ့လောက်မလှဘူးထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ကျွန်တော် မှား သွားပြီ”

ကာပေးလ်မိန်းမက တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ဂေါ်ဂင်က မြင်းကို ဇောင်းထဲသို့ သွားသွင်းပြီး တီဟူရာထံ ပြန်လာသည်။ ပြင်သစ်မ တစ်ယောက်၏ ပြုမူနေပုံကို သူ့ရှက်သည်။ သို့ရာတွင် တီဟူရာ ဘာမျှနား မလည်၍ ဝမ်းသာရသေးသည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလဲ ဟင်”

“တဟီတီကျွန်းသူအဖြစ် မွေးမလာလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာနေမှာပေါ့။ ကဲ လာပါကွယ်။ တို့များ မြင်းလှည်းစီးပြီး စတိုင်နဲ့ အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ခေါ်သည်။

(c)

ဂေါ်ဂင်၏ တဲနားရောက်တော့ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ဂျီတီဖာက လက်မြှောက်ကာ ကမ်းနားမှ ပြေးတက်လာသည်။

“ကိုကီ ကိုကီရေ”

ဂေါ်ဂင်က ဂျိုတီဖာကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ငါပြန်လာပြီလေကွာ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ရလာခဲ့ပြီ”

ဂေါ်ဂင်က ဂျိုတီဖာကို ပြုံး၍ ပြောသည်။ ဂျိုတီဖာကလည်း သူ့ဆရာ မိန်းမယူလာခြင်းကို သဘောကျပုံရသည်။

သူတို့သုံးယောက်သား ဂေါ်ဂင်၏ တဲထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပသလို ပန်းတွေဝေနေအောင် ဆင်ထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သစ်သီး၊ ငါးစိမ်းနှင့် ပေါင်မုန့်သီးတို့ ထည့်ထားသော ဇလုံတစ်လုံးရှိသည်။ မင်္ဂလာညစာဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်အပြန်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်ပါလာသည်ဟု တစ်ရွာလုံးက သိနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝါးလုံးများကိုခေါက်၍ အချက်ပေးသည့် ဝါးလုံးကြေးနန်းသည် ဝါယာကြိုးကြေးနန်းထက် ထိရောက်သည်ဟု ဂေါ်ဂင် တွေးမိသေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျိုတီဖာ”

“ကိုကီတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဥယျာဉ်ထဲမှာလုပ်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

ဂျိုတီဖာက မျက်နှာကျက်မှ တွဲလဲကျနေသော ပန်းတစ်ခုကို လှမ်းကိုင်ရင်းပြောသည်။

“ကိုကီပြန်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာတယ်။ မိန်းမ ရလာတဲ့ အတွက်လည်း ဝမ်းသာတယ်”

ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသော ဂျိုတီဖာကို ဂေါ်ဂင်ငေးကြည့်နေသည်။ ယခုမှ သူသက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ တီဟူရာကို ခေါ်လာ၍ ဂျိုတီဖာ စိတ်ဆိုးမည်လောဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဂျိုတီဖာက ဝမ်းသာသည်။ လူရိုင်းဟု အခေါ်ခံရသူတို့သည် လူယဉ်ကျေးဆိုသူများလို မနာလို ဝန်တိုခြင်း မဖြစ်တတ်ကြ။ ဤအချက်တွင် လူရိုင်းတို့က လူယဉ်ကျေးတို့ထက် အများကြီးသာသည်ဟု ဂေါ်ဂင်တွေးမိသည်။

ဂေါ်ဂင်က တဲထဲသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ တီဟူရာက သူ့လွယ်အိတ်ကလေးကို ကိုင်လျက် တဲအလယ်ခေါင်တွင် ရပ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့လွယ်အိတ်ကိုယူကာ စင်တစ်ခုပေါ်သို့တင်ထားသည်။ ဝန်းစက်ညိုလဲ့သော တီဟူရာ၏ မျက်လုံးများက သူ့ကိုအငေးသားကြည့်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို ညင်သာစွာ နမ်းသည်။ တီဟူရာ၏ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်ကို ဖက်ထားသည်။ ခဏကြာတော့မှ တီဟူရာက အသာရုန်းထွက်ကာ . . .

“စားဦး ကိုကီ”

တီဟူရာက မီးဖိုတွင် မီးမွှေးသည်။

ငါးနှင့်ပေါင်မုန့်သီးကို ပါးပါး လွှာသည်။ သူ့ဓားကိုင်ပုံကို ကျင်လည်သည်။ ငါးအသားကို မပဲ့စေရဘဲ အလည်ရိုးကို ဆွဲထုတ်ခါချလိုက်သည်။ သူ့ကို ကော်ဖီဖျော်တတ်အောင် သင်ပေးရဦးမည်။ ဂေါ်ဂင်သည် တဟီတီတိုင်းရင်းသားတို့၏အစာကို စားသော် လည်း ကော်ဖီကိုတော့ မဖြတ်နိုင်သေး။ တဟီတီတိုင်းရင်းသားတို့၏ အစာကို သူကြိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ညစာစားပြီး ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်နှင့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုတော့ သောက်ချင်သေးသည်။

ထိုနေ့ညက သူ့ကြေးခရားလေးဖြင့် ကော်ဖီကိုသူကိုယ်တိုင်နှပ်သည်။ သူနှင့် တီဟူရာတို့အတွက် တစ်ခွက်စီငဲ့သည်။

“ကော်ဖီ သောက်ကြည့်စမ်း။ မင်းကြိုက်မှာ”

တီဟူရာ ကော်ဖီခွက်ကို မယုံသင်္ကာကြည့်သည်။ ဂေါ်ဂင်က တစ် ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်ပြသည့်တိုင် မသောက်သေး။ အတန်ကြာမှ ကော်ဖီ တစ်ကျိုက်ကို ရှုံ့မဲ့၍သောက်သည်။

“အား ခါးလိုက်တာ မကြိုက်ပါဘူး”

“ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပါ။ နောက်ကျရင် ကြိုက်သွားလိမ့်မယ်”

တီဟူရာကကျိုးနွံစွာဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်လုံးကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ လန့်သွားပုံရသည်။ တခီခီရယ်ရင်း သူ့ဗိုက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သည်။

“ဗိုက်ထဲကိုပူသွားတာပဲ”

သည်လိုကျတော့ တီဟူရာသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာကိုပြုံး၍ ချစ်စနိုးကြည့်သည်။ သူ့လိပ်ပြာကို သူမလှဲ။ တီဟူရာသည် သူ့သမီးအရွယ်ကလေးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရွယ်ရောက်နေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် နေဝင်သွားသည်အထိ တဲပြင်တွင်ထိုင်နေကြ သည်။ ကမ်းခြေသို့ အေးစက်သည့် လရောင်ဖြာကျလာသည့်ခါကျမှ တဲထဲ သို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဂေါ်ဂင် သူ့လိပ်ပြာသူလန့်နေသည်။

မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်သည်။ စိတ်ချသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ညတော့ သူ့ကိုယ်သူ မယုံ။ လန့်နေသည်။ လရောင်ဖြာကျနေသော တီဟူရာ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို မြင်တော့ တပ်မက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြသည်။ တီဟူရာ၏ အသားက ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေသည်။ ချိုအေးမွှေးမြနေသည်။

“မင်းကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ဂေါ်ဂင်က သူ့မျက်နှာကို မိုးကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြောသည်။

တီဟူရာ ၏ မျက်နှာက ကြည်လင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေသည်။ တီဟူရာက ဂေါ်ဂင်ကိုကြည့်၍ ရယ်သည်။ သူ့ရယ်ပုံက ရွဲလုံးကလေးလို ရိုက်ခတ်သံများ သာယာသည်။

“ကိုကိုဟာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတယ်”

တီဟူရာ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်ပြန်သည်။ ဂေါ်ဂင်၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို တီဟူရာ နားမလည်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း ရှင်းပြဖို့ မကြိုးစား။

(စ)

နောက်တစ်ပတ်တွင် တီဟူရာက အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူလုပ် သည်။ ထမင်းချက်သည်။ တဲအတွင်းအပြင်ကို သန့်ရှင်းသည်။ ထင်းဖြတ် သည်။ ညကျတော့ အတူအိပ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ထူးဆန်းသည်။

တီဟူရာသည် အပျော်မယားလည်း ဟုတ်သည်။ အစေခံ၊ အဖော်၊ သမီး၊ ဆရာ၊ တပည့် ဟူ၍လည်းပြော၍ ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တီဟူရာ သည် ထိုတာဝန်များ အားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ထမ်းသည်။ စကားများများ ပြောလေ့မရှိ။ ပထမတွင် တီဟူရာသည် ထုံထိုင်းသည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ တီဟူရာ စကားနည်းခြင်းသည် ထုံ ထိုင်း၍ မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိ၏နေထိုင်ပုံကို အကဲခတ် လေ့လာနေခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ဂေါ်ဂင် သိလာသည်။

တီဟူရာက သူ့ကို ချစ်ဟန်လည်မပြ။ မုန်းဟန်လည်း မပြ။ သူ့အမှု အရာက အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။ နေ့တွင် အစေခံကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ် ပြီး ညတွင် မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ ဆက်ဆံရေးက တိကျ သည်။ အလုပ်သဘောဆန်သည်။ ဥရောပလူယဉ်ကျေး၏အတ္တကိုလာ၍ ထိ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ တီဟူရာကိုလှုပ်ရမ်းကာ ချစ်မချစ်မေးကြည့်ချင် သည်။

ဂေါ်ဂင်ထံသို့ လိုက်လာပြီး ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ မနက်စာစားပြီး နောက် တီဟူရာက . . . “ကိုကို။ ဒီနေ့ အမေ့ဆီ ပြန်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ပြန်မယ်”

ဟု အေးစက်စက်ဖြင့် ပြောသည်။ ဂေါ်ဂင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့အပေါ် မကျေနပ်စရာ တွေ့၍ လော။ သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားမည်လော။ သူ့အတွက် မိမိသည် အဖိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ လော။ ဂျီတီဖာလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကို လိုချင်သည်လော။ သူ့ကို ပြန်လာဖို့ တောင်းပန်ရမည်လော။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၀၄

“ဟုတ်တယ် တီဟူရာ။ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ပြန်သွားမှကောင်းမယ်”
ဂေါ်ဂင်က ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းအမေအတွက် လက်ဆောင်လေးဘာလေး ဝယ်သွား။ မြို့ထဲက တရုတ်စတိုးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းလေးတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကီ”

ဂေါ်ဂင်က လမ်းတွင် မြင်းရထားတစ်စီးကို ရပ်၍တင်ပေးလိုက်သည်။ ပြန်လာဦးမည်လောဟု တီဟူရာကို မေးလိုက်စမ်းချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် မေးခွင့်မရှိ။ ဂေါ်ဂင် တိတ်တိတ်နေလိုက်သည်။

တီဟူရာက မြင်းရထား နောက်မီးပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ သူ့အမှုအရာက ခွဲခွာရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းဟန်မပြ။ ဂေါ်ဂင်သည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်လာကာ မျက်နှာကို လွှဲလိုက်ပြီး ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်းရထားက ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်နေပြီ။ ရထားနောက်တွင် ကျောက်ခင်းလမ်းမှုန့်တွေ ထောင်းထောင်းထကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တီဟူရာ၏ နောက်ကျောက်ကို ဂေါ်ဂင် လှမ်းမြင်ရသည်။ တီဟူရာက လှည့်ကြည့်ပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်ဖော်ကလေးမျှ မရ။

ဂေါ်ဂင်က တဲဘက်သို့ လေးကန်စွာ လျှောက်လာသည်။ ဝမ်လည်းနည်းသည်။ ရင်ထဲကလည်း ဟာသည်။ သူ့ရုပ်သည် ချက်ချင်း အိုစာသွားသလို ထင်ရသည်။ ပန်းချီဆေးစပ် ပျဉ်ပြားကို ကောက်ကိုင်ကာ ပန်းချီဆွဲကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်က ပန်းချီကားထဲသို့ မရောက်။ အပြင်သို့ ထွက်လာကာ ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်ချရင်း မည်းနက်မြင့်မားသော မိုရိုးယားမီတောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ မီးတောင်ကြီးက တစ်ခါတစ်ခါ ကြောက်စရာအသွင်ကိုဆောင်သည်။ ယခုတော့ မီးတောင်ကြီးကိုလည်း ဂေါ်ဂင်မကြောက်။ ရင်ထဲတွင် ရှက်စိတ်သာ လွှမ်းနေသည်။ ရှက်စိတ်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် မီးလိုလောင်နေသည်။ မယားငယ်က လူပုံအလည်တွင် စွန့်ပစ်ခြင်းခံရကာ လူတကာ ရယ်စရာဖြစ်နေသူတစ်ယောက်လို အခံရခက်သည်။

ဂျိုတီဖာက သူ့ဆရာကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ပြန်လာမှာပါ ကိုကီရဲ့။ ကိုကီလို လင်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ စွန့်သွားပါ့မလဲ။ ပြန်လာမှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ငါက အဖိုးကြီးဖြစ်ပြီ ဂျိုတီဖာ၊ ပြန်လာချင်မှလာတော့မှာ”

အသက်ကြီးပြီဟူသော အသိက သူ့ကို တစ္ဆေခြောက်နေပြီ။ ထိုညက ဂေါ်ဂင် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ မိုးစင်စင်လင်းသည့်အထိ တလူးလူး

တလွန်လွန်ဖြင့် တစ်ညကုန်သွားသည်။ ရက်တစ်ပတ်ကြာ၍ တီဟူရာ ပြန်လာ တော့လည်း ဂေါ်ဂင် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေသည်။ အိပ်မပျော်တပျော်တွင် အသံ တစ်သံကြောင့် ဂေါ်ဂင်နိုးလာသည်။

တီဟူရာက တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ခေါင်းတွင် ကြက်သွေးရောင် ပန်းတစ်ပွင့် စိုက်ထားသည်။ အိပ်မက်မက်နေခြင်းလောဟု မဝေခွဲနိုင်။ ခဏကြာ မှ အိပ်ရာကလူးလဲထကာ မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်သည်။

“ပြန်လာပြီနော်”

“ပြန်လာပြီလေ။ ဘာလဲ။ ကိုကီက ကျွန်မပြန်မလာတော့ဘူး ထင် လို့လား”

တီဟူရာက အိပ်ရာနားသို့ ကပ်လာကာ ဂေါ်ဂင်ကို နမ်းသည်။ ထို့နောက် သူ့အတွက် စားဖွယ်ရာတို့ကို ပြင်သည်။ ထမင်းစားရင်း ဂေါ်ဂင် သည် တီဟူရာ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းငါနဲ့ တစ်သက်လုံး နေတော့မယ်ပေါ့”

တီဟူရာက ပြုံးသည်။ တီဟူရာ မျက်နှာပေါ်တွင် ပထမဆုံးမြင်ရ သည့် ပကတိအပြုံးဖြစ်သည်။

“ကိုကီဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီမှာ ကိုကီနဲ့နေရတာ ပျော် တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကိုကီနဲ့ပဲ နေတော့မယ်”

ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာ၏ ရွန်းလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများကို ငေးကြည့်နေ သည်။

“မင်းကို ငါချစ်တယ် ကလေးမရယ်။ မင်းနားလည်မလားမသိဘူး။ မင်းကို ငါချစ်တယ်”

တီဟူရာက အသိရခက်စွာ ပြုံးသည်။ ဘာမျှပြန်မပြော။

သို့ရာတွင် သူ့စကားကို တီဟူရာ သဘောကျကြောင်း ဂေါ်ဂင် နားလည်သည်။ သူနှင့်နေရသည်ကို တီဟူရာပျော်သည်။ ယခု သူနှင့်အတူ နေတော့မည်။ နွေးထွေးမှုသည် ယခု သူ့သွေးကြောထဲတွင် ပြန်၍စီးဆင်းလာ သည်။ တီဟူရာမရှိတုန်း ခံစားခဲ့ရသည့် အေးစက်သော အထီးကျန်မှုသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆွဲ ဒေါက်ခုန်သို့သွားကာ မည်းနက်သည့် ကင်းဗတ် ကို လက်ဖျားဖြင့် တို့ကြည့်သည်။

“ငါပြန်ပြီး ပန်းချီဆွဲရမယ်။ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”

*

၁၅

အနုပညာရဲ့ အမြင့်ဆုံးအောင်မြင်မှုဟာ သဘာဝကို
အမှန်ကန်ဆုံး တင်ပြခြင်းပဲ။

Tropical Vegetation
1887. Oil on Canvas.

(က)

ဂေါင်က တစ်လတစ်ခေါက် ပါပီတီသို့ စာယူသွားလေ့ရှိသည်။ ပြင်သစ်ဆေးတန်ဆေး၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ ရေနံဆီ စသည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်တတ်သည်။ တီဟူရာက အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မမှောင်ခင် အရောက်ပြန်တတ်သည်။ ဂေါင်က တီဟူရာကို အလိုလိုက်သည်။ အကြင်လင်မယားအဖြစ် အတူနေခဲ့ကြသည့် ခြောက်လအတွင်း ဂေါင်သည် အိမ်သို့နောက်ကျ၍ ပြန်ဖူးသည်မရှိ။ နေမဝင်မီ အရောက်ပြန်လာတတ်သည်။

ထိုညကမူ လမ်းတွင် ကိစ္စတစ်ခုကြုံလာသည်။ ပါပီတီမှ မက်တီယာသို့ အပြန်လမ်းတွင် မြင်းရထားသည် ချိုင့်တစ်ခုထဲတွင် ကျကာမှောက်မည် ပြုသည်။ ရထားပေါ်တွင် ဂေါင်တစ်ယောက်တည်းသာ ပါသည်။ ဂေါင်က ရထားပေါ်မှ ခုန်ချကာ ရထားသမားကို အကူအညီပေးသည်။

“ဝင်ရိုးကျိုးသွားပြီ ဆရာ။ ဒီနေ့ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ငါတစ်ယောက်တည်း ခြေလျင်ကြိတ်ရတော့မယ်ပေါ့”

“ည မအိပ်ချင်ရင်တော့ ဒီနည်းပဲရှိတော့မယ်”

ရထားသမားက ပခုံးတွန့်ပြကာ မြင်းများကို ဖြုတ်သည်။ ဂေါင်က ရေနံဆီပုန်းနှင့် ဆေးတန်ဆေးထုပ်များ ထည့်သည့် အိတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ မက်တီယာက မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် ဝေးသေးသည်။ နေမဝင်မီ ရောက်နိုင်ဖွယ်မရှိ။ ဂေါင်သည် ခြေလှမ်းကြံကြံဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည်။ သူ့တဲနားသို့ ရောက်တော့ သန်းခေါင်နားကပ်နေပြီ။

ထိုညက လမိုက်သဖြင့် မှောင်မဲနေသည်။ ကြယ်ရောင်မှအပ တခြား

မြသန်းတင့် ✦ ၂၀၈

ဘာအလင်းရောင်မျှ မရှိ။ တဲနားရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် အပြေးကလေးသွားသည်။ တဲထဲတွင် မှောင်ပိန်းနေသဖြင့် တီဟူရာအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။ မီးထွန်းစရာ ရေနံဆီလည်း ကုန်နေပြီ။ တီဟူရာက အမှောင်ကို ကြောက်တတ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က တဲထဲသို့ ဝင်လာကာ မီးခတ်ကျောက်ကို ခတ်သည်။ တီဟူရာ အိပ်ရာပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသည်။ မျက်လုံးများက ပြူးထွက်နေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်ကို မျက်လုံးကြီးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောက်ရောင်ခြည်တွေ ထွက်ကာ ဂေါ်ဂင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်ထင်ရသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် မှင်တက်မိကာ လက်ထဲက မီးခတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ မီးငြိမ်း၍ သူ့လက်လောင်တော့မှ သတိရလာသည်။

ဂေါ်ဂင်က မီးခွက်ထဲသို့ ရေနံဆီထည့်ပြီး မီးထွန်းသည်။ ကုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်တော့ တီဟူရာက . . .

“ကိုကီ ကိုကီ” ဟု အလန့်တကြား အော်သည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့နဖူးနှင့် ပခုံးများကို ပွတ်၍ နှစ်သိမ့်သည်။ တီဟူရာ တစ်ကိုယ်လုံး အအေးမိသလို ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ကိုကီ ပြန်ရောက်ပါပြီ။ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ”

တကယ်တော့ တီဟူရာသည် ကလေးငယ်တစ်ဦး၊ ထိတ်လန့်နေသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးမျှသာ၊ ဂေါ်ဂင်က သူ့ပါးကို အသာအယာ ပွတ်၍

“မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်”

တီဟူရာက အိပ်ရာမှ ထထိုင်သည်။ ယခုမှ ကြောက်စိတ်ပြေသွားဟန်တူသည်။

“နောင် ကျွန်မကို အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုကီ”

တီဟူရာက အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး အခန်းထောင့် အမှောင်ထဲသို့ကြည့်နေသည်။

“သူရဲ သူရဲ ရှိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရင် သူရဲလာတတ်တယ်”

ပထမတော့ ကြောက်တတ်ရန်ကော ဟုဆိုကာ ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် တီဟူရာလည်း တဟီတီကျွန်းသူတွေလို အစွဲအလန်းကြီးတတ်ကြောင်း သူနားလည်လာသည်။

“အေးကွယ် ဒီလိုမှန်း မသိလိုပါ”

ဂေါ်ဂင်က လမ်းတွင် ရထားပျက်ပုံကို ပြောပြတော့ တီဟူရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်သည်။

“ကိုကို အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိုက ကြောက်တတ်တာပါ”

ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာကိုယ်မှ အကြောက်တွေ ထွက်ပြေးသွားသည် အထိ တီဟူရာကိုယ်လုံးကလေးကို ဖြစ်ညှစ်ဖက်ထားလိုက်သည်။

မနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှနိုးတော့ မနေ့ညက တီဟူရာ၏ ရုပ်ရည်ကို ဂေါ်ဂင် မျက်စေ့ထဲတွင် မြင်နေသည်။ မနေ့ညက မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးခြစ် တော့ တီဟူရာ၏ ကိုယ်မှ အရောင်လဲ့လဲ့ပြေးနေပုံ၊ မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်မှု လွှမ်းနေပုံ။

“တီဟူရာရေ။ မင်းကို ငါပန်းချီ ဆွဲချင်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က ကုတင်ပေါ်တွင် တီဟူရာကို နေသားတကျနေစေသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ခေါင်းကိုစောင်း၍ တင်ထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မြင်နေရသည်။ ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာ၏ ကိုယ်နေဟန်ထားကို လေ့လာသည်။ မနေ့ညက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်လာခဲ့သော အလင်းအမှောင်ထိုးပုံနှင့် မျက် လုံးထဲတွင် ပေါ်နေသည့်အကြောက်တို့ကို စိတ်ကူးဖြင့် ပြန်တွေးကာ ကင်းဗတ် ပေါ်တွင် အရဖမ်းယူသည်။ ပုံကြမ်းကို ခြစ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ပြီးပြီ။ ဒါပဲ”

“ဟင် ကျွန်မပုံကို မဆွဲဘူးလား”

တီဟူရာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဆွဲတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှတ်မိနေတဲ့အတိုင်း ပြန်ဆွဲတာ”

တီဟူရာက ခါးဝတ်ကို ပြန်ပတ်၍ တဲပြန်သို့ ထွက်သွားပြီး အုန်း လက်ဖျာတစ်ချပ် ယက်နေသည်။ ခေတ်အမျိုးသမီးများ အားလျှင် ဇာထိုးကြ သလို ပိုလီနီရုန်း အမျိုးသမီးများသည် အားလျှင် အုန်းလက်ဖျာ ယက်ကြ သည်။

ဂေါ်ဂင် ပန်းချီကို ဆက်ဆွဲသည်။ မနေ့ညက စိမ်းပြာပြာ မီးရောင် အောက်တွင် သူမြင်ခဲ့ရသော တီဟူရာ၏ ဝါရွှေရွှေ အသားရောင်ကို ဖမ်းယူ သည်။ သူလိုချင်သလို အရောင်နှင့် စုတ်ချက်ကိုရသည်။ ပန်းချီကားပေါ်က တီဟူရာ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရွှေစင်ဖြင့် သွန်းထုထားသည့် ရုပ်ထုတစ်ခုလို ကြွတက်နေသည်။ တီဟူရာ၏ ရုပ်ပုံနောက်ခံတွင် နတ်ဆိုးရုပ်ပုံတစ်ခု သူ ထည့်ဆွဲသည်။ သို့မှ ထိတ်လန့်နေသည့် တီဟူရာ၏ သရုပ်ပေါ်မည်။ ရှေးတုန်း က မာအိုရီလူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကို ရေးထည့် မည်ဟု ပထမ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူးတစ်ခုရကာ အနက်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၁၀

ရောင်ဝတ်ထားသည့် တဟီတီ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်၏ ပုံကို နောက်ခံရေး ထည့်လိုက်သည်။ ထိုရုပ်ပုံသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အိုးမင်းလှပြီ ဖြစ်သော တီဟူရာ၏ပုံတူပင် ဖြစ်သည်။

ပန်းချီရေးပြီးတော့ ပိတ်ကားကို အခြောက်လှမ်းသည်။

ပါရီတွင် သူ့ပန်းချီကားကို မည်သို့ ဝေဖန်ကြမည်မသိ။ သည်ပန်းချီ ကားမျိုးကို ပါရီတွင် မြင်ဖူးကြမည့် မဟုတ်သေး။ ဇာတ်သဘင် ဆန်သည်ဟု ဆိုကြမည်လော။ ဆန်းကျယ်သည့် အလင်းအမှောင်ပေးပုံကို ဝေဖန်ကြမည် လော။ ကိုယ်ခန္ဓာကို သူကြိုက်သလို လွတ်လပ်စွာ ဆွဲထားသည့်အတွက် နှာခေါင်းရှုံ့ကြမည်လော။

ပါရီနှင့် ဝေးခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ပါရီက အနံ့အသက်တွေ။ ရှုခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းတွေကို ပြန်စဉ်းစားလျှင်ပင် ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ချင်တော့၊ မေ့လှမေ့ချင်ဖြစ်နေပြီ။

သူ့ပန်းချီကားကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ရင်း မည်သို့ဝေဖန်ကြ မည်နည်းဟု ဂေါ်ဂင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဩရိယားတို့၊ မာလာမေတို့၊ မိုးရစ် တို့က မည်သို့ ဝေဖန်ကြမည်နည်း။ တဲထဲက ပန်းချီကားအနီးတွင် ထိုင်ရင်း မလွမ်းစဖူး ပါရီကို လွမ်းလာသည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့အလွမ်းကို မောင်းထုတ်ခါချကာ တဲပြင်ဘက် နေ ရောင်ထဲသို့ ထွက်လာသည်။

“ဒီနေ့အတွက်တော့ တော်ပြီကွာ။ ငါးလေး ဘာလေး သွားများကြရ အောင်”

တီဟူရာက ကွန်ကို ကောက်ယူကာ အိုင်ထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ ရေအိုင်ထဲတွင် ရေက ပြာနေသည်။ နေခြည်က နွေးနေသည်။ နေရောင်ဝင်းဖြာ နေသည့် မျက်နှာဖြင့် တီဟူရာသည် အလှကြီးလှနေသည်။

(ခ)

တီဟူရာကို ချစ်ကြောင်း သူယုံကြည်လာစေရန် ဂေါ်ဂင် မကြိုးစား တော့။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ နားလည်မှု တိုး၍လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနားလည်မှုသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးက လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို ဖြည့် ပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။

တဟီတီကျွန်းပေါ်က ဂေါ်ဂင်၏ ဘဝသည် ရိုးစင်းသည်။ ရှုပ်ထွေး ခြင်းမရှိ။ လှပလာခြင်းမရှိ။ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် ရှိသည်။ သည်ဘဝ တွင် သူပျော်သည်။ ပျော်သဖြင့် အလုပ်တွင်ကျယ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝသည် ပုံမှန်ဇယားအတိုင်း လည်ပတ်နေသည်။ နံနက်လင်းလျှင် တဲနားက စမ်းချောင်းပေါက်တွင် ရေချိုးကြမည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဂင်က တစ်နေ့လုံး ပန်းချီဆွဲသည်။ ပန်းချီဆွဲ၍ ငြီးငွေ့လျှင် ပန်းပုထုမည်။ ရှေးမာအိုရီ လူမျိုးတို့၏ ဘာသာကိုးကွယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရန် ဂေါ်ဂင် စိတ်ကူးထားသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် သစ်ထွင်း ပန်းချီများ ထည့်ရန်လည်း ပြင်ထားသည်။

တီဟူရာက သူ့အလုပ်ချိန်များကို လေးစားသည်။ ထမင်းစားချိန်နှင့် အိပ်ချိန်များတွင် တီဟူရာက ဂေါ်ဂင်နှင့် ပလူးပလဲ လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီဆွဲဒေါက်ခုန်တွင် ဂေါ်ဂင် အလုပ်လုပ်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်တော့မျှ အနှောင့်အယှက် မပေး။ သူ့အနီးတွင် တီဟူရာ ရှိနေလျှင် အလုပ်လုပ်၍ တွင်သည်ဟု ပင် ဂေါ်ဂင် ထင်မိသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တီဟူရာသည် ကြေးရုပ်ပန်းပု တစ်ခုလို ဂေါ်ဂင် အနီးတွင် နာရီပေါင်းများစွာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ဂေါ်ဂင် ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ပန်းချီရေးလျက်တန်းလန်း စိတ်ကူး ပြတ်သွားလျှင် ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာကို ပြုံးကြည့်သည်။ တီဟူရာကလည်း အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် စကားမပြောမိကြ။

ဂေါ်ဂင်သည် တီဟူရာကိုချစ်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အချစ်မျိုး နည်းဟု ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်း မပြုတော့။ သူ့ဘဝကို ဂေါ်ဂင်ကျေနပ်သည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် ကိုယ်က နည်းနည်းပေးရ၍ သူတစ်ပါးဆီက များများယူရ သော အချိန်သည် သည်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။

တီဟူရာသည် သူ့အဖို့ ပဟေဠိတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသေးသည်။ တီဟူရာ က သူတို့ ကျွန်းသားများ ထုံးစံအတိုင်း ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပန်းရိုက်သရက်ထည် လှလှကလေးကို ဝတ်၍ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့ သွားတတ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ပါပီတီနှင့် မက်တီ အကြား လမ်းခရီးတစ်ဝက်မှာ ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တီဟူရာနှင့်အတူ ဂေါ်ဂင်လည်း ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့ လိုက်သွားတတ်သည်။ သာသနာပြုဆရာက မက်ကလွိုက်ဆို သည့် စကော့လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အသားက သွေးမရှိသလို ဖြူ လျှော်နေပြီး အနက်ရောင် ပတ္တမြားစိမ်းကို ဖို့ရိုဖားယားဝတ်တတ်သည်။ စကော့သံဝဲဝဲဖြင့် တဟီတီလိုတရား ဟောသည့်အခါတွင် ကျွန်းသူကျွန်းသား များက ရယ်တတ်ကြသည်။ တရားဟောပြီးလျှင် သူ့မိန်းမက အော်ဂင်တီး၍ သီချင်းများ ဆိုကြသည်။ အော်ဂင်က ဟောင်းနေပြီ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် အော်ဂင်သံသည် နာပျော်ဖွယ်မကောင်းဘဲ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

“ဒီအော်ဂင်သံကို ဘုရားသခင် ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘုရားသခင် ဟာ ဂီတနားမလည်လို့ပဲ” ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာထဲရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာသာရေး အကြောင်းကို ပြောမိကြသည်။

“ခရစ်တော်ကို မင်းတကယ်ယုံသလား”

“အို ယုံတာပေါ့ ကိုကီ”

“တာရိုအာဘုရားကိုကော ယုံသလား”

တာရိုအာမှာ တဟီတီ နတ်ဘုရားများထဲတွင် တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဘုရားဟု အဆိုရှိကြသည်။

“တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသားအားလုံး တာရိုအာဘုရားကို ယုံကြည် တယ်လေ။ တာရိုအာဘုရားနဲ့စာရင် သခင်ယေရှုဟာ ဘာမျှမပြောလောက် ဘူး”

“တာရိုအာနတ်ဘုရားကို ကြောက်သလား”

ဟင့်အင်း။ မကြောက်ပါဘူး။ ကြည်ညိုတာပါ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို မင်းတို့ နတ်ဘုရားတွေအကြောင်း ပြောပြပါလား”

တီဟူရာက အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ကာ သူတို့တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ၏ ကမ္ဘာဦး အထုပွတ္တိကို ပြောပြသည်။

တီဟူရာက နတ်ဘုရား၏အမည်များကို ရွတ်ပြသည်။ သူတို့လူမျိုး ၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည့်အခါ၌ တီဟူရာသည် အမျိုး၏ဂုဏ်ကို ဝင့် ကြွားလိုဟန်ရှိသည်။

တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသားများကို ဂေါ်ဂင် သံယောဇဉ် တွယ်နေ ပြီ။ တီဟူရာကိုလည်း သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ။

(ဂ)

ဘာသာတရားအကြောင်းကို ပြောဆိုသည့်အခါတွင် တီဟူရာသည် လေးနက်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ ကလေးဆန်ဆန်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ ခပ်လွင် လွင်။

တစ်နေ့ တရုတ်အထည်သည်တစ်ယောက် မက်တီယာသို့ ရောက် လာသည်။ အပေါ်စား ကြယ်သီးလေးတွေ၊ ရင်ထိုးတွေ ရောင်းဖို့လာသည်။ တရုတ်ကြီးက လမ်းထောင့်တွင် ရပ်၍ ခေါင်းလောင်းလေးလှုပ်ကာ ဈေးဝယ် ခေါ်သည်။ တရုတ်ကြီး၏လက်တွန်းလှည်းနားတွင် ရွာသူရွာသားတွေ ဝိုင်း လာကြသည်။

“ကိုကို ကိုကို။ ဟိုမှာ ဈေးသည်ကြီးလာပြီ” ဟု တီဟူရာက အားရ ဝမ်းသာ အော်သည်။

တီဟူရာက နားဆွဲတစ်ရံကို ကောက်ယူကာ နားတွင် ပန်ကြည့် သည်။ ခါတိုင်းသူ့နားတွင် ခေါင်းလောင်းပန်းလေး ပန်နေကျ။

“မလှဘူးလားဟင် ကိုကို”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“အပေါစားတွေပါ တီဟူရာရယ်။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုကိုကလည်း အရမ်းလျှောက်ပြောနေတာပဲ။ ဒါက ရွှေနဲ့လုပ်ထား တာ”

တီဟူရာ နှုတ်ခမ်းစုသည်။ နားဆွဲကို အလင်းရောင်တွင် ထောင် ကြည့်သည်။

“ကြေးတွေနဲ့ လုပ်ထားတာ တီဟူရာရဲ့။ ပြင်သစ်ပြည်မှာဆိုရင် ဒါ မျိုးကို အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေတောင် မဝတ်ဘူး”

တီဟူရာက နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“ရွှေတွေကိုကိုရဲ့။ တီဟူရာ လိုချင်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က တန်ဖိုးချိတ်ထားသည့် ကပ်ပြားကိုကြည့်သည်။

“ဟင်း . . နှစ်ဆယ်တဲ့။ ပြားငါးဆယ်တောင် မတန်ဘူး”

“ကိုကို အလကားပဲ။ ဘာမှ အားမကိုးရဘူး။ တချို့များ မြင်းရောင်း ပြီးတောင် နားဆွဲဝယ်ပေးမလိုတဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အလကား”

ဂေါ်ဂင်က နားဆွဲကို တရုတ်ကြီး၏ ဗန်းထဲသို့ပြန်ထည့်သည်။ တီ ဟူရာသည် မြေကြီးပေါ် လူးလိုမိကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာကို အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးနောက် ပန်းကို တွန့် သည်။ သူ့အလိုသို့ မလိုက်လျှင် အိပ်ရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်း အေးစက် စက် အိပ်ရတော့မည်။ ဂေါ်ဂင်က တဲဆီသို့ ပြန်သွားကာ ပိုက်ဆံယူလာပြီး နောက် နားဆွဲဝယ်ပေးသည်။

“ကိုကို ကိုကို။ ဒါမှ တို့ကိုကိုကွ”

တီဟူရာက မိန်းကလေးတစ်သိုက်ဆီသို့ ပြေးကာ နားဆွဲကိုပြသည်။ ရက်ရောသော ဂေါ်ဂင်အကြောင်းကို ကြားသည်။

ရက်အတန်ကြာ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားရန် အဝတ်အစားပြင်ဆင် ဝတ်လာတော့ တီဟူရာ၏ နားတွင် နားပွင့်မရှိတော့။ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့် ပန်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

“နားဆွဲတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။ တီဟူရာက ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ရင်း . . .

“အလကားဟာတွေပါ ကိုကီရယ်။ ကြေးနီတွေ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ပြင်သစ်ပြည်မှာဆိုရင် ဒါမျိုးကို အိမ်ဖော်မလေးတွေတောင် ဝတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဖူးလားလို့။”

တီဟူရာ ရယ်ရင်း လက်ရှေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓမ္မစာအုပ် ကိုကိုင်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

(ဃ)

တီဟူရာနှင့် ဘာသာရေးအကြောင်း ပြောပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်စိတ်တွင် ဘာသာရေးပန်းချီကားတစ်ကား ဆွဲချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်တော်နှင့် မယ်တော်မာရီ၏ ရုပ်ပုံကိုရေးသည်။ သူဆွဲသည့် ခရစ်တော်ရုပ်ပုံ၊ မယ်တော် မာရီ၏ ရုပ်ပုံများက တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသာ မျက်နှာပေါက်နှင့် ဆင်သည်။ ခရစ်တော်က မယ်တော်မာရီ၏ ပခုံးပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ပန်းချီကား ပြီးတော့ လက်ဝဲထောင့်စွန်းတွင် “မယ်တော်မာရီ” ဟု စာတမ်းထိုးသည်။

ပန်းချီကား ဆေးတွေ ခြောက်သည်နှင့် အခြား ပန်းချီကားခြောက် ကားခန့်နှင့်အတူ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ပါရီတွင် သူမိတ်ဆွေ သီယို လည်း မရှိတော့။ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်ခွဲလုံးလုံး ဂေါ်ဂင် ငွေ ရေးကြေးရေးကိစ္စကို ထည့်မစဉ်းစားခဲ့။ ယခု သူ့လက်တွင် ပိုက်ဆံသိပ်မရှိ တော့။ သူရစရာရှိသည့်အထဲက ငွေအနည်းငယ်ပို့ရန် ဂျီယန်းထံ စာရေးရ သည်။

“တဟီတီကျွန်းဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ကောင်းကင်ဘုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကောင်းကင်ဘုံမှာတောင် ပိုက်ဆံကတော့ လိုသေးတာပဲ။ မိုရစ်ဆီမှာ ကျွန်တော့် ငွေရစရာ နှစ်ထောင်ရှိတယ်။ သူ့ဆီက တောင်းပြီးပေးလိုက်ပါ” ဟု ရေးလိုက်သည်။

စင်စစ် ပိုက်ဆံ သည်လောက်လိုလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကျွန်းသူကျွန်းသားများနေသလို ပိုက်ဆံမရှိဘဲ နေ၍တော့မဖြစ်။ အချို့ပစ္စည်း များကို ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ရသည်။ ဥပမာ ပန်းချီဆေး၊ ရွက်ဖျင်စ၊ ဆီဆေး၊ တာပင်တိုင်ဆီ၊ ကော်ဖီ၊ ဆေးတန်သောက်ဆေး။

သူက တစ်နေ့လုံး ပန်းချီဆွဲသူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေကို အစားအစာလိုက်ရှာချိန်မရ။

ပိုက်ဆံလိုတော့ ပြင်သစ်ပြည်ကို အမှတ်ရသည်။ သူ့အတိတ်ကို

ပြန်၍သတိရသည်။ မက်တီတို့သားအမိတစ်တွေ၊ ဂျူးလီယာကံဗင်းဆင့်နှင့် ဩရီးယား စသူတို့ကို အမှတ်ရသည်။ ပါရီက သူ့ကျက်စားနေကျ ရပ်ကွက် များဖြစ်သည့် မွန်မည၊ မွန်ပါနာဆေ စသည့်ရပ်ကွက်များ၊ အနံ့အသက်များ၊ ဝိုင်အရက်နှင့် မိန်းမများ၊ ပြင်သစ်အစားအသောက်နှင့် ပြင်သစ်မြေကြီးကို သတိ ရသည်။ ဝင်းပနေသော အပူပိုင်းနဲ့ နေခြည်အောက်ကနေ၍ သူထွက်ပြေးလာ ခဲ့ရာ ပြာမှိုင်းမှိုင်း ပါရီရာသီဥတုကို သတိရသည်။

ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်ပြည်က လာမည့်သဘောကို ဂေါ်ဂင်မျှော်သည်။ ပြင်သစ်ပြည်က မိတ်ဆွေများက သူ့ကိုသေပြီဟုများ ထင်နေကြပြီလော မပြော တတ်။ ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆွဲနေရာမှ စုတ်တန်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ့ကို ပြင်သစ်ပြည်က မိတ်ဆွေတွေက ပစ်ထားသဖြင့် ဒေါလည်း ပွသည်။

ပန်းချီဆွဲ၍ မရသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တဲရှေ့တွင် တီဟူရာက ဖျာယက်နေသည်။ အိုင်ထဲတွင် လူတချို့ ငါးများနေကြသည်။ ရွာပြင်ဘက် ကမ်းစပ်တွင် ရွာသူရွာသားအချို့ကို မြင်ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲခန့်က သူမြင်ခဲ့ရသည့် အတိုင်းပင်။ သည်တစ်နှစ်ခွဲအတွင်း သည် လူတွေ သည်နေရာကမှ ရွှေ့မှရွှေ့ပါ၏လောဟုပင် ထင်မိသည်။ ယခု မည် သည့်လ မည်သည့်ရက် မည်သည့်နေ့မှန်း သူ မသိ။ ဂေါ်ဂင်တွင် အချိန် သဘောပျောက်နေသည်။ မကြာမီ သူလည်း ကျွန်းသူကျွန်းသားများလို နေ့တွေ ရက်တွေကို မှတ်မိတော့မည် မဟုတ်။

(c)

တစ်နေ့က တရုတ်အရက်တွေ သောက်ထားသဖြင့် ခေါင်းကိုက်နေ သည်။ ပါရီကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ် နေ့လုံးပန်းချီဆွဲသည်။

မကြာခင် မိုးကျတော့မည်။ အပြင်ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ မိုးမကျမီ တောထဲတွင် ထွက်၍ ပန်းချီဆွဲချင်သေးသည်။ တိမ်တိုက် များက အံ့ဆိုင်းစပြုလာကြပြီ။ ယင်ကောင်တဝီဝီမြည်သံကို ကြားရစပြုပြီ။

ယင်ကောင်တွေမြည်လျှင် ငါးတွေပါတော့မည်ဟု တီဟူရာက ပြော ပြသည်။

ငြိမ်သက်နေသော မက်တီယာရွာသည် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ ပိုက်ကွန်ကို ပြင်သူက ပြင်ကြသည်။ ငမန်းများသည့် ငါးများချိတ်ကြီးတွေကို ပြင်သူကပြင်ကြသည်။ ကလေးများက ကိုကိုးရွက်များဖြင့်ယက်ထားသည့် ပိုက်ကွန်များဖြင့် ရေအိုင်ထဲက ငါးသေး ငါးနှုတ်ကလေးများကို ဖမ်းကြသည်။

ငါးကြီးဖမ်းရန် ငါးစားရှာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လိုကျတော့လည်း တဟိတိ ကျွန်းသူကျွန်းသားအားလုံး အလုပ်များနေကြသည်။

တီဟူရာက ပိုက်ကွန်များကိုပြင်၍ ဂေါ်ဂင်က ကျွန်းသားများနှင့် အတူ ပင်လယ်သို့ထွက်ရန် လှေများကိုဖာသည်။

ငါးဖျံတို့ မြူးစပြုသည့်အချိန်တွင် ပင်လယ်သို့ ထွက်ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရှေ့ဆုံးကလှေတွင် လိုက်လာသည်။ ဧည့်သည်ဖြစ်၍ ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်ရန် အခွင့်အရေးရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လှေပေါ်တွင် သူငယ်ချင်းများလည်းပါသည်။ သည်အထဲတွင် ဂျူတီဖာလည်းပါသည်။ အားလုံးပျော်နေကြသည်။

ဂေါ်ဂင်က လှေဦးတွင်ထိုင်လိုက်လာသည်။ ရေစက်ရေမွှာများက သူ့မျက်နှာကိုလာစင်ကြသည်။ ပင်လယ်ရေ၏ ငံပျပျအရသာကို တွေ့ရသည်။

အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် တက်များ ရပ်သွားကြသည်။

“ဒီနေရာက ငါးသိပ်ပေါတယ်။ ရေနက်ပိုင်းဆိုတော့ ငမန်းလည်း မလာဘူး” ဟု ဂျူတီဖာက ပြောသည်။

ရေစီးကြောင်းအလိုက် ကျောက်ချပြီးနောက် ငါးများကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ငါးတစ်ကောင်လာဟပ်သည်။ လှေပေါ်ကလူတွေက ငါးများကြီးကို ဆွဲကြသည်။ လှဲများကို အသင့်ကိုင်၍ စောင့်သူက စောင့်သည်။ ဆွဲတင်လိုက်သည့်အခါတွင် ငါးကြီးအဖွေးသား ပေါ်လာသည်။ နည်းသည့် အကောင်ကြီးမဟုတ်။ အနည်းဆုံး ပေါင်လေးငါးရာလောက်တော့ရှိမည်။

ငါးကြီးကို ဆွဲတင်လိုက်သည့်အခါတွင် ငှက်တွေဝိုင်းအုံလာကြသည်။ တချို့က ငါးများချိတ်တန်းလန်းနှင့် ငါးကြီးကို ထိုးဆိတ်ကြသည်။ အသားမျှင်တစ်စစီ တစ်စစီကို ထိုးဆိတ်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားကြသည်။ လှေအနီးတစ်ဝိုက် ရေပြင်တွင် သွေးချင်းချင်း နီနေသည်။

တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ငါးများကြသည်။ ဂေါ်ဂင်အလှည့်ရောက်သည့်တွင် ငါးကြီးတစ်ကောင်ရသည်။ လှေပေါ်ဆွဲတင်မည်အလုပ်တွင် ငါးများချိတ်ပြုတ်ထွက်၍ ငါးလွတ်သွားသည်။ လှေပေါ်ကလူများ ကြိတ်၍ရယ်ကြသည်။

ကမ်းကို ပြန်လှော်ကြသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်က ဂျူတီဖာကို မေးကြည့်သည်။

“ငါ ငါးဖမ်းတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ကြတာလဲကွ”

ဂျူတီဖာက မကြားယောင်ပြုကာ ကမ်းကိုငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ အယူတစ်ခုရှိတယ်။ ငါးများတဲ့အခါမှာ ငါးများ

ချိတ်က အာခေါင်မစူးဘဲ အောက်မေးဘက်ကို သွားစူးရင် အဲဒီလူရဲ့ မိန်းမဟာ ဖောက်ပြားတတ်တယ်တဲ့”

“ငါ များတော့ နှစ်ကောင်စလုံး ငါးမျှားချိတ်ကအောက်မေးမှာ ချိတ်နေပါလား”

“ဒီအစွဲအလန်းတွေကို သိပ်ယုံမနေပါနဲ့ ကိုကီရာ။ ကိုကီမိန်းမက ဘာဖြစ်လို့သစ္စာမရှိရမှာလဲ။ ဂရုစိုက်လို့”

တဟီတီကျွန်းသားတို့အဖို့ မိန်းမက ဖောက်ပြားခြင်းသည် ဘာမျှ အဆန်းမဟုတ်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ သဘောထားလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်က သည်လို ခပ်ပေါ့ပေါ့ မထားနိုင်။ ပြင်သစ်လူမျိုး၏ မနာလိုစိတ်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် ခေါင်းပြုလာသည်။

ကမ်းသို့ ရောက်တော့မှောင်နေပြီ။ ကမ်းတွင် မိန်းမများက မီးတုတ် များကိုကိုင်၍ စောင့်နေကြသည်။ ကမ်းစပ်သို့ လှေထိုးဆိုက်လိုက်သည်တွင် လှေဆီသို့ပြေးလာကြသည်။

ရသည့်ငါးများကို ခွဲဝေယူကြသည်။ တီဟူရာက ဂေါ်ဂင်ရသည့် ဝေစုကိုယူလာသည်။ ဂေါ်ဂင်က ချမ်းနေသဖြင့် တီဟူရာက မီးဖိုပေးကာ ဂေါ်ဂင်အတွက် ငါးကင်ပေးသည်။ တစ်ပိုင်းကိုမူ မကင်ဘဲ သူ့အတွက် ချန်ထားသည်။ တီဟူရာက ထုံးစံအတိုင်း အစိမ်းစားရန် ချန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်နေစဉ် တီဟူရာက ဂေါ်ဂင်ကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဂေါ်ဂင် မမြင်ယောင်ပြုနေသည်။

“ဒီနေ့ ငါးဖမ်းရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုကီ”

“ပြေသားပဲ”

“ငါးကင်ကော ကျက်ရဲ့လား”

“အင်း ကျက်ပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။ မနာလိုစိတ်သည် ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွား ပေါ်နေသည်။ ညအိပ်ရာထဲရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် မနေနိုင်တော့။

“ဒီနေ့မင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရဲ့လား”

ဂေါ်ဂင်အသံက ခပ်မာမာဆတ်ဆတ်။ သူ့အသံကြောင့်ပင် သူ့ဖာသာသူ အံ့အားသင့်နေသည်။

“နေတာပေါ့ ကိုကီရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းရည်းစားကော ဘယ်မလဲ။ ငယ်ငယ်လေးလား။ ချောသလား။

ငါ့ဆီက မရနိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးတွေရရဲ့လား”

တီဟူရာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တောင့်သွားသည်။

“ဘယ်က ရည်းစားရှိရမှာလဲ။ ကိုကိုကလည်း”

မညာပါနဲ့။ ငါးက သက်သေပြနေပြီ”

တီဟူရာက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ငါးက သက်သေပြတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ကောင်မကဘူး။ နှစ်ကောင်။ နှစ်ကောင်စလုံး ငါးများချိတ်က အာခေါင်မှာမစူးဘူး။ အောက်နှုတ်ခမ်းမှာ စူးနေတယ်”

တီဟူရာအိပ်ရာမှထကာ အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး အခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ တီဟူရာသည် တဲအလည်ခေါင်ရပ်ကာ ကောင်း ကင်ကို မော်ကြည့်သလို။ တဲခေါင်မိုးကိုမော့ကြည့်သည်။ အုန်းလက်အမိုး ကျိုးတိုးကျဲကြားမှ လရောင်မှုန်မှုန်ဖြာကျနေသည်။ လရောင်သည် သူ့ကိုယ် ပေါ်သို့လည်း ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ကျနေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုသည့်တိုင် တီဟူရာသည် ကျောက်ဖြူရုပ်တစ်ခုခုလို မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ ဂေါ်ဂင်ဘေး တွင် ခူးထောက်၍ငိုသည်။ သူ့ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တွေစိုရွဲနေသည်။

“ရိုက်ပါကိုကို။ ကျွန်မကို ရိုက်ပါ။ တောထဲက ကြိမ်တစ်ချောင်း ခုတ်လာပြီး အဲဒီကြိမ်နဲ့ ကျွန်မကို အားရပါးရရိုက်ပါ။ ကျွန်မ ခံပါ့မယ်”

တီဟူရာကို ဂေါ်ဂင် ငုံ့ကြည့်သည်။ ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ရိုက်လေ။ ကိုကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်လိုက်ပါ။ မရိုက်ရင် ကိုကို စိတ်ဆိုးနေရမှာ။ ရိုက်ပစ်လိုက်ပါ”

“မဆိုးတော့ပါဘူးကွယ်။ မင်းတို့တဟီတီလူမျိုးတွေမှာ ရိုက်ရင် ဒေါသတွေပြေသလို ငါလည်း ချစ်ရင် ဒေါသပြေသွားတာပါ”

ဂေါ်ဂင်က တီဟူရာကို သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး တယုတယပွေ့ သည်။ ဒေါသတွေ မရှိတော့။ စိတ်ထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ။

(၈)

မနက်လင်းတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် အချစ်သစ်၊ သံယောဇဉ် သစ်တွေဖြင့် ချည်နှောင်မိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ နှစ်ယောက်သား စကား ပြောမိကြသည်။ တီဟူရာက ရှက်စနိုးဖြင့် . . .

“မကြာခင် ကလေးရတော့မယ် သိလား”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

မုခ်ရုံထောင့်မှာမောလှမြို့ + ၂၀၉

ဟိန္ဒုရာဇာ ပြုံးနေသည်။

“မုခ်ရုံထောင့်ကလေးကို အဖေ့ကို မဟုတ်ဘဲမယ်ခန့်”

“တယ်၊ အမေလေး၊ ခြင်္သေ့ပြည်က အမေလေး၊ တယ်တီ၊ ပြွန်းလေး”

အမေလေး”

“အမယ်အမေကလေး ခေါ်လား၊ အဖေ့အဖေ ကိုကလေး”

အဖေကလေး ခေါ်လျက်မိသွားသည်။ အဖေအဖေပြင်ပမို့။ သူ့အိမ်ထဲတွင်မ

ကလေးကို အုတ်ကလေးလေး ခေါ်မည်။ တယ်တီ၊ ပြွန်းလေး၊ တယ်တီ၊ ပြွန်းလေး၊ တယ်တီ၊ ပြွန်းလေး

မေး။ ခြင်္သေ့၊ သူ့တွင် မဟုတ်ဘဲအဖေကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲမဟုတ်ဘဲအဖေကို သူ

မောင်မောင်၊ အိမ်တွင် အမေလေးတို့အဖေကလေးကလေး ခြင်္သေ့ကလေးလည်း အမေလေး

သည် အိမ်ထဲ ဆရာလေးပြုစေသည်။

သုတ ဝိညာဏ်ကို ပြုစုပေးလိုက်သည်။

ခြင်္သေ့ပြည်က ခြင်္သေ့ခန့် အမေမယ် တေးကလေးမဟုတ်ဘဲ ကိုကို”

“ဟိန္ဒု” ခြင်္သေ့ခန့် အဖေထံကလေးကို ခေါ်လျက်မိသွားသည်။ သူ့အဖေပြင်ပမို့။

၁၃

အနုပညာရဲ့ ရည်မှန်ချက်ဟာ ခံစားချက်ကို
အတွေ့အပြုံ ကြည့်လင်အောင် လုပ်ဖို့၊ ပြီးတော့
ခံစားတွေကို ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုနဲ့ ပေါ်ပြပို့ ဖြစ်တယ်။

စိတ်ဆွတ်

Breton Girls Dancing, Port-Aven.
1888, Oil on Canvas.

(က)

လတွေ တစ်လပြီးတစ်လ လွန်လာခဲ့ပြီ။ သဘောဆိုင်ရာသည့်တိုင် သူ့အတွက် ဘာမျှမပါလာ။ ပန်းချီဆွဲဖို့ ဆေးလည်း မရှိတော့။ ရွက်ဖျင်လည်း မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီလည်း မဆွဲနိုင်။ သည်တော့ ဂေါ်ဂင် စိတ်တိုသည်။ ကြမ်းချင် ရမ်းချင်လာသည်။ လေးလကျော်တော့ ပါရီမှ ဂျီယန်းထံက စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ပန်းချီကား ရောင်းရသည့်ငွေများကို မိုးရစ်သို့ ပေးလိုက်ကြောင်း၊ မိုးရစ်က တဟီတီသို့ ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စာထဲတွင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မိုးရစ်ထံက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရောက်မလာ။ သူ့ကို ပေးစရာရှိသည့်ငွေနှစ်ထောင်လည်း မရောက်။ ပန်းချီကား ရောင်းရသည့် ငွေတွေလည်း တစ်ပြားမှ မရောက်။

“ဒီငွေသာရရင် တစ်နှစ်လောက်တော့ ဖူလုံမှာ ငါသာမိုက်လို့ စာရေးဆရာကိုယုံတာ။ စာရေးဆရာဆိုတာ လိမ်စားနေတဲ့လူတွေ၊ လိမ်တာဟာ သူတို့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်း။”

ဂေါ်ဂင် ပါးစပ်က ရွတ်မိသည်။ ပြင်သစ်စကားဖြင့် ရွတ်နေခြင်းဖြစ်၍ တီဟူရာက ကောင်းကောင်း နားမလည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဂေါ်ဂင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြောင်းကိုတော့ သိသည်။

“မြင်း မဝယ်နိုင်တော့ဘူးနော် ကိုကီ”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“မြင်းလည်း မဝယ်နိုင်တော့ဘူး။ မြင်းရထားလည်း မဝယ်နိုင်တော့ဘူး။ စားစရာလည်း မဝယ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆေးတန်သောက်ဆေးလည်း မရှိဘူး။ ပန်းချီဆေးလည်း မရှိဘူး။ ရွက်ဖျင်လည်း မရှိဘူး။ ဘာမှ မရှိဘူး။”

မြသန်းတင့် ✦ ၂၂၂

ဂေါ်ဂင်က စာရွက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဒေါသတွေ လွင့်စင်သွားအောင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူ့ကို လူတိုင်းက အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ ငွေပေးစရာရှိသည့် မိုးရစ်ကလည်း တစ်ပြားမျှ မပို့၊ မက်တီထံ ပန်းချီကား တစ်ခါဇင်လောက် ရောင်းရန် ပို့ထားသည့်တိုင် မက်တီကလည်း ခြူးတစ်ပြားမျှ ပို့ဖော်မရ။ ပန်းချီကားတွေ ရောင်းပြီးပြီဟု မွန်ဖရီထံမှ စာရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ပြားမျှ ရောက်မလာ။

ဂေါ်ဂင်သည် စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ဟားတိုက်၍ ရယ်သည်။

အနုပညာ နယ်ပယ်တွင် နေရာလေးတစ်ခုရအောင် သူကြိုးစားခဲ့သည်။ နေရာကလေး တစ်နေရာရလျှင် ကျော်ကြားမည်။ လူတန်းစေ့ နေနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အငတ်အပြတ်ခံ၍ သူ ပန်းချီဆွဲခဲ့သည်။ ယခု ထိုနေရာကလေး တစ်နေရာကိုရပြီ။ သို့ရာတွင် လူတန်းစေ့ မနေနိုင်သေး။ ကျော်ကြားမှုလည်း မရသေး။ ပြင်သစ်ပြည်မှ မိုင်တစ်သောင်းဝေးသည့် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းပေါ်က တဲကလေးတစ်လုံးထဲတွင် ရောက်နေသည်။ အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှ မရှိ။ မယားက ရောလိမ်သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက ရောလိမ်ကြသည်။

သူလုပ်စရာတစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်၍သူ့ ကိစ္စတွေကို သူ့ဖာသာ သူရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ သူတစ်ပါးကို အားကိုး၍မဖြစ်တော့။ တစ်ဦးတည်းသော သူ၏သစ္စာရှိ မိတ်ဆွေ မွန်ဖရီလည်း ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင်တွေဆီက ကြွေးများကို ရအောင် တောင်းနိုင်မည် မဟုတ်။ မိုးရစ်ကို လည်မျှညှစ်၍ ပိုက်ဆံရအောင် တောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်မှ ကိစ္စပြတ်တော့မည်။

သို့ရာတွင် ပြင်သစ်ပြည်ကို မည်သို့ သွားမည်နည်း။ သူ့တွင် သင်္ဘောစရိတ်ပင် မရှိ။ ဘုရင်ခံ လာကာစကိတ်ထံ ဒူးထောက်၍ သူ့ကို ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းပန်ရမည်လော။

ထိုနေ့ညနေ ထမင်းစားပြီးသည့်အခါတွင် တီဟူရာကို သူ့အနားသို့ လာထိုင်ရန် ခေါ်သည်။ တီဟူရာ၏ လက်ကို ဖြစ်ညှပ်ဆုပ်နယ်ရင်း . . .

“မင်းကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား တီဟူရာ။ မင်းတို့ တဟီတီကျွန်းကိုလည်း ငါချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိ”

“သိတာပေါ့။ ကိုကီကလည်း ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့။ ကိုကီဟာ ကျွန်မတို့ ကျွန်းသားဖြစ်နေပြီပဲ”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်ရင်တော့ ငါဟာ မင်းတို့ကျွန်းသား၊ ဒါပေ

မယ့် တခြားဘက်ကနေကြည့်ရင်တော့ ကျွန်းသားမဟုတ်ဘူး။ မင်းနားလည်အောင် ငါဘယ်လို ပြောရမလဲတော့ မသိဘူး။ ငါ ပြင်သစ်ကို ပြန်ရလိမ့်ဦးမယ် တီဟူရာ”

“တစ်နေ့မှာ ကိုကီ ပြန်သွားမှာပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မ သိချင်တာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ ကိုကီ ပြန်သွားတာဟာ ကိုကီပြောတဲ့ ငါးကြောင့်လားဆိုတာ ကျွန်မသိချင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး တီဟူရာ။ ဒီကိစ္စကို သတိမရတော့ပါဘူး”

“တဟီတီကို ပြန်လာဦးမှာလား”

“ပြင်သစ်ပြည်က ငါ့မိတ်ဆွေတွေက ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်နေကြတယ်။ သူတို့ကို အပြစ်ပေးရမယ်။ သူတို့ကို အပြစ်ပေးပြီးရင် ငါပြန်လာမှာပေါ့”

သူ့စကားကို တီဟူရာ နားမလည်။ ပြင်သစ်ပြည်က လူများသည် တဟီတီကျွန်းပေါ်သို့ လာနေသည့်လူတစ်ယောက်ကို မည်သို့လာ၍ အနိုင်ကျင့်နိုင်မည်နည်း။ ထိုအချက်ကို သူ နားမလည်။ သူနားလည်သည်က ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်တော့မည်ဆိုသည့် အချက်သာဖြစ်သည်။ တီဟူရာက ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ငါပြန်သွားရင် မင်းလည်း ရွာကိုပြန်ပေါ့။ မင်း ကလေးမွေးတဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မယ်”

ဂေါ်ဂင်က လက်ဖျားများဖြင့် တီဟူရာ၏ပါးကို ထိသည်။ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်များက ပူနွေးစိုစွတ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင် စိတ်မကောင်း။ ကလေးတစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ရသလို သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေသည်။

“ရွာရောက်ရင် ရွာကလူတွေက မင်းကိုစောင့်ရှောက်ကြမှာပါကွာ”

“ကောင်းပါတယ်။ ကိုကီ မရှိတာ တစ်ခုပါပဲ။ ကိုကီဟာ ကျွန်မအဖို့ လင်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

(ခ)

တီဟူရာက သူ့ပစ္စည်းလေးတွေကို အိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သည်။ ရွာသို့ ပြန်တော့မည်။ တီဟူရာ၏ ကိုယ်ဝန်က ထင်ရှားနေပြီ။ တီဟူရာကိုကြည့်၍ ဂေါ်ဂင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်သည်။ မြင်းရထား တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ပျောက်ကွယ်သွားတော့ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ဘက်သို့ ဂေါ်ဂင် လှည့်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်က ရှန်ဟဲ ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ပေးသည်။

ဂေါင်က ခေါင်းရမ်းပြရင်း . . .

“ငါ ပါပီတီကို သွားမလို့။ ဝတ်စုံတစ်စုံလောက်လိုချင်တယ်”

တရုတ်က ပတ္တမြားအနက်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ထုတ်ပေးသည်။ ပုံမကျ ပန်းမကျ။ ဂေါင်က ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး ယင်တွေအုံနေသည့် မှန်ထဲတွင် ကြည့်သည်။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်၍ သူ့ဖာသာသူ စိတ်ပျက်သွားသည်။

ဝတ်စုံဖိုးပေးပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်သည် နှင်းမြူဆိုင်းသလို မှိုင်အုံရီဝေနေသည်။ တဟီတီကျွန်းသားတို့ကမူ ဖြစ်သမျှကို အကောင်းမြင်တတ်ကြသည်။ သည်လိုစိတ်ထားမျိုး ထားနိုင်သည့်အတွက် တဟီတီကျွန်းသားတွေကို ဂေါင်က သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့လို သဘောထားမျိုးထားနိုင်ရန် ဂေါင်က ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့လို သဘောထားမျိုးမထားနိုင်။ အရေးကိစ္စကြုံလာတော့ သူ့တွင် တဟီတီကျွန်းသားတို့၏ စိတ်မျိုးမရှိတော့။ တဟီတီကျွန်းသားတွေလို အခက်အခဲတွေ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကို လှုပ်ခါမချနိုင်။

တဲထဲရောက်တော့ သူဝယ်လာသည့် ဝတ်စုံကြီးကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်သည်။ သည်ဝတ်စုံကြီးကို မဝတ်ချင်။ သည်ဝတ်စုံကြီးက ထောင်အဝတ်အစားနှင့်တူသည်။ မတတ်နိုင်။ သည်ဝတ်စုံကိုမှ မဝတ်လျှင် ဝတ်စရာမရှိတော့။

ခါးက နံငယ်ပိုင်းကိုချွတ်၍ ဝတ်စုံကိုဝတ်သည်။ ပါပီတီသို့ သွားမည့်မြင်းရထားကို စောင့်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်။ ဂျီတီဖာကိုပင် နှုတ်မဆက်။ နှုတ်ဆက်လျှင် ဘယ်သို့ ဘယ်ညာစသဖြင့် ရှင်းလင်းချက်တွေ ထုတ်နေရဦးမည်။

ပါပီတီရောက်တော့ သင်္ဘောပတ်မကြုံ။ သင်္ဘောစောင့်ရဦးမည်။ ဂေါင်ကသည် ဘိုကေဗီလာ ဟိုတည်တွင် စခန်းချသည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံမရှိ။ အရက်ဖိုးပင် မရှိ။ ထို့ကြောင့် အရက်ဖိုးရအောင် ဖဲကစားရသည်။ ဖဲပိုင်းမှ အနိုင်ဖြင့် အရက်သောက်ရမည်။

ပါပီတီက မျက်နှာဖြူများကြားတွင် ဂေါင်ကသည် လူထူးလူဆန်း ဖြစ်နေသည်။ တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသားများထဲတွင် သွားနေသည့်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်းသားတွေ စားသည့်အစားအစာ စား၍ သူတို့ ဝတ်သည့် အဝတ်ကို ဝတ်သည့်အတွက် သူ့ကို လူထူးလူဆန်းဟု ယူဆကြသည်။

ဘိုကေဗီလာတွင် ပြင်သစ်တွေက အရက်ဒကာခံသည်။ တဟီတီကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေအကြောင်းကို ပြောခိုင်းသည်။ ဂေါင်ကလည်း သူတို့

ကြားလိုသမျှကို ပြောကာ သူတို့ တိုက်သည့် အရက်ကို သောက်သည်။ သူတို့ကျေနပ်အောင် အပိုဆာဒါးတွေ ထည့်ပြောသည့်အခါပြောသည်။ ခပ်ကြွားကြွားပြောသည့်အခါ ပြောသည်။ စင်စစ် ဂေါ်ဂင်သည် ဝါကြွားတတ်သူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူတွေ့ကြုံရမည့် အခက်အခဲတွေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် ခွန်အားမရှိ။ သည်တော့ ဂေါ်ဂင် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းကာ ခပ်ကြွားကြွား ပြောသည်။

“ကြည့်ဗျ။ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်ပန်းချီကားတွေကြောင့် တဟီတီကျွန်းဟာ ကမ္ဘာ့မြေပုံပေါ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ပန်းချီကားတွေကို ပါရီကလူတွေမြင်ရင် တဟီတီကျွန်းကို ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ဂျာမန်စတဲ့ အကောင်အကုန်လာကြမှာပဲ။ ခရီးသည်တွေလာလို့ ခင်ဗျားတို့ စီးပွားလမ်းဖြောင့်ပြီး ဝက်တွေလို ဝဖြိုးဆူအစ်လာရင် တောင်ပင်လယ်ကို ကမ္ဘာသိအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဂေါ်ဂင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြမှာ”

ဂေါ်ဂင် မူးမူးဖြင့် ကြွားသည်။ အရက်ဝိုင်းက လူတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စေ့မှိတ်၍ပြကြသည်။

“ငနဲကတော့ လေချည်းပဲဗျို့။ ဒါပေမယ့် ဘာပြောပြော ဟားတော့ဟားရတယ်” ဟု အချင်းချင်းပြောတတ်ကြသည်။

ဘိုကေဗီလာကလပ်တွင် ငြီးငွေ့လာသည့်အခါများတွင် ကမ်းနားသင်္ဘောဆိပ်က အရက်ဆိုင်ကလေးသို့ ဂေါ်ဂင် သွားသည်။ အရက်ဆိုင်တွင် သင်္ဘောသားများကို တွေ့ရတတ်သည်။ တောင်ပင်လယ်ကျွန်းများကြားတွင် ကူးချည်သန်းချည်လုပ်နေသည့် ကုန်တင်စက်လှေများမှ မာလိန်းမူးများ၊ သင်္ဘောသားများ၊ မှောင်ခိုကုန်သည်များကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး လူကြမ်းလူရမ်းတွေချည်း။ အဆဲသန်သန်။ လက်သီးချက်ပြင်းပြင်း။ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း သင်္ဘောဆိပ်များက လူကြမ်းလူရမ်းမှန်သမျှ သည်နေရာသို့ ရောက်လာတတ်ကြသည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဆူဆူညံညံ အသံကြားရသည်။ အရက် ကလည်း ဈေးပေါသည်။ မကြာမကြာ ရန်ပွဲဖြစ်တတ်သည်။ မှန်အိမ်က ဝါကျင့် ကျင့်အလင်းရောင်ထဲတွင် ဓားသွားများ ဖျတ်ခနဲ လက်တတ်သည်။ သည်နေရာတွင် ဒိုကေးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ဂေါ်ဂင်သွား တွေ့သည်။ ဒိုကေးက မှောင်ခိုစက်လှေတစ်စင်းမှ မာလိန် ဖြစ်သည်။

ဒိုကေး၏ စက်လှေသည် တောင်ပင်လယ်တွင် နေရာအနှံ့ ကျက်စားခဲ့ပြီ။ သူ့စက်လှေဝမ်း ပျဉ်နှင့် မထိဖူးသည့် ပင်လယ်လှိုင်းဆို၍ တောင်ပင်လယ်တစ်ဝိုက်တွင် ရှိမည် မထင်။

ဒိုကေး၏သတင်းက မွှေးသည်။ လူသတ်မှုကို ကလေးကစားစရာ လောက်မျှသာ သဘောထားသည့် တောင်ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းများတွင်ပင် သူ့သတင်း သည်မျှမွှေးသည်ဆိုတော့ ဒိုကေး၏ အရည်အချင်းကို ခန့်မှန်းနိုင် လောက်ပြီ။ သို့တိုင်အောင် ဒိုကေးနှင့် အရက်သောက်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်း သည်။ ဂေါ်ဂင်ကို အမြဲတန်း အရက်ဒကာခံသည်။ ထို့ကြောင့်ဂေါ်ဂင်ကလည်း သဘောကျသည်။

ဒိုကေးက အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ငယ်ငယ်က ကုန် သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် သင်္ဘောသားလုပ်ရင်း တောင်ပင်လယ်ဘက်သို့ ထွက် ပြေးလာခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက တောင်ပင်လယ်တစ်ဝိုက်တွင် နေလာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

“တဟီတီကျွန်းကို တရုတ်တွေ ပထမဆုံးခေါ်လာတာ ကျွန်တော် ပဲဗျ။ ငါးရာလောက်ရှိတယ်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲပိတ်ပြီး တင်လာခဲ့တယ်။ ဒီရောက် ရင် ဒီကောင်တွေ ငတ်ပြန်သေကုန်လိမ့်မယ်ထင်တာ။ မသေဘူးဗျ။ ခွေးသား တွေ၊ ဒီရောက်တော့ ကြီးပွားပြီး ဇိမ်တွေ့လို့။ ဝက်ကြီးတွေလို ဆူဖြိုးနေတာပဲ”

ဒိုကေးက ဂေါ်ဂင်ကျောကို အားရပါးရပုတ်ရင်း ပြောသည်။

“အေးလေ။ ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာဖြစ်နေလို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ခုလောက်ဆို ခင်ဗျားဂိုက်ဆိုက်မျိုးနဲ့ ပင်လယ်ခါးပြကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်လောက်ပြီ။ ပျင်းရင် ကျုပ်နဲ့ မာကွီဆတ်ကျွန်းစုဘက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ တဟီတီထက် ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့”

“ပင်လယ်ခါးပြတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က အသက် ကြီးသွားပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် မာကွီဆတ်ကျွန်းစုဘက်ကို တစ်နှစ်လောက်တော့ သွားနေချင်တယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပန်းချီဆွဲရအောင်”

ဂေါ်ဂင် အရက်မူးစပြုပြီ။ မူလ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒိုကေးနှင့် တွေ့တော့ မာကွီဆတ်ကျွန်းစုဘက်သို့ သွားချင်လာသည်။

“ကျွန်တော် ခုသိပ် ဘိုင်ကျနေတယ်။ ပြင်သစ်ပြည်ကို ပြန်ဖို့ သင်္ဘော စောင့်နေတာ သုံးလကျော်သွားပြီ။ ဒီတစ်ပတ် သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော့် ငွေပါ မလာရင် ဘုရင်ခံဆီသွားပြီ အစိုးရစရိတ်နဲ့ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

ဒိုကေးက အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ကာ ငွေလေးရာရေသည်။

“ရှော့။ ဒါယူသွား။ ကျုပ်ကို ပြန်ပေးဖို့ မလိုဘူး”

“ကျွန်တော် အလှူခံနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ်။ အလှူခံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလှူခံတယ်ဆိုတာ ခရစ်ယာန် သီလရှင်အလုပ်။ ယူမှာယူစမ်းပါ။ အရက်သမားအိုကြီးတစ်ယောက်က အရက်သမားမအိုတအိုကလေးကို ပေးတဲ့လက်ဆောင်လို့ သဘောထားပါ။ ခင်ဗျားစိတ်ကူးရလို့ ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ပန်းချီကားတစ်ကား ပြန်ပေးပေါ့။ ဘယ်နှယ့်လဲ မတရားဘူးလား”

ဂေါ်ဂင်က လက်ခံသည်။

“ခင်ဗျားဟာ စိတ်ကောင်းရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း။ စိတ်ကောင်း မရှိပါဘူး။ ကျုပ်က လူဆိုး။ ဆိုးလိုက်တာမှ ကမ်းကုန်နေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားနဲ့ တွဲမိတာပေါ့။ နှစ်ယောက်စလုံး လူဆိုးချည်းပဲဆိုတော့ တည့်တာပေါ့။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် မာကွိဆတ်ကို သွားမယ်။ လိုက်ခဲ့။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်စေရဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ဘရန်ဒီကို ရေနည်းနည်းရော၍ သောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင် နှုတ်ခမ်းတွေ ထူလာပြီ။ မျက်လုံးတွင် မှန်ဝါးစပြုလာပြီ။ မြူနှင်းဝေ ရီရီထဲမှနေ၍ ဒိုကေးကို ဂေါ်ဂင်ကြည့်သည်။ ဒိုကေးမျက်နှာက အသားအရေတွေ ထူလပျစ်ကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဒိုကေးသည် သူ့ဘဝတွင် တွေ့ဖူးသည့် အကောင်းဆုံးသော မိတ်ဆွေစစ်တွေ စုဝေးရာ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း”

ဂေါ်ဂင်က အလေးလျှာလေးကြီးဖြင့် ပြောသည်။ ယိုင်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ မထိမ်းနိုင်တော့။ ဒိုကေးက ဆီးဖမ်းလိုက်သဖြင့် လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်ပြန်တော့။ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်တော့”

ဒိုကေးက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

တည်းခိုရိပ်သာရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် တော်တော်မူးနေပြီ။ မျက်စိထဲတွင် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။ မတ်စောက်သော လှေကားကို မနည်းတက်ယူရသည်။ အိပ်ရာသို့ ရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစား မလဲနိုင်တော့ဘဲ ဘုန်းခနဲ လဲကျ၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အရုဏ်တက်ကာနီးတော့ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်းအိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ မနက်ခင်း လင်းလဲ့လဲ့ ရောင်ခြည်ထဲတွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသည်ကို မြင်ရသည်။ သေရတော့မည်ဆိုသည့် အသိသည် သူ့ခေါင်းသို့ လက်ခနဲ ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအသိ ထိုအတွေးသည် သူ့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ရထားနောက်ကျသလောက် သဘောမမီသလောက် သာ ခံစားရသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၂၈

ဂေါ်ဂင် အိပ်ရာမှ ထရန်ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ အားကုန် နေပြီ။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လဲကျသွားသည်။ ရင်ထဲက တဖြည်းဖြည်း ကျပ်လာ သည်။ နောက် ဆက်တိုက် ချောင်းဆိုးပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရင်ထဲ က အောင့်တက်လာသည်။ သွေးတွေကို မြင်ရသဖြင့် လန့်လာသည်။

“အဒေါ်။ အဒေါ်”

ဂေါ်ဂင်က အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့အသံက ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေသည်။ သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရသည်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက အိပ်မှုနံရံဖွင့်ဖြင့် ထလာသည်။ ဂေါ်ဂင် ဖြစ်ပုံကိုမြင်တော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

“သိပ်နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးရင်း ပြောသည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အောက်ထပ်က အိမ်ဖော်မိန်းမကို လှမ်းခေါ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ချိတွင်မူ ရင်ကို ဓါးမြှောင်ဖြင့် စိုက်လိုက်သလို နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် သတိလစ် သွားသည်။

(ဂ)

သတိပြန်ရလာတော့ ဂေါ်ဂင် ဆေးရုံသို့ ရောက်နေပြီ။

အချိန်က ဝေလီဝေလင်း။ ဆေးရုံနဲ့ကြီးက သူ့နာခေါင်းထဲသို့ စူးခနဲ ဝင်လာသည်။ သတိ ထားကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘေးတွင် ဝတ်စုံဖြူဝတ်ထား သည့် လူရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ခပ်တိုတို ရိတ်ထား သည်။

“ချာဆစ်နိုးလား”

ချာဆစ်နိုးက အပူပိုင်းနဲ့ ရောဂါများကို လေ့လာရန် တဟီတီသို့ ရောက်လာသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆေးရုံသို့လည်း တစ်ခါတလေ လာ၍ကြည့်တတ်သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ။ တော်တော် ခံလိုက်ရသလား”

သူက ဂေါ်ဂင်၏နဖူးကို စမ်းသည်။ နောက်သွေးစမ်းသည်။

“ကျွန်တော့် အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဘယ်လောက်အထိ မကောင်းတာလဲ”

ချာဆစ်နိုးက လူမမာ ရွှင်လန်းအားရှိအောင် ပြောတတ်သည့် ဆရာ ဝန်မျိုး မဟုတ်။

“ခင်ဗျားလည်း အသက်ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ပဲ။ ခင်ဗျား အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်လို့ပြောရင် ညာပြောတာမှန်း သိမှာပေါ့”

“မျှော်လင့်ချက်ကော ရှိသေးရဲ့လား”

“ဆရာဝန်တွေ ပြောတတ်တဲ့စကား တစ်ခုရှိတယ်လေ။ နှလုံးခုန်နေသမျှတော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ်တဲ့”

“သေမယ်ဆိုရင်လည်း စောစောစီးစီး သိချင်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ထမင်းစားရေသောက် ကိစ္စတစ်ခုကို မေးသလိုမေးသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးဗျ။ ခင်ဗျား အဆုတ်က သွေးယိုနေတယ်။ ဒီသွေးကို တိတ်အောင်လုပ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။ နှလုံးကလည်း သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်ကို ခင်ဗျား အညှင်းဆဲ လွန်သွားပြီထင်တယ် ဂေါ်ဂင်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ခံနိုင်တာထက် ပိုပြီးလုပ်ထားတော့ ခံနိုင်တဲ့ စွမ်းအား ကုန်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သေတော့မှာပေါ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ဂေါ်ဂင်သည် ကုတင်စွန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆေးကွာနေသော ကုတင်သံဘောင်ကို ကြည့်သည်။ သူစိတ်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်ပေါ်မလာ။ စိတ်ပျက်ခြင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။

“ဒါဖြင့် တတ်နိုင်တာပဲ လုပ်ပေးဗျာ။ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ဆီကို စာရေးပေးပါ။ သူတို့ကို အမှတ်ရကြောင်းပေါ့”

“ပေးတာပေါ့”

ချာဆစ်နီးက ဂေါ်ဂင်၏နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ပြီးနောက် ခေါင်းခါသည်။

“ခင်ဗျားလက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီဂျင်တလင်ပေးမယ်လေ။ ခင်ဗျား အဆုတ်တွေက သိပ်မကောင်းတော့ဘူးဗျာ။ ဒီတော့ အခြေအနေကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆေးထိုးလိုက်ရင် နှလုံးကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို သေတော့မယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောပြီးပြီပဲ။ ဘာမျှော်လင့်ချက်ထားရဦးမှာလဲ။ ခင်ဗျား ပေးချင်တဲ့ဆေးပေးပေါ့။ ကျွန်တော်မှာ ဆုံးရှုံးစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

ချာဆစ်နီးက သူ့ကို ဒီဂျီတလင်ဆေးပေးသည်။ ဒီဂျီတလင်ကြောင့်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၃၀

သူ့နှလုံးသည် ပြန်၍အားကောင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချာဆစ်နိုး ပြောသလို ဂေါ်ဂင်မသေ။ တစ်ပတ်ခန့်သတိလစ်နေသည်။ ဆေးကြောင့် သွေးပေါင်ချိန် တက်လာကာ အဆုတ်မှ သွေးထွက်နည်းလာသည်။ နှလုံးအားပြန်၍ ကောင်းလာပြီး တဖြည်းဖြည်း အားပြည့်လာသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ တော်တော်သေခဲ့တဲ့လူပဲ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ပင်ပင် ပန်းပန်း လုပ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ခင်ဗျားနှလုံးကို အနားပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနှလုံးဟာ ဘယ်တော့မှ အကောင်းပကတိတော့ ပြန်မဖြစ်တော့ဘူး။”

“ကျွန်တော့်မှာ ဒီနှလုံးတစ်ခုတည်း ရှိတာ အနားတော့ ပေးရမှာပေါ့။ မာကွိုဆတ်ကိုသွားပြီး ပန်းချီဆွဲနေမယ်လေ”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စကားတော့ မှတ်ထားပါနော်။ နာလံမထခင် တောထဲ တောင်ထဲသွားပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေရင်တော့ မလွယ်ဘူး။”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်တုန်းက ကျွန်တော်သေမယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မသေဘူးဗျ။ မသေသေးဘူး။ မကြာခင် လူနာကုတင်ပေါ်က ဆင်းရတော့မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မှားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတစ်ခါတော့ မမှားဘူးဗျ။ တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည်လောက်နားပါ။ အနားယူပြီးမှ မာကွိုဆတ်ကို သွားပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးလေ။ ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ကျွန်တော် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ထဲရောက်နေပြီ။ ပန်းချီဆွဲဆွဲရဦးမယ်။ ပန်းချီဆွဲစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး။”

မာကွိုဆတ်ကျွန်းသို့ ဂေါ်ဂင်မသွားဖြစ်။ မသွားဖြစ်ခြင်းမှာ ချာဆစ်နိုးက သတိပေးခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ ခရီးသွားလောက်အောင် အားမရှိသေးသည့် အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အတန်ကြာသည်အထိ ဂေါ်ဂင်လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်။ တောင်ဝှေးဖြင့် လျှောက်ရသည်။

ဒိုကေးက ပေးခဲ့သည့် ငွေလေးရာလည်း ကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ခံလာကာစကိတ်ထံသွား၍ သူ့ကို အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းပန်ရသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ လာကာစကိတ်က အနုပညာဝန်ကြီးဌာန၏

ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ဂေါ်ဂင်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ ယခင်တစ်ခေါက်ကကဲ့သို့ ဝတ်စုံတွေ ရွှေတံဆိပ်တွေ ဆင်ယင်ခြင်း မရှိတော့။ ညစ်ပတ်တွန့်ကြေနေသည့် ဝတ်စုံဟောင်းကို ဝတ်၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ အရစ်ရစ် ဖြစ်နေသော သူ့ကုပ်ပိုးသားများသည် ချွေးတို့ဖြင့် ပြောင်လက်နေသည်။ ကျူဘားဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ဖွာရင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ဖြင့် ယပ်ခတ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ ကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေး ဘတ်ဂျက်ထဲကတော့ မပေးနိုင်ဘူးဗျ။ ဝန်ကြီးဌာနက လွှတ်တာဆိုတော့ ဝန်ကြီးဌာနကိုပဲ တောင်းပါ”

“ဝန်ကြီးဌာနက ပြန်ပေးမှာပါ။ ဝန်ကြီးဌာနက မပေးရင်လည်း ကျွန်တော် ပြန်ပေးမှာပေါ့။ ကျွန်တော့် ပန်းချီတစ်ကားကို သုံးထောင်နဲ့ဝယ်ဖို့ ဝန်ကြီးဌာနက သဘောတူပြီးပါပြီ”

“စာနဲ့ပေနဲ့ ရှိလို့လား”

“ကျွန်တော် သေချာလို့ပြောတာပါ”

“ဒါအစိုးရလုပ်ငန်းဗျ။ စာရွက်စာတမ်းနဲ့လုပ်ရတာ။ ကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တွေဆီမှာ ပြန်စရိတ်တောင်းခွင့်ရှိတယ်လို့ထင်တဲ့ လူလေလူလွင့်တွေရဲ့ စကားနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

လာကာစကိတ်က ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးနောက် ဖတ်လက်စမဂ္ဂဇင်းကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ဂေါ်ဂင် လမ်းပိတ်သွားသည်။ ဘုရင်ခံ လာကာစကိတ်ကို ကုပ်မှကိုင်ဆွဲပြီး သူ့မျက်နှာဖောင်းဖောင်းပွပွကြီးကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် နာလံထစဖြစ်၍ အားမရှိသဖြင့် ညစ်ပတ်သော ပါပီတီအကျဉ်းထောင်ထဲသို့ မရောက်ခဲ့ရတော့။ ဘုရင်ခံအနားသို့ ထလာသည့်အခါတွင် သူ့နှလုံးသည် လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သလို တဖျပ်ဖျပ်ခုန်နေသည်။ တစ်ခါတလေ ကျော်၍ ခုန်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်တက်လာသည်။ ပထမ လက်ဖျားများ၊ ထို့နောက် ပခုံး၊ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်သွားသည်။ သူ့ရင်သည် တင်းကျပ်နေသည်။

“ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ခဏကြာတော့မှ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်မှု ပျောက်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ကာ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ တောင်ဌေးတစ်ချောင်းထောက်၍ လျှောက်လာသော ဂေါ်ဂင်သည် အရိပ်ထဲတွင် အဖိုးအိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော ပင်ပန်းလှပြီ။ သူသည် အတန်ကြာ နား

မြသန်းတင့် ✦ ၂၃၂

နေသည်။ ထို့နောက် မွန်ဖရိုသံသို့ စာရေးသည်။ ဝန်ကြီးဌာနသို့သွား၍ ဘုရင်ခံ လာကာစကိတ်ထံ ညွှန်ကြားချက်ပို့ပေးရန်ပြောဖို့ စာထဲတွင်ပါသည်။ မနက်ဖြန် တွင် ပြင်သစ်ဖက်သို့ ထွက်မည့် စာပို့သင်္ဘောရှိသည်။ သည်သင်္ဘောဖြင့် စာပါ လျှင် ပြင်သစ်ပြည်ပြန်ဖို့ ကိစ္စသည် သုံးလအတွင်း အကောင်အထည် ပေါ်နိုင် သည်။

(ဃ)

ဝန်ကြီးဌာန ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်နေစဉ် ဂေါ်ဂင်တွင် ပိုက်ဆံမရှိ တော့။ လီပိတ်ထံမှ ပိုက်ဆံချေးရသည်။

တစ်နေ့တွင် လီပိတ်က . . .

“ဗျို့ ဂေါ်ဂင်။ ကျုပ်တို့ ထီဖွင့်ရအောင်လေ။ ပထမပေါက်တဲ့လူကို ပန်းချီကားတစ်ကား ဆွဲပေးမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ခင်ဗျားလည်း ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးရတာပေါ့”

ပန်းချီထီဖွင့်သည်တွင် ဂေါ်ဂင် ငွေတစ်ရာလောက်ရလိုက်သည်။ ပေါက်သူက တဟီတီကျွန်းသူလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ပုံတူကို ဂေါ်ဂင်ဆွဲပေးရ သည်။ ကျွန်းသူကလေးက သူ့ပုံတူပန်းချီကို ပြင်သစ်ရေတပ်စခန်းက ရေတပ် ဗိုလ်တစ်ဦးထံ ရောင်းလိုက်သည်။ စင်စစ် သည်ပုံတူပန်းချီကားသည် ဂေါ်ဂင် ၏လက်ရာကောင်းဟု မဆိုနိုင်။ ဘုရင်ခံ လာကာစကိတ်က ရေတပ်စခန်းတွင် သွား၍ညစာစားရင်း ပုံတူပန်းချီကားကို သွားတွေ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရင်ခံအိမ်မှ စစ်သားတစ်ဦး စာတစ်စောင်ဖြင့် ဂေါ်ဂင်ထံ ပေါက်လာသည်။ စာတွင် ဘုရင်ခံက ပုံတူရေးခံလိုကြောင်း ပါရှိ သည်။

“မင်းတို့ ဘုရင်ခံကို ပြောလိုက်ပါ။ ဂေါ်ဂင်ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကို ပုံတူဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာမဟုတ်ဘူးလို့”

ဂေါ်ဂင်က စာလာပေးသည့် စစ်သားကို ပြောလိုက်သည်။ လာကာ စကိတ် ဒေါပွပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ ပြင်သစ်သမ္မတနိုင်ငံတော်ကို မထီမဲ့မြင်ပြု မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးရမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ မိုကေဗီလာကလပ်သို့ ဂေါ်ဂင် မလာရဟု အမိန့်ထုတ်သည်။

“ဗျို့လူ ခင်ဗျားတော့ ကျားမြီးသွားဆွဲမိပြီ။ သိလား။ ခင်ဗျားကို တော့ ချက်ကောင်းစောင့်ပြီး တွယ်တော့မှာပဲ။ ပါပီတီက ခင်ဗျား မြန်မြန် မောင်းထုတ်လိမ့်မယ်”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီငနဲကြီးက ကျုပ်ကို တော်တော်မျက်စိစပါးမွေး စူးနေပုံရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ”

လီပိတ်က ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ဂြိုဟ်မွေ့တဲ့လူ။ အဲဒီလို ဂြိုဟ်ကျတာ လေးကိုက ချစ်စရာကောင်းနေတာ”

“ဒါ အနုပညာသမားရဲ့ ညာဉ်ပဲလေ”

သို့တိုင်အောင် ဂေါ်ဂင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ လာကာ စကိတ်၏ ရဲများက သူ့ကို ထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းရန် အသင့်စောင့်နေသည်။

သို့ရာတွင် စာပို့သင်္ဘော မြန်မြန်ရောက်လာသဖြင့် ဂေါ်ဂင်အဖို့ သက်သာရာရသွားသည်။ စာပို့သင်္ဘောဖြင့် ဝန်ကြီးဌာန စာတစ်စောင်နှင့် မွန်ဖရီထံမှ ငွေခုနစ်ရာ လွှဲစာတစ်စောင် ပါလာသည်။ ကြွေးပေးရုံလောက်မျှမက သင်္ဘောစရိတ်လည်း လုံလောက်သည်။ ဝန်ကြီးဌာနမှ စာကို ဘုရင်ခံ လာကာစကိတ်ထံသို့ သွားပြသည်။ ဘုရင်ခံက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သူ့ထွက်ခွာ ခွင့်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

သင်္ဘောထွက်မည့်နေ့ သင်္ဘောဆိပ်ရောက်တော့ တီဟူရာကို တွေ့ရသည်။ သူမြို့ကိုလာ၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ်းမှ သင်္ဘောခွာလာသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်သည် တဟီတီကျွန်း သူ သူ့မယားကို လှမ်းကြည့်သည်။ တီဟူရာဆိပ်ကမ်းတွင် ထိုင်ကာ ရေထဲသို့ ခြေတွဲလွဲ ချထားသည်။ ညှိုးနွမ်းနေသည့် ပန်းတစ်ပွင့် သူရင်ခွင်ပေါ်တွင် ကျနေသည်။ မကြာမီ တီဟူရာ မီးဖွားတော့မည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် ရောက်နေတော့မည်။

ဂေါ်ဂင်က သင်္ဘောဦးတွင် လွင့်နေသည့် ပြင်သစ်သမ္မတနိုင်ငံ အလံကို လှမ်းကြည့်သည်။ အလံက လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်။ ကမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပါပီတီသည် မြင်ကွင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း မှိန်စပြုလာပြီ။ မကိုဋ်တောင်ထိပ်တွင် နေရောင်သည် ဝင်းပလျက်။

သင်္ဘောအရာရှိတစ်ယောက် ဂေါ်ဂင် နောက်က သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို တိုက်မိသည်။

“ဘာသေတ္တာကြီးလဲဗျ”

“ကျုပ် ပန်းချီကားတွေပါ။ အရမ်းမလုပ်လိုက်နဲ့နော်။ သန်းချီပြီး တန်ပါတယ်” ဟု ဂေါ်ဂင် ပြောသည်။

*

အနုပညာတစ်ခုခုကို ဆရာတစ်ဦး၏အပညာကို အသုံးပြု
အားကိုး၍ ရေးဆွဲရာမှ နှစ်ဆယ့်နှစ် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း
တို့၏အနုပညာ အနုပညာ အနုပညာ အနုပညာ

အနုပညာတစ်ခု

Gauguin, Self-portrait, 1888, Oil
(Pushkin State Museum of Fine Art)

(က)

မွန်ဖရီ၏ ပန်းချီစတူဒီယိုတွင် အစောင့်မိန်းမက လူသစ်ဖြစ်နေသည်။ ခပ်ပိန်ပိန်။ သူတစ်ပါးကို ကြည့်လျှင် သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်တတ်ပြီး အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည်။

“ကျွန်မတို့ ပြောထားတာက ပြင်သစ်တစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားတယ်ရှင်”

အမျိုးသမီးက ဂေါ်ဂင်ကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ပြောသည်။

“အပူပိုင်းနဲ့ ပင်လယ်ထဲရောက်ရင် ပြင်သစ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသား ဟာလည်း ညိုသွားတတ်တယ်ဗျ”

ဂေါ်ဂင် မွန်ဖရီ၏ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြသည်။ မွန်ဖရီက ခရီး ထွက်နေသဖြင့် သူ့စတူဒီယိုကို သုံးရန် ဂေါ်ဂင်ကို အခွင့်ပေးသည်။ အမျိုးသမီးက စာကို သေသေချာချာ ဖတ်ပြီးတော့မှ သေ့ကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဒါဆိုရင် လုံလောက်ရောပေါ့”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်။ ပါရီမှာ လူလိမ်လူညာတွေက အများသားမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သေသေချာချာ မေးရတာပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါထက် ကျွန်တော့်အတွက် စာလေးဘာလေးများ မရောက်ဘူးလား”

“မရောက်ဘူးရှင်”

“သေချာတယ်နော်”

“မွန်ဖရီအတွက် ငွေလွှဲစာတစ်စောင် ရောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့်အတွက်တော့ ဘာမှမရောက်ဘူး”

ဂေါင်က ပန်းကို တွန့်သည်။ သူပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်း မာဆေးလ် ရောက်ရောက်ချင်း မက်တိုထံ စာထည့်ထားသည်။ ပြန်စာရေးလျှင် ယခုအချိန်တွင် ရောက်လောက်ပြီ။ ဂေါင်က အိတ်ကို ကောက်ဆွဲကာ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ မွန်ဖရီ၏ ပန်းချီစတူဒီယိုသို့ တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားက ကျဉ်းကျဉ်း၊ မှောင်မှောင်။

ဩဂုတ်လဆန်းဖြစ်၍ ပါရီတွင် ပူစပြုပြီ။ လေမတိုက်။ တဟီတီတွင် နေလာခဲ့သည့် ဂေါင်အဖို့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေသည်။ ကော်လာက ချွေးတွေ စိမ့်ကာ လည်ပင်းကို ညှစ်ထားသလို တင်းကျပ်နေသည်။ လေက ရှူရှိုက်ဖို့ပင် မကောင်း။

ပန်းချီဆွဲသည့် စတူဒီယိုထဲ ရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး ပါရီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ မြူနင်း မိုင်းအုံ့အုံ့။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်များကို ရေးရေးသာ မြင်ရသည်။

ဂေါင်က ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး အိုက်စပဲပူပြင်းသော မြို့ကြီးကို ကြည့်သည်။ သူသည် ပါရီမြို့ကြီးတွင် သူစိမ်းတစ်ရံဆံလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ပြင်သစ်လူမျိုးမှန်းပင် ခွဲခြားမသိချင်သော အိမ်စောင့်မိန်းမတစ်ဦးသာလျှင် သူ့ကိုကြိုမည့်သူ ရှိသည်။ တဟီတီတုန်းက သူစိတ်ကူးမျှော်မှန်းခဲ့သလို အောင်ပွဲရသူ၏ ပြန်လာခြင်းမျိုး မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ဘာအရေးနည်း။ ပါရီသည် သူ့ပန်းချီကားသစ်များကို မမြင်ဖူးသေး။ သူ့ပန်းချီကားတွေကို မြင်ရလျှင် ပါရီမြို့သည် ဝမ်းသာအားရထ၍ ခုန်လိမ့်မည်။

ဂေါင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခွာသည်။ စိတ်နည်းနည်း ငြိမ်သွားပြီ။ မွန်ဖရီ၏ မှန်တင်ခုံရှေ့သို့ သွားကာ မှန်ကြည့်သည်။ ပင်လယ်ခရီးသည် သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်သည် ပြန်၍ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလာသည်။ နှလုံးက ဒုက္ခပေးနေသည့် အသံများ ရပ်သွားကြပြီ။ အလှုပ်အရှားများသွားသည့်အခါများ၌ သူ့ရင်ထဲက တဖျပ်ဖျပ်တော့ ခုန်တက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုထက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဘာမျှမဖြစ်။

ဂေါင်သည် မွန်ဖရီ၏ ရေချိုးကန်ထဲသို့ ဆင်း၍ ရေစိမ်သည်။ ထိုနောက် အဝတ်သစ် အစားသစ်လဲသည်။ ညနေရောက်တော့ လေက အေးလာသည်။ ဂေါင်သည် လမ်းမသို့ ဆင်းလာကာ ရူးဒီလာဂေတီလမ်းမကို လျှောက်လာသည်။ ညစာအတူတူစားမည့်သူ၊ အရက် အတူတူ သောက်မည့်သူကို လိုက်ရှာသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်မျှ မတွေ့။

ပါရီတွင်ရှိသည့် စာရေးဆရာ ပန်းချီဆရာ ဟူသမျှသည် အပူဒါဏ်ကို ရှောင်ရန် ပါရီမှ ထွက်ကြသည်။ ဇနီးစီးဟားက ဘရိတန်နီမှာ ရောက်နေပြီ။ ပီဆာရိုက အီရာညီတွင် ရောက်နေပြီ။ ဒီဂါးစ်လည်း တောတွင် ရောက်နေပြီ။ စူးရတ်လည်း မရှိတော့။ စေဇန်းကမူ မြို့ပြင်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မထွက်။

ဂေါ်ဂင်သည် မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာကာ ဗောလဝဲဟား ဟိုတည်တွင် တစ်ယောက်တည်း ညစာ စားသည်။

“မိုးရစ်မလားဘူးလား။”

ဂေါ်ဂင်က စားပွဲထိုးကို မေးသည်။

“မလာတာကြာပြီခင်ဗျ။ အလုပ်မရှိရင် ဒီလောက်ပူတဲ့ပါရီမှာ ဘယ်သူ နေမလဲ ဆရာရယ်”ဟု စားပွဲထိုးက ပြောသည်။

“အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

မိုးရစ်ကို သူစောင့်ရမည်။ မိုးရစ်ပါရီသို့ ပြန်လာရင် သူထံမှ ရစာရာရှိသည်ကို တောင်းရဦးမည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ အနုပညာဝန်ကြီးဌာနက ညွှန်ကြားရေးဝန် ရေနံကိုပင် အားကိုးရတော့မည်။ ရေနံက ဌာနအတွက် သူပန်းချီကားတစ်ကားကို ငွေသုံးထောင်ဖြင့် ဝယ်ရန် စကားကမ်းထားသည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် သူ့ ပန်းချီကားများကို ရေနံအားပြရဦးမည်။

(ခ)

ဝန်ကြီးဌာနရောက်တော့ ကြားရသည့်သတင်းက မျှော်လင့်ချက်မရှိ။

“မွန်စီယာရေနံက အလုပ်က ထွက်လို့သွားပြီခင်ဗျာ။ ခုညွှန်ကြားရေးဝန်က မွန်စီယာ ရိုယွန်တဲ့။ သူနဲ့တွေ့လို့ ဖြစ်မလား”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ။ ညွှန်ကြားရေးဝန်ဆိုရင် ရပါတယ်”

ညွှန်ကြားရေးဝန်က ဂေါ်ဂင်နှင့် သူပန်းချီကားများကို အကဲခတ်သည်။ သဘောသိပ်ကျဟန် မတူ။

“နေစမ်းပါဦး။ ဝန်ကြီးဌာနက ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ”

“အရင်ညွှန်ကြားရေးဝန်က ငွေသုံးထောင်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးသွားတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ငွေသုံးထောင်ပေးဖို့ပဲ”

“အလိုလေးလေး။ လာလှချည်လား။ ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ခင်ဗျား ကားတွေကို ကျုပ်တစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေကို အစိုးရပိုက်ဆံနဲ့ မဝယ်နိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆို ပြင်သစ်အစိုးရဟာ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ အခိုင်အမာ ကတိတစ်ခုကို ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းတယ်ပေါ့”

“ဘာကတိလဲ။ ခင်ဗျားမှာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ရှိသလား။ လက်မှတ်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၃၈

ထိုးထားတာ ရှိလို့လား။ အရင် ညွှန်ကြားရေးဝန်ဟောင်းက သူ့ဖာသာသူ ကတိပေးသွားတာ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ရီယွန်က အခြောက်တိုက် ဒေါသကြီးနေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ဆက်ဆံတဲ့သူတွေဟာ လူကြီးလူ ကောင်းတွေလို့ ယူဆတာပဲ။ နိုင်ငံတော် အနုပညာပြတိုက်ကြီးဟာ ပုလိပ်ရုံးကြီး အဆင့် ရောက်တော့ မရောက်သေးပါဘူး”

“ဗျို့ ပန်းချီဆရာ။ ကျုပ်ဟာ ပြည့်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဗျ။ ခင်ဗျားလို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်က ဒီလိုလာပြောတိုင်း ကျုပ်က အစိုးရပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြီး ဝယ်ရတော့မှာလား”

“မဝယ်ရင်လည်း ရပါတယ်။ အစိုးရအရာရှိဆိုတဲ့ လူတွေအကြောင်း ကို တဟီတီကျွန်းမှာကတည်းက သိခဲ့ပြီးပါပြီ။ လေကုန်ခံပြီး မပြောလိုပါဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်ငနဲကြီးနှင့် စကား ပြောရခြင်းသည် ကျောက်တုံးကြီးနှင့် စကားပြောရသလို လက်ဝင်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ဆိန်းမြစ်တံတားကို ဖြတ်၍ မြောက်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့သည်။ မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်က ပန်းချီဆရာရီဒီးလ်၏ ပြခန်းသို့လာခဲ့သည်။ ဂျီယန်း ထံတွင် သူ့ပန်းချီကား ဖိုးငွေများ ရှိမည်လောမဆိုနိုင်။

ရီဒီးလ်၏ပြခန်းရောက်တော့ ဘောင်းဘီဘေးကျား အစင်းနှင့် လူ ငယ်တစ်ယောက် စားပွဲမှထလာသည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲ”

သူက ဂေါ်ဂင်၏အဝတ်အစားများနှင့် နေလောင်ထားသည့်မျက်နှာ ကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဂေါ်ဂင်ပါ။ ကျွန်တော်လာတယ်လို့ ဂျီယန်းကို ပြောပေး ပါ”

“ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ချင်လို့လား။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ မယ်လေ” ဟု လူရွယ်က ပြောသည်။ ဂေါ်ဂင် ခါးထောက်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါ ရီဒီးလ်ရဲ့ ပြခန်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဒီမှာလုပ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို မသိဘူး ထင်တယ်။ ကျုပ်နာမည် ပေါလ်ဂေါ်ဂင်တဲ့။ တဟီတီကျွန်းကလာတဲ့ ဂေါ်ဂင်။ ခင်ဗျားဆရာကို သွားပြောချေပါ။ ကျုပ် စောင့်နေတယ်လို့”

ခဏကြာတော့ ပြခန်းမှူး ပေါက်လာပြန်သည်။ သူလည်း ဘောင်းဘီ ဘေးအစင်းကျား ဝတ်လျက်။ ပြခန်းတွင် ဂျီယန်းမရှိတော့။ အလုပ်မှ ထွက် သွားပြီဟု သိရသည်။

“ပြပွဲတင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆောင်းတွင်းလောက်မှ တင်ပေးနိုင် မယ် ထင်တယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြခန်းမှာ မာနေေးရဲ့ ပန်းချီကားတွေနဲ့ ချည်း ပြည့်နေတယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်း နံရံတွင်မာနေေး၏ ပန်းချီကားတွေချည်း ချိတ် ထားသည်။

“ထားပါလေ။ ကျွန်တော့် ဖာသာ တခြားပြခန်းတစ်ခုရှာပါမယ်”
ဂေါ်ဂင်က ပြန်လှည့်ထွက်မည်ပြုစဉ် စောစောက လူရွယ်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ဆရာဖို့ စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်။ တော်တော်တောင် ကြာသွား ပြီ”

လူရွယ်က စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ စာအိတ်ကို ချိတ်နီ ဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ ဂေါ်ဂင်က စာအိတ်ဖွင့်၍ စာကိုဖတ်ပြီး တဟားဟားရယ် သည်။

“သတင်းကောင်းလားဆရာ”

“သတင်းကောင်းဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့် ဦးလေး သေခါနီးနေပြီ လေ။ ခု ကျွန်တော့်ကို အမွေတွေပေးခဲ့တဲ့စာ”

လမ်းမရောက်တော့ ဂေါ်ဂင် ရယ်မိပြန်သည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းရန် ကောဟု ထင်မိသည်။ သူတိုင်ကျနေစဉ် ဦးလေးက သေပေးရသည့်အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရသည်မှာ ကံဟု ဆိုရမည်လော မပြောတတ်။

(ဂ)

ထိုနေ့ညနေတွင် ဂေါ်ဂင်သည် အော်လီယန်းနယ်ရှိ သူ့ဦးလေး၏ ဝတ်လုံများနှင့် သွား၍စကားပြောသည်။ သူ့ဦးလေးထံမှ အမွေအဖြစ် ငွေသုံး သောင်းငါးထောင်လောက် ရလိုက်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ကိစ္စပြီးလျှင် ပြီးချင်း ပါရီသို့ ပြန်လာကာ မွန်ဖရီနှင့်ညစာ သွားစားကြသည်။

“ဗျို့ မွန်ဖရီ။ ဒီနေ့ညနေ ကျုပ်အောင်လီယန်းကို ရောက်ခဲ့တယ်ဗျ။ ရထားစောင့်ရင်း မြို့ကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီမြို့မှာ ဆယ်နှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးတယ်။ လူပျို

မြသန်းတင့် ✦ ၂၄၀

ပေါက်အရွယ် ဆိုပါတော့။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မြို့။ သံယောဇဉ်ရှိသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး သိလား။ ကိုယ်တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်နေရသလိုပဲ”

“အင်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ ရွက်ကျပင်ပေါက်တွေ။ ဘယ်မှာမှ အမြစ်မတွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှသံယောဇဉ်မှ မရှိဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်လည်း မရှိဘူး။ အနာဂတ်လည်း မရှိဘူး။ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ဒေါက်ခုန်ရှေ့ ရပ်တဲ့ အချိန်ကလေးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝပဲ။ ဂေါ်ဂင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြနိုင်တဲ့သက်သေဟာ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေပဲ ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ မမှားပါဘူး။ ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေဟာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ပန်းချီကားတွေဟာ ခင်ဗျားကို နာမည်ကျော်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ”

“ခင်ဗျားလိုထင်တဲ့ ပန်းချီကားကုန်သည်တစ်ယောက် ပေါ်လာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်မှာ ထောပတ်သုတ်စားနိုင်ပြီပေါ့”

ကံအားလျော်စွာ ဒီဂါးစံက ပန်းချီကားဖောက်သည် တစ်ယောက်ရှာပေးသည်။ ဒီဂါးစံ ပါရီသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဂေါ်ဂင်က သူ့ပန်းချီကားများကို ခေါ်ပြသည်။

“ဒီပန်းချီကားတွေကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပြပွဲတင်ပေါ့ဗျ။ ဒူရန်းဆိုင်မှာတင်”

ဒီဂါးစံက ပြောသည်။

“ခက်တာက ဒူရန်းက ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေကို မကြိုက်ဘူးဗျ။ လူကိုလည်း ကြိုက်ဟန်မတူဘူး”

“သူ့ကိုယ်ကိုယ်တောင် မကြိုက်တဲ့လူပဲ။ ဒါပေမယ့် အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီလူက ကျွန်တော်ပြောရင် လုပ်မှာပါ။ ခင်ဗျား ကားတွေကို တင်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောမှာပေါ့”

ဒီဂါးစံနှင့် ဂေါ်ဂင် နှစ်ယောက်သား ဒူရန်းဆီသို့ သွားကြသည်။ သူ့ပန်းချီကားများကို ဒူရန်းက အထင်သေးပုံရသည်။ သူ့ အရောင်များက စူးလွန်းသည်။

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားကားတွေကို ပြခန်းမှာ ချိတ်ပေးမယ်။ ဒီဂါးစံပြောပြလို့ ခင်ဗျား ကားတွေဟာ အရည်အသွေး မညံ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ သိပ်

မျှော်လင့်ချက် မပေးချင်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားကားတွေကို လူတွေက သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဒါကတော့ ပရိသတ်နဲ့ ကျွန်တော် ကံစမ်းကြရမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်တုန်းက ပြခန်းတွေမှာ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေကို အလှအယက် ဝယ်ခဲ့ကြတာကိုတော့ မှတ်မိဦးမှာပေါ့”

“မှတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က မဟုတ်လား။ ပန်းချီဈေးကွက်ဟာ ရွှေဈေးကွက်နဲ့ အတူတူပဲဗျ။ ဒီနေ့ ဈေးကောင်းရနေပေမယ့် မနက်ဖြန်ကျရင် ဝယ်မယ့်သူမရှိ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာ”

“အေးလေ ပရိသတ်နဲ့ ကံစမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောသည်။ စင်စစ် ဒူရန်းထံမှ သူလိုချင်သည်မှာ ဈေးကောင်းရရေး မရရေးမဟုတ်။ သူ့ဆိုင်ခန်းတွင် ပန်းချီကား ချိတ်ခွင့်ရရေးသာ ဖြစ်သည်။ သည်အခွင့်ရေးရလျှင် တော်ပြီ။ ပါရီတွင် ပန်းချီကားကောင်းမကောင်းကို ခွဲခြားတတ်သည့် ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင်ဆို၍ ဗင်းဆင့်၏ညီသီယိုတစ်ယောက်သာရှိသည်။ ယခု သီယိုလည်း မရှိတော့။ မြေကြီးထဲ ရောက်နေပြီ။

(ဃ)

ဂေါ်ဂင်သည် မွန်ဖရီ၏ ပန်းချီစတူဒီယိုမှ မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အခန်းရောက်တော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက . . .

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာတယ်။ ရှင့်ကို စောင့်နေတယ်” ဟု ပြောသည်။

မည်သူနည်းဟု စဉ်းစား၍မရ။ သူ့ဆီလာလျှင် ကြွေးရှင်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အခန်းကိုရောက်တော့တွေ့ သူက အခြားသူမဟုတ်၊ မိုးရစ်။ သူ့ငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်သွားသည့် ပန်းချီ ဝေဖန်ရေးသမား မိုးရစ်။

မိုးရစ်က ဂေါ်ဂင်၏ ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ သူ့ဦးထုပ်နက်နှင့် ကြိမ်တုတ်က ဂေါ်ဂင်စားပွဲပေါ်တွင် အခန့်သား။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြ။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးရစ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ဆံပင်တွေ တော်တော်ဖြူနေပြီ။ သို့ရာတွင် ဟန်ပန်က မပြောင်းလဲ။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတုန်း။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးတုန်း။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ရှင်းရအောင်လာတာ”

“အလွယ်ကလေးပါ။ ခင်ဗျား ဘုံးသွားတဲ့ ကျုပ်ငွေငါးထောင် ပြန်ပေးရင် ပြီးတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ခုတော့ ငါးထောင်မပြောနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ငါးရာတောင် မရှိဘူး”

“ခင်ဗျား အရေခွံကို ဆုတ်ဖြုတ်ပေး ယူရမှာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က မိုးရစ်အနီးသို့ တိုးသွားသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး သူ့မျက်နှာဆီသို့ ပစ်သွင်းရန် ပြင်သည်။ မိုးရစ်က လက်ဖြင့်ကာတားရင်း . . .

“ဗျို့လူ နေဦး။ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ဦး။ ဟုတ်တယ် ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတွေကို ကျုပ်သုံးပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်သိပ်ဘိုင်ကျနေတယ်။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရောင်းပြီးရင်း ခင်ဗျားအကြွေးကို ဆပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တာ။ ခက်တာက ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က မကောင်းဘူး”

“ခင်ဗျားမှာ ခုပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။

“တစ်ရာနှစ်ရာလောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒါပဲပေး”

မိုးရစ်က အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားတော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့လူ။ တဟီတီကျွန်းက ခင်ဗျားကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလာတာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားကိုပဲ ပြန်ပြီး ထမင်းကျွေးချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ လာလိုက်ခဲ့။ ထမင်းသွားစားကြမယ်”

ဂေါ်ဂင်က လက်ကမ်းပေးသည်တွင် မိုးရစ်က လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ခင်ဗျားပိုက်ဆံကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါမယ်ဗျာ။ ကတိပေးပါတယ်။ တစ်ခါဆပ်ရင် တစ်ရာနှစ်ရာနဲ့ အရစ်ကျပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားသဘောပဲ”

မိုးရစ်နှင့်လူကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရသည်အခါတွင် အောက်တန်းကျသည့် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေကို သိပ်မပြောချင်တော့ ပိုက်ဆံဆိုသည်မှာ အိတ်ထဲတွင်ရှိလျှင် သုံးပစ်ရမည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းဖြစ်သည်။ မရှိသည့်အခါတွင် ငါးစိမ်းသည်များလို ရန်ဖြစ်ရမည့်အရာဝတ္ထုမဟုတ်။ စင်စစ် သူကိုယ်တိုင်လည်း

သည်လောက် ဘိုင်မကျသေး။ မကြာမီ ဦးလေးထံမှ အမွေရဦးမည် မဟုတ်လော။

ဂေါ်ဂင်နှင့် မိုးရစ်တို့နှစ်ယောက်သား ညစာစားကြသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။ မိတ်ဆွေမျှသာမက ပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်သွားကြသည်။ ဂေါ်ဂင်၏ တဟီတီကျွန်းစွန့်စားခန်းများ အကြောင်းကို နှစ်ယောက်အတူတူ စာအုပ်ရေးကြမည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆွဲမည်။ မိုးရစ်က ကဗျာကလေးတွေစပ်မည်။

မိုးရစ်နှင့်ပြန်၍ တွဲသည့်အခါတွင် မွန်ဖရိုက ဂေါ်ဂင်ကို သတိပေးသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်ကလက်မခံ။

“တကယ်တော့ ဒီခဲနဲ ကျွန်တော့်ကို လိမ်သွားတာ အမှန်ပဲဗျ။ အေးလေ . . . သူ့နေရာဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်မိမှာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ဆိုရင်တော့ ဒီခဲနဲကို ကျွန်တော် သတ်မိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်လောက်တဲ့ ငွေအတွက်တော့ ကျွန်တော် ဒါမျိုး မလုပ်ချင်ဘူးဗျ။ ရှက်တယ်။ တကယ်တော့လည်း မိုးရစ်ဟာ လူကောင်းပါ။ ငွေရေးကြေးရေး ဂရုမစိုက်တာ တစ်ခုပါပဲ”

မိုးရစ်ကို ဂေါ်ဂင် အားကိုးသည့် အချက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေးသည်။ မိုးရစ်သည် ဒရူးယော့၏ ပန်းချီကားများကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ရောင်းပေးခဲ့သည်။ မိုးရစ် ရောင်းပေးမည်ဆိုလျှင် သူဆွဲသည့် တဟီတီပန်းချီကားများသည်လည်း မစွဲစရာမရှိ။

(c)

ဂေါ်ဂင်၏ ကားများကို မိုးရစ်ကြိုးစားပမ်းစား အစွဲထုတ်ပေးသည်။ သတင်းစာမှ ဝေဖန်ချက် ကောင်းကောင်း ရေးပေးသည်။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်၌ သတင်းစာများက ဝိုင်းဝန်း၍ ပွဲထုတ်ပေးခြင်းမပြုကြ။

“ဂေါ်ဂင်ဆိုတဲ့လူက လူဂွစာပဲ။ ဒီလူက တဟီတီကျွန်းကို သွားပြီး တိုင်းရင်းသားတွေလို နေတယ်။ သူ့အကြောင်းကို တဟီတီ မသွားခင်က ကျွန်တော်တို့ ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ ခုတစ်ခါထပ်ပြီး မရေးနိုင်တော့ဘူး”ဟု အယ်ဒီတာများက ပြောလိုက်ကြသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဩရီးယားလည်း မရှိတော့။ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

“ပါရီမြို့ဟာ စိတ်မချရဘူးဗျ။ ရည်းစား ထည်လဲထားတဲ့ မိန်းမများ လို အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်။ အခွင့်ရခိုက် ယူထားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

မြသန်းတင့် ✦ ၂၄၄

ဟု သြရီးယားက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သြရီးယား၏ စကားများကို ဂေါ်ဂင် အမှတ်ရနေသည်။ သည်တုန်းက ပါရီမြို့ကို ဂရုမစိုက်ဟု ဂေါ်ဂင်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သြရီးယား၏ စကားမှန်ကြောင်းကို ဂေါ်ဂင် သိရပြီ။

“ပါရီက ခပ်ဆန်းဆန်း၊ ခပ်ရူးရူးဟာမျိုးမှ သဘောကျတာဗျ။ ဒီ တော့ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ဆန်းဆန်း ခပ်ကြောင်ကြောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့” ဟု မွန်ဖရိုကို ပြောပြသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ပိုက်ဆံချေးကာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားများ ချုပ်လေ့ရှိ သည့် အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ သွားသည်။

“ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ချုပ်ချင်တယ်။ အရောင်က ကောင်းကင်ပြာ ရောင်၊ ကြယ်သီးက ပုလဲကြယ်သီး၊ ကြီးကြီးတပ်ပါ။ အကြီးဆုံး၊ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီတစ်ထည်၊ အဝါရောင်။

စက်ဆရာက ပခုံးကိုတွန့်ပြီး စရံငွေယူလိုက်သည်။

“ဆရာပိုက်ဆံကုန်တာပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာအရေးကြီး သလဲ။ လူတွေက ဂရုစိုက်စေချင်တော့ ဒီလောက်ပိုင်ဆံ့အကုန်ခံဖို့ မလိုပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရင် ပြီးတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်သည် အဝတ်အစား ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို ချုပ်ဝတ် သည်။ ထို့နောက် သစ်သားခုံဖိနပ်တစ်ရုံကိုဝယ်ကာ ဆေးဝါ၊ ဆေးနီ၊ ဆေးပြာ သုံးရောင်သုတ်သည်။ ပါပီတီတုန်းက သူ့ကိုခံခဲ့သည့် တုတ်ကောက်ကို ကိုင် သည်။ တုတ်ကောက်ခေါင်းတွင် အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားပွေ့ဖက်နေသည့် ပုံကို ထုထားသည်။ လည်စီးဖြူ၊ ဦးထုပ်ခပ်မြင့်မြင့်နှင့်အပြာရောင်။

“သူတို့က ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြပွဲတစ်ခု ကြည့်ချင်တော့ ကျွန်တော် ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်ပြရမှာပေါ့”

မွန်ဖရိုက ကန့်ကွက်သည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်က ရှင်းပြသည်။

“ခင်ဗျားကို အရူးလို့ထင်ကြမှာပေါ့”

“ထင်ချင်လည်း ထင်ကြပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အရေးကြီးတာ က ကျွန်တော့်ကို လူတွေက သတိပြုလာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော် ကြာကြာ မစောင့်နိုင်ဘူး။ သေမှနာမည်ကြီးတာမျိုး မလိုချင်ဘူး။ ခုချက်ချင်း နာမည်ကြီးချင်တယ်။ ဒီနှစ်၊ ဒီလ၊ ဒီနေ့ မနက်ဖြန် ချက်ချင်း နာမည်ကြီးဖို့ လိုတယ်”

မွန်ဖရိုက ခေါင်းကို ရမ်းနေသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဥပေက္ခာပြုတာကို ဒီလောက် ဘယ်မှာကြာ ကြာခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်မိန်းမ

ကလည်း ဥပေက္ခာပြုကြတယ်။ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာတွေကလည်း ဥပေက္ခာ ပြုကြတယ်။ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေကို ချိတ်ရမလားဆိုပြီး ဒူးရမ်းလည်း အပြောခံလိုက်ရတာ ရစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒီမှာ မွန်ဖရီ။ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ် ယောက်ဗျ။ ဒီအပေါ်စား ဝေဖန်ရေးသမားတွေ လိမ်တာကို ကျွန်တော် မခံနိုင် ဘူး။ သူတို့လုပ်တိုင်း ကျွန်တော် ငြိမ်မခံနိုင်ဘူး”

(စ)

မှန်သည်။ ဂေါ်ဂင်ကို ဥပေက္ခာ မပြုကြတော့။ သူ့ကို လူတွေက ဂရုစိုက်လာသည်။ အကောင်း ဂရုစိုက်ခြင်း မဟုတ်။ သူ့ကို လူတွေက ဝိုင်း၍ လှောင်စရာအဖြစ် သဘောထားလာကြခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ပန်းချီကားတွေ ကို ရယ်စရာအဖြစ် သဘောထားလာကြခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကလေးများကို အပျင်းပြေစေရန်အတွက် ဂေါ်ဂင် ပန်းချီပြပွဲသို့ ခေါ်သွားသင့်သည်။ ဆပ်ကပ်ပွဲထက် အများကြီးသာသည်” ဟု ဝေဖန်ရေး ဆရာတချို့က ရေးသည်။ ၎င်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်လောက်က ဂေါ်ဂင်ကို ချီးကျူးခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒူးရမ်း၏ပြခန်းတွင် ချိတ်သည့် ပန်းချီကား လေးဆယ့်လေးကား အနက် ဆယ့်တစ်ကားသာ ရောင်းရသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဂေါ်ဂင်။ ခင်ဗျားက ပရိသတ်နဲ့ ကံစမ်းကြည့်ချင် တယ်လို့ ပြောတယ်။ ခုစမ်းကြည့်တော့ ပရိသတ်အကြောင်း သိရပြီ မဟုတ် လား”ဟု ဒူးရမ်းက ပြောသည်။

“ဒါ ပရိသတ် မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်အုပ်ပဲ။ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ တွန်းလွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတဲ့ ဆပ်ကပ်ပရိသတ်ပါ”

ဂေါ်ဂင်က ဒူးရမ်းကို ဘုပြောသည်။ မွန်ဖရီက ဆဲရေးတိုင်းထွာ သည်။ သူ့ကို အားပေးသဖြင့် ဒီဂါးစ်ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ သူ့ကို ချီးကျူး ဖော်ရသော ကဗျာဆရာမာလာမေကို ကျေးဇူးတင်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဓာတ် ကမူ အကြီးအကျယ် ကျနေပြီ။ အဓိပ္ပါယ်မရှိသည့် ညစ်ညမ်းမှုထဲတွင် ကိုယ့်ကို ရေစုန်မျှောလိုက်ချင်သည်။ ရွံ့ပုတ်မြောင်းထဲတွင် လူးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဦးလေး၏ ဝတ်လုံများထဲမှ အမွေရလာသည့်အခါ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ စုစုပေါင်း အမွေတစ်သောင်းငါးထောင် ရတော့ မက်တီထံ တစ်ထောင့် ငါးရာသာ ပို့လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ တစ်ပြားမှတောင် ပေးဖို့မကောင်းဘူး။ ကျုပ်စုထား တဲ့ ရှားရှားပါးပါး ပန်းချီကားတွေကို အကုန်ရောင်းစားပစ်တဲ့ မိန်းမ။ စေဇန်းရဲ့

မြသန်းတင့် ✦ ၂၄၆

ပန်းချီကားတွေကို သိမ်းထားပါလို့ ပြောတာ၊ အကုန်ရောင်းပစ်တယ်။ သူ့ဆီမှာ ကျုပ်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ သုံးသောင်းဖိုးလောက် ကျန်တယ်။ တဟီတီ ကျွန်းတုန်းက ကျုပ်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီက ဘယ်လောက်ရမှန်း မသိသေးဘူး။ ပါရီကို လိုက်လာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ လေ။ လိုက်မလာဘူး ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က မွန်ဖရိုကို ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် ခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

“ဂေါ်ဂင်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ဂရုစိုက်လာကြရမှာပေါ့။ လူ တစ်ယောက်ဟာ ကြမ်းချင် ရမ်းချင်ပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်အထိ ရမ်းလို့ရမယ် ဆိုတာ ပြရတာပေါ့”

ပန်းချီလောကတွင် ဆူဆူညံညံလုပ်ရန် ဂေါ်ဂင်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သည် နည်းဖြင့် သူ့ကို လူတွေက စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် လုပ်မည်ဟုလည်း ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်နားက ဒါဇေတိုရီလမ်းတွင် ပန်းချီ စတူဒီယိုတစ်လုံး ငှားသည်။ သူ့စတူဒီယိုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံသည်။ အဝင်ဝကို မှန်တံခါး အပြည့်တပ်ထားပြီး မှန်ပေါ်တွင် အချစ်ပလူးနေကြသည့် တဟီတီ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးပုံကိုဆွဲထားပြီး အောက်တွင် “အချစ်ဗိမာန်” ဟု စာတန်းထိုးထားသည်။ နံရံများကို အဝါနုသုတ်ထားပြီး တဟီတီကျွန်းတွင် သူဆွဲခဲ့သည့် ပန်းချီကားများကို ချိတ်ထားသည်။ အာဖရိက တောတွင်းသား များ အသုံးပြုသည့် လှံမှုတ်ပြောင်း၊ ဒိုင်း၊ မြား စသည်တို့ကို ချိတ်ဆွဲထား သည်။ တဟီတီမှ သူစုဆောင်းခဲ့သည့် ပစ္စည်းများလည်း ပြထားသည်။

စတူဒီယိုကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည့်အခါတွင် သူ့နေရာသည် ပြခန်း လေးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ သူ့နေရာသို့ အချိန်မရွေးလာလည်နိုင်သည်။ နေ့ လာမည်လော။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လာမည်လော။ မည်သည့်အချိန်မဆို အဆင်သင့် တံခါးဖွင့်ထားသည်။ သူ့ပန်းချီမိတ်ဆွဲများဖြစ်သော ဇေယျာစီးယား စသူတို့လည်း လာကြသည်။ မိုးရစ်နှင့် သင်္ကေတဝါဒ ပန်းချီဆရာများလည်း လာကြသည်။ နာမည်ကျော် ဆွီဒင် ပြဇာတ်ရေးဆရာ စထရင်းဘတ်လည်း လာတတ်သည်။ စထရင်းဘတ်၏ ဘဝက ဂေါ်ဂင်ဘဝနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်။

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း မိန်းမနှင့် ကွဲခဲ့ရ သည်။ စထရင်းဘတ်ကလည်း စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း မိန်းမနှင့် ကွဲခဲ့ရသူ။ နေ့တွင် စီးပွားရေး လုပ်ပြီး ညကျတော့ ပန်းချီဆရာတွေ၊ စာရေးဆရာ တွေလိုနေသည့် ဘိုဟီးမီးယန်း အသိုင်းအဝန်းက လူတွေလည်း သူ့စတူဒီယိုသို့ လာကြသည်။

ခေတ်စားသည့်အတွက် ဂေါ်ဂင်သည် ဂီတာတစ်လက် ဝယ်ကာ ဂီတာတီးသင်သည်။ ဧည့်သည်များအား မာအိုရီလူမျိုးတို့အကြောင်း၊ တဟီတီ ကျွန်းအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သို့ဖြစ် ပါရီမြို့လယ်ခေါင်က သူ့ပန်းချီ စတူဒီယိုသည် တဟီတီကျွန်းတွင် ရောက်နေသလောဟု ထင်ရသည်။ တစ်ခု သာ ကွာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် လိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ မွန်ပါနာဆေ ရပ်ကွက် တွင် ပုံတူ ပန်းချီဆွဲသည့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တွေ အများကြီးရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူလိုချင်သည်က သူတို့တစ်တွေကို ကိုယ်ဟန်ပြမယ်မျိုး မဟုတ်။ နံရံတွင် သူစုဆောင်းထားသည့် လူရိုင်းလက်နက်တွေနှင့် လိုက်လျောသည့် မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။

သူလိုချင်သည့် မိန်းမမျိုးကို တစ်ညတွင် မွန်မာ့ရပ်ကွက်မှာ တွေ့ရ သည်။ ထိုစဉ်က သူနှင့်အတူ မွန်ဖရီနှင့် မိုးရစ်တို့လည်း ရှိကြသည်။ သုံး ယောက်သား နိုဗီးလ် ကဖီဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။ ကဖီတွင် လူပြည့်ကျပ်ကာ ပူအိုက်နေသည်။ မှန်ပြတင်းများတွင် အငွေတွေ ရိုက်ထားသဖြင့် မှန်ဝါးဝါး။

သည်တုန်း တံခါးမကြီးဘက်မှ လေစိမ်းဝင်လာသဖြင့် ဂေါ်ဂင် ကြည့် လိုက်မိသည်။ တံခါးဝတွင် သူလိုချင်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်လျက်။ အသားညိုညို နီဂရိုးနှင့် အဖြူကပြားမလေးတစ်ဦး။ သူ့ခေါင်းက မော့ထား သဖြင့် မာနကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်သည့်ဟန်။ ကဖီထဲက စာပွဲတစ်ခုဆီသို့ လျှောက် သွားသည့် သူ့ဟန်ကို ဂေါ်ဂင် အကဲခတ်ကြည့်သည်။ လမ်းလျှောက် ဟန်က ကျားသစ်မလေး တစ်ကောင် လမ်းလျှောက်သည့်ဟန်။ အန္တရာယ်ပေးမည့်ပုံ မျိုး။ နှုတ်ခမ်းက ရမ္မက်ဆူဝေပြီး စိတ်အလိုဆန္ဒ နောက်လိုက်မည့် နှုတ်ခမ်းမျိုး။

“ဘယ်ကလဲဗျ” ဂေါ်ဂင် မေးသည်။

“ဘာလီကျွန်းကဗျ။ နာမည်က အင်နာတဲ့”

မွန်မာ့ရပ်ကွက်တွင် အပ်ကျသည်ပင် သိသည့် မိုးရစ်က ဆိုသည်။

“ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လား”

မိုးရစ်က ပခုံးကိုတွန့်သည်။

“ကိုယ်ဟန်လည်း ပြတယ်။ ပြီးတော့ ရလည်းရတယ်။ အရင်လထဲ တုန်းက အမေရိကန်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်။ ခုလတော့ မသိဘူး”

အမျိုးသမီးက ပရိသတ်ကို ဂရုမစိုက်၊ စားပွဲတစ်လုံးတွင် တစ် ယောက်တည်း ဝင်ထိုင်ကာ ကော့ညက် အရက်ဖန်ခွက် သေးသေးကို လှည့် ကစားနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို နာရီဝက်လောက် အကဲခတ်နေသည်။

“ကြောက်စရာတော့ ကောင်းမယ်ဗျို့။ အန္တရာယ်ပေးတတ်တဲ့ ကြောင်မတစ်ကောင်လိုပဲ”

“ပေးတာတော့ မပြောနဲ့။ ငွေလေးငါးကျပ်လောက်နဲ့ ခင်ဗျား လည်ပင်းကို လှီးမယ့်ဟာမျိုး”

ဂေါ်ဂင်က စားပွဲများကြားမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ အမျိုးသမီး၏ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း မော်၍ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ထူးဆန်းသည့် အဝတ်အစားကို ကြည့်သည်။

“ရှင်က ”

“ဂေါ်ဂင်ပါ။ ငမန်းတောင်ဟင်းချို တစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါရစေ။ ပြီးတော့ မင်းကို မွန်ပါနာဆေ ရပ်ကွက်က ငါ့အိမ်ကို ခေါ်ချင်တယ်”

“အရက်တိုက်လေ။ ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ သဘောကျရင် လိုက်မှာပေါ့”

အင်နာသည် ဂေါ်ဂင်အဖို့ ပန်းချီဆွဲ၍ ကောင်းသည့် ကိုယ်ဟန်ပြုမယ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် ဂေါ်ဂင်က ဘာလီကျွန်းသူ အဝတ်အစားတစ်စုံ ဝယ်ပေးသည်။ မျောက်တစ်ကောင်လည်း ဝယ်ပေးသည်။ လူရိုင်းဘုရင်မအဖြစ် သူ့ပုံဆွဲကာ ပန်းချီစတူဒီယိုတွင် ချိတ်ထားသည်။

အင်နာက ထင်သည့်အတိုင်း အကျင့်ပျက်သည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ခိုးသည်။ သူ့ကိုလိမ်သည်။ အရက်မူးလာလျှင် သူ့ကိုဆဲသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင် ဂရုမစိုက်။ အင်နာသည် ပျက်စီးနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း အင်နာ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှအပ အခြားဘာမျှ အရေးမထား။

“အင်နာက ကျုပ်နဲ့ကိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်က မိန်းမကို သိပ်ဂရုစိုက်ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ခုအချိန်ကစပြီး မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ကျုပ်အဖို့ ပန်းချီဆွဲစရာပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ သဘောထားတော့တယ်”

ဂေါ်ဂင်က မွန်ဖရိုကိုပြောပြသည်။

(ဆ)

ထိုနှစ်ဆောင်းနှင့် နွေဦးပေါက်တွင် မွန်ပါနာဆေရှိ ဂေါ်ဂင်အိမ်သည် လူတရုန်းရုန်းဖြင့် စည်ကားနေသည်။ နွေရောက်တော့ ပါရီမြို့ပြင်ကို ထွက်ချင်လာသည်။

“ပွန်အေဗင်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ ခင်ဗျား တည်းခိုနေကျ အိမ်ရှင်အဖွားကြီး မာရီဂျင်းကလည်း ဝမ်းသာမှာပဲ”ဟု ဆေဂျင်းက ခေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ဘရီတန်နီကို သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီစတူဒီယိုကို ပိတ်ပစ်ကာ အင်နာကိုပါ ခေါ်ခဲ့သည်။
ဆေဂျင်းနှင့် တခြားမိတ်ဆွေများကပါ မခေါ်ရန် တားသည်ပင် နားမထောင်။

“ကျုပ်အဖို့ အင်နာလိုတယ်ဗျ။ ကျုပ်အကြောင်းကို သူကောင်း
ကောင်းသိတယ်”

သည်တစ်ကြိမ်သည် ဘရီတန်နီသို့ အိတ်ထဲတွင် ငွေအပြည့်ဖြင့်
ပထမဆုံး ရောက်လာသည့်အကြိမ်ဖြစ်သည်။ ယခင်အခါများတုန်းက သူ့တွင်
ငွေရေးကြေးရေး မပြည့်စုံ။ ထို့ကြောင့် ဘရီတန်နီတွင် ပန်းချီဆွဲရသည်။ သည်
တစ်ကြိမ်တွင်မူ အပျော်ခရီး ထွက်လာခြင်းဖြစ်၍ ပန်းချီမဆွဲဟု ဂေါ်ဂင်က
ဆိုသည်။

ဂေါ်ဂင်က ခါးနှစ်ချောင်းဝယ်လာကာ ဆေဂျင်းနှင့် နှစ်ယောက်သား
ခါးသိုင်းသင်သည်။ အားလျှင် ကွက်လပ်တွင် ခါးသိုင်းကစားကြသည်။ ဘရီ
တန်နီ တံငါသည်များက ကလေးကလား ခါးသိုင်းကစားနေကြသော သူတို့
နှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အဝတ်အစား ဆန်းပြားလော်
လီသည့် အင်နာတာကိုလည်း ကြည့်ကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများက ဖော်ရွေ
ခြင်း မရှိလှ။

ဂေါ်ဂင်က ဂရုမစိုက်။ အရက်ချဉ်ကို သောက်၍ အမြဲမူးနေသည်။
သူ့ကို စေတနာဖြင့်သွားရန် အကြံပေးသူမှန်သမျှကို ရန်လုပ်သည်။

အိမ်ရှင်အဖွားကြီး မာရီဂျင်းကလည်း သဘောကျပုံမရ။

“မင်း ဦးလေးဆီက အမွေရတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး မြန်မြန်ကုန်သွားရင်
ကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ် ဂေါ်ဂင်။ ဘုရားသခင်က မင်းကို သူဌေးဖြစ်ချင်ပုံ
မရဘူး”

မာရီဂျင်း ပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်သည်။ ဦးလေးဆီက ရခဲ့
သည့် အမွေကလေး ကုန်လှပြီ။ အင်နာက လက်ဖွာသည်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း
အလိုလိုက်သည်။ အဝတ်အစား အဆန်းပေါ်တိုင်း ဝယ်ပေးသည်။ တစ်နေရာ
မှ တစ်နေရာ၊ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ခေါ်သွားသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ဂင်က အင်နာကို လွန်ကာနေသို့ ခေါ်သွားသည်။
သဲသောင်ပြင်ရှိ၍ ရေကူးရန် ကောင်းသည့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ငါးလုပ်ငန်းကလည်း ကြီးကျယ်သည်။ တံငါတို့သည် ငွေဝင်လမ်း
ဖြောင့်ကြသည်။ ရသမျှငွေကို အရက်သောက်ပစ်ကြသည်။ သည်အရပ်က
တံငါသည်တွေက ရိုင်းသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်လာ
လျှင် မထီမဲ့မြင် ပြုတတ်ကြသည်။

အင်နာကို မြင်တော့ မျက်စေ့ ကျွတ်ထွက်မတတ် ကြည့်ကြသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၅၀

အင်နာက နီရဲရဲ ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားပြီး စိန်တွေရွှေတွေ ဝတ်ထားသည်။ သူ့အချစ်တော် မျောက်ကလေးက ပခုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဂေါ်ဂင်က ရုရှား ရှုပ်အင်္ကျီ အကောင်းစား ပုလဲကြယ်သီးတပ် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ဆေဂျင်းတစ်ယောက်သာ တံငါသည်မြို့ကလေးနှင့် ကိုက်ညီသော အဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်ထားသည်။ ခပ်စုတ်စုတ်။

ဂေါ်ဂင်တို့တစ်သိုက်က သင်္ဘောဆိပ်မှ ကမ်းနားအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တံငါသည် လေးယောက် လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့လျှောက်လာပုံက လမ်းလုံးပြည့် လျှောက်နည်း။ လမ်းဖယ်ပေးမည့်ပုံ မပေါ်။ ဂေါ်ဂင်ကလည်း လမ်းဖယ်မပေးဘဲ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာရာ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိသဖြင့် လဲမည်ပြုသည်။

“ဘာလူပါးဝတာလဲ”

ဂေါ်ဂင်က ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး ထိုးမည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် ဆေဂျင်းက လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဗျို့လူ။ လာ . . လာ။ သူတို့က လေးယောက်၊ ကျုပ်တို့က နှစ်ယောက်တည်းရယ်”

ဂေါ်ဂင်က အင်နာလက်မောင်းကို တွဲ၍ လျှောက်လာကြသည်။ နောက်မှ တံငါသည်များက ခဲနှင့်ကောက်ထုလိုက်သဖြင့် ဂေါ်ဂင်၏ကျောကို လာမှန်သည်။ နောက်ထပ် ခဲများကျလာကာ တစ်လုံးက အင်နာမျက်နှာကို လာထိသည်။ မျက်နှာမှ သွေးတွေ ယိုစီးလာသည်။

အင်နာက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲနေသည်။ သူ့အချစ်တော် မျောက်ကလေးကလည်း တခိုးခိုးအော်သည်။

တံငါသည် လေးယောက်က သူတို့ကို ဝိုင်းလာသည်။ စင်စစ် သူတို့က ယောက်ျားနှစ်ယောက်တည်း။ တံငါသည် လေးယောက်၊ သူတို့အား နည်းနေသည်။ လှည့်ပြေးလျှင် ပြေး။ မပြေးလျှင် ခံရမည်။ ဂေါ်ဂင်က မပြေး။ မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ ဆေဂျင်းက ကြောက်ဒူးတုန်နေပြီ။ ခဏကြာတော့ ဆေးဂျင်း မနေရဲတော့။ နောက်ကြောင်းပြန်ပြီ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့သည်။ ဂေါ်ဂင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဂေါ်ဂင်က ရှေ့ဆုံးက တက်လာသူကို အလဲထိုးချလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်က သတ်ပုတ်ရသည်ကို ပျော်နေဟန်ရှိသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတ်နေရခြင်း ဖြစ်၍မလွယ်။ တစ်ချို့တွင် ချက်ကောင်းထိကာ ဂေါ်ဂင် လဲကျသွားသည်။ တစ်ယောက်က သစ်သားခုံဖိနပ်ကြီးဖြင့် ဂေါ်ဂင်ကို တအားပိတ်ကန်လိုက်သည်။ ညို့သကျည်းကို ထိကာ ခိုက်ခိုက်တုန်သွား

သည်။ ခြေထောက်တစ်ဘက် ကျင်သွားသည်။ အင်နာက ကုန်း၍အော်သည်။ သူ့အချစ်တော် မျောက်ကလည်း လိုက်၍အော်သည်။ ဂေါ်ဂင်ကို ကန်သည့် တံငါသည်က အနားတွင်လာထိုင်ကာ ခါး ကြားက ခါးမြှောင်ကို ထုတ်သည်။

“လည်ပင်းကို လှီးပစ်မယ်”

“ဟေ့ကောင်။ လက်လွန်ကုန်မယ်။ လာလာ။ သွားကြစို့”

လဲကျနေသည့် သူတို့လူကိုပွေ့ကာ အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်သွား ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ကြိုးစား၍ မတ်တပ်ရပ်သည်။ သို့ရာတွင် ခြေကျင်းဝတ် က နာနေပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ဒါဏ်ကို မခံနိုင်တော့၊ အင်နာနှင့် သူ့မျောက် က အနားတွင် ပျာယာခတ်နေကြသည်။ ဘာမျှမလုပ်တတ်။ သူတို့ ရန်ပွဲကို ဝိုင်းကြည့်နေသူများကလည်း ဂေါ်ဂင်ကိုကြည့်နေကြသည်။ အကူညီပေးဖော် မရကြ။ ခဏကြာတော့ ဆေဂျင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“စိုးရိမ်လိုက်တာဗျာ။ ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ”

“ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စက ကျုပ်ကိစ္စပဲ။ ကျုပ်ဖာသာ ကျုပ်နေမှာပေါ့။ ဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ယောက်သွားခေါ်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန် တော့် ခြေကျင်းဝတ်ကျိုးသွားပြီ။ လမ်းလျှောက်လို့မရတော့ဘူး”

ပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်ကိုစပ်၍ ထမ်းစင်လုပ်ပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်ကို ပွန်အေ ဗင်သို့ သယ်လာရသည်။ နာလွန်းသဖြင့် သတိလစ်မသွားအောင် ဆေးပြင်း လိပ် ပြင်းပြင်းတွေကို ဖွာ၍လိုက်လာသည်။

ပွန်အေဗင်ရောက်တော့ ဆရာဝန်က ခြေကျင်းဝတ်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒါဏ်ရာက တော်တော်ပြင်းတာပဲ။ အရိုးကျသွားတယ်။ တော် တော် ကုယူရလိမ့်မယ်”

“အိပ်ရာထဲမှာ အကြာကြီး လှဲနေရမှာလား”

“တစ်လခွဲ နှစ်လလောက်တော့ နေရလိမ့်မယ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေမှဖြစ် မှ။ ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒီအရွယ်မှာ အရိုးကျိုးရင် လွယ်လွယ် နဲ့ ပြန်မဆက်တော့ဘူး”

ဒါဏ်ရာကနာသည်ထက် နာလာသည်။ နည်းနည်းလှုပ်လိုက်သည် နှင့် မခံရပ်နိုင်အောင် နာသည်။

“အမယ်လေး။ နာလိုက်တာ”

“အနာသက်သာအောင် လုပ်ပေးမယ်လေ”

ဆရာဝန်က အသက်ကြီးလှပြီ။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က လူကိုကုသည့် ဆရာဝန်နှင့်မတူ။ တိရစ္ဆာန်ကုသည့် ဆရာနှင့်တူသည်။ ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်၍

မြသန်းတင့် ✦ ၂၅၂

မော်ဖိန်းဆေးလုံးအချို့ကိုပေးသည်။ ဘိန်းကြောင့် ခြေကျင်းဝတ်က အနာသက်သာသွားသည်။ ခဏကြာတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခါတွင် သူ့အနီး၌ ဆေဂျင်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂေါ်ဂင်က တံတောင်ကို အားပြု၍ အိပ်ရာမှထသည်။ ဤတွင် ခြေကျင်းဝတ်ကတစ်စစ်စစ် နာလာပြန်သည်။

“အင်နာကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘရန်ဒီတစ်လုံးလောက်ယူခဲ့စမ်းပါလို့”

ဆေဂျင်း သူ့ကိုနားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်နာ မရှိတော့ဘူး။ ပြန်သွားပြီ။ ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲနေရာမယ်ဆိုတော့ ပါရီထွက်တဲ့ ရထားနဲ့ လိုက်သွားတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“တကယ့်ကောင်မမျိုး။ သစ္စာဖောက်သွားတော့လည်း အသည်းကွဲစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

မော်ဖိန်းတန်ခိုးက တဖြည်းဖြည်း ပြယ်စပြုလာသည်နှင့် ဒါဏ်ရာက ပြန်၍ နာလာသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်က မော်ဖိန်းထပ်၍ ပေးပြန်သည်။ ချက်ချင်း သက်သာသွားကာ မော်ဖိန် မူးယစ်သည့်အတွေ့က လက်ဖျားထိပ်ကလေးဆီအထိ ရောက်လာသည်။

“တော်တော် အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ဆေးပဲ”

“အင်း အံ့ဩဖို့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ မင်းနှလုံးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆရာဝန် ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်သည်။ ယခုပင် သူ့ရင်ကတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်က ဂရုမစိုက်။

“ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာက နာနာနေရင်တော့ ဒီဆေးကို ထည့်သုံးရမှာပဲ။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံနေရမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဂေါ်ဂင်သည် သုံးပတ်လုံးလုံး မော်ဖိန်းကို စားနေရသည်။ မော်ဖိန်းစားလိုက်။ စီးကရက်လေး ဖွာလိုက်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်။ ဆရာဝန်က တဖြည်းဖြည်း မော်ဖိန်းကို လျှော့ပေးသည်။

“ကြာကြာသုံးရင် စွဲသွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အနာသက်သာအောင် အရက်သောက်ပေးပါ”

“ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကကော”

“အခြေအနေတော့ သိပ်မကောင်းသေးဘူး။ အရိုးမှာ ရောဂါပိုးဝင်နေတယ်။ ပြန်ဆက်မိသွားအောင်တော့ ခြေထောက်ကိုတော့ ခပ်ဆဆပဲ သုံးရမှာပဲ။ ထော့နင်းဖြစ်နေမှာပေါ့။ အရေးကြီးတာကတော့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ။ ရောဂါပြန့်ပွားရင် သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ ခါးသိုင်းကစားလို့ မရတော့ဘူး။ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့လည်း မရတော့ဘူး”

“အသက်ကြီးပါပြီကွယ်။ ဘာလို့ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခါးသိုင်းတွေ၊ ဘာတွေလည်း ကစားမှာလဲ။ ဂရုစိုက်ရင်တော့ ဒုက္ခိတမဖြစ်ပါဘူး။ ခြေတစ်ဖက် နည်းနည်းဆာတာလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့”

ဆရာဝန်က ပြောသည်။

(ဇ)

ဂေါ်ဂင်သည် နှစ်လလုံးလုံး အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရသည်။ ထိုနောက် တုတ်ကောက်ဖြင့် အခန်းထဲတွင် တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီသာသာခန့် လမ်းလျှောက်သည်။ ဆေဂျင်းလည်း ပါရီသို့ ပြန်ရတော့မည်။ တစ်ဆောင်းလုံး ပွန်အေဗင်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရတော့မည်။ လေအေးတိုက်သဖြင့် အပြင်သို့လည်း မထွက်နိုင်။ မာရီဂျင်း၏ ဧည့်ခန်းမီးလင်းဖိုဘေးတွင် အရက်ခွက်ကိုင်၍ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း အချိန်ကုန်ရတော့မည်။

သူတစ်ယောက်တည်းနေတော့မှ စဉ်းစားချိန်ရတော့သည်။

ဦးလေးဆီကရသည့် အမွေတွေလည်း ကုန်တော့မည်။ ဆရာဝန်ဆေးဖိုး။ မာရီဂျင်း အိမ်လခစသည်တို့ ရှင်းပြီးလျှင် သူ့လက်ထဲတွင် များများစားစား ကျန်တော့မည်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်လောက်က အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ သူ့တွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် တဟီတီတွင် နေစဉ်က ဆွဲခဲ့သည့် ပန်းချီကားများမှအပ တခြားဘာမျှကျန်တော့မည် မဟုတ်။

ပြတင်းပေါက်တွင်ထိုင်၍ အပြင်ဘက်က ဆောင်းရှုခင်းကို ကြည့်ရင်း တဟီတီကျွန်းကို လွမ်းလာသည်။ သည်တစ်ချိသွားလျှင်တော့ ပါရီနှင့် တစ်ခါတည်း အဆက်ပြတ်ကြပြီ။ ဥရောပနှင့်ဝေးကြပြီ။ နေကောင်းလာလျှင် ရှိသမျှပစ္စည်းကို ထုခွဲရောင်းချကာ တဟီတီသို့ သွားတော့မည်။ တဟီတီကျွန်းမှာပင် ခေါင်းချတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

နောက်ဆုံးအဖြစ် ဒိန်းမတ်သို့ သွား၍ မက်တီနှင့် တွေ့ရန်လည်း စိတ်ကူးထားသည်။ မက်တီဆီ သွားရသော် လည်း မျှော်လင့်ချက်ရှိလှ

မြသန်းတင့် ✦ ၂၅၄

သည် မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ တစ်စုံတစ်ရာက သွားရန် တိုက်တွန်းနေခြင်းကြောင့် သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးရောက်တော့ သူ့ခရီးသွားဖို့တော်ပြီဟု ဂေါ်ဂင် သဘောရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်မာရီဂျင်းကို နှုတ်ဆက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်သည် မာရီဂျင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“အဒေါ်ဆီမှာ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်လခမပေးနိုင်တုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ပန်းချီကားတွေလေ။ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေ ရောင်းရမှာပါ။ အဲဒီတော့ ပိုက်ဆံတွေရမှာပေါ့။”

“ကိုယ်ကိုခင်လို့ မင်လို့ ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို ဘယ်ရောင်းလို့ ဖြစ်မလဲကွယ့်။ ခု တို့ဆွေမျိုးသားချင်းပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သွားပြီ။ ငါ့သားက ဒီကားတွေကို သူယူမယ်တဲ့”

မာရီဂျင်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ့တူတစ်ယောက် ကံကောင်းပါစေကွယ်”

မာရီဂျင်းက ဆုတောင်းသည်။ ဂေါ်ဂင်နှင့်သူ သိခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ သူ့ခရစ်ယာန်နာမည်ကို သည်တစ်ကြိမ်သာ ခေါ်ဖူးသေးသည်။

“သွားမယ် အဒေါ်ရေ။ ဒီက သွားရတာဟာ ကိုယ့်အိမ်ကခွာသလို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်”

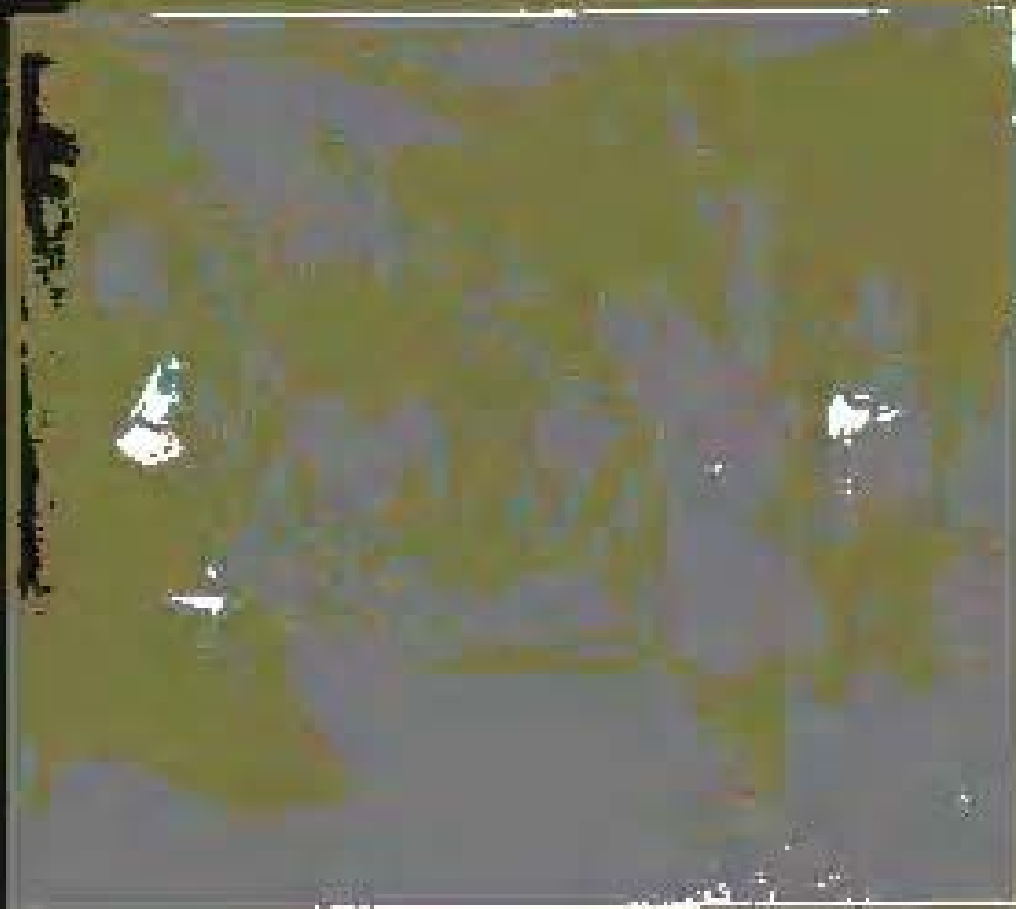
ဂေါ်ဂင်က နှုတ်ဆက်သည်။

*

၁၅

- ▶ မြားရိပ်ပင်ကို မျှော်တိုက်သူသည် မည်သည့်အခါမျှ ငန်ခိုးရာထဲ မပြန်မိန်။
- ▶ မျှော်တိုက်သူသည် မတရားသော ငန်ခိုးရာများကို မကပ်စီးစေချို။

ဝါရင်ကန် အကပ်စေချို

The Burmese classic
part collection

(က)

မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်ရှိ သူ့ပန်းချီစတူဒီယို လှေကားပေါ်သို့ ဂေါ်ဂင် တစ်ထစ်ချင်း လှမ်းတက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် သစ်သားလှေကားထစ်များ ပေါ်တွင် ရေခဲတုန်း အစအနကလေးတွေ တင်နေသည်။ လှေကားထိပ်ရောက် တော့ တံခါးကို ရုတ်တရက် မဖွင့်သေး။ မောသဖြင့် ခဏနားရသေးသည်။

မှန်တံခါးပေါ်တွင် သူရေးထားသည့် တဟီတီကျွန်းသား ရုပ်ပုံများ မှာ အရောင်မှိန်ကုန်ကြပြီ။ အခန်းထဲက ဟောင်းနွမ်းနေသော အနံ့တစ်မျိုးထွက် နေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းနေသဖြင့် အခန်းထဲက အရာဝတ္ထုများ ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ မျက်လုံးများ ကျင့်သားရသွားတော့မှ အခန်းပတ်ပတ် လည်လည်ကို ကြည့်မိသည်။ သူ့အခန်းသည် သူ့ခိုးဝင်မွေသွားသည့် အခန်း နှင့်တူနေသည်။ အံ့ဆွဲထဲက ပစ္စည်းများက ကြမ်းပြင်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်။ အိပ် ခန်းတံခါးက ပွင့်နေပြီ။ မှန်ကြီးတစ်ချပ်က ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့။ ခုတင်ပေါ်တွင် လွှမ်းထားသည့် ပိုးသား အိပ်ရာဖုံးလည်း မရှိတော့။

အင်နာ့လက်ချက် ဖြစ်ရမည်။ အင်နာ မွေနှောက်သွားပုံရသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ဘာလီကျွန်းသူအဝတ်ဖြင့် ပုံတူရေးထားသော အင်နာ ၏ ပန်းချီပုံတူကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရမ္မက်ကြီး၍ ရက်စက်သောမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ မျက်နှာက လှောင်ပြောင် အထင်သေးဟန်ဖြင့် သူ့ကို ငဲ့ကြည့်နေ သည်။ သည်ပုံတူကိုမူ အဖိုးမတန်ဟုထင်သဖြင့် ချန်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူ သည်။

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။ ဒေါသထွက်။ အင်နာသည် သူ့အပေါ်တွင် ဘာမျှထောက်ထားစရာမရှိ။ သစ္စာစောင့်စရာ အကြောင်းမရှိ။ အင်နာသည် ခဏတစ်ဖြုတ်တွေ့ရပြီး နောင်မည်သည့်အခါမျှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့သည့် အဖြစ် အပျက်ကလေးတစ်ခုထဲမှ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ နိဂုံးချုပ် သွားသော အပျော်ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အပျော်ဇာတ်လမ်းသည် အပျက်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားတစ် ယောက် အားလပ်ရက်တွင် တွေ့ရသည့် အပျက်ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်သည်။ သူ လုပ်ခဲ့သမျှကို ပြန်တွေးလျှင် ကြက်သီးထမို့ပင် ကောင်းသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင် နောင်တမရ။ ဦးလေးပေးခဲ့သည့် အမွေများကို သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့သည့် အတွက်လည်း နောင်တမရမိ။ လူတကာ ပြောစရာဆိုစရာ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် လည်း နောင်တမရမိ။ သူ သည်လို ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါး သွားသည်။ ရှင်းသွားသည်။ ပွန်အေဗင်တွင် တံငါတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့မိသည့် အတွက် အိပ်ရာထဲတွင် ခြောက်လခန့်လဲခဲ့ရသည်။ သည်အတွက်လည်း လုံးဝ နောင်တမရမိ။ သည်လိုဖြစ်ခြင်းသည် ကောင်းသည်။ သူ့အဖို့ တဟီတီသို့ သွားနေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟူသော အချက်သည်ပို၍ ထင်ရှား လာသည်။ သည်လိုဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် သူ့အနုပညာကို သူ့ကိုးစားလာသည်။ သူ့အနုပညာသည်သာ သူ၏တကယ့်ခွန်အား ဖြစ်သည်။

ကိုပင်ဟေဂင်သို့ သွားမည်လုပ်တော့ မွန်ဖရိုက တားသည်။
 “ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားသွားရင် ဟိုမှာပိုပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်ရုံရှိမှာပဲ။ ဘာလို့ သွားမလဲ”
 မွန်ဖရိုက ပြောသည်။

“တဟီတီကို မသွားခင် တစ်ခေါက်တော့ သွားတွေ့ချင်တယ်ဗျာ။ ရှင်းရှင်းပြောရင် သူတို့အခြေအနေကို သိချင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မက်တီ အိမ် ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ ကျွန်ခံနေရတာလား၊ သူ ကျွန်တော့် ကျွန်ဖြစ်နေသလားတော့ မသိဘူး။”

(ခ)

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ကိုပင်ဟေဂင်သို့ ရောက်သည်။ ထိုနေ့က အေးသည်။ မြင်းရထားဖြင့် ဘူတာရုံမှ ထွက်လာသောအခါ လမ်းမတွင် မိုးနှင်း တွေ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ လမ်းခင်းကျောက်များသည် မီးရောင်တွင် ပြောင်လက် နေကြသည်။

ခရီးပန်းလာရသည့်အခါ၌ အအေးဒဏ်ကြောင့် ခြေထောက်က ဒဏ်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၅၈

ရာ ပြန်နာလာသည်။ ရထားပေါ်က ဆင်းတော့ တုတ်ကောက်ကိုအားပြုပြီး လျှောက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေသည်။ မက်တီနှင့် မတွေ့ရ သည်မှာ သုံးနှစ်ကြာပြီ။ ထိုသုံးနှစ်အတွင်း သူသည် များစွာ အိုစာသွားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်တုန်းက သန်သန်မာမာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ အသားက ကြေးနီရောင် တောက်လျက်။ ထိုစဉ်ကတွေ့ခဲ့လျှင် တစ်မျိုး။ ယခုမူ သူ့မျက်နှာက ကာမဂုဏ် အပျော်ကျူးခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် ဖောသွပ်သွပ်၊ ယောင်အမ်းအမ်း။ ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိထားမိကာ ခြေဆာနေ သည့်အတွက် ရှက်သလိုလိုဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရောက်၍ မက်တီမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ မွန်ဖရို၏ စကား များကို သွား၍အမှတ်ရသည်။ သူ့စကားများသည် သွေးထွက်အောင် မှန် သည်။ လာမိသည်မှာ မှားပြီဟု ဂေါ်ဂင် ထင်မိသည်။ မက်တီမျက်နှာက ပလာစတာ သွင်းထားသည့် မျက်နှာလို ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသည်။ သူ့ထံတွင် ပူနွေးသည့် မေတ္တာအရိပ်အရောင်တို့ မကျန်တော့။ ထိုမျက်နှာပေါ်တွင် သူ့ အတွက် မေတ္တာမရှိတော့။ မည်သူ့အတွက်မှလည်း ရှိဟန်မတူတော့။

“ကော်ဖီသောက်မလား”

နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မက်တီကမေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် သောက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မက်တီ တို့အိမ် ဧည့်ခန်း၌ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မပြု။ ဆေးလိပ်မသောက်ရ။ လမ်း လျှောက်ရင်း စကားမပြောရ။ ဒိန်းမတ်ပြည်သည် အစစအရာရာ အချုပ်အချယ် တွေများသည့် တိုင်းပြည်ဟု ထင်လိုက်မိသေးသည်။

မက်တီက ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်တွင် အိမ်ဖော် မိန်းမ တစ်ယောက် ကော်ဖီဖန်းကို ကိုင်၍ ဝင်လာသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ဒီလောက် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေး အမွေတွေရတုန်းက မင်းရေးလိုက်တဲ့ စာကိုဖတ်ရတော့ မင်းတို့တစ်တွေ ငတ် တောင် ငတ်နေပြီထင်တာ”

မက်တီက ပန်းကန်လှလှထဲသို့ ကော်ဖီကို ငှဲ့ပေးရင်း . . .

“ရှင်းရှင်းပဲ မေးရတော့မှာပဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

ဂေါ်ဂင်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူ၍ ဒူးဖော်တွင် မှေးတင် ထားသည်။ သူ့မယားဆီလာရသည်မှာ အိမ်ငှားတစ်ဦး အိမ်ရှင်ထံ လာရသည့် ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ငါ့တဟီတီကို ပြန်သွားမလို့။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်မလာတော့ဘူး”

စိတ်ကူးထားတယ်။ ဟိုမှာပဲ အခြေချတော့မယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့တစ်တွေ လိုက်မလားလို့ လာခေါ်တာပဲ”

မက်တီ၏ လက်ချောင်းများသည် တောင့်တင်းသွားကြသည်။

“ရှင်တကယ်ပြောနေတာလား။ နေစမ်းပါဦး။ ကျွန်မတို့က လူရိုင်းတွေနေတဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ လိုက်နေရမယ်ပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် . . .

“တဟီတီကျွန်းဟာ တောကြီးမျက်မည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်တွေကျောင်းတွေရှိပါတယ်။ ခုဆိုရင် ပါပီတီမှာ လျှပ်စစ်မီးတောင် ရှိတယ်။ တောကြီးမျက်မည်းက တဟီတီ မဟုတ်ဘူး။ ဥရောပသာ တောကြီးမျက်မည်း၊ ဝက်တွေနေတဲ့ ဝက်ခြံကြီး၊ ဘောင်းဘီဝတ်တဲ့ ဝက်တွေနေပြီး ရွှေရဖုံအတွက် ညွှန်ကြီးထဲမှာ လူးနေကြတာ”

“တဟီတီသွားဖို့ စရိတ်ကော ရှိသေးလို့လား။ ရှင်ဦးလေးဆီက အမွေတွေလည်း အရက်သောက်တာနဲ့ ကပ္ပလီ မယားငယ် ယူထားတာနဲ့ ကုန်ပြီဆို”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“မင်း ထောက်လှမ်းရေးအတတ်ပညာကလည်း အလာကြီးပါလား။ ရှုပ်နဲ့ပေါင်းသင်းလို့ ဒီအတတ်ပညာတွေ ရတာထင်တယ်”

“အို သူများကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ ရှုပ်က လူကောင်းပါ။ ကျွန်မအဖို့ဆိုရင်လည်း မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါတွေထားစမ်းပါဦး။ ရှင်ကောင်းကင်ဘုံကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ။ ဟိုရောက်တော့ ဘယ်လိုနေမှာလဲ”

“ပိုက်ဆံတော့ ရှာရမှာပေါ့။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေလည်း ရောင်းတန်ရောင်း”

ဂေါ်ဂင်က အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။

“ရှင်အရက်မူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ငါသောက်နေတာ ကော်ဖီပါ။ ငါ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေရင် ငါဟာ တစ်မျိုးပြောင်းနေလို့ပါ။ ငါ့ခြေထောက် ကျိုးသွားတာ ခုထက်ထိ ကောင်းကောင်း ပြန်ဆက်သေးဘူး။ တစ်ဆောင်းလုံး အိမ်တွင်းအောင်းပြီး မီးလင်းဖိုနားမှာချည်းနေရတာ။ ငါ့လိုလူမျိုးက နေရောင်မရှိတဲ့ မနေတတ်ဘူး”

“ရှင်ဒုက္ခတွေကို ရှင့်ဖာသာ ရှာတာပဲ။ ဒုက္ခတွင်းထဲက ပြန်ထွက်ချင်ရင်လည်း ရှင့်ဖာသာ ပြန်ထွက်ပေါ့။ ကျွန်မ အကူအညီ မလိုပါဘူး”

“ကဲ မင်းကိုငါ ပြတ်ပြတ်မေးမယ်ကွာ။ တဟီတီကို လိုက်မှာလား မလိုက်ဘူးလား”

မြသန်းတင့် ✦ ၂၆၀

“ကျွန်မကလည်း ပြတ်ပြတ်ပြောပြီးပါပကော။ မလိုက်ဘူးလို့”
ဂေါ်ဂင်က ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်ပြီးနောက် ပန်းကန်ကို
ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် ဗန်းပေါ်သို့ အသာချလိုက်သည်။

“ငါ့မိတ်ဆွေတွေက မသွားနဲ့လို့ပြောတဲ့ကြားထဲက ငါလာခဲ့တာ။
ငါက ငါ့အလုပ်ရှိတဲ့ဆီမှာ မင်းလိုက်လာဖို့ခေါ်တယ်။ မင်းတို့ အိုးအိမ်တစ်ခု
ထူထောင်ပေးတယ်။ မင်းက ငြင်းတယ်။ ဒါ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုဘာမှ
အဆိုးမဆိုနဲ့။ ခု ငါလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ပြီးပြီ။ ငါ့တာဝန်ကုန်ပြီ”
မက်တီက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သည်။

“ကျွန်မကို မမြဲမ်းခြောက်ပါနဲ့။ ဟိုတုန်းကလည်း ရှင်မရှိဘဲ နေခဲ့တာ
ပဲ။ နောင်မှာလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာပဲ။ မထူးပါဘူး။”

နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခံစား
ချက်တွေမရှိတော့။ ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။

ထိုနေ့ညက မက်တီတို့အိမ်တွင် မိသားစုနှင့်အတူ ထမင်းစားသည်။
မက်တီက စားပွဲထိပ်တွင်ထိုင်၍ သားတွေက သူစိမ်းလိုဆက်ဆံကြသည်။
အလင်းတစ်ယောက်သာ သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိပုံရသည်။ သူ့ကိုချစ်သည့် ကလို
ဗစ်ပင်လျှင် သူ့အစ်ကိုတွေဘက်ကပါသွားပြီ။ သူတို့မှာ ပြင်သစ်နာမည်တွေသာ
ရှိတော့သည်။ စိတ်က ဒိန်းမတ်စိတ်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့တွင် မိသားစုမရှိတော့။ အေ
လင်းမှအပ မယားနှင့်သားသမီးများက သူ့ကိုလက်မခံချင်ကြတော့။

(ဂ)

ဂေါ်ဂင်သည် ဗေါလတဲယားကဖီးတွင် မွန်ဖရီစသူတို့နှင့်ထိုင်နေ
သည်။ ဒရူးယော့ဟိုတယ်တွင် သူ့ပန်းချီကားများကို လေလံတင်ရန် တိုင်ပင်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“အရေးကြီးတာက ကျွန်တော့်လေလံပွဲကို လူတွေစိတ်ဝင်စားဖို့လို
တယ်ဗျ။ ပါရီမှာ ခုနာမည်ကြီးနေတာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“စထရင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဆွီဒင်စာရေးဆရာကို အထင်ကြီး
နေကြတော့ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ မရှိတော့ဘူးလားလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်
မလားမသိဘူး။”

မိုးရစ်ကပြောသည်။

“မဆိုးဘူးဗျို့။ အရင်နှစ်တွေတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ဆီလာတတ်
တယ်။ ကျွန်တော်သူသွားတွေ့ရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ”

“စာရေးလိုက်ပါ။ စထရင်းဘတ်က ဓာတုဗေဒစမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်

နေတယ်။ တစ်လောကလက်တွေ မီးလောင်လို့ ဆေးကုနေရတယ်။ ဘယ်သူ့ကို မှ အတွေ့မခံဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် စာရေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် စထရင်းဘတ်လည်း လူပဲဗျ။ ခဏကြည့်ရင် ပါရီက သူ့ကို ငြီးငွေ့သွားမှာပဲ။ ခုအထိတော့ နာမည်ကြီးနေသေးတယ် ပေါ့လေ”

ဂေါ်ဂင်က စာတစ်စောင်ရေး၍ စထရင်းဘတ်ထံပို့လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စထရင်းဘတ်ထံမှ စာပြန်လာသည်။ စထရင်းဘတ်က ဂေါ်ဂင်၏ ပန်းချီကတ်တလောက် စာအုပ်တွင် နိဒါန်းရေးရန် ငြင်းသည်။ သို့ရာတွင် စထရင်းဘတ်၏ ငြင်းပယ်ချက်သည် အခြားလူများ ချီးမြှောက်သည်ထက် အများကြီး သာသွားသည်။ သူ့စာက ပွင့်လင်းသည်။ ရိုးသားသည်။ ထူးဆန်းသည်။

သူ့စာတွင် . . .

ချစ်စွာသော ဂေါ်ဂင်

ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားကက်တလောက် စာအုပ်မှာ ကျွန်တော် နိဒါန်းရေးဖို့ပြောလာတယ်။ မရေးနိုင်ဘူးလို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ငြင်းရမှာပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြတ်ပြတ်ပြောရရင် ရေးချင်စိတ်မရှိလို့ဘဲ ပြောရမှာပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား အနုပညာကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတဲ့အတွက် ခင်ဗျားအဖို့တော့ ထူးပြီး အံ့ဩသင့်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထူးပြီး စိတ်ထိခိုက်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက လူတော်တော်များများရဲ့အမုန်းကို ခံခဲ့ရဖူးပြီပဲ။ ထုသားပေသားရနေရောပေါ့။ ခင်ဗျားက တစ်မျိုးပဲ။ လူတွေကို သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့လူမျိုး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တာကို လုပ်တတ်တဲ့လူမျိုး။ တစ်နည်းတော့လည်း ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကို လူတွေက အသိအမှတ် ပြုလာကြတဲ့တစ်နေ့၊ ခင်ဗျား အနုပညာကို သဘောကျပြီး ထောက်ခံသူတွေ များလာတဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားကို ထိပ်တန်း ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအနေနဲ့ နေရာပေးလာကြပါလိမ့်မယ်။ နောင်ငါးနှစ်အကြာမှာ နောက်တက်လာတဲ့ လူငယ်တွေက ခင်ဗျားကို ပန်းချီဆရာကြီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုပန်းချီဆရာမျိုး သတ်မှတ်ရမလဲလို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။

၁၈၇၆ ခုနှစ် ပါရီကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးရောက်တာကို မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဒီတုန်းက ပါရီဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေတယ်။ စစ်ရှုံးပြီး အနာဂတ်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၆၂

အတွက် တွေးတောပူပင်နေတယ်။ တစ်ခုခုဆူပွက် ပေါက်ကွဲတော့မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်တွေပြနေတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လူငယ်ပန်းချီဆရာတွေက ကျွန်တော့်ကို ဒူရန်းရဲ့ ပန်းချီဆိုင်ခန်းကို ခေါ်ကြတယ်။ ပြင်သစ်မှာနောက်ဆုံးပေါ်နေတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ပြရအောင်လို့လေ။ အဲဒီမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ပန်းချီကားတွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မာနေနဲ့ မိုးနေတို့ရဲ့ ပန်းချီကားတွေပဲပေါ့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဒူရန်းရဲ့ ဆိုင်ခန်းကို တစ်ခေါက်သွားပြန်တယ်။ မှုန်မှိုင်းမှိုင်းပန်းချီကားတွေကြားမှ ထူးခြားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို သွားတော့တယ်။ ဥပမာ သင်္ဘောဦးမှာ လူတွေစုဝေးနေတဲ့ ပန်းချီကား ဆိုပါတော့။ လူစုလူဝေးကို ကျွန်တော် မမြင်ဘူး။ လူစုလူဝေးတွေထဲ ရောက်နေတဲ့ သင်္ဘောမျိုးကို ခံစားရတယ်။ နော်မန်ဒီနယ်မှာ မီးရထားတစ်စင်းခုတ်နေတဲ့ ပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း ရထားဘီးသံတွေကို ကြားလာရတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒီပန်းချီကားတွေဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။ အင်ပရက်ရှင်းနစ် ပန်းချီဆရာတွေ ဘာပြောချင်သလဲ။ ဘာကို တင်ပြချင်သလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးပြီး ကျွန်တော့် အမြင်ကို ဖော်ပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဆောင်းပါးကို လူတွေက သိပ်နားမလည်ခဲ့ကြဘူး။

၁၈၈၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် ပါရီကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ လူတွေက ပန်းချီဂိုဏ်းတွေကို စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ လွတ်လပ်မှုဟာ လူထုကို စည်းရုံးတဲ့ ကြွေးကြော်သံဖြစ်လာတယ်။ လှတာနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာဟာ တခြားစီလို ဟိန်းကပြောလာတယ်။ အနုပညာဟာ စိတ်ခံစားမှုဆိုတဲ့ မှန်ပြောင်းက တစ်ဆင့်မြင်ရတဲ့ သဘာဝ လောကကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ဇိုလာက ပြောလာတယ်။

အခြေအနေဟာ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ လူတွေက နာမည်တစ်ခုကို အမြတ်တနိုး ပြောလာကြတယ်။ အဲဒီနာမည်ကတော့ ရှာဗန်းရဲ့ နာမည်ပဲ။ ရှာဗန်းတစ်ယောက်ဟာ ပန်းချီကို ယုံယုံကြည်ကြည် စိတ်ပါလက်ပါ ပန်းချီဆွဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ နေရောင် ဝင်းနေတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို မြင်ရတော့ ရှာဗန်းရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို သွားပြီး သတိရတယ်။ ဘယ်ရုက္ခဗေဒ ပါရဂူမှ မတွေ့ဖူး သေးတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ ကူဗီးယားတောင် မဆွဲဖူးသေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်သာ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ လူတွေ၊ မီးတောင်တစ်တောင်က ပေါက်ကွဲစီး ဆင်းလာသလားလို့ ထင်ရတဲ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေ၊ ဘယ်ထာဝရဘုရား သခင်မှ စံမြန်းတယ်လို့ မထင်ရတဲ့ ကောင်းကင်တွေကို ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေ ထဲမှာ တွေ့နေရတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်ဖာသာ စကားပြောကြည့်တယ်။ “ပန်းချီဆရာ ဂေါ်ဂင်ရေ ခင်ဗျားဟာ ကောင်းကင်သစ် နှင့် ကမ္ဘာမြေကြီးသစ်ကို ဖန်တီးသူပေပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား ဖန်ဆင်းမှုထဲမှာ မပျော်ဘူး။ အလင်းနဲ့အမှောင် ကစားတာကို ကြိုက်တဲ့ ကျွန် တော့်အဖို့ ခင်ဗျား ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ကမ္ဘာဟာ နေရောင်လင်းထိန်နေတယ်။ ခင်ဗျား ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ နတ်ဘုံနတ်နန်းထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဧဝဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲက ဧဝမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောမိတယ်။

ဒီနေ့မနက်မှာပဲ လူဇင်ဘတ်ပြတိုက်ကို သွားပြီး ရှာဖွေ ပန်းချီကား တချို့ကို ကျွန်တော် သွားကြည့်တယ်။ တံငါသည်က ငါတွေ ဖမ်းလိုရတော့ အိမ်အပြန် မိန်းမမျက်နှာပန်းလှမှာဆိုတော့ ဝမ်းသားအားရဖြစ်နေတဲ့ပုံ။ အိမ်က မိန်းမက ပန်းတွေခူးပြီး လင်ပြန်အလာကို စောင့်နေတဲ့ပုံ။ ကလေးက ဘေးမှာ ဆော့ပြီး အဖေကို မျှော်နေတဲ့ပုံကို သွားတွေ့တယ်။ လှလိုက်တဲ့ ပန်းချီကား။ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့ ဘုရားသခင်မျိုးကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုး ကွယ်တဲ့ ထာဝရဘုရားသခင်က နေရောင်ထဲက ဘုရားသခင်ဖြစ်တယ်။ လူတွေ ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ ဘုရားသခင်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားက ရှာဖွေနဲ့ မတူဘူး။ အေးလေ ဘယ်မှာတူနိုင်ပါ့မလဲ။ သဘာဝကျပါတယ်။ ဂေါ်ဂင်ဟာ ရှာဖွေရဲ့ နံရိုးတစ်ချောင်းကို ဖဲ့ထုတ် ဖန်ဆင်းထားတဲ့လူမှ မဟုတ် ဘဲ။

ဒါဖြင့် ဂေါ်ဂင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ ဂေါ်ဂင်ဟာ လူကြမ်းစိတ် ကြမ်း၊ နွဲ့ဆိုး ဆိုးနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မုန်းတဲ့လူ။ ကမ္ဘာကို ဖန်ဆင်းတဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်တီးတဲ့ ဘီလူးသဘက်။ ပြာလဲ့နေတဲ့ ကောင်းကင်ထက်နီရဲနေတဲ့ ကောင်း ကင်ကို ကြိုက်တဲ့လူ။

ရေးရင်း ရေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ပါလာပြီ။ ဂေါ်ဂင်ရဲ့ ပန်းချီကား တွေကို ကြိုက်လာတယ်။ သူ့အနုပညာကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ နားလည်စ ပြုလာတယ်။

တကယ့်သတ္တဝါတွေကို ရေးမပြဘဲ သူ့ရဲ့အတ္တရုပ်ပုံလွှာကို ရေးပြရ မလားဆိုပြီး ခုခေတ် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို လူတွေက ဝိုင်းပြီးအပြစ်တင်ခဲ့ ကြဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ ဂေါ်ဂင် ပန်းချီကားကတော့ ဆူးခက်တွေ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ပန်းချီကားမျိုး။ ကျွန်တော် မကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားမျိုး။ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ရဲဘော် ဂေါ်ဂင်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၆၄

တွေ့တဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို သည်ထက်ပိုပြီး နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ အဲဒီအခါမှာ တကယ့် အမှာစာတစ်ခုကို ရေးပေးပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း ခင်ဗျားလို လူကြမ်းလူရိုင်းတစ် ယောက် ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာသစ်ကို ဖန်ဆင်းနေလို့ပါပဲ။

စထရင်းဘတ်

ဂေါ်ဂင်သည် စထရင်းဘတ်၏စာကို ဖတ်ပြီးနောက် ပန်းချီစတူဒီယို ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်၍ကြည့်သည်။ အိုမင်းသော မြေကြီးပေါ်တွင် သစ်ပင် တို့ပေါက်နေကြသည်။ စထရင်းဘတ်၏စာသည် အနုပညာသည် တစ်ဦးမှ အခြားအနုပညာသည်တစ်ဦးထံသို့ ပေးသည့်စာဖြစ်သည်။ စာက ပွင့်လင်း သည်။ မြောင်ကျသည်။ ရက်စက်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အမှန် တရားဖြင့် အသက်ဝင်သည်။ စထရင်းဘတ်ထံ ပြန်စာနှင့် ထိုစာကို ပန်းချီ ကက်သလောက်တွင် နိဒါန်းအဖြစ် ထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

“ခင်ဗျားမြင်နေတဲ့ ဧဝကြောင့် ကျွန်တော့်တို့တစ်တွေဟာ မိန်းမမုန်း တီးရေးသမားတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားထဲမှာ အေဒင် ဥယျာဉ်ထဲက ဧဝကိုရေးတယ်။ အဲဒီဧဝကို ခင်ဗျား လန့်နေပုံရတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီဧဝဟာ ခင်ဗျားကို ပြုံးပြပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း အမုန်းပျောက်သွား ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဆွဲတဲ့ ဧဝရဲ့ ပုံဟာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ (မြောက်ပိုင်းဆွီဒင်) ဧဝကို အဝတ်မပါဘဲထားရင်တော့ မိန်းမ ရဲ့ကာကွယ်မှုကို စော်ကားမှု၊ ယဉ်ကျေးတဲ့လူသားကို စော်ကားမှုလို့ ထင်ကြ လိမ့်မယ်”

(ဃ)

စထရင်းဘတ်၏ နိဒါန်းကြောင့် ပါရီအနုပညာလောကတွင် လှုပ် လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ပြခန်းသို့ ပရိသတ်တော်တော်များများ လာကြ သည်။ ပန်းချီကားလည်း အရောင်းရသွက်သည်။ သို့ရာတွင် ဈေးနှုန်းသိပ်မရ။ အနားရချိန်တွင် ပန်းချီကားကုန်သည် လေဗီက ဂေါ်ဂင်ထံသို့ ပေါက်လာကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ခင်ဗျားပန်းချီကားတွေက အသစ်အဆန်းဆိုတော့ လူတွေက ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြသေးဘူး။ အချိန်စောင့်ရလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကတော့ ခင်ဗျားကို စိတ်ချတယ်လေ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို

အကြံပေးချင်တာက တဟီတီကို ပြန်သွားပါ။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့။ စိတ်ချလက်ချနေ”

“တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ဗျ။ စိတ်ချနေပါ”

လေဗီက လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့အင်္ကျီကျောဘက်ကို ကြည့်၍ အကောင်းစားအပ်ချုပ်ဆိုင်တွင် ချုပ်ကြောင်းသိနိုင်သည်။

ရက်အတန်ကြာ၌ ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင် မန်းဟိန်းဆိုသူတစ်ယောက် သူ့ထံရောက်လာသည်။ မန်းဟိန်းက ဗဲလေလီလိုပေရာ ရပ်ကွက်တွင် ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်း ဖွင့်ထားသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အရောင်းအဝယ်ကို အလောင်းအစားလုပ်သလို လုပ်တဲ့လူဗျ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီရောက်လာတာပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေကို အလောင်းအစား လုပ်သလို ရောင်းတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်”

ဂေါ်ဂင်က မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အလောင်းအစား လုပ်သလို လုပ်တာပဲ။ ခုလော လောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ကံမကောင်းသေးဘူးဗျ။ ပရိသတ်က ခင်ဗျား အနု ပညာကို မလိုချင်ကြသေးဘူး”

“ဒီလိုလား”

“ကျုပ်ကတော့ ပရိသတ်နဲ့ သဘောမတူပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ အရည် အသွေးရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ပါရမီရှိပါတယ်။ ဒီတော့ အလောင်းအစား သမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေးပေးမယ်။ ခင်ဗျားဆွဲသမျှ ပန်းချီကားတွေကို တစ်ပုံ သုံးရာနဲ့ ပုံသေသတ်မှတ်ထားမလား။ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကိုအရူးလို့ ထင် မလားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဲဒီလို စွန့်စားရတာမျိုးမှ လုပ်ချင်တာ”

“ဒါပေါ့။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို အသေချည်ပြီး သူ့ပန်းချီကား တိုင်းကို ငွေလေးသုံးလေးရာနဲ့ ဝယ်တဲ့လူဟာ အရူးပေါ့။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျုပ်ပန်းချီကားတွေရဲ့ အရည်အတွက်ကိုပဲ ကြည့်မယ်။ အနု ပညာအရည်အသွေးကို မကြည့်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

“အင်း ခင်ဗျားပြောတာလည်း မရိုင်းပါဘူး။ ကဲလေ ခုလောလော ဆယ်မှာ တဟီတီကို အေးအေးဆေးဆေး သွားနေပါ။ ခုလို ကျွန်တော့်ဘက်က စွန့်လုပ်ရတဲ့အတွက်တော့ အထိုက်အလျောက် အကျိုးရှိမှာပါ”

ဂေါ်ဂင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်ပန်းချီကားလောကထဲဝင်တာ အနှစ် ၂၀ ရှိပြီ။ အဲဒီအနှစ် ၂၀ အတွင်းမှာ ဘယ်ပန်းချီကား ကုန်သည်မှ စွန့်ပြီး မလုပ်ဘူး။ သေချာတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဝယ်တာ။ တကယ်စွန့်ရတာက ပန်းချီဆရာ”

“ကဲ ခင်ဗျား ပန်းချီကားဆိုရင် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ယူမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒီလောက်အခွင့်အရေး ပေးထားရင် ထမခွန်တဲ့ ပန်းချီဆရာမျိုး ဆိုလို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ခင်ဗျားကို အခွင့်အရေးပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ထ ခုန်မယ့် ပန်းချီဆရာဆီသွားလေ”

ဂေါ်ဂင်က ဘုမ္မတ်လွတ်လိုက်သည်။

ညနေတွင် မွန်ဖရိုနှင့် တွေ့တော့ ဂေါ်ဂင်က သူ့အတွေးကို ထုတ်ပြော သည်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ပထမ လေဗီရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို သူ့သားလေးများ ချောသလို လာချောတယ်။ နောက် မန်းဟိန်းပေါက်လာပြီး ပန်းချီကားတွေကို ချုပ်ဝယ်တယ်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်”

“နောင်မှာ ဒီပန်းချီကားတွေ ဈေးကောင်းလာမယ်ဆိုတာ ဒီနေ့တွေ သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကားတွေကို အချောင်လိုက်နှိုက်နေတာပေါ့။”

“ခုတော့ ပိုက်ဆံမလိုသေးဘူး။ မိုးရစ်နဲ့ ပေါင်းပြီး စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် ရေးနေတော့ ပိုက်ဆံကလေး ဘာလေး ဖြိုးနေတယ်။ ကျုပ်အဖို့ စိတ်ချရမယ့် လူတစ်ယောက်လိုနေတယ်။ ကျုပ်ကားတွေကို ရှောဒေးကို အပ် ထားတယ်။ ဒီလူက ပန်းချီကား မရောင်းဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ရိုးတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးဘဲ။ ဒီမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ကိစ္စဝိစ္စ တွေကို ခင်ဗျားလုပ်ပေးပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းသားပဲ။ လုပ်ရမှာပေါ့။ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ”

ဂေါ်ဂင်က ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ရှန်ပိန်မှ အစိမ်းရောင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဒါ အပြီးအပိုင် ခွာတာပဲ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ခင် ဗျား အနာဂါတ်ဟာ ဥရောပမှာ မရှိပါဘူး။ တဟီတီမှာ ရှိတယ်”

(c)

တဟီတီသို့ သွားခါနီးတော့ ဂေါ်ဂင်မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့တော့။ လမ်းမတကာ လျှောက်ကာ ကဖီးတွေအနံ့လျှောက်သွားသည်။ ပါရီမြို့၏

အရသာကို လျှာပေါ်တင်၍ မြည်းစမ်းကြည့်သည်။ အလုပ်သမားတွေ လာ တတ်သည့် ကျဉ်းကျဉ်းမှောင်မှောင် ကဖီများသို့ သွားသည်။ သံဖြူကောင်တာ တွေ ထားသည့် အရက်ဆိုင်များသို့သွားကာ အလုပ်သမားတွေနှင့် အရက် သောက်သည်။

တစ်ညညဉ့်နက်၍ ကဖီတွေ ပိတ်ခါနီးတော့ ဂေါ်ဂင်သည် လမ်းမ သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာနေသဖြင့် လမ်းမတွင် လူတွေ ခပ်သုတ် သုတ် သွားလာနေကြသည်။ အဆောက်အဦး နံရံပုံရိပ်များကို မှီခိုနေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ခြေကျင်းဝတ်နာလာသဖြင့် တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ကာ ခပ်ဖြည်း ဖြည်းပင် လျှောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

နောက်က ခေါ်သဖြင့် ဂေါ်ဂင် လှည့်ကြည့်သည်။ စိုစွတ်သော အမှောင်ထဲတွင် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ထံသို့ လျှောက်လာကာ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီက ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေးဖြင့် စိုရွဲနေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ ရေမွှေး နှင့် အပေါစားပေါင်ဒါနဲ့ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မနေတဲ့နေရာကို လိုက်မလား”

“သွားလေ။ ဒါပေမယ့် မအိပ်ခင် အာခေါင်စွတ်အောင် အရက် ကလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ချင်သေးတယ်”

သူ့တွင်လည်း အဖော်လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ဂင်က အလွယ် တကူ လက်ခံကာ ပိတ်လုဆဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ပြီးအရက်ချဉ်တစ်ပုလင်း ဝယ်သည်။ အမျိုးသမီးက လမ်းကွေ့လမ်းကောက်များအတိုင်း သူ့ကို ခေါ် သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းကြားကလေးတစ်ခုထိပ်က အိမ် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ပဲ”

ယိုင်နဲ့နေသော လှေခါးတစ်လျှောက်တွင် လက်ရမ်းကိုကိုင်၍ အမျိုး သမီးက ရှေ့ကတက်သွားသည်။

အခန်းကကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ အေးလိုက်သည်ကလည်း လွန်ပါ ရော။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည်းစပြုလာပြီ။ မိုးစက်များသည် ပြတင်းပေါက်ကို လာ၍မှန်နေကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ အခန်းပတ် ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ ကုတင်က ခွက်ဝင်နေသည်။ မျက်နှာသစ်ကြွေခွက် က ကြွေရောင်တွေ ကွာကျနေပြီ။ လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်။ နံရံကပ်စက္ကူများက စွန်းထင်းနေကြသည်။ နံရံစက္ကူနောက်က အင်္ဂတေတွေက

မြသန်းတင့် ✦ ၂၆၈

လည်း ကွာကျနေပြီ။ လူနေဖို့ကောင်းသည့် အခန်းမဟုတ်။ ကြွက်အောင်းဖို့ လောက်သာ ကောင်းသည့်အခန်းဟု ထင်သည်။

ဂေါ်ဂင်က အရက်ပုလင်းမှ ဖော့ကို ပါးစပ်ဖြင့် ဆွဲကိုက်ဖြုတ်လိုက် သည်။

“သောက်လေ”

ဂေါ်ဂင်က ပုလင်းကို မော့လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကို ကမ်းပေးသည်။ ယခုမှ အမျိုးသမီးမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ နံရံက ဓာတ်ငွေ့ မီးရောင်က မှိန်မှိန်လင်းနေသည်။ အမျိုးသမီးက အသက်သိပ်မကြီးသေး။ အသက်အစိပ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ သို့ရာတွင် သူ့အလုပ်အကိုင်ကြောင့် လူပုံနွမ်းနေပြီ။

“နည်းနည်းသောက်လိုက်လေ။ အပျင်းပြေပေါ့!”

အမျိုးသမီးက ပုလင်းကို နှုတ်ခမ်းတွင်တေ့၍ မော့သည်။ ဂေါ်ဂင် သည် သူ့လည်ချောင်းက ကြွက်သားများ လှုပ်ရှားနေပုံကို မှန်မှိုင်းသော မျက် လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ကောင်းလည်း မကောင်း။ ဆိုးလည်းမဆိုး။ အကျည်းမတန်။ ချောလည်း မချော။ ငယ်လည်းမငယ်၊ ကြီးလည်း မကြီး။ ကျန်းမာရေး အကောင်းကြီးလည်း မဟုတ်။ အဆိုးကြီးလည်း မဟုတ်။ အသက်ရှင်နေသော သတ္တဝါတစ်ဦး။ လက်၊ ခြေထောက်နှင့် ခေါင်းတို့ရှိသည့် အသက်ရှူနေသော သတ္တဝါတစ်ဦး။ သည်လောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။

“လာကွယ်။ မင်းရယ် ငါရယ် ပုလင်းရယ်။ တို့သုံးယောက်”

“ရှင်မေ့နေတယ်ထင်တယ်”

အမျိုးသမီးက လက်ဖြင့် တောင်းသည်။

“ဂေါ်ဂင်က အိတ်ဆီသို့နှိုက်ကာ ဒဂါးပြားကို လိုက်စမ်းသည်။ မတွေ့။ တွန့်ကျေနေသည့် ငွေစက္ကူဟောင်းတစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။

သူတောင်းသည်ထက် ဆယ်ဆများနေသည်။ အမျိုးသမီးက ငွေစက္ကူကို မယုံသင်္ကာကြည့်နေပြီးနောက် မှိန်မှိန်အလင်းရောင်ထဲတွင် ထောင် ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

အမျိုးသမီးက အက်ကြောင်းတွေထနေသည့် သားရေစာအုပ်တွင် ငွေစက္ကူကို ညှပ်လိုက်သည်။ ပါရီလမ်းမများတွင် မကြာခဏတွေ့ရသည့် ခပ်ကြောင်ကြောင် လူချမ်းသာတစ်ဦးဖြစ်ရမည်။

(စ)

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဂေါ်ဂင် ပါရီမြို့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဘူတာရုံတွင် သူတစ်ယောက်တည်း။

သည်တစ်ခါတော့ နှုတ်ဆက်ပွဲတွေ ဘာတွေ မလုပ်တော့။ တိတ်
တိတ်ကလေး ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ဘူတာရုံသို့ နာရီဝက်စော၍ ရောက်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို တတိယ
တန်းတွဲပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် လမ်းတစ်ဘက်ရှိ ဆိန်းမြစ်ကမ်းပါးတွင်ထိုင်၍
စီးကရက်တစ်လိပ်ဖွာသည်။ မနက်စောစောကြီးရှိသေးသည်။ ရာသီဥတုက
ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ဖျော့တော့ ဆောင်းနေခြင်းသည် ဂေါ်ဂင် ကျောပေါ်သို့
လည်းကောင်း၊ ပါရီမြို့က ကျောက်တုံးများပေါ်သို့လည်းကောင်း ဖြာကျနေ
သည်။ မြစ်က တငြိမ်ငြိမ်စီးနေသည်။ မြစ်လည်တွင် ရေခဲတုံးကလေးများ
မျောပါသွားကြသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းတွင် အခြေအနေမဲ့ သုံးယောက် မီးဖို၍
မီးလှုံနေကြသည်။ သူ့အနီးတွင် လူသူဆို၍ သူတို့သုံးဦးသာရှိသည်။

မျက်ရည်တွေ အလိုလိုစီးကျလာသည်။

သည်တစ်ကြိမ်သည် ပါရီမြို့၏ မှိုင်းပြာပြာ အလှကို နောက်ဆုံးမြင်
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို သူသိသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် သေမင်း
အရိပ်အရောင်ကို တွေ့နေရသည်။

*

၁၆

ထိုသို့ပင် သူ့အဖေက မင်းသိန်းရဲ့အဖေလို တစ်ယောက်က မကုတ်ဘူး၊
သူ့နဲ့တူတူပင်ပဲ။ သူ့အဖေကတော့ သူ့အဖေ မိန်းမရဲ့ မိန်းမပိုင်တဲ့

၁၆

Portrait of Marie Jeanne Goupil
1896, Oil on Canvas.

(က)

ပြင်သစ်ပြည်မှ ထွက်လာကတည်းက ဂေါ်ဂင်သည် တဟီတီကျွန်း
ရောက်လျှင် ပန်းချီတူဒီယိုတစ်ခုဆောက်ရန် စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။ ကျွန်းသို့
ရောက်လျှင် ပါပီတီနှင့် ကမ်တီဟာကြား လမ်းတစ်ဝက်ရှိ ပူနားဗီးယားတွင်
မြေတစ်ကွက်ငှားသည်။ မြေကြီးတွင်ခြစ်၍ အိမ်ပုံစံဆွဲသည်။

“ကျမ်းစာသင်ကျောင်းထက် ကြီးကြီးဆောက်ပါ”

တဟီတီကျွန်းသား လက်သမားတာဟူးက သူ့အိမ်ပုံစံကို ငုံ့ကြည့်
ရင်းပြောသည်။ တာဟူးက အသက်ကြီးပြီး။ သူ့အသားက နယ်ပြီး သားရေ
ရောင်၊ သူက ဂေါ်ဂင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ကိုကီ မိန်းမ ဘယ်နှစ်ယောက် ယူမှာလဲ”

“တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ ဖြစ်ချင်
လည်းဖြစ်မယ်”

တာဟူးက မြေကြီးပေါ်က အိမ်ပုံစံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အတန်ကြာ
တော့ ပြုံး၍ ဂေါ်ဂင်ကို နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကိုကီလည်း ကျမ်းစာသင်ကျောင်း ဆောက်မလို့လား။ သင်းအုပ်
ဆရာ လုပ်တော့မယ်ပေါ့”

“မပြောတတ်သေးပါဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရှိသည့် ကျမ်းစာ သင်ကျောင်းကို
လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ကိုကီ။ ကျုပ်တို့ ကျမ်းစာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းကို
ဆောက်မယ်”

တာဟူးက လက်သမားငှား၍ သစ်ခုတ်သည်။ တချို့က ခြံနွယ်များကို ရှင်းကာ မြေတူးသည်။

တဟီတီရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်သည် နံငယ်ပိုင်းကို ပြန်ဝတ်သည်။ ဆောက်လက်စအိမ်ကိုကြည့်၍ သဘောကျသည်။ တဟီတီရောက်တော့ သူ့ကျန်းမာရေးသည် ပြန်ကောင်းလာသည်။ အိပ်၍လည်းကောင်းသည်။ အာရုံကြောများကလည်း ပို၍ တည်ငြိမ်စပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် ခြေကျင်းဝတ်က အရိုးဆက်ကမူ လုံးဝပြန်မကောင်းတော့။ တုတ်ကောက် ဆောင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သည်လောက်ကမူ အရေးမကြီး။ သူကိုယ်သူဖြေသိမ့်သည်။

“ကျုပ်မျက်စေ့တွေ ကောင်းပြီး လက်ကစုတ်တန်ကို ကိုင်နေနိုင်သေးရင် ကျန်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး။”

ဟု လီပိတ်ကို ပြောခဲ့သည်။

သူပြင်သစ်ပြည်သို့ သွားသည်မှာ တစ်နှစ်သာကြာသည်။ သို့ရာတွင် တဟီတီပြန်လာတော့ လီပိတ်သည် ဆယ်နှစ်လောက် အိုစာသွားသည် ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ယူနီဖောင်းက တောင့်တင်းသပ်ရပ်ဆဲ။ ကော်တောင့်ဆဲ။ ပုံကျပုံနကောင်းမြဲ။ သို့ရာတွင် အရက်မူးသည့်အခါများ၌ သူ့မျက်နှာသည် ပြာနမ်းကာ ခါးကကုန်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားမို့လို့ ပြန်လာတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီမှာပဲ သေတော့မှာထင်ပါရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်။ သေဖို့ပြန်လာတာ။ ဒါပေမယ့် ခုမသေနိုင်သေးဘူး။ ခုမသေနိုင်သေးဘူး။”

တာဟူးနှင့် အဖွဲ့က အိမ်ဆောက်နေစဉ် ဂေါ်ဂင်က သူ့ခြံထဲတွင်ထားရန် သစ်သားပန်းပုရုပ်တွေ ထုသည်။ သူ့အိမ်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်စေချင်သည်။ အိမ်က လမ်းဘေးတွင် ကပ်လျက် ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူထားသည်။ ပင်လယ်ကဗွီးပင်ရိပ်ကဝေနေသည်။ ပန်းချီဆွဲခန်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မိုရီးယားမီးတောင်ကြီးကို အထင်းသား မြင်ရသည်။ အိမ်နောက်တွင် ဂျူတီဖာနှင့် တစ်ခါက လျှောက်လည်ခဲ့ဖူးသည့် မှိုင်းပြာပြာတောင်တန်းကြီးတွေရှိသည်။

အိမ်က အခန်းကြီးတစ်ခန်းကို ကန့်လန့်ကာဖြတ်ကာပြီး အိပ်ခန်းနှင့် ပန်းချီဆွဲခန်းအဖြစ် ခွဲထားသည်။ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်နေချင်လျှင် ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖယ်လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ကို မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဝယ်လာသည့် ပါရှားကော်ဇောကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသည်။ နံရံပေါ်တွင် တခြားပန်းချီဆရာတွေ ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားတွေ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အိမ်နားတွင် ဂေါင်၏ မြင်းလှည်းရုံနှင့် မြင်းစောင်းရှိသည်။ မြင်းက အုန်းခွံရောင်။ ခပ်ဆတ်ဆတ်။ သူ့ကောင်မလေးကို အမှတ်တရဖြင့် သူ့မြင်းကို ဂျူးလီယက်ဟု မှည့်ထားသည်။ အိမ်ဆောက်ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့က ခြံထဲတွင် သူ့ပန်းပုရုပ်တွေကို နေရာချသည်။ လှေခါးရင်းတွင် နှစ်ခုထားပြီး လှေခါးထိပ် တွင် အုန်းသားဖြင့် ထုထားသည့် တဟီတီနတ်ရုပ်ကို ချထားသည်။

တာဟူးက နတ်ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလိုမထားရဘူး။ နတ်မကြိုက်ဘူး။ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းက ခင်ကြီးတွေကလည်း မကြိုက်ဘူး။ မိုးကို မီးနဲ့ ရှို့လိမ့်မယ်”

“သူတို့က ရှို့ရင် ကျုပ်ကလည်း ပြန်ရှို့မှာပေါ့။ ခင်ကြီးတွေထက် တောင် ရှို့နိုင်သေးတယ်”

ဂေါင်က ပြောသည်။

(ခ)

အိမ်သစ်တွင် နေသားတကျကျ ဖြစ်သည်နှင့် ဂေါင် ခရီးမထွက် တော့။ အပြင်သို့လည်း မထွက်တော့။ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် သူ့ဖောက်သည် ကုန်စုံဆိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးလောက်ကိုသာ တွေ့တော့သည်။ ဧည့်သည်များကို လည်း မတွေ့တော့။ အိမ်သစ်သို့ပြောင်းပြီး မကြာမီ ပရိတက်စတင့် သာသနာ ပြု ခင်ကြီးတစ်ပါးရောက်လာသည်။

“ခင်တော်ကြီး မက်ကလွှက်ပါ။ ဘရားသား ဂေါင် မဟုတ်လား”

“တပည့်တော် ဂေါင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ပရိတက်စတင့် ဘာသာဝင် မဟုတ်ပါဘူး”

ဂေါင်က ဘုကျကျပြောသည်။ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ရေးနေချိန် တွင် သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားက အစက ဗရင်ဂျီဘာသာဝင် မဟုတ်လား။ ဗရင်ဂျီဘာသာ က ထွက်လိုက်တယ်ဆို”

တဟီတီတွင် ပရိတက်စတင့် ဘာသာဝင်များသည် ဗရင်ဂျီဘာသာ ဝင်များထက် တန်ခိုးကြီးကြသည်။ တဟီတီတွင် ပထမဆုံး ရောက်လာသည့် သာသနာပြုများ ဖြစ်သည်။

“ခင်ကြီးက တခြားခင်ကြီးတွေနဲ့ မတည့်ဘူးဆိုကတည်းက တပည့် တော်က သဘောကျနေတာ။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဘုရား”

ခင်ကြီး မက်ကလွှက်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် နီရဲသွားသည်။
“နောက်တမလွန်အတွက် ဂရုမစိုက်ဖူးဆိုရင် ခင်ဗျားသဘောပေါ့။

ကျုပ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီကျွန်းက ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်ပါနဲ့။ ကျုပ်တို့ သာသနာ တော်က”

မက်ကလွိုက်သည် ဂေါ်ဂင်ထုထားသည့် ပိုလီနီရှန်း အရပ်များကို စိမ်းစိမ်းကြည့်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ သည်နတ်ရုပ်များကို ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက သဘောကျကြသည်။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ပင်လာ၍ ကြည့် ကြသည်။

နောက်တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ခင်ကြီးမက်ကလွိုက်က ဘုရားဝတ်ပြုသူ များကို ဂေါ်ဂင်ဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောသည်။

“ကုဋ္ဌနူနာ ရောဂါသည်ကို ရှောင်သလို ရှောင်ကြ။ ဒီလူက ဒိဋ္ဌိ”ဟု မက်ကလွိုက်က ပြောသည်။

တာဟူးထံမှ သတင်းကို ကြားတော့ ဂေါ်ဂင် ရယ်သည်။

“သူတို့ ခင်ကြီးကို တော်တော်ကြောက်ကြသလား”

“ဟာ သိပ်ကြောက်ရတာပေါ့။ ခင်ကြီးက သိပ်တန်ခိုးကြီးတာ။ သူ မကြိုက်ရင် ရဲကိုခေါ်ပြီး ထောင်ထဲထည့်တာ။ အားကြီးဆိုးတယ် ကိုကီ”

နောက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဂေါ်ဂင်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွား ကာ ရှေ့ဆုံးရံတန်းတွင် ထိုင်သည်။ ခင်ကြီး မက်ကလွိုက်က သူ့ကို မြင်တော့ ဒေါပွလှပြီ။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြော တရားကိုသာ ဖိဟောနေသည်။ ဂေါ်ဂင်အဖို့မှ ထိုနေ့က အောင်ပွဲကလေးတစ်ပွဲရခဲ့သည်။ နောက်တွင် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက သူ့ကို ဖက်လဲ့တကင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။

(ဂ)

ခင်ကြီးမက်ကလွိုက်နှင့် တွေ့ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာ၌ ဂေါ်ဂင် သည် သူ့ပန်းချီခန်းတွင်ထိုင်၍ ပန်းချီဆွဲနေသည်။ နောက်က ခြေသံကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တဟီတီကျွန်းသူ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ဆံပင် တွင် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့် ပန်လျက်။

သူ့ကိုမြင်ဖူးသည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်တော့မှ ဂေါ်ဂင် သတိရလာသည်။ တီဟူရာနှင့် ကွဲနေသည့်အတွင်း တီဟူရာသည် ကလေးမလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ မိန်းမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ် လုံးနည်းနည်း ဖွံ့လာကာ ပို၍လှလာသည်။ အခန်းပတ်လည်ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။

“ပြန်လာပလား”

ဂေါ်ဂင်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ကိုကို ပြန်လာပြီဆိုတာ တစ်ကျွန်းလုံးသိတယ်။ ခု ကိုကို လမ်း
လျှောက်ရင် အဘိုးကြီးများလို တောင်ဝှေးပါရတယ်ဆို”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါက အိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေ
ထောက်ကို ထိခိုက်မိထားလို့ပါ”

ဂေါ်ဂင်က ပန်းချီဆွဲခုံမှ ထသည်။ တီဟူရာက လက်ကာပြကာ။

“ကိုကို ထိုင်။ ထမင်းစားချိန်မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ပြင်ပေးမယ်”

တီဟူရာက ထမင်းကို ကပျာကရာချက်ကာ အရင်တုန်းကလို ပြင်
ဆင်ခူးခပ်ကျွေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ တစ်ခါတုန်းက ဂေါ်
ဂင် သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း သူ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ဂေါ်ဂင်က . . .

“ကလေးကော တီဟူရာ”

တီဟူရာက နားမလည်၊ သူ့ကိုငေးကြည့်သည်။

“ကျွန်မမှာ ကလေးသုံးယောက်မွေးတယ်။ ဘယ်ကလေးကို ပြော
တာလဲ ကိုကို”

“တို့ကလေးလေ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ရတဲ့ကလေး”

“ဪ ဒါလား။ ခု သူ့ မွေးစားအမေဆီမှာလေ”

“ငါနဲ့တူသလား”

“ကိုကိုနဲ့တူသလား ဟုတ်လား။ ကြိုကြိဖန်ဖန် ကိုကိုရယ်။ ကလေး
လေးက ငယ်ငယ်လေးပဲ။ ဒီလောက်ကလေးက ကိုကိုနဲ့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ”

တီဟူရာက ရယ်ကာ နှစ်ခါလည်သားလောက် ကလေး၏အရပ်ကို
လက်ဖြင့်ပြသည်။

တီဟူရာသည် ဂေါ်ဂင်နှင့်တစ်ပတ်လောက် လာနေသည်။

တစ်မနက်တွင်မူ တီဟူရာက . . .

“ကိုကို ကျွန်မ အိမ်ပြန်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါ့တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ငါနဲ့အတူ မနေတော့
ဘူးလား”

“ခုခဏ အလည်လာတာ။ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားရှိတယ်။ ရှင့်လို
လူခပ်ကြီးကြီး”

“ခု သူ့ဘယ်မှာလဲ”

“ရွာမှာ။ ကိုကိုဆီ တစ်ပတ်လောက် သွားနေဦးမယ်လို့ ကျွန်မ ပြော
လာတာ။ ခု တစ်ပတ်နေပြီးပြီလေ။ ရွာပြန်တော့မယ်”

မြသန်းတင့် ✦ ၂၇၆

ဂေါ်ဂင်က ရယ်ကာ သူ့အတွက် ခရီးစရိတ်ထုတ်ပေးသည်။ ဂေါ်ဂင် စိတ်မညစ်။ အရင်တုန်းက တီဟူရာကို ချစ်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ့ကလေးစိတ်ကလေး ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခု တီဟူရာတွင် ကလေးစိတ်မရှိတော့။ တီဟူရာသည် အတိတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝတွင် အခန်းတစ်ခန်းမျှသာ။

(ဃ)

တီဟူရာလာ၍ နေသွားသည့်အတွက် ရွာက အပျိုတွေက ဂေါ်ဂင်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ရွာက အပျိုတွေထဲမှ ပေါ်ရာ ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့်အတူ နေလိုက်ကြသည်။

ပြင်သစ်ပြည်မှ စာလည်း မရောက်။ ငွေလည်း မလာ။ ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံကလေးကလည်း ကုန်လုပြီ။

သည်တော့ ပေါ်ရာက ငိုသည်ရော၊ ညည်းသည်ရော လုပ်သည်။

“ကိုကီ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ ဘာမှ စားစရာမရှိတော့ဘူး။ တစ်ခါလာလည်း ထမင်း။ တစ်ခါလာလည်း ထမင်း။ ဘာမှ စားစရာ မရှိတော့ဘူး။”

ပေါ်ရာသည် ကိုယ်ဝန်ကြောင့် သူ့ထံမှ ထွက်မသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်သာမရှိလျှင် သူ့ထံမှ ထွက်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ ကိုယ်ဝန်ရင့် လာတော့ ထမင်းလည်း မချက်တော့။ အိမ်ကိုသန့်ရှင်းခြင်း မပြုတော့။ တစုစု လုပ်နေသည်။

ရာသီဥတုကလည်း ကြမ်းသည်။ အစားအသောက်ကလည်း ချို့တဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ခြေထောက် ချိုင့်ထဲသို့ ကျသွားရာမှ စ၍ သူ့ခြေကျင်းဝတ်သည် ပြန်၍ ယောင်ယမ်းစပြုလာသည်။ အရိုးတွင်းသို့ ရောဂါပိုးဝင်ကာ ရောဂါပိုးသည် သွေးထဲသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်မနက်တွင် ခေါင်းမူးကာ ရင်ကျပ်လာသည်။ သူ့နှလုံးသည် ရင်ထဲတွင် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေသည်။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် အခုန်ရပ်သွားတော့မည်လောဟုပင် ထင်ရသည်။

နည်းနည်းသက်သာတော့ အိပ်ရာစွန်းတွင် ထိုင်ကာ မွေ့ရာအစွန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ ပေါ်ရာက ဘာမျှမဖြစ်သည့်နယ်။ အေးတိအေးစက်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ကိုကီ သေတော့မယ် ထင်တယ်”

ပေါ်ရာက မတုန်မလှုပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သေမှာလဲ။ ငါမသေသေးဘူး။ ငါ့လုပ်စရာတွေ မပြီးမချင်း မသေဘူး သိလား။”

“သေတော့မှာ”

ပေါ်ရာက ပြောကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ထကာ အခန်းထဲသို့ ထော့နင်းထော့နင်း လျှောက်ရင်း အရေးပေါ်သုံးရန်အတွက် ချန်ထားသော ဘရန်ဒီကို ယူပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်သည်။ အရက်ကို ရုတ်တရက် မျိုမချသေးဘဲ။ ပလုပ်ကျင်းသည်။ အတန်ကြာတော့မှ သူ့နှလုံးသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါပါပီတီသွားပြီး ဆေးရုံတက်နေမယ်။ ချာဆစ်နီးက ငါ့ကို ကုပေးမှာပဲ”

“ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိဘဲ”

“မြင်းရောင်းပစ်လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း။ မြင်းမရောင်းရဘူး”

ပိုက်ဆံမရှိသည့်တိုင် မြင်းတစ်ကောင်ပိုင်သည့် လူဖြူတစ်ယောက်၏ မယားဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင် သိပ်မဆိုးသေး။

“ငါသေသွားရင် ဒီမြင်းကြီး ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။ ပြင်သစ်ပြည်က ငွေရောက်လာရင် နောက်တစ်ကောင် ဝယ်မှာပေါ့”

“မရောင်းရဘူး။ မရောင်းရဘူး” ပေါ်ရာက ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါက ဒီအတိုင်း အသေခံရတော့မှာလား”

(c)

ပါပီတီဆေးရုံသို့ ဂေါ်ဂင်တက်ကုသည်။ တက်စက တစ်လလောက် အတွင်း သူ့ခြေထောက်ဒါဏ်ရာ သက်သာသွားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ သို့ရာတွင် ချာဆစ်နီးက သူ့အခြေအနေကို သိပ်သဘောမကျ။

“အခြေအနေက နည်းနည်းဆိုးနေပြီဗျ။ ခုချက်ချင်းကုမှ ဖြစ်မယ်။ ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ။ လုံးလုံးပျောက်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး။ တင်ထားနိုင်ရုံပဲ ရှိမှာပဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ပျောက်သွားတာပဲဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ပျောက်ပြီ ဆိုပြီး ခပ်အေးအေးနေလိုက်တာ”

“ရောဂါက ခြေထောက်က ရောဂါမဟုတ်ဘူးဗျ။ သွေးထဲက ရောဂါ ပိုးကို ပြောတာ။ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါပိုး”

“ဘာ”

ဂေါ်ဂင်က ဆေးရုံကုတင်ပေါ်တွင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်သည်။ ဧကန္တ မွန်ပါနာဆေ ရပ်ကွက်တွင် သူ

မြသန်းတင့် ✦ ၂၇၈

တွေ့ခဲ့သည့် ပြည့်တန်ဆာမလေးက သူ့အတွက် ဥရောပလက်ဆောင် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သည်လက်ဆောင်ကို လူဖြူများယူခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

“အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေပလား”

ချာဆစ်နီးက လက်ခါပြသည်

“တော်တော်ဆိုးနေပြီ။ ခက်တာက ခင်ဗျားက နဂိုကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ကောင်းဘူး။ ကျကျနနကုရင် ရောဂါကို ထိန်းနိုင်မှာပါပဲ”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မကုနိုင်ရင်တော့”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မကုနိုင်ရင်တော့ ရောဂါက ခင်ဗျားကို ထိန်းသိမ်းသွားမှာပဲ။ မျက်လုံးရယ်၊ အဆစ်အမြစ်တွေရယ်၊ ဦးနှောက်ရယ် သွားထိမှာပဲ”

ချာဆစ်နီး သွားသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်သည် အစိမ်းဖျော့ဖျော့ နံရံကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် အနုပညာလောကကိုတစ်ကိုယ်လုံးပုံအပ်ခဲ့သည်။ ဘဝကို စရံအဖြစ်ပေးခဲ့ရသည်။ ယခု ကံကြမ္မာသည် စရံယူရုံဖြင့် အားရဟန်မတူတော့။ တန်ဖိုးကို အကြေအလည်တောင်းနေပြီ။ ယခု သူသည် လူရမ်းကားတို့ရတတ်သည့် ဆုလာဘ်ကို ရနေပြီ။ သို့ရာတွင် ဂရုမစိုက်ချင်။ သူ့ဘဝကို သူ့အနုပညာအတွက် ပူဇော်ပြီးပြီ။

ဂေါ်ဂင်သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ဆေးရုံတက်ရသည်။ ခြေထောက်ကို စည်းထားပြီး မလှုပ်မယှက်နေရသည်။ ချာဆစ်နီးက သူ့ကို စိန်ပါသည့် ဆေးတွေ ကျွေးသည်။ ခံနိုင်ရည်ရှိလာသည်နှင့်အမျှ တိုး၍တိုး၍ ကျွေးသည်။

“တကယ်ကတော့ ခင်ဗျားရောဂါမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဒီကျွန်းမှာ နေဖို့ မကောင်းဘူးဗျ။ နွေရာသီဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိုးတွင်းကျရင်တော့ ခြေထောက်က ဒါဏ်ရာက ပြန်ပေါ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဥရောပကို ပြန်ပါ။ ပြင်သစ်မှာဆိုရင် ကုလို့ ပျောက်ပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်က ဒီမှာ။ ပြင်သစ်ပြည်မှာ လုပ်စရာမရှိဘူး”

“အေးလေ။ ဒါတော့ ခင်ဗျား ကလေးလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာနေပြီး ခင်ဗျား အသက်ကို ကုန်ကူးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒီရာသီဥတုက ခင်ဗျားကို သတ်လိမ့်မယ်”

ဆေးရုံကဆင်းတော့ ချာဆစ်နီးက ဂေါ်ဂင်ကို စိန်ဆေးပေးလိုက်ပြီး အသုံးပြုရသည့်နည်းကိုလည်း ပြောလိုက်သည်။

“သတိထားပြီးသောက်နော်။ ရောဂါကတော့ ငြိမ်သွားမှာပဲ။ သိပ် များသွားရင်လည်း ဥပါဒ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“စိန်ဟာ အဆိပ်ဆိုတာလောက်တော့ သိပါတယ်ဗျာ”

(၈)

မိုးကုန်တော့ ဂေါ်ဂင်တစ်ယောက် နေထိုင်လို့ကောင်းလာသည်။ လီပိတ်ထံက ငွေတစ်ရာ ချေးထားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်ပေါ်ရာတို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကလေးတွေ ကောင်းကောင်းစားနေရသည်။

အစားအသောက် ကောင်းသဖြင့် ပေါ်ရာ စိတ်ကောင်းဝင်လာသလို ဂေါ်ဂင်၏ ကျန်းမာရေးသည် ကောင်းလာသည်။ ဂေါ်ဂင် ကောင်းကောင်း အလုပ်လုပ်နိုင်လာသည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင် သရက်သီးတောင်း ရွက်ထားသည့် တဟီတီကျွန်းသူ တစ်ယောက်၏ ပုံတစ်ပုံ ကူးဆွဲနေသည်။

သရက်သီးတောင်းနှင့် ကျွန်းသူကို ဆွဲနေစဉ် အနုပညာဝန်ကြီးဌာနမှ စာတစ်စောင်နှင့်အတူ ငွေနှစ်ရာပို့သည့် မန်နီအော်ဒါတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ငွေလွှဲစာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လီပိတ်ထံမှ ချေးထားသည့် ငွေတစ်ရာလည်း ကုန်ပြီ။ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်မှ အောက်ကျနောက်ကျ ခံကာ အကြွေးယူစား နေနေကြရသည်။ သူ့တွင် ဆေးတန်သောက်ဆေး မရှိတော့။ ရေနံဆီ မရှိတော့။ သောက်စရာလည်း ရေမှလွဲလျှင် တခြားဘာမျှ မရှိတော့။ ချွေချွေတာတာ သုံးလျှင် သည်ငွေနှစ်ရာသည် နှစ်လလောက်တော့ သုံးနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်သည် ဝန်ကြီးဌာနက ပို့လိုက်သည့်ငွေကို မလိုချင်။ ဝန်ကြီးဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်၏ စာ၌ ယခုငွေသည် အစိုးရ၏ ကရုဏာကြေး ဖြစ်သဖြင့် ဂေါ်ဂင်၏ ပန်းချီအနုပညာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ပေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပါရှိသည်။ ထိုစာသည် သူ့အနုပညာကို စော်ကားထားသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေပို့လွှာကို စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ “ညွှန်ကြားရေးဝန် သို့ ဂေါ်ဂင်၏ ကရုဏာကြေး” ဟု မှတ်ချက်ရေးပြီး ပြန်ပို့လိုက်သည်။

ကံအားလျော်စွာ နောက်တစ်ပတ် သင်္ဘောတွင် သူ့ပန်းချီကား အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ထံမှ ပန်းချီကား ရောင်းရငွေ တစ်ထောင် ရောက်လာသည်။ ပေါ်ရာအတွက် ပုတီးတစ်ကုံး ဝယ်ပေးသည်။ ဆေးရုံသို့ ပေးစရာရှိသည့် ငွေများကို ပေးသည်။ တရုတ်ဆိုင်က အကြွေးကို ဆပ်သည်။ ထိုငွေသည် သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ဆန်ပြုတ်ကို ဆက်စားရဦးမည် ဆိုလျှင် သူ့ကျန်းမာရေးသည် ခံနိုင်ဖွယ် မရှိတော့။

ရာသီဥတု ကောင်းလျှင် ဂေါင်က ကွင်းပြင်တွင် ပန်းချီဆွဲချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းပေါင်းကူးလေး အောက်တွင် ပန်းချီဆွဲသည်။ နောက်ထပ်ထုထားသည့် ပန်းပုများကလည်း ခြံထဲတွင် အစီအရီနှင့်။

တစ်နေ့တွင် ဂေါင်သည် ခြံထဲတွင် ထိုင်ကာ တဟိတိကျွန်းသူတစ်ယောက်၏ ပုံကို ဆွဲနေသည်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်က မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောပေါ်တွင် လှဲနေသည်။ နေရောင်က ကိုယ်ဟန်ပြမယ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝင်းပဖြာကျနေသည်။ ဂေါင်သည် ပန်းချီကားကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆွဲနေသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ရဲ့ မြင်းလှည်း ဆိုက်လာသည်ကို မသိလိုက်။

“ဌာနအုပ်ကြီး။ ဒီမှာဗျို့။ ဒီမှာ၊ ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်ထင်တာထက် တောင် ဆိုးနေပြီ။ တော်တော် အရှက်မရှိတဲ့လူ”

ခင်ကြီး မက်ကလွှဲကဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦး ရပ်နေသည်။ ဂေါင်က ဆေးစပ်ပြင်ကို ချကာ တုတ်ကောက်ကို အားပြု၍ ထသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မိတ်ဆွေ။ ခွင့်မတောင်း ဘာမတောင်းနဲ့”

“ထုံးစံအတိုင်း လုပ်လေ။ ဒီလူကို ဖမ်းပါတော့လား”

ရဲအရာရှိက ပန်းချီကားကို တစ်လှည့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ။ ကောင်းရဲ့လား”

ဂေါင်က အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်သည်။ ရဲအရာရှိ၏ မျက်လုံးများက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဆီသို့ ရောက်နေကြသည်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကမူ ဣန္ဒြေမပျက် လှဲမြဲလှဲနေသည်။

မက်ကလွှဲက ဂေါင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းရမှာလဲ”

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဗျ။ ဘယ့်နှယ် လူရှေ့မှာ ဒီလိုနေတာ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ။ ဒီလူကိုကြည့်ပါဦး။ နံငယ်ပိုင်းကလေးဝတ်လို့ သိပ်ကျက်သရေတုံးတာပဲ”

ရဲအရာရှိက ပန်းကို တွန့်ပြသည်။

“ဒီပုံတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက် ညစ်ညမ်းသလဲ။ ပုံကို ရိုက်ချိုးပစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

မက်ကလွှဲက ဂေါင်ထုထားသည့် ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်ကို ရိုက်မည် ပြုသည်။ ဂေါင်က သူ့ထံ ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် လျှောက်ကာ တုတ်ကောက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ဖျက်ရဲဖျက်ကြည့်လေ။ ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်”

မက်ကလွိုက်က ရဲအရာရှိဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီလူဟာ ဒိဋ္ဌိဗျ။ ကျုပ်တို့ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့လူ”

ဂေါ်ဂင်က တုတ်ကောက်ကို လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်း၍ ရွယ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဌာနအုပ်ကြီး။ ဒါကျုပ်ပိုင်နက်ဗျ။ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းရင် ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား အရူးကို ပြန်ခေါ်သွားပါ။ ကျုပ်အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်”

ဌာနအုပ်က ပခုံးကို တွန့်သည်။ သဘောကောင်းပုံလည်း ရသည်။ စကားပြောလျှင် လျှာထိပ်သံဖြင့် ပြောတတ်သည့် နော်မန်ဒီနယ်သားဖြစ်သည်။ ရဲအရာရှိက သေနတ် လွယ်သည့် သားရေကြီးကြားထဲသို့ လက်ကို ထိုးထည့်ရင်း . . .

“ခင်ကြီးက တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်ဗျ။ အများပြည်သူရဲ့ ဟီရိုဩတ္တပ္ပတရားကို ပျက်စီးစေတယ်လို့ တိုင်ထားတယ်။ ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ ခင်ဗျားလုပ်တာ ဘာမှ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက အတင်းဖမ်းခိုင်းနေတော့ ခင်ဗျားကို သမ္မန်စာတော့ ထုတ်ရလိမ့်မယ်။ သောကြာနေ့ကျရင်တော့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးကို လာခဲ့ပေတော့”

ရဲအရာရှိက ပုံစံစာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ခဲတန်ဖြင့် သမ္မန်စာရေးသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြတော့။ ကျုပ်အလုပ်လုပ်စရာရှိသေးတယ်”
ဂေါ်ဂင်က သူတို့ကို ကျောပေးကာ စုတ်တန်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

(ဆ)

ဂေါ်ဂင် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ မက်ကလွိုက်၏ တိုင်ချက်ကို စစ်ဆေးသည့် တရားသူကြီးမှာ အတွေးအခေါ် လွတ်လပ်သူဖြစ်သည်။ တဟီတီက ပရိတက်စတင့်ဂိုဏ်းသည် အခြားတရားသူကြီးများကို လာဘ်ထိုးသည့် အခါ ထိုး၍ ခြိမ်းခြောက်သည့်အခါ ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်။ ယခုတရားသူကြီးကမူ ခြောက်၍လည်း မကြောက်။ ချော၍လည်း မပျော့။

“သုံးပေလောက်ရှိတဲ့ အဝတ်အစကလေးတစ်စဟာ တဟီတီကျွန်းသူတစ်ဦးရဲ့ အရှက်ကိုလုံလောက်အောင် ဖုံးကွယ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ခင်ကြီးထင်သလား”

“ပန်းခြံထဲမှာ ကိုယ်လုံးတီးရုပ်ထုတွေရှိတယ်။ ဒါကကော မညစ်

မြသန်းတင့် ✦ ၂၈၂

ညမ်းဘူးလား။ ပြီးတော့ မြေးအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကျွန်းသူလေးတစ်ယောက်ကို မယားအဖြစ် ကောက်ယူထားတာလည်း လူတိုင်းအသိ”

“တပည့်တော်ရုံးမှာ ဒီလို တိုင်ချက်မျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဘုန်းကြီးမက်ကလွိုက် ဒေါပွသည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ ဒေါသတကြီးဖြင့်အော်သည်။ ဂေါင်ဂင်က ရဲအရာရှိကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ။

“သူ့ကိုကော ဖမ်းလေဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

မက်ကလွိုက်သည် ခြေသံတဒုန်းဒုန်းပေးကာ ရုံးပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ တရားသူကြီးက တရားခွင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ဂေါင်ဂင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ခင်ကြီးက တော်တော် ဝှက်တုတ်ခင်ကြီး။ ဒါပေမယ့် ခင်ကြီးနဲ့တူပြီး ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ။ တခြားတရားသူကြီး တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

ခင်ကြီးကို အနိုင်ရလိုက်သည့်အတွက် ဂေါင်ဂင်သည် ကျွန်းသူကျွန်းသားများ၏အမြင်တွင် သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ တချို့လည်း ပရိတ်တက်စတင့် သာသနာဂိုဏ်းမှ ထွက်လာကာ တခြားဘာသာရေး ဂိုဏ်းသို့ ပြောင်းကုန်ကြသည်။

ဂေါင်ဂင်သည် ခင်ကြီး မက်ကလွိုက်နှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွေ့လိုက်ရခြင်းကို ကျေနပ်နေသည်။ သူ့ဘဝမှာ တစ်နေ့လာလည်း ပန်းချီဆွဲ။ တစ်နေ့လာလည်း ပန်းချီဆွဲဆိုတော့ ပျင်းစရာကောင်းနေသည်။ ယခုမူ ရန်ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဘက်တွေ့၍ သူပျော်သည်။ သူ့အဖို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေသည်။ စားစရာလည်း မပူရ။ ပန်းချီဆွဲစရာတွေလည်း အများကြီး။ ပျင်းလျှင် ရန်ဖြစ်ရန် မက်ကလွိုက်လည်း ရှိနေပြီ။

ထိုအတောအတွင်း ကိုပင်ဟေဂင်မှ စာတစ်စောင်ရသည်။ တစ်နှစ်ကျော်အတွင်း ပထမဦးဆုံးရသည့် စာဖြစ်သည်။ စာက သိပ်မရှည် သုံးကြောင်းသာရှိသည်။ သူ့သမီးငယ်အလင်းတစ်ယောက် နမိုးနီးယားဖြင့် ဆုံကြောင်းပါရှိသည်။

ဂေါင်ဂင် စိတ်ထိခိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ မက်တီ၏ စာကိုဖတ်ပြီး သူ့တွင် ဘာမျှခံစားချက်မရှိတော့။ သူ့အဖို့ ခိုလှုံရာဆို၍ အနုပညာမှတစ်ပါး တခြားဘာမျှ မရှိတော့။ ထိုအတောအတွင်း ဂေါင်ဂင်သည် ပန်းချီကားတစ်ဒါဇင်လောက် ဆွဲဖြစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ဂေါင်ဂင်သည် မက်တီထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်သည်။

“မင်းက အလင်းရဲ့သချိုင်းဟာ မင်းတို့ဒိန်းမတ်ပြည်မှာ ရှိတယ်လို့

ထင်သလား။ အဲဒါ မင်းဖာသာမင်းထင်နေတာ။ အလင်းရဲ့ သင်္ချိုင်းဟာ ငါနဲ့အတူရှိတယ်။ ဒီကျွန်းမှာရှိတယ်။ ငါ့မျက်ရည်တွေဟာ အလင်းအတွက် ပန်းပွင့်တွေ။ အသက်ရှင်နေတဲ့ ပန်းပွင့်တွေ။ သိရဲ့လား”

ထိုစာသည် တော်ကြီးမျက်မည်းထဲမှ နာကျည်းစွာ အော်လိုက်သည့် အော်သံဖြစ်သည်။ နှလုံးသားတွင် ဒါဏ်ရာရနေသူတစ်ဦး၏ မပီမသ အော်သံ ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် စာကိုစာတိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်သည်။ သည်စာသည် မက်တီထံ နောက်ဆုံးပေးလိုက်သောစာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခု မက်တီကို မခင် တွယ်တော့။ သမီးအလင်းက သူ့ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ကျွတ်အောင်လုပ်ပေး ခဲ့ပြီ။ တစ်နည်းပြောရသော် သမီးအလင်း သေခြင်းသည် သူ့အတွက် မက်တီ သေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သမီးအလင်းရှိသေးသည်။ မက်တီကမူ သူ့ရင်ထဲတွင် မရှိတော့။

*

လှည့်ကစားတာ နှစ်တွေနဲ့ ရေတွက်တဲ့ လောကဏှိ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ချို့ကတော့ တစ်နေ့လဲမဲ့ပင် တစ်သက်တာလောက် ခံစားလိုက်ကြရတယ်။ မနက် အရက်တက်နဲ့ ညနေအညှင်အားကြားမှာပဲအိုဟရပ်ရော်သွားကြရတယ်။

အောင်အောင် ဝီရိယ

Frau Bignon Weichen, 1886, Oil on Canvas

(က)

ဂေါင်အိမ်မြေက ငှားထားသည့် မြေဖြစ်သည်။ မြေရှင်သေသော အခါတွင် မြေငှားစာချုပ်လည်း သက်တမ်းကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် မြေပေါ်တွင် တဲအိမ်ကို ဖျက်၍ တခြားမြေကွက်ကို ရှာရသည်။ လီပိတ်နှင့် ချာဆစ်နိုး၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ပါပီတီရို ငွေချေးအသင်းမှ ဂေါင်တစ်ထောင်ချေးရသည်။ ထိုငွေဖြင့် ကပ်လျက်မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ မြေက သူလို ချင်သည်ထက်ကျယ်သည်။ မြေပေါ်တွင် အုန်းပင်တွေလည်းပါသည်။

“အုန်းသီးရောင်းရုံနဲ့ကို တစ်နှစ်မှာ ငွေငါးရာလောက်ဝင်တယ်။ ဒီပြင် အပင်တွေလည်း စိုက်နိုင်သေးတယ်” ဟု ပွဲစားက ဆွယ်သည်။

ဂေါင်က အိမ်ကို ပြင်ဆောက်သည်။ ခြံပတ်လည်ကို သံဆူးကြိုး ကာသည်။ လူငှားတစ်ယောက်ဖြင့် သီးပင်စားပင်များစိုက်သည်။

“ဟိုမြေကိုလက်လွတ်တာ ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပေါ့ဗျ။ မြေဈေး တွေ တက်နေတာ၊ ဒီအုန်းခြံကနေပြီး သူဌေးဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ပွတာပေါ့”

လီပိတ်က ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာပဲ။ ခြံသမားမှမဟုတ်တာ။ ခြံစိုက်လို့ ဘယ် မှာ ကြီးပွားပါ့မလဲ”

ဂေါင်က ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားကမှ ဗျူရိုကရက်ဗျ။ ကျုပ်က စီးပွားရေးသမား”

ထိုနှစ်တစ်နှစ်လုံး ဂေါင် ပျော်သည်။ ပါရီရို ပန်းချီအရောင်းကိုယ် စားလှယ် ထံကလည်း ငွေမှန်မှန် ရောက်သည်။ ကျွန်းသို့ သင်္ဘောဆိုက်ချိန်ကို

ပုံသေထားကာ အလုပ်ချိန်ကို ဇယားဆွဲသည်။ သင်္ဘောလာတိုင်း ဆွဲပြီးသား ပန်းချီကားများကို ပြင်သစ်သို့ ပို့သည်။ သင်္ဘောလာတိုင်း ငွေမျှော်ရသည်။

စာတွေက အလာနေးသည်။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ စာတစ်စောင် ထည့်လျှင် သုံးလေးလလောက်ကြာသည်။ ပြင်သစ်ပြည်က သတင်းရရှိ ထိုသတင်း သူ့ဆီရောက်လျှင် နောက်ကျနေပြီ။ ပါရီက ပန်းချီလောကသတင်းများကိုလည်း စိတ်မဝင်စားချင်တော့။ ပါရီသို့လည်း စာမရေးဖြစ်တော့၊ မွန်ဖရီမှအပ အခြားသူများထံသို့ စာမရေးဖြစ်တော့။

သူ့တွင် အဖော်ဆို၍ ပေါ်ရာသာရှိတော့သည်။ ပေါ်ရာကလည်း ကလေးမွေး၍ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အလုပ်များနေသည်။ ကလေးက ယောက်ျားလေး၊ အသားဖြူဖြူကလေး၊ အဖေ့နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်ရသည့် အတွက် ဂေါ်ဂင် ဝမ်းသာသည်။ သူ့အသက်လည်း ငါးဆယ်ပြည့်တော့မည်။

“ကလေးလေးက တိတ်တိတ်ပုန်းရတဲ့ ကလေးတွေ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်စရာကလေးဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကလေးကို မချစ်တတ်ဘူး။ ကလေးတွေကို ပစ်ခဲဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့လူမိုက်။ ဒီတစ်ယောက်ကျတော့လည်း ဘယ်အချိန်မှာ စွန့်မိဦးမလဲ မသိဘူး” ဟု မွန်ဖရီထံသို့ ရေးသည်။

သို့ရာတွင် သည်တစ်ခါ စွန့်ပစ်သူမှာ ဂေါ်ဂင်မဟုတ်။ ပေါ်ရာ ဖြစ်သည်။ ပေါ်ရာက သူ့ကို အရင်စွန့်သွားသည်။ သင်္ဘော သုံးပတ်လုံးလုံး ပါရီမှ ငွေလည်းမလာ။ စာလည်း မရောက်။ သည်တော့ ဂေါ်ဂင် ဘိုင်ကျသည်။ တရုတ်ဆိုင်မှ အကြွေးယူစားရသည်။

သည်တွင် ပေါ်ရာ သူ့ကို ငြူစုစုပြုသည်။

“ကိုကီ။ ရှင်ဟာ အဖိုးကြီး။ ကိုယ့်မယားအတွက်တောင် ရှာမကျွေးနိုင်တော့ဘူး” ဟု ဆိုသည်။

ထိုစဉ်က ခြေထောက်က ရောဂါပြန်ထသဖြင့် ဂေါ်ဂင်လမ်း မလျှောက်နိုင်။ အိပ်ရာမှပင် ထ၍မရ။ ပေါ်ရာ ငြူစုစုစောင်းမြောင်းသည်ကိုလည်း မကြားချင်။ ခံစားချက် ကင်းမဲ့သည့် သူ့မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်။ ပေါ်ရာကို နှင်မထုတ်သေးခြင်းမှာ မကျန်းမာနေတုန်းမို့ ဆေးပေးမီးယူအဖြစ် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လုပ်ပေးသည်က ငြူစုစုသည်နှင့်မမျှ။

“သွား။ နင်ရော နင့်ကလေးရော ခေါ်သွား။ ငါ့ဖာသာတစ်ယောက်တည်း နေတာကောင်းတယ်”

ပေါ်ရာ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်သည် နံရံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သေလျှင်ကောင်းမည်ဟု တောင့်တမိသည်။

နောက်သုံးလပတ်လုံး ဂေါ်ဂင် ခြေထောက်က ဒါဏ်ရာကြောင့် ဂယောင်ဂတမ်းဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လျှင် ဆန်ပြုတ်လက်ဆစ်ဆုပ်လောက်ပြုတ်၍ သောက်သည်။ ဒါဏ်ရာရထားသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့် တူတော့သည်။

ထို့နောက် ခြေထောက်က ဒါဏ်ရာသည် အလိုလို သက်သာသွားသည်။ တုတ်ကောက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်၍ရပြီ။

သို့ရာတွင် စိတ်ဓာတ်အများကြီး ပျော့ကျသွားသည်။ သူ့ဘဝသည် နာလံထူတော့မည် မဟုတ်ဟု ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်လာသည်။

“ငါသေချိန်တန်ပြီ”

ဟု သူ့ဖာသာ သူပြောမိသည်။

(ခ)

ရောဂါကြောင့် မသေသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် မသေခင် ပန်းချီကားတစ်ကားလောက်တော့ ဆွဲသွားချင်သေးသည်။ သည်ပန်းချီကားသည် သူ့အနုပညာကို ဖော်ပြရမည်။ သူ့ဘဝအမြင်ကိုလည်း ဖော်ပြနိုင်ရမည်။ ဂယောင်ဂတမ်း ဖြစ်နေစဉ် တုန်းက သူသည် သေခြင်းနှင့် ရှင်ခြင်းကြားက တစ်ဝက်မှောင်နေသည့် ကမ္ဘာကြီးကို ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ခဲ့ရသည်။ သည်မြင်ကွင်းကို သူဆွဲချင်သည်။

သူဆွဲချင်သည့် ပန်းချီကားကို ပလာစတစ်နံရံပေါ်တွင် ဆွဲချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် ပလာစတစ် နံရံမရှိ။ ထို့ကြောင့် အရက်ဆိုင်က တောင်းလာသည့် ဂုံနီအိတ်တွေကို ကားကျက်သည်။ ဂုံနီအိတ်သားက ကြမ်းသည်။ အထုံးတွေ အဆက်တွေဖြင့် ဖုထစ်နေသည်။ အရောင်က သူကြိုက်သည့် အရောင်။ ရွှေရောင်လဲ့လဲ့။

ဂေါ်ဂင်သည် ထိုပန်းချီကားအတွက် ဘောင်ခွေသည်။ ကားဘောင်က အနံ့ခြောက်ပေ၊ အလျားဆယ့်ငါးပေရှိသည်။ ဘောင်ပေါ်တွင် ချုပ်ထားသည့် ဂုံအိတ်တွေကို ကားကျက်သည်။

သည်ကားအတွက် ပုံကြမ်းဆွဲဖို့မလို။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပန်းချီကားက ဖွဲ့စည်းပြီးသား ရှိနေပြီ။ သည်ပန်းချီကားကို ဆွဲလျှင် ရင်ပေါ့သွားမည်ဟု ထင် သည်။

သည်ပန်းချီကားဆွဲစဉ် ဂေါ်ဂင်သည် မရှိဖူးသော ခွန်အားတွေရနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်းလည်း ခွန်အားတွေ ပြည့်လာသည်။ သူဆွဲသည့် ပန်းချီကားသည် သေခြင်းနှင့် ရှင်ခြင်းကြားက တရား

သဘောကိုဖော်ပြသည်။ ပန်းချီကား တစ်ခုလုံး ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဆန့်ကျင်ဘက်များသည် ဂေါ်ဂင်၏ အနုပညာစွမ်းအားကြောင့် အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းနေကြသည်။ ဖူးပွင့်လာသည့် အရုဏ်။ ဆည်းဆာ၏ ငြိမ်သက်ခြင်း။

ငြိမ်သက်သည့် နောက်ခံတွင် လူရုပ်သဏ္ဍာန်တွေက ကြွနေကြသည်။ ဘဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၊ မရုဏ်ကို တွေးတောနေသည့် မိန်းမအိုတစ်ယောက်၊ ဝဖြိုးကျန်းမာသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦး၊ သရက်သီးတစ်လုံးကို စားနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၊ ငှက်တစ်ကောင်၊ ဈာန်ဝင်စားနေသော ပိုလီနီးရှန်း နတ်ဘုရင်တစ်ပါး။

သည်အရာများ အားလုံးသည် ကျနစွာ လေ့ကျင့်ထားသူများလို သူ့နေရာတွင်သူ နေသားတကျ။

“လူတွေ ဘယ်ကလာကြသလဲ။ လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲ။ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲ”

ပန်းချီကားသည် မေးခွန်းများကို မေးမြန်းနေဟန်ရှိသည်။ အသံမမြည်သော ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး၏ အသံဖြင့် မြည်ဟီးသော သံစုံပန်းချီကားတစ်ကား။

ဂေါ်ဂင်သည် တစ်ချိန်လုံး သူ့ပန်းချီကားဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သည်ကားကို တစ်လလောက်ဆွဲရသည်။ သည်ပန်းချီကားကို ဆွဲနေစဉ် ကောင်းကောင်းလည်း အိပ်မရ။ အစားလည်း မဝင်။ သူ့ပန်းချီကားထဲတွင် နှစ်မြှုပ်နေသည်။ သည်ပန်းချီကားသည် သူ့သေတမ်းစာဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတိဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ပုံဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝအမြင်ဖြစ်သည်။

သူ့ ပန်းချီကားပြီးသည့်နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ပါပီတီသို့ သဘောတစ်စင်း ဆိုက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် ပြင်သစ်ပြည်မှ သူ့အတွက် ဘာမျှမပါလာခဲ့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမည်ဟု ဂေါ်ဂင်ဆုံးဖြတ်သည်။ သဘောဆိုက်မည့်နေ့ကျတော့ မြင်းကိုလှည်းတွင်တပ်ကာ ပါပီတီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သဘောတွင် သူ့အတွက် ဘာမျှမပါလာ။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုခုတော့ ပါလိမ့်မယ်”
ဂေါ်ဂင် သဘောစာရေးကို ပြောသည်။

“မပါဘူးဗျ”

သဘောစာရေးက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ချောစာအိတ်ပုံ အနီးမှခွာကာ စာတိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ငွေသုံးကျပ်သာရှိသည်။ သူသည် ငွေဒင်္ဂါးသုံးပြားကို

လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကလေးတွေထဲသို့ ကြံချလိုက်သည်။ ကလေးတွေက အော်ဟစ်၍ အလှအယက်ကောက်ကြသည်။

သူ့စိတ်သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းသည်။ သို့ရာတွင် ဆောက်တည်ရာ မရ။

မက်တီကိုလည်း မမုန်း။ အလင်းကိုလည်း မလွမ်း။ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော အတိတ်ကိုလည်း မနှမြော။ သူ့ပန်းချီကားတွေကို ရောင်းပြီး ပိုက်ဆံမပေးသော ပါရီကလူတွေကိုလည်း စိတ်မဆိုး။ အမုန်း၊ အလွမ်း၊ အချစ် စသည့် ဝေဒနာတို့ ကင်းနေသည်။

သူ့တွင် ခံစားချက်ဟူ၍ မရှိတော့။ သူ့သွားရမည့် လမ်းခရီးသည် အဆုံးသို့ ရောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်သည့်အတွက်လည်း မည်သို့မျှမခံစားမိ။ သူ့တွင် ခံစားနိုင်စွမ်းကုန်ပြီ။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ဟူသမျှသည် ပန်းချီကားပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။

သူသေပြီ။ အသက်ရှူရပ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ တွေးသည်။

ရွာသို့ပြန်ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်သည် မြင်းကို ဇောင်းထဲသို့သွင်းသည်။ ထို့နောက် စိတ်ကူးရသဖြင့် မြင်းစာခေါင်းထဲတွင် အစာဖြည့်၍ အစာကျွေးသည်။ မြင်းမက ကျေးဇူးတင်သည့်နှယ် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူသည် မြင်းနှုတ်သီးကို စမ်းကြည့်သည်။ မြင်း၏နှုတ်သီးက အငွေ့ဖြင့် နွေးနေသည်။ ထို့နောက် မြင်းဇောင်းကိုပိတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

လမ်းလျှောက်ရသဖြင့် သူ့ခြေကျင်းဝတ်က ယောင်လာသည်။ သို့ရာတွင် နာကျင်ခြင်းမရှိတော့။ သူသည် ဝေဒနာကို ခွာတတ်နေပြီ။ သူသည် ကြီးဖြင့်ကျစ်ထားသော ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ တစ်လလုံးဆွဲခဲ့သည့် သူ့ပန်းချီကားကို ကြည့်သည်။ ဂုံအိတ်က ဆေးတွေ စုတ်ယူလိုက်သဖြင့် ဆေးဖတ်များသည် ခပ်ဖွယ်ဖွယ်။ မြေဖြူမှုန့်လိုဖြစ်နေသည်။ သူလိုချင်သည့် ရသကို ပေးသည်။ ပန်းချီကားက အကောင်းကြီးမဟုတ်။ ချို့ယွင်းချက်တွေရှိသည်။ အပြစ်အနာအဆာတွေ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူမပြင်။ အရောင်အသွေးစကို သူထပ်၍မပြင်။ သည်အတိုင်းထားလိုက်သည်။

သည်ပန်းချီကားသည် သူ့သေတမ်းစားဖြစ်သည်။

သူသည် ထောင့်ထောင့်ဖြင့် အိမ်ရှေ့ပြတင်းဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒူးကနာသည်။ ပင်လယ်ကြီးက ငြိမ်သက်နေသည်။ ကမ်းစပ်တွင် လူသူမရှိ။ တိတ်ဆိတ်နသည်။ မိုးရိုးယား မီးတောင်သည် ပင်လယ်ထဲမှ ထိုးထွက်လာနေသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၉၀

ပွန်အေဗင်တုန်းက သူဝယ်ခဲ့သည့် ခြောက်လုံးပြူးကလေးရှိလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တမိသည်။ ယခုမရှိတော့။ သည်သေနတ်ကို ဘယ် ထားခဲ့မိမှန်း မမှတ်မိတော့။ ပါရီတွင် အင်နာယူသွားသည့် ပစ္စည်းတွေထဲ ပါ သွားသည်လော မဆိုနိုင်။

ဂေါ်ဂင်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ နေရောင်နှင့်ပင်လယ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် သူ့အိမ်ထဲတွင် မှောင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အိပ်ရာဘေးက စင်တစ်ခုနားရောက်တော့ ဆရာဝန်ပေးထားသည့် စိန်ဆေးပုလင်းကို တွေ့ရ သည်။ စိန်နည်းနည်းကိုယူပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် တွေ့သည့် အဝတ်တစ်စုံဖြင့် ကောက်ထုပ်ကာ ခါးကြားထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ပန်းချီကား ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် ကြည့်သည်။

ဂေါ်ဂင်သည် အိမ်မှထွက်ကာ တောထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်သို့တက်မည်။ သည်တောင်ပေါ်သို့ ဂျီတီဖာနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ဖူး သည်။ သူသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ချုံနွယ်တွေကို မနည်းရှင်းယူရသည်။ စင်စစ် သူ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာမျိုးနှင့်ဆို လျှင် တောင်တက်ဖို့မသင့်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်သည် တဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့ သည်။ သည်တောင်ပေါ်တွင် သူသေမည်။ အမြင်ဆုံးနေရာတွင် သေမည်။

နှစ်နာရီလောက်တက်မိတော့ တောင်ကျစမ်းရေတွေ စီးဝင်နေသည့် ကျောက်စက်ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုအနီးတွင် ဂေါ်ဂင်နားသည်။ ရေကကြည်နေ သည်။ ရေအိုင်အောက်က ကျောက်သားကို မြင်နေရသည်။ တောနက်ထဲ ရောက်တော့ လေကပိုအေးလာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ သူ့ ပခုံးကို သူ့ပွတ်မိသည်။

ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ခါးကြားထဲမှ စိန်ထုပ်ကို ဖြေသည် စိန်မှုန်များကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်ကာ လျင်မြန်စွာ မျိုချလိုက်သည်။ စိန်မှုန်များ အားလုံးကို မျိုချပြီးသည့်နောက်တွင် အဝတ်စကို ဖြန့်၍ သူ့ဘေး ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ခင်းလိုက်သည်။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဘာမျှမဖြစ်။ သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် အဆိပ်အရသာကိုတွေ့ရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လောင်ကျွမ်းကာ ဖူးဖူးယောင် ကုန်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမဖြစ်။

ရေအိုင်ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေညှိတွေ တက်နေသည့် ကျောက် ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ပုရွက်ဆိတ်ကြီးများသည် တရွရွဖြင့် အုံတစ်ခုကို ဖွဲ့နေကြသည်။ သူ့ကိုစားကြမည်လော မပြောနိုင်။ သူ့သေသွားလျှင် ထောင် ပေါင်းသောင်းပေါင်း များစွာသော ပုရွက်ဆိတ်များသည် သူ့အသားကိုဖဲ့၍

ချီသွားကြတော့မည်။ သူ့ကိုယ်တွင် အရိုးတွေသာ ကျန်တော့သည်အထိ အသားတစ်စ တစ်မျှင်မျှ မကျန်အောင် စားကြတော့မည်။ ကြာလျှင် သူ့အရိုး များသည် မိုးရေတိုက်စား၍ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မည်။

သေခြင်းဆိုသည်မှာ သည်အရာဟု သူထင်သည်။ သေခြင်းသည် လည်ပင်းထဲသို့ ရောက်လာပြီ။ သူသည် ပုရွက်ဆိတ်များကို ငေးကြည့်နေ သည်။

သူမသေချင်သေးသည်ကို သူ့ဖာသာသူ ရုတ်တရက် သဘော ပေါက်လာသည်။ သူ့ဝိညာဉ်သည် သေမင်းကို ခုခံတိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် သည် သူ့ဝိညာဉ်၏တောင်းဆိုချက်ကို တုံ့ပြန်ခုခံသည်။ သူပါးစပ်ထဲမှ အဆိပ် တွေ ပြန်အန်ထွက်လာသည်။

ခဏကြာတော့ အအန်ရပ်သွားကာ မြေကြီးပေါ်တွင် မှောက်လျက် သား လဲနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ သူသည် တစ်ညလုံး တောင် ရိုးပေါ်တွင် လှဲနေသည်။ နံနက်လင်းတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြာကျလာ သည့်နေရောင်ကို သူမသေသေးကြောင်း သူ့ကို သတိပေးနေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သော်လည်း မအောင်မြင်။ သည်အတွက် ဂေါ်ဂင်ဘာမှ မအံ့ဩ။ ကံကြမ္မာဟုပင် ထင်ရမည်ထင်သည်။ ကံကြမ္မာသည် သူ့ကို မသေအောင် တမင်ညှင်းထားသည်နှင့်တူသည်။ သူ့ခြေကျင်းဝတ်က မခံမရပ်နိုင်အောင် နာနေသည်။ အဆိပ်ဒါဏ်ကြောင့် ခေါင်းက တစ်စစ်စစ် ကိုက် နေသည်။ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် လေးဖက်ထောက်၍ ပြန်လာခဲ့ရ သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေသည်။ နှလုံးခုန်နေသည်ကို အတိုင်းသားမြင် နေရသည်။ ပန်းချီကားပေါ်က သူ့ဆွဲခဲ့သည့်အရုပ်များက မလှုပ်မယှက်။ သူ့ ကို လစ်လျူရှုလိုက်ကြပြီ။ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားကြပြီ။

(ဂ)

တစ်လကြာသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင် လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်သည်။ ကံ ကြမ္မာက သူ့ကိုမသေအောင် ညှင်းထားလျှင် မသေသရွေ့တော့ နေရဦးမည်။ ရှာဖွေစားသောက်ရဦးမည်။ နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် အတောအတွင်း၌ သူ့ခြေကို လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ အုန်းပင်အောက်တွင် အုန်းသီးခြောက်တွေ ပုံနေပြီ။ ပိုက်ဆံ လည်း မရှိတော့။ ငွေစုငွေချေး အသင်းသို့သွား၍ နောက်ထပ်ချေးသော်ချေး၍ လည်း မရတော့။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၉၂

“ခြံကို တိုးချဲ့စိုက်မယ်ဆိုလို့ ထုတ်ချေးတာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားက ခြံလည်းမလုပ်ဖူး။ ပြန်ဆပ်ရမယ့်ရက်ကလည်း နီးနေပြီ။ ရက်စေ့လို့ ပြန်မဆပ် နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့က ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် မကျန်းမမာဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားတို့လည်း အမြင်ပဲ။ နောက်ထပ် ခြောက်လတိုးပေးပါ။ ကျွန်တော် ခြောက်လအတွင်း ဆပ်ပါ့မယ်”

“ဒါဟာ ငွေချေးတဲ့အသင်းဗျ။ မရှိဆင်းရဲ ပန်းချီဆရာတွေကို ထောက်ပံ့တဲ့အသင်း မဟုတ်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦးဗျ။ လူတွေ ဒုက္ခရောက်တာ မြင်ရတာကို ခင်ဗျားတို့ သဘောကျသလား။ မေးစမ်းပါရစေ”

ဂေါ်ဂင်သည် သူတို့ပြန်ပြောသည့်စကားကို နားမထောင်တော့ပဲ ခြေ တစ်ဖက်ဆွဲဖြင့် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဂေါ်ဂင်သည် ယခင်က တရုတ်ဆိုင် မှ အကြွေးမရလျှင် သူ့ဖာသာသူ ငါးထွက်ရှာသည်။ ယခု ငါးလည်းမရှာနိုင် တော့။ သစ်သီးသစ်ဥလည်း မရှာနိုင်တော့ သို့တိုင်အောင် အသက်နှင့် ကိုယ် အိုးစားမကွဲအောင် တစ်နေ့စာကလေးတော့ ရှာရဦးမည်။

“ဘုရင်ခံကို သွားတွေ့ပါလားဗျ။ ဒီလူသစ်က သိပ်မဆိုးပါဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီတော့ ပေးမှာပါ” လီပိတ်က အကြံပေးသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ဘုရင်ခံ၏ ခမ်းနားသော အိမ်တော်သို့ထွက်လာ ခဲ့သည်။ တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင်တော့ ကြည့်ပြောရမည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်တွေ အထင်သေးသည့် နံငယ်ပိုင်းကိုပင် ဝတ်မသွား။ အနက်ရောင် ပတ္တမြားဝတ်စုံကို ကျကျနနဝတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘုရင်ခံသစ်က ဂါးလက် ဆိုသူဖြစ်သည်။ လာကာစကိတ်နေရာတွင် ရောက်လာသည့်လူသစ်ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်၏စကားများကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် နားထောင်သည်။ ယခင်လူ ထက်စာလျှင်တော်သေးသည်ဟု အောင်းမေ့ ရမည်။

“ခက်တာက ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ဒီပြင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ပန်းချီဆရာလည်း လုပ်တယ်။ အရင်တုန်းက ရွှေပွဲစားလည်း လုပ် ခဲ့ဖူးတယ်။ သင်္ဘောသားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခြေထောက်နဲ့ မလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အေးလေ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးမယ်။ လခ ကတော့ သိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ လမ်းရုံးတွင် အလုပ်တစ်ခုရသည်။ အလုပ်က ပုံဆွဲစာရေးဖြစ်၍ တစ်ပတ်လို ဖရန့်ဒင်္ဂါး သုံးဆယ်ခြောက်ပြားရ

သည်။ သူ့ဌာနခွဲရုံးအုပ်မှာ အမြောက်တပ်တွင် တပ်ကြပ်ဟောင်းအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ကော့ညက်နှင့် ဆေးလိပ်ပြင်းပြင်း ကြိုက်တတ်သည်။

“ဒီမှာတော့ ဘာမှအလုပ်မရှိဘူး ပန်းချီဆရာရေ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ခြောက်ကျပ်တန်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေါ့”

တပ်ကြပ်ကြီးက ပုံစံများသိမ်းထားသည့် ဘီရိုကို ဖွင့်ကာ ပုံစံစာရွက်တွေကိုရှာပြီး ပါပီတီခံတပ်ဆောက်ရန် ဆွဲထားသည့် ပုံကြမ်းကို ထုတ်လာသည်။ စက္ကူလိပ်ကြီးပေါ်မှ ဖုံမှုန့်များကို မှုတ်၍ တစ်ရွက်ကိုဖြန့်သည်။

“ဒီပုံကြမ်းကို ကြည့်ပြီး ဆောက်ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ ပန်းချီဆွဲကြည့်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆောက်ဖြစ်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းသားပဲ”

ဂေါ်ဂင်သည် ပါပီတီခံတပ်ပုံကြမ်းကို ကြည့်သည်။ စစ်တပ်က ပုံဆွဲဆရာများသည် ဘာမျှ အလုပ်မဖြစ်သည့် ခံတပ်ကို မည်မျှ အချိန်ကုန်ခံ၍ ဆွဲခဲ့ကြရမည်မသိ။ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ကျောကို ပုတ်ကာ . . .

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ပန်းချီဆရာရ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဘာလုပ်လုပ် ဖြည်းဖြည်းပဲ”

(ဃ)

ဂေါ်ဂင်သည် ပါပီတီမြို့စွန့်တွင် တိုင်းရင်းသားတွေနေသည့် တဲကလေးတစ်လုံးကို ငှားသည်။ ရွာကအိမ်ကိုပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။ သူ့မြင်းနှင့် မြင်းလှည်းကိုလည်း ရောင်းပစ်ခဲ့သည်။ ဝယ်သည့်ဈေးထက် တစ်ဝက်သာရသည်။ သူ့ပန်းချီကား အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ထံသို့လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် စာရေးလိုက်သည်။ တဟီတီတွင် ပုံဆွဲဆရာအလုပ်ရသဖြင့် မသေရုံတော့ စားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မေလ ၁ ရက်နေ့တွင် ပါရီမှ ငွေမရောက်လျှင် အပေါင်ထားသည့် သူ့ခြံသည် ဆုံးတော့မည်။

“ဒီနေ့တွေက ကျွန်တော့်မြေကလေးကို အချောင်လိုချင်နေကြတာဗျ။ ခုဆိုမြေက သုံးဆလောက် ဈေးတက်နေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့် အပေါင်စာချုပ်ကို ရက်တိုးပေးတာပေါ့”

ဂေါ်ဂင်က လီပိတ်ကို ပြောသည်။

“ဒါတော့ သူတို့ကို အပြစ်တင်နေလို့ မရဘူးလေ။ ခင်ဗျားလည်း တစ်ခါက ရွှေပွဲစားလုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ”

“ကျွန်တော် ပြန်ရွေးချင်တယ်ဗျာ။ ငွေတစ်ထောင်လောက်ရှာ မပေးနိုင်ဘူးလား”

“မရှိဘူးဗျ။ ငါးဆယ်တစ်ရာလောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေတစ်ထောင် ပြည့်အောင် မကိုင်ဖူးတာကတော့ ကြာပြီ”

သူ့အိမ်နှင့် မြေကို ပြန်ရွေးချင်လျှင် ပါရီရှိ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ထံမှ ပိုက်ဆံကို မျှော်ရုံသာရှိသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ရုံးက ပုံဆွဲအလုပ်တွင် သူ့ကိုသူ မြှုပ်နှံထားလိုက်သည်။ အနုပညာသည် မဟုတ်တော့ ပန်းချီဆရာ မဟုတ်တော့။ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲအောင် လုပ်နေရသူ တစ်ဦးမျှသာ။

တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသည်။ ရုံးအလုပ်လုပ်ရသဖြင့် သူ့အနေအထိုင် စနစ်ကျလာသည်။ ဆရာဝန်ကလည်း စနစ်တကျ ကုပေးသဖြင့် ရောဂါကို ထိန်းသိမ်းလာနိုင်သည်။ သို့တိုင်အောင် အပူပိုင်းတွင် နေသမျှ ခြေထောက်က ပြန်ကောင်းတော့မည်မဟုတ်ဟု ဆရာဝန်ကပြောပြသည်။

“ပြင်သစ်မှာဆိုရင် ဒီထက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကုနိုင်တာပေါ့။ ဒီမှာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားခြေထောက်တစ်ဖက်က သုံးလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကံမကောင်းရင် ဖြတ်ချင်ဖြတ်ပစ်ရမှာ”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက အသစ်တစ်ချောင်း တပ်ပေးပေါ့ဗျာ”

ဟု ဂေါ်ဂင်က ဘာမျှ မထူးဆန်းဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ချာဆစ်နိုးက ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေက နတ်သိကြားတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒါကတော့ ဘုရားသခင်မှ တတ်နိုင်မှာ။ အေးလေ ခင်ဗျားဆိုတဲ့လူကတော့ သေရင် ဆေးရုံကိုတောင် ကိုးလိုးကန့်လန့် လုပ်သွားမယ့်လူ”

ကံကောင်းချင်တော့ အပေါင်ဆုံးမညီရက် မတိုင်မီတစ်ပတ်အလိုတွင် ပါရီ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ထံမှ ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာ ရောက်လာသည်။ မွန်ဖရီထံကလည်း ပန်းချီကားတစ်ကား ရောင်းရသဖြင့် ငွေငါးရာ ရောက်လာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် မြေနှင့်မြေကို ချက်ချင်း ပြန်ရွေးကာ ဆေးရုံကြွေးများကို ပေးလိုက်သည်။ တရုတ်ဆိုင်က ကြွေးများကိုလည်း ဆပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ရွာကို ပြန်နေဦးမလို့လား”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းခါပြပြီး . . .

“ဒီတစ်ခါတော့ လိမ္မာတော့မယ်။ ငွေတစ်ထောင် ပြည့်အောင်စုပြီးမှ ရွာကို ပြန်မယ်။ ထမင်းတစ်နပ်စားပြီး နောက်တစ်နပ်အတွက် ပူနေရတာမျိုး မဖြစ်ချင်တော့ဘူး”

ဂေါ်ဂင်သည် ပါပီတီတွင် ရသည့် လခကလေးဖြင့် လောက်အောင် နေသည်။ ပြင်သစ်ပြည်က ရောက်လာသည့် ပန်းချီကားရောင်းရငွေများကို သတ်သတ် ဖယ်ထားသည်။

သို့ရာတွင် နောက်လများ၌ ပါရီမှ ငွေတစ်ပြားမှ ရောက်မလာ။ သဘောပင် ရောက်မလာတော့။

“စပိန်နဲ့အမေရိကန် စစ်ဖြစ်နေလို့ သဘောတွေ မလာတာ ပန်းချီ ဆရာရဲ့။ အမေရိကန် ရေတပ်က သဘောတွေကို လမ်းမှာ ဆီးပိတ်ထားတယ်”

ဂေါ်ဂင်က သူ့စကားကို မယုံ။ သတင်းစာ မဖတ်သည်မှလည်း ကြာပြီ။ အမေရိကန်နှင့် စပိန် စစ်ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် စကားသည် သူ့ကို ငွေမပေးချင်သဖြင့် ပါရီက ပန်းချီအရောင်းကိုယ်စားလှယ်များ လုပ်ကြံပြော သည့် စကားဟုပင် ထင်လိုက်သေးသည်။

နှစ်ကုန်ခါနီးတော့ စာပို့သဘော ရောက်လာကာ ပန်းချီအရောင်း ကိုယ်စားလှယ်ထံမှ စာအိတ်ကြီးတစ်လုံး ပါလာသည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ငွေတစ်ထောင့်ရှစ်ရာအတွက် ချက်လက်မှတ်များပါလာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ချက်လက်မှတ်ကို ဆုတ်ကိုင်ရင်းငိုနေသည်။

“ကျုပ်တော့ ကံကောင်းသွားပြန်ပြီဗျို့။”

ဟု လိပိတ်ကို ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် မြင်းစောင်းသို့သွားကာ သူ့မြင်းကြီးကို ကြည့်သည်။ မြင်းမ၏တင်ပါးကို ပုတ်သည်။ သူ့မြင်းမ ဂျူးလီးယက်ကလည်း သူ့ကိုမှတ်မိ ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ မြင်းစောင်းပိုင်ရှင် တရုတ်က ထွက်လာသည်။

“ငါ မြင်းမကို လိုချင်တယ်”

“ငှားမလို့လား။ အကြွေးမရဘူး၊ လက်ငင်းမှ”

“ငါပြန်ဝယ်မယ်ကွ။ ရွာကို ပြန်နေမလို့”

ဂေါ်ဂင်က တရုတ်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း ငွေထုတ်ပေးသည်။

မြင်းကို သူ့ရောင်းလိုက်သည့် ဈေးထက် နှစ်ဆပြန်ပေး၍ ဝယ်ခဲ့ရ သည်။

“အားလုံး ဈေးတက်နေတယ်လေ။ တဟီတီမှာ ဈေးကြီးကုန်ပြီ”

ဟု တရုတ်က ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင် ဘာမျှမပြော။ ဟုတ်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်။ တဟီ တီတွင် သူပထမဆုံးရောက်စဉ်ကထက် ဈေးနှုန်းတွေ လေးဆလောက်တက် နေပြီ။ သူလာခဲ့သည်မှာပင် ရှစ်နှစ်ကြာသွားပါပကော။

ဈေးနှုန်းတွေက နောက်တွင်လည်း တက်ရိပ်ရှိနေသည်။ သူ့အတွက် တစ်ခုတော့ ခံသာသည်။ တခြားကုန်ဈေးနှုန်းတွေ တက်သလို မြေဈေးလည်း တက်နေသည်။ ရွာကခြံမြေကို ဝယ်ထားခြင်းသည် ဘဏ်တွင် အပ်ထားသည် ထက် ပိုကောင်းသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၂၉၆

ဂေါ်ဂင်သည် ဝတ်စုံသစ်ဝယ်သည်။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပို့ရန် ပန်းချီဆွဲသည်။ ရွက်ဖျဉ်ကြမ်းနှင့် ဆီဆေးများမှာသည်။ မွန်ဖရီထံ ပန်းမျိုးစေ့များလည်း မှာသည်။

အဝတ်အစားလဲကာ ဗိုကေးဗီးလား ကလပ်သို့သွားသည်။ ပါပီတီမှ ပြန်ခါနီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရန်ဖြစ်သည်။ ကလပ်တွင် နောက်ဆုံးသင်္ဘောဖြင့် ရောက်လာသည့် သတင်းစာများရှိသည်။ သစ်သားခုန်ကြီးပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲထားသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် သတင်းစာတစ်စောင်သည် အပျင်းပြေ လှန်ကြည့်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာ မာလာမေ ကွယ်လွန်သည့်သတင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မာလာမေဆုံးကြောင်း ကြားရသည့်အတွက် ဂေါ်ဂင်စိတ်ထိခိုက်သည်။ မာလာမေသည် သူ့ကိုယုံကြည်သည်။ သူ့အနုပညာကို အားပေးသည်။ ထောက်ခံသည်။ မာလာမေသာ အားမပေးလျှင် မိုးရစ်၏ ဆိုင်ခန်းတွင် တင်သည့် သူ့ပန်းချီကားများသည် သည်မျှအောင်မြင်မည်မဟုတ်။ မာလာမေ သေဆုံးခြင်းသည် အချိန်ကာလရေယာဉ်တွေ သူ့အနီးမှ မည်မျှဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားပြီကို သတိပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် စားပွဲထိုးကစားခေါ်ကာ ကလပ်ရှိလူများ အားလုံးကို အရက်တစ်ခွက်စီပေးရန် ပြောသည်။

“ခွက်မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းဖို့ ဖိတ်ကြားပါတယ်လို့ပြောပါ”
အရက်ခွက်တွေချပြီးသောအခါ ဂေါ်ဂင်က မတ်တပ်ထကာ . . .
“ကဲ မာလာမေအတွက်”

အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ဆုတောင်း၍ သောက်ကြသည်။ အားလုံး ပြန်ထိုင်ပြီးတော့ အခန်းထောင့်မှ အသံထွက်လာသည်။

“မာလာမေ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ။ မကြားဖူးပါလား”
“အနုပညာ အာဇာနည်တစ်ဦးလို့ ဆိုပါစို့။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝကတော့ သူ့အနုပညာလိုပဲ ပြေပြစ်ပါတယ်။ ဂေါ်ဂင်ရဲ့ ဘဝမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

မာလာမေဆိုသည့်အတွက် ပါပီတီက မဟုတ်မှန်းသိတော့ မေးခွန်းမေးသူသည် စိတ်ဝင်စားဟန်မပြတော့။ ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ပန်ခန်းကျင်ရှိ ပြင်သစ်များကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့မျက်နှာတွေက ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေသည့် မျက်နှာတွေ။ သူတို့သည် ပါပီတီကို ပြင်သစ်တောမြို့ကလေးတစ်မြို့အဖြစ် ပြောင်းခဲ့ကြပြီး မကြာမီ တဟီတီတစ်ကျွန်းလုံးကို ပြင်သစ်ပြည်၏ အပူပိုင်း ရပ်ကွက်အဖြစ် ပြောင်းကြတော့မည်။ သည်လူတွေနှင့် သူမနေချင်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပါနုဗီယာရွာကလေးက သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့မည်။ ရွာတွင် အလုပ်လုပ်စရာတွေရှိသည်။ ယနေ့ညအဖို့တော့ သည်တစ်

ပုလင်းကို ကုန်အောင် သောက်ရဦးမည်။ အကယ်၍ လီပိတ်ပါဆိုလျှင် နောက် တစ်ပုလင်းလောက် ဖြိုရဦးမည်။

(c)

ရွာသို့ ပြန်ရောက်တော့ သူ့အိမ်ကပျက်နေပြီ။ အိမ်ကထွက်လာခဲ့ သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ အမိုးတစ်ပိုင်းက ပြိုကျနေသည်။ ကြွက်တွေက တရုန်းရုန်း။ ပိုးဟပ်တွေက သူပုံကြမ်းဆွဲထားသည့် စာအုပ်များကို ကိုက်ထား ကြသည်။ ပါရှားကော်ဇောကြီးက ရေတွေစိုနေသည်။ တစ်အိမ်လုံး မှိုနံနံနေ သည်။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်က သည်အရာအားလုံးကို ကြည်ကြည်သာသာ ရင်ဆိုင်သည်။ လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ရှိပြီ။ ဘာမျှပူစရာမရှိ။ လက်သမားတာဟူးကိုခေါ်ကာ အိမ်ကိုပြင်သည်။ ပန်းချီဆွဲခန်းကို ရှင်းသည်။ ပြင်သစ်မှ မွန်ဖရိုကပေးလိုက်သည့် ပန်းစေ့များကို ခြံထဲတွင် စိုက်သည်။ ဒေလီ ယာတွေ၊ ဒေစီယာတွေ၊ နေကြာတွေ။

လူတစ်ယောက်ငှား၍ အိမ်နောက်ဖေးတွင် ခြံစိုက်သည်။ ဘိုင်ကျ လျှင် ဆန်ပြုတ်ကို ဘယ်တော့မှ မစားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ အနည်းဆုံး ခြံကထွက်သည့် အာလူး၊ ပဲတောင့်ရှည်နှင့် ဆလပ်ရွက်တို့လောက်တော့ စား နိုင်ပြီ။

မိုးဦးကျတော့ ပန်းတွေပွင့်စပြုကြသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အော်လီ ယန်းနယ်တွင် သူမြင်ခဲ့ဖူးသည့် ပြင်သစ်ပန်းခြံမျိုး။ ဂေါ်ဂင်သည် သက်ငြိမ် ပန်းကုံးရေးသည်။ ပန်းက ဥရောပပန်းပွင့်တွေ။ နေခြည်က ပစိဖိတ်နေခြည်။ ပန်းပွင့်ကို ပန်းချီမရေးရသည်မှာ ကြာပြီ။ ဘရိတန်နီတွင် တစ်ခါဆွဲခဲ့ပြီး။ နောက်ထပ်တစ်ခါမှ ပန်းပွင့်တွေကို မရေးဖြစ်တော့။

ပါပီတီတွင် တစ်နှစ်လောက် တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရသဖြင့် ဂေါ်ဂင်ငြီးငွေ့နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ လိုချင်သည်။ သို့ရာတွင် ပေါ် ရာလို မိန်းမမျိုးကို မလိုချင်။ အတည်တကျလည်း မယူချင်။ ထို့ကြောင့် တွေ့ရာ မိန်းမကို ကောက်ယူသည်။ တစ်ညနှစ်ညပေါင်းပြီး ခွာပစ်လိုက်သည်။ အလွန် ဆုံးကြာလျှင် တစ်ပတ်ထက်မပို။

သူ့လုပ်နေပုံကို မြင်တော့ ခင်ကြီး မက်ကလွိုက် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သည်။ ဂေါ်ဂင်ကို နှိမ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်က သူတို့ သာသနာရေး စည်းမျဉ်းတွေကို မလိုက်။ ထို့ကြောင့် နှိမ်၍မရ။ သည်တွင် ပို ၍ သိမ်မွေ့သည်။ နည်းသစ်တစ်ရပ်ရှာသည်။

သည်တွင် ပြဿနာတစ်ခုပေါ်လာသည်။

မက်ကလွိုက်၏ ဘာသာရေးဂိုဏ်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ရောဂါဖြစ်၍ သေသွားသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ဂေါ်ဂင်က ကမ်းလှမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက လက်မခံ။ သည်တွင် မိန်းကလေး သေရခြင်းမှာ ဂေါ်ဂင်ပြုစား၍ ဖြစ်သည်ဟု မက်ကလွိုက်က ဝါဒဖြန့်သည်။

“ဂေါ်ဂင်ဟာ နတ်ဆိုးနဲ့ပေါင်းတယ်။ သူ့ရဲ့တွေနဲ့ ပေါင်းတယ်။ ညညကျရင် ပန်းခြံထဲဆင်းပြီးသူ့ရဲ့တွေနဲ့ စကားပြောသတဲ့” ဟု ရွာသား အချင်းချင်း ပြောကြသည်။

ရွာသူရွာသားတွေက သူ့ရဲ့ဆိုလျှင် ကြောက်ကြသည်။ သူ့ရဲ့မွေးသူဆိုလျှင် ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ မုန်းလည်း မုန်းသည်။ လူငယ်များက ညတွင် ဂေါ်ဂင်၏ခြံထဲဝင်၍ ပန်းပင်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ ပန်းပုရုပ်တွေကို ရိုက်ချိုးမည်လုပ်ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်က တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းဖြင့် မောင်းထုတ်ရသည်။ နေ့လည်နေ့ခင်း သူ့ကိုတွေ့လျှင် မျက်နှာလွှဲသွားကာ ဘုရားကျမ်းစာတွေ ရွတ်ကြသည်။

တစ်ည ဂေါ်ဂင် အိပ်ပျော်နေစဉ် အိမ်ထဲတွင် ခြေသံကြားသဖြင့် ဂေါ်ဂင် လန့်နိုးလာသည်။ ထ ကြည့်သည်တွင် မိန်းမငယ်တစ်ယောက် သူ့ကော်ဖီကရားကိုယူ၍ ထွက်လာသည်နှင့် ပက်ပင်းတိုးနေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ . . . “ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

မိန်းကလေးက စကားမပြောနိုင်။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုကိုင်လှုပ်ရင်း ထပ်မေးသည်။ အမျိုးသမီးသည် ပြောင်လက်နေသည့် ကြေးကော်ဖီကရားကိုချကာ . . .

“သူ့ရဲ့ခေါ်မလို့။ သင်းအုပ်ဆရာက ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ခေါ်ချင်ရင် ဒီကရားနဲ့ ခေါ်လို့ရတယ်တဲ့။ ရှင်က လူဆိုးတဲ့”

“နင်တို့ သင်းအုပ်ဆရာက လူလိမ်။ လူလိမ်ကိုယုံတဲ့ နင်လည်း မကောင်းဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ကော်ဖီကရားကိုယူသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ၏ အိမ်သို့ လိုက်နိုးကာ မျက်ခွက်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သည်ထက် ကောင်းသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချသည်။ မနက်လင်းလျှင် မြို့သို့ မြင်းလှည်းဖြင့် ထွက်လာကာ တရားသူကြီးထံ ဦးတိုက်လျှောက်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ တရားသူကြီးအသစ်။ သူတရားရေးဌာနတွင် လာ၍ အမှုထမ်းခြင်းမှာ စီးပွားလမ်းဖြောင့်အောင် ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပါပီတီတွင် ပရိတ်တက်စတင့် သာသနာပိုင်များသည် ချမ်းသာကြသည်။

“ခင်ကြီးတစ်ပါးအကြောင်းကို ခင်ဗျားပြောတိုင်း ကျုပ်က ယုံရမှာ လား။ ကိုယ့်ရွာပြန်ပြီး အေးအေးအိပ်နေပါ။ ခင်ဗျားကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း မူးနေတာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က စိတ်ဆိုးသဖြင့် ရန်ဖြစ်မည်တကဲကဲ လုပ်သေးသည်။

“မမူးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားမိုက်ကြီးထဲကို ခါးနဲ့တောင် တည့်တည့်ကြီး ဝင်သွားအောင် ထိုးနိုင်သေးတယ်”

တရားသူကြီးက သူ့ကိုပြုံး၍ ကြည့်ရုံသာကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားမူးနေပြီ။ အိမ်ပြန်တော့”

ဂေါ်ဂင်သည် ရွာသို့ပြန်လာကာ တရားသူကြီးကို ကန့်ကွက်သည့် စာတစ်စောင်ရေးပြီးနောက် ပါပီတီက (၇) ရက်တစ်ကြိမ်ထုတ် သတင်းစာသို့ ပို့သည်။ သတင်းစာထွက်သည့်နေ့တွင် ဂေါ်ဂင်သည် မိုကေးဗီးလာ ကလပ်သို့ သွားသည်။ တရားသူကြီး၏ တပည့်များ ရဲများက သူ့ကိုလာဖမ်းလိမ့်မည် အထင်ဖြင့်စောင့်နေသည်။

သို့ရာတွင် ဘာမျှမဖြစ်။

တရားသူကြီးနှင့်ပါပီတီမြို့သူ မြို့သားတွေက ဂေါ်ဂင်ကို ရူးနေပြီ အထင်ဖြင့် ရယ်ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် အပူပိုင်းရုံများတွင် ဖြစ်တတ်သည့် အရူးရောဂါစွဲနေပြီဟု သမုတ်ကြသည်။

“ပြင်သစ်လူမျိုး တရားသူကြီးတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ရန်ဖြစ်စရာ ရှိတာတောင် မဖြစ်ရဲဘူးဆိုတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းလှသဗျာ”

ဂေါ်ဂင်က လီပိတ်ကို ပြောပြသည်။

လီပိတ်ကလည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဂေါ်ဂင်ကိုကြည့်၍ ရယ် သည်။ ဂေါ်ဂင် ဒေါပွလှပြီ။ ဂေါ်ဂင်သည် ပြင်သစ်ကိုလိုနီဝါဒကို ဝေဖန်ရှုတ်ချ သည့် ဆောင်းပါးတစ်စောင်ကို အပတ်စဉ်ထုတ်သတင်းစာသို့ ပို့ပြန်သည်။ ဆောင်းပါးက ပြင်းထန်သည်။ ခပ်ထုံထုံ အစိုးရသာ မဟုတ်လျှင် သတင်းစာ ထွက်ပြီး နာရီပိုင်းအတွင် ဂေါ်ဂင် ထောင်ထဲ ရောက်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဘာမျှမဖြစ်။

“ဒီမှာဂေါ်ဂင်။ သတိလည်း ထားဦးနော်။ ခင်ဗျားဟာ ပန်းချီဆရာ၊ အနုပညာသည်၊ နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်က နိုင်ငံရေးမိသားစုက လာတာဗျ။ ကျုပ်အဖွားနဲ့ ကျုပ်အဖေ ဟာ ဒုတိယ သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရပြုတ်ကျတော့ ထွက်ပြေးရတယ်”

“ခင်ဗျားဆိုတဲ့ သူဟာ တော်တော် အပြောရခက်တာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ်ပြည် ရိပ်သာလမ်းမက နိုင်ငံရေးဂျှိုးလိုပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ မင်းမဲ့ဝါဒ ကစား

နည်းက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကလေးများကြောက်တဲ့အခါ ကုန်းအော်တာ မျိုးပဲ”

“ဗျို့လူ။ ဆရာဝန်ဟာ ဆေးစကားပဲပြောဗျာ”

“ခင်ဗျားလည်း ပန်းချီဆွဲတဲ့ ရွက်ဖျင်နားမှာပဲ ထိုင်”

သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီကင်းဗတ်ရှေ့တွင် မထိုင်နိုင်၊ သတင်းစာထဲက သူ့ဆောင်းပါးဆီသို့သာ စိတ်ရောက်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် တစ်ပတ်ရစ် စာကူးစက်ဟောင်း တစ်လုံးကို ဝယ်ကာ သူ့ဖာသာသူ သတင်းစာ တစ်စောင်ထုတ်သည်။ သူ့သတင်းစာကို “အပြုံး” ဟု နာမည်ပေးသည်။ သတင်းစာထဲတွင် ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်ထားသည့် ဆောင်းပါးတွေချည်း။ အနည်းဆုံး လူတစ်ဒါဇင်လောက်ဆီက စိန်ခေါ်သံကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သတင်းစာသည် တဟီတီကျွန်းတွင် ဟာသဖြစ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင် ပုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်ခြင်း မခံရသည့် ဗိုကေးဗီးလာကလပ်ဝင်ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မမွေးသေး။

(စ)

ဂေါ်ဂင်သည် သတင်းစာမှ တစ်ပတ်လျှင် ငွေငါးဆယ်လောက် မြတ်သည်။ တဟီတီတွင် တုတ်ကွေးဖြစ်လာသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်၏ သတင်းစာသည် ရပ်သွားသည်။ တဟီတီ ကျွန်းသူကျွန်းသားများတွင် ဘာမျှအကာအကွယ် မရှိ၊ တုတ်ကွေးရောဂါသည် ရှေးတုန်းက ပလိပ်ရောဂါသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ချာဆစ်နိုးထံမှ ဆေးသေတ္တာတောင်းပြီး သူ့အိမ်ကို ဆေးရုံအဖြစ်ပြောင်းသည်။ ပန်းချီမဆွဲတော့ဘဲ တုတ်ကွေးလူနာတွေကို ပြုစုသည်။ လူနာတွေကို ကွီနိုင်တိုက်သည်။ အပြင်းဖျားနေသူကို နဖူးတွင် ရေပတ်အုပ်ပေးသည်။ သူ့မြင်းလှည်းသည် အသုဘရထားဖြစ်နေသည်။ အုန်းတောထဲက ရွာသချိုင်းသို့ အလောင်းတွေကို သူ့မြင်းလှည်း နှင့်တင်၍ သွားမြှုပ်ရသည်။

သူလည်းဖျားနေသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ကွီနိုင်နှင့် ဘရန်ဒီကို သောက်သည်။ ဘာမျှမဖြစ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တစ်နေ့တွင်မူ တဟီတီကျွန်းသူ တစ်ယောက်ကို ဆေးတိုက်မည်ပြုသည်။ မိန်းကလေးက အပြင်းဖျားနေသည်။ မျက်ဖြူလန်နေပြီ။ ဆေးတိုက်ရန် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အခြားသူမဟုတ် ညကြီးသန်းခေါင် အိမ်ထဲဝင်ကာ ကော်ဖီခရားကို ခိုးသည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က ပြုံး၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။ မိန်းကလေးက ဆေးလုံးကို မျိုနေစဉ်

သူက ခေါင်းကို ထူပေးထားသည်။ ထို့နောက် ရေနင့်အရက်ရောထားသည့် အဝတ်စဖြင့် နဖူးကိုအုပ်ပေးသည်။

“ငါက သူရဲတွေ မွေးနေတယ်လို့ ထင်သေးသလား”

မိန်းကလေးက မော့ကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း ကိုကီ။ ကိုကီဟာ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေ။ သင်းအုပ်ဆရာက လိမ်တယ်”

“သင်းအုပ်ဆရာ ထွက်ပြေးပါပြီကွယ်”

ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ပါးကို ပွတ်၍ပြောသည်။

မက်ကလွိုက်သည် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ ပါပီတီသို့ ထွက်ပြေးသွားပြီ။ ဂေါ်ဂင်အဖို့ အောင်ပွဲဖြစ်သည်။ လူတွေက ငုံ့ပြီး သူ့ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ရွာသူရွာသားတွေ နေကောင်းတော့ ဂေါ်ဂင် အိပ်ရာထဲလဲသည်။ တာဟူးက မြင်းလှည်းဖြင့် သူ့ကို ပါပီတီ ဆေးရုံသို့ လိုက်ပို့သည်။ ဆေးရုံတွင် တစ်လခွဲနေရသည်။

နာလံထတော့ ဂေါ်ဂင် ပြင်သစ်ပြည်အကြောင်းကို တွေးမိသည်။ သူ့ပန်းချီကားများသည် ပါရီတွင် ဈေးကောင်းရနေပြီ။ သူ့ပန်းချီကားများကို ဈေးကစားရန် ဝယ်၍ သိမ်းကြသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ပန်းချီကားများကို ဈေးကြီးပေး၍ အဆင့်ဆင့် ဝယ်ကြသည်။ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာများက သူ့ပန်းချီကားများကို ဝေဖန်ကြသည်။ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရေပန်းစားနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ပန်းချီရောင်းကိုယ်စားလှယ်ထံမှ နောက်ထပ် တစ်ပြားမှ မရသေး။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ပန်းချီကား အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက် ရှာပေးရန် မွန်ဖရီထံ စာရေးသည်။ မွန်ဖရီက ဗိုးလာဒ်ဆိုသည့် ပန်းချီဆိုင်ခန်းရှင် တစ်ယောက်ကို ရှာပေးသည်။ ဗိုးလာဒ်က သူ့ပန်းချီကားတွေ အများကြီး ဝယ်သိမ်းထားသည်။ ရေးနွား၊ စေဇန်း စသူတို့၏ပန်းချီကားများကိုလည်း စုဆောင်းသူဖြစ်သည်။ ဗိုးလာဒ်သည် ဂေါ်ဂင် တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မျှ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် စိတ်မပူရအောင် ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ စာချုပ်အရ ဂေါ်ဂင်က တစ်နှစ်ကို နှစ်ဆယ့်ငါးကား ဆွဲပေးရမည်။ ဗိုးလာဒ်က တစ်လကို ငွေသုံးရာ ပို့ပေးမည်။ ဂေါ်ဂင် မငြင်းတော့။ လက်မှတ်ထိုးရန် မွန်ဖရီထံ စာရေးလိုက်သည်။

ဗိုးလာဒ်ထံမှ ငွေလွှဲစာကြောင့် ဂေါ်ဂင် ကျန်းမာရေးကောင်းလာသည်။ ငွေလွှဲစာသည် သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ချာဆစ်နီး၏ ကုသမှုထက်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၀၂

အများကြီး သာသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ တဟီတီတွင် ပန်းချီဆွဲရန် မဖြစ်တော့သည့်အကြောင်းက ဖန်လာသည်။ ဂြိုဟ်မွေ့တဲ့သူက သင်းအုပ်ဆရာ မက်ကလွိုက်။

သူဆေးရုံဆက်နေစဉ်တွင် မက်ကလွိုက်သည် ရွာသို့ပြန်ကာ သူ့ မကောင်းသတင်းကို ဝါဒဖြန့်သည်။ ဂေါ်ဂင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်တော့ ရွာက မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်ဟန်ပြခိုင်း၍ မရတော့။ သူနှင့်တစ်ညနေခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကပင် ကိုယ်ဟန်မပြနိုင်ဟု ငြင်းသည်။

“တဟီတီကျွန်းသူတွေဟာ ဒိန်းမတ်တွေနှင့် တူလာပြီ။ ကောင်မတွေ က ခင်ဗျားနဲ့ ညနေပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ချင် ဆောင်နေတာ”

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အကြာတွင် အမေရိကန်၌ ပုလိပ်ရောဂါ ဖြစ်သဖြင့် တဟီတီသင်္ဘောဆိပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ဒလ ကြမ်းတက်သွားသည်။ ပါနူးဗီးယားလို ရွာမှာပင် နေထိုင်စရိတ်သည် ပါရီမြို့ ထက် ကြီးနေသည်။ ကုန်စုံဆိုင် တရုတ်ကလည်း ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကို တက်ပြီး ရင်း တက်နေသည်။

ဂေါ်ဂင်က ညည်းသည့်အခါတွင် . . .

“တဟီတီက သိပ်စရိတ်ကြီးတယ် ပန်းချီဆရာ။ နောက်လကျရင် ဈေးနှုန်းတွေ တက်ဦးမှာ” ကုန်စုံဆိုင်တရုတ်က ဆိုသည်။

ဗိုကေးဗီးလား ကလပ်တွင် ဂေါ်ဂင်သည် အရက်မူးမူးဖြင့် တရား ဟောသည်။

“ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှုဟာ နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့တဲ့ ကုန်ပစ္စည်း မဟုတ် ဘူး။ ကြည့်စမ်း။ ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံး လူမျိုးတစ်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ဆီးခဲ့ ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တဟီတီလူမျိုးတွေ ကမ္ဘာပေါ်က ပျောက်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မှန်တယ်။ နောင် ဆယ်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ဆိုရင် မားကွီးဆတ်ကျွန်းလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပဲ”

ထိုကျွန်းများတစ်ဝိုက်တွင် ကူးသန်းနေသည့် စက်လှေမာလိန်တစ် ယောက်က အော်သည်။ မားကွီးဆတ်ကျွန်းဆိုတော့ သူ့ရဲဘော် မာလိန်မူး ဗိုကေးကို သတိရသည်။

မားကွီးဆတ် သို့မဟုတ် အန္တရာယ်ကျွန်း။

“ဒီမှာ ပူနားဗီးယားက ကျုပ်မြေနဲ့ အိမ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံအများကြီး ရနေပြီဗျ။ အန္တရာယ်ကျွန်းကိုသွားဖို့ စရိတ်ရရုံ မကဘူး။ ဟိုမှာ အိမ်တစ်

ဆောင်တောင် ဆောက်နိုင်သေးတယ်။ နောက်ထပ် ထမင်းနဲ့ နောက်ထပ် ပုလင်းအတွက် မပူရတော့ဘူး။ မိုးလဒ်ရှိနေပြီ။

လီပိတ်က ပြုံးသည်။ လီပိတ်ကအိုပြီ။ ပင်ပန်းပြီ။ ဂေါ်ဂင် တွေးသည်။

“ခင်ဗျား မသွားခင် ပန်းချီကား တစ်ကားလောက်တော့ ဝယ်လိုက်ချင်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ပိုက်ဆံတော့ သိပ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ခဲနဲ့ဆွဲတဲ့ပုံဖြစ်ဖြစ်။ ရေဆေးကား ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ ဆီဆေးကားတစ်ကား ယူလိုက်၊ ပန်းချီဆရာရဲ့ လက်ဆောင်”

လီပိတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ဂေါ်ဂင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောတော့ သူ့အသံတွေ တုန်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဂေါ်ဂင်နှင့် လီပိတ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ထူးခြားသည့် ဆက်ဆံရေးဖြစ်သည်။ လီပိတ်သည် ငယ်ငယ်က ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် ရာထူးမှ အချခံရပြီး တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်နေသူတစ်ဦး မဟုတ်လော။

ဂေါ်ဂင်သည် အိမ်နှင့်ခြံကို ငွေငါးထောင်ဖြင့် ရောင်းသည်။ စာချုပ်စာတမ်းများ ချုပ်ရသည်က အချိန်ကုန်သည်။ ဩဂုတ်လဆန်းရောက်မှ လက်ထဲ ငွေရောက်ပြီး အန္တရာယ်ကျွန်းသို့ သွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည်။ မသွားခင် တစ်ညတွင် ချာဆစ်နီးနှင့်အတူ ညစာစားကြသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ တားလို့ရမယ့် လူမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်။ ဟိုမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဆရာဝန်မရှိဘူး။ ဆေးရုံမရှိဘူး။ နှလုံးရောဂါ ပြန်ထရင်တော့ ပြန်ပြီး ဆေးကုဖို့ အချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးက အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက ပန်းချီဆွဲဖို့ပါ။ ဘရိတန်နီမှာ ဆွဲတဲ့ကားတွေဟာ တဟီတီမှာကျုပ်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ ရေမွှေးနဲ့ ယှဉ်တဲ့ နှင်းဆီရေဖြစ်နေတယ်။ တဟီတီမှာ ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေက အန္တရာယ်ကျွန်းမှာ ဆွဲတဲ့ကားတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် အပေါစားရေမွှေးတွေ ဖြစ်သွားဦးမှာပဲ”

ချာဆစ်နီးက ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားဘဝဟာ မဆုံးနိုင်တဲ့ ထွက်ပြေးမှုပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုခေါ်ပေါ့။ ထွက်ပြေးတာလား။ လိုက်ရှာတာလား။ တစ်ခုခုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ နောက်ဆုံး ထွက်ပြေးခြင်းပဲ။ အန္တရာယ်ကျွန်းမှာ ကျွန်တော် နားတော့မယ်”

၁၀

အထွေထွေ အရပ်အကျယ် နှစ်ရာတို့ကို နှစ်ရာတို့ကို
နှစ်ရာတို့ကို နှစ်ရာတို့ကို နှစ်ရာတို့ကို
နှစ်ရာတို့ကို နှစ်ရာတို့ကို နှစ်ရာတို့ကို နှစ်ရာတို့ကို

၁၀၀၀

Breton Peasant with pigs
1888, Oil on Canvas

(က)

မာကွီဆတ်ကျွန်း သို့မဟုတ် အန္တရာယ်ကျွန်း။

တဟီတီနှင့် မိုင် ၇၀၀ ဝေးသည်။ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းနှင့် ဝေးသဖြင့် နောက်ကျကျန်ခဲ့သည့် ကျွန်းရိုင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်က တောင်တွေက မီးတောင်တွေ။ ပြင်းထန်သည့် ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပွားရာ ဒေသဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းစုမှ အချို့ကျွန်းများတွင် သားစားလူရိုင်းတွေ ရှိသည်။ စိတ်ဆိုးနေသော သမုဒ္ဒရာကြီးက ရေထဲက ပစ်တင်ထားသည့် ကျွန်းကလေး။ ပင်လယ်၏ဒေါသရိပ်သည် ကျွန်းပေါ်က ကျောက်ဆောင်များထဲတွင် မပျောက်တတ်သေး။ တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင်သည့် တောင်တန်းကြီးများက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် သဏ္ဍာန်၊ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည့်အသွင်ကို ဆောင်နေကြသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် တီမုတူတောင်ထိပ်တွင်ရှိသည့် တီဗာအိုရွာကို လှမ်းကြည့်သည်။ တီဗာအိုတွင် သူနေရတော့မည် မဟုတ်လော။ ရွာက အမြင့်ပေလေးထောင်တွင် ရှိပြီး သစ္စာဖောက်ပင်လယ်အော်ကို ငုံ့ကြည့်နေသယောင် ထင်ရသည်။ နေ့က ကြည်လင်၍ ကောင်းကင်က ပြာနေသည်။ စက်လှေသည် ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကြားရေလက်ကြားထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂေါ်ဂင် သည်စက်လှေဦးတွင် ရပ်နေသည်။ ရေစက်ရေမွှာများသည် သူ့မျက်နှာကို လာစင်နေကြသည်။ သူ့ရှေ့တွင် အတူနာချိုင့်ဝှမ်း။ အဝေးတွင် ခရမ်းရောင်ရိပ်ရိပ် ပြေးလျက်။

တီဗာအိုရွာကို မြင်ရတော့ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်လောက်က တဟီတီကျွန်းကို ကမ်းပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသလို ရင်ခုန်နေသည်။ ကျွန်းက တဟီတီကျွန်းထက်ကြီးသည်။ ဆိပ်ကမ်းမရှိ။ မြို့မရှိ။ ရှုခင်းကို ရုပ်ဆိုးစေသည့် ကုန်လှောင်ရုံများလည်း မရှိ။

စက်လှေသည် လေကိုစုန်၍မျှောကာ ကျောက်ကြီးကို ချသည်။

“ကဲ ရောက်ပြီ ပန်းချီဆရာရေ။ ခဏကြာရင် လှေတစ်စင်း ကပ်လာ လိမ့်မယ်” မာလိန်က ပြောသည်။

စက်တပ်ထားသည့် ဦးကော့လှေကလေးတစ်စင်းဖြင့် ကမ်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ်စကားတစ်ဝက် တဟီတီစကားတစ်ဝက်လမ်းတွင် သင် လာသည့် မာကိုဆတ် စကားတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့ပစ္စည်းတွေကို အချခိုင်းသည်။ သည်ကျွန်းတွင် အိမ်တစ်အိမ်ဆောက်၍ နေမည်ကိုသိရသောအခါ ကျွန်းသား လှေသမားများက သူ့ကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“နေစရာ မရှိဘူး”တစ်ယောက် ပြောသည်။

“ငါ့ဖာသာ ရှာမယ်။ ဘုရင်ခံ ဘယ်မှာလဲ”

လှေသမားတစ်ယောက် တောင်ခါးပန်းတစ်ခုပေါ်က အိမ်ခပ်သင့် သင့် တစ်လုံးကို ပြသည်။ အိမ်က ဥရောပပုံစံ။ ဆေးဖြူသုတ်ထားသည်။ အိမ်ဘေးသုံးဘက်တွင် ဝရန်တာထုတ်ထားသည်။

“အဲဒါ ဘုရင်ခံအိမ်”

သူတို့ သုံးယောက်သည် ဂေါ်ဂင်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ရယ်ကြသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ထောင့်ထောင့်ဖြင့် လျှောက်လာကာ အိမ်ဖြူဖြူမှ တံခါးကို ခေါက်သည်။ ကျွန်းသူတစ်ယောက်က သူ့ကို ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွား သည်။

ဘုရင်ခံက လူဗလံကလေး။ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူ။ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရွှေတံဆိပ်တွေ ချိတ်ထားသည်။ စင်စစ်သူသည် ရုပ်ပြမှုသာဖြစ်သည်။ တကယ်အုပ်ချုပ်သူမှာ တဟီတီမှ ဘုရင်ခံဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဂင်က သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြသည့်အခါ . . .

“မြေဝယ်မလို့ ဟုတ်လား။ တီဗာအိုမှာ မြေဝယ်လို့ မရဘူး။ စိုက်ခင်း တွေ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့မြေတွေက ပရိတက်စတင့်ဂိုဏ်းက ပိုင်တဲ့ ဝတ္တကမြေ တွေ”

“ပရိတက်စတင့်ဂိုဏ်း ဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင်က အံ့အားတသင့်မေးသည်။ သူနှင့် သင်းအုပ်ဆရာ မက်က လွိုက်တို့ စကားများခဲ့ကြသည့် သတင်းသည် သည်ကျွန်းထိ ရောက်နေပြီ လောဟု တွေးမိသေးသည်။

ဘုရင်ခံက ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားက တဟီတီကလာတာကိုး။ ဒီကျွန်းမှာတော့ တဟီတီနဲ့ အစစအရာရာ ကွာတယ်”

သူက ဂေါင်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ပရိတ်စတင့်ဂိုဏ်းကလား”

ဂေါင်က ခေါင်းခါပြသည်။ ဘုရင်ခံစားပွဲနောက်နံရံတွင် ဘာသာရေး အမှတ်အသားတစ်ခု တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ နည်းပရိယာယ်ကြွယ်မှ တော်ကာကျမည်။

“ကျွန်တော်က ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်ပါ”

ဘုရင်ခံ စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်တူသည်။

“ပရိတ်စတင့်ဘာသာဝင်တွေက ဒီမှာတော့ အလကားပဲဗျ။ ဒီမှာ သူတို့ သာသနာပြုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းမဲ့ ဝါဒီထင်ပါရဲ့”

ကျွန်တော်လည်း တဟီတီမှာတုန်းက ပရိတ်စတင့် သာသနာပြုတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဗရင်ဂျီဆိုတော့ ဝိုင်းနှိမ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“မြေက ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ် လိုချင်တာလဲ”

ဘုရင်ခံ၏ အသံက ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“တဲတစ်လုံးဆောက်လောက်ရင် တော်ပါပြီ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကလေးစိုက်ဖို့လည်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

“ဗရင်ဂျီ သာသနာပြုကျောင်းသို့ သွားကြည့်ချင်လေ။ ခင်ဗျားဗရင်ဂျီဘာသာဝင်ကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူတို့ကလည်းကြည့်မှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဂေါင်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာသည်။

ဘုရင်ခံအိမ်ထဲမှ နေရောင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့ပုံကို တွေး၍ပြုံးမိသည်။ မာကွိဆတ်တွင် ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းအုပ်တန်ခိုးကြီးကြောင်းကို တဟီတီတုန်းက ကြားခဲ့ရပြီမဟုတ်လော။

သာသနာပြုကျောင်းရောက်တော့ ဂေါင်က သူပြဿနာကို တင်ပြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးခူးကလော့က ဘရိတန်နီနယ်သား လယ်သမားကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်းဖြစ် အဝတ်ကို ဝတ်ထားသည်။

“အင်း သာသနာ့မြေဆိုတော့ မရောင်းရဘူးကွယ့်။ အေးလေ . . . ဂိုဏ်းအုပ် ဖာသားကြီးရှိရင်တော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ရင် ဖြစ်တာပေါ့”

“ဖာသားကြီး မရှိဘူးလား”

“ခရီးထွက်သွားတယ်။ တစ်လကျော်ကျော် လောက်ကြာလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း စောင့်ရဦးမှာပေါ့”

ခင်ကြီးက တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

“တနင်္ဂနွေဘုရားဝတ်ပြုတော့ ဝတ်ကျောင်းမှာ တွေ့မယ်လေ”

နေရာတကာရှိတတ်သော တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ကို ရွာလည်တွင် တွေ့ရသည်။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် တရုတ်နာမည်က အကွီးဟုခေါ်သည်။ တရုတ်အင်္ကျီရှည်နက်ကြီးကိုဝတ်၍ သံပုရာခွံဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားကာ ခုံဖိနပ်ကြီးကိုစီးထားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် သံတိုင်များတပ်ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ အခန်းက ညစ်ပတ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမီးကျွမ်းနေသည့် အနံ့လွှမ်းနေသည်။ ရက်အတန်ကြာတော့မှ ထိုအနံ့အကြောင်းကို ဂေါ်ဂင်သိရသည်။ တခြားအနံ့အဟုတ်။ ဘိန်းနဲ့ဖြစ်သည်။ အကွီးက တိတ်တိတ်ပုန်း ဘိန်းခန်းတစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသည်။ ရဲကို ပိုက်ဆံကလေး နည်းနည်းပါးပါး ပေးလျှင် ကိစ္စပြီးသည်။

အကွီးက ဝက်သားစဉ်းကောရောထားသည့် ထမင်းပေါင်းကို ကျွေးသည်။ မနက်စာစားပြီးတော့ ဂေါ်ဂင်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ဖွာသည်။ အကွီးအိမ်က တောင်ကုန်းကလေးများကို မျက်နှာမူထားသည်။ အလင်းရောင်ကပြာပြာနုနု။ ကျွန်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပြင်သစ်လို နှုတ်ဆက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂေါ်ဂင်လန့်သွားကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲ အရာရှိတစ်ဦး။ ခါးတွင် ပစ္စတိုချိတ်လျက်။ သူ့မျက်နှာက ပါးလျားသေးသွယ်သည်။ မျက်လုံးများ တောက်ပ၍ ကောက်ကျစ်ပုံရသည်။ သူကရယ်လျက်။

“လန့်သွားသလား။ ကျွန်တော့်နာမည် ဝှီရှီနေ့ပါ။ ဒီမှာတော့ ကျွန်တော့်အမိန့်က ဥပဒေပဲ။ ခင်ဗျားက စက်လှေနဲ့ပါလာတဲ့ ပန်းချီဆွဲတဲ့လူလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်းချီဆွဲတဲ့လူ”

ဂေါ်ဂင်ကထ၍ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရသည်။

“သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီအကောင်တွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ။ ဒီကောင်တွေက ရမ်အရက်တစ်ပုလင်းလောက်ရရင် ရမ်းချင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရတယ်ဆိုတာ သိတယ်”

သူက ဂေါ်ဂင်လင်မောင်းကို ကိုင်၍ပြောသည်။ ကြည့်ရသည်က သူ့သေနတ်ကို သူတော်တော် အားကိုးပုံရသည်။ ကြာလျှင် သည်ရဲနှင့် သူပြဿနာဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြဿနာဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို အသိပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားကိုရော၊ ခင်ဗျားသေနတ်ကိုရောပေါ့”

“ဒီလိုမှပေါ့ဗျ။ ဒီမှာ ပြင်သစ်လူမျိုးချင်း။ ကျောချင်းကပ်မှ”
ဝှီရှီနေ့က သူ့သားရေခါးပတ်ကို စမ်းရင်းပြောသည်။

(ခ)

ဂိုဏ်းအုပ် ဖာသား ပြန်လာအောင် တစ်လလုံး စောင့်ရမည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဂေါ်ဂင်သည် ဗရင်ဂျီ ဘာသာကို တကယ်ကြည်ညိုသည့် ဟန်ဆောင်နေရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မသွားသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့ရာတွင် တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ရောက်တော့။ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားကို ဝတ်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာခဲ့သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ ကျောင်းသား အုတ်ခုံပေါ်တွင် ထုသည့် မြင်း တပ်သား ကြေးရုပ်တစ်ရုပ်ရှိသည်။ အခြား ရုပ်ထုများလည်း ကြေးရုပ်တွေ ချည်းဖြစ်သည်။ ကားစင်တင်ခံထားရသည့် ခရစ်တော်ပုံကလည်း ကြေးဖြင့် သွန်းထားသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုမူ ဆေးဖြူသုတ်ထားသည်။ လက်ဝါး ကပ်တိုင်ခြေရင်းတွင် မယ်တော်မာရီနှင့် ရှင်ယောဟန်တို့၏ ရုပ်ပုံများရှိသည်။ ပူဆွေးမှုကို သမာဓိဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ဟန်။

ဂေါ်ဂင်သည် ကြေးရုပ်များအနီးမှ ဖြတ်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းရှိ လူဖြူများကြားထဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ရှေ့တန်းတွင် ဘုရင်ခံ။ ၎င်း၏ဇနီးနှင့်ကလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရဲအရာရှိ ဝိရှိနေးလည်း သူ့အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုလာရာတွင်ပင် ခါးတွင် ပစ္စတိုကြီးတွေ ထိုးလျက်။

ဂေါ်ဂင်နောက်တွင် တိုင်းရင်းသားတွေ စီတန်းထိုင်နေကြသည်။ တချို့က ဥရောပအဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး ဖိနပ်မပါကြ။ ဘုရားဝတ်မပြုမီ ဗရင်ဂျီ သီချင်းများကို ပိုလိုနီရှုန်းသံ ဝဲဝဲဖြင့် ရွတ်ဆိုနေကြသည်။ အသံက လွမ်းစရာ။

ခင်ကြီး ဒူးကလော့လည်း ရောက်လာသည်။ ဘုရားဝတ်ကျောင်းတက် ဝတ်ရုံကြီးကို မသက်မသာ ဝတ်ထားသည်။ ခင်ကြီး ဒူးကလော့က မျက်လုံးတစ်ချက် စွေကြည့်ရင်း ဘုရားဝတ်တက်သူများကို နှုတ်ဆက်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် အများသူငါနည်းတူ ဝတ်တက်လေ့ထုံးစံများကို လိုက်လုပ်သည်။ ထုံးစံများကို သူမမေ့သေး။ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် ပခုံးနှစ်ဖက်နှင့် နဖူးကို လက်ဖျားဖြင့် တို့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်သူများလို အမှားအယွင်းတစ်ခုမျှ မရှိ။

ဘုရားဝတ်တက်သည်ကို မြင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်များကို သွား၍ သတိရသည်။ ဝတ်တက်ခြင်းသည် သူ့မှတ်ဉာဏ် စောင်းကြိုးများကို သွား၍ ခတ်မိသည်။ တရားဟောသံကို ကြားတော့မှ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ တရားဟောသံသည် ပူနွေးနေသော စိတ်ဓာတ်ကို ရေဖြင့် လောင်းလိုက်သည့်နယ် အေးစက်သွားသည်။

ခင်ကြီးက တရားပြသိပ်မကောင်း။ ခင်ကြီးက ပရိတ်တက်စတင့်ဂိုဏ်း
ဝင် ခင်ကြီးသည် မင်းမဲ့ဝါဒီဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။ ခင်ကြီးသည်
အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရသနည်းဟု ဂေါ်ဂင်က တွေး
သည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဂေါ်ဂင်သည် အတူနာ မြစ်ရိုးအတိုင်း
လိုက်သွားကာ အတူနာမြစ်ဝှမ်းကို ခြေလျင်လျှောက်ကြည့်သည်။ ဖြစ်ဖျား
ရောက်တော့ မြစ်သည် ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုလောက်မျှသာ ရှိတော့သည်။
ကျွန်းသားတို့၏ တဲအိမ်များကို ပန်းချီဆွဲရန် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင်
ထိုင်သည်။ ရေစပ်တွင် နံငယ်ပိုင်း ဝတ်ထားသည့် ပြင်သစ်တစ်ယောက်က
ကျွန်းသားကလေးသူငယ်များကို ငါးဖျားတန် သုတ်နည်းကို သင်ပေးနေသည်။
ဂေါ်ဂင် ထိုလူရွယ်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လူရွယ်၏ လက်
ကောက်ဝတ်များ ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ ငါးဖျားတန်ကိုင်ပုံက ကျင်လည်
သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ဆွဲလက်စပုံကြမ်းကိုချကာ တံငါသည်ပုံကို ခဲဖြင့် ပုံကြမ်း
လောင်းသည်။ လူရွယ်က သူ့ကိုမြင်သွားကာ လက်ရမ်း၍ပြသည်။

“ငါးဖျားမလားဗျို့။”

ဂေါ်ဂင်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘရိတန်နီမှ
ထွက်လာကတည်းက ငါးဖျားတန် မကိုင်ဖြစ်တော့။ သို့ရာတွင် ငါးဖျားခြင်းကို
သူအလွန်နှစ်သက်သည်။ ငါးဖျားချင်လိုက်သည်မှာ လက်တွေ့ ယားနေသည်။

ငါးဖျားတန်က အကောင်းစားဖြစ်သည်။ သူနှင့်ဂေါ်ဂင်သည် တစ်
လှည့်စီ မျှားကြသည်။ ကလေးများက စောင့်ကြည့်နေသည်။ ငါးတစ်ကောင်ရ
တိုင်း ဩဘာပေးကြသည်။ ပြန်ခါနီးတော့မှ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်
သည်။

“ကျွန်တော်က ခုမှရောက်လာတဲ့ လူသစ်ပါ။ ပန်းချီဆရာ၊ ခင်ဗျား
ကတော့ ခြံစိုက်တယ် ထင်တယ်”

လူရွယ်က ပြုံးပြုံးကြီး သူ့နံငယ်ပိုင်းကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ဗားနီးယားပါ။ ပရိတ်တက်စတင့်သာသနာ
ပြုပါ။ ဒါလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ခြံစိုက်တာ တစ်မျိုးဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ခြံက သိပ်တော့ အကျိုးမပေးဘူးဗျ”

“အား။ သေတော့မှာပဲ။ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက သာသနာပြု
ကိုး”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်၍ ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငါးဖျားတန်
ကို သိမ်းကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော်ဖမ်းလို့ ရတဲ့ ငါးလေး ဘာကလေး လဲယူသွားဦးလေ။ ဒါတဲ့ ခင်ဗျားက ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းအုပ်ပြန်လာရင် မြေဝယ်မလို့ဆို။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပေါင်းလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ မြေဝယ်ပြီးမှ ပေါင်းချင်ပေါင်း။ ဂိုဏ်းအုပ်က ကျွန်တော့်ကို သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး”

“ကျွန်တော်ကြားပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တုန်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ တရားပြရင်း ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောသွားသေးတယ်”

ဂေါ်ဂင်သည် ခဏတုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ . . .

“ကျုပ်နေရာလေး ဝယ်ပြီးရင်တော့ အတူတူ ငါးမျှားကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်အဖို့တော့ အပျင်းဖြေစရာ ဆိုလို့ ဒီတစ်ခုပဲရှိတယ်။ လာခဲ့ပါ။ ငါးမျှားတန် တစ်ချောင်းလည်း အပိုရှိပါသေးတယ်”

စခန်းနားအရောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုညက ဂေါ်ဂင်သည် ဘုရင်ခံအိမ်တွင် ညစာစားသည်။

“ဗီးနီးယားဆိုတဲ့ လူက ဘယ်လိုလူလဲဗျ”

ဂေါ်ဂင်က ဗီးနီးယားနှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြောမပြဘဲ။ အမှတ်တမဲ့မေးလိုက်သည်။

“အလကားလူ။ မင်းမဲ့ဝါဒီ။ ဘာသာရေးအရေခြံပြီး တိုင်းရင်းသားတွေကို အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးလုပ်အောင် မြောက်ပေးနေတဲ့လူ”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်”

ဂေါ်ဂင်က ညည်းကာ ဘုရင်ခံကတော်က လှမ်းပေးသည့် စည်သွတ်သံလွင်သီးများကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒီလူ ထောင်ထဲရောက်သွားတယ်ဆိုရင် ဘာမျှ အံ့ဩစရာ မရှိဘူး။ ဒီမှာသူလုပ်နေပုံတွေကိုပြင်သစ်ပြည်မှာရှိတဲ့ သူ့ဆွေမျိုးတွေကတောင် မထောက်ခံဘူး”

“သာသနာကို ဆန့်ကျင်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဗီးနီးယားဟာ ညည အိပ်လို့မှ ပျော်ရဲ့လားမသိဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ခပ်တည်တည် ပြောသည်။ သူ့စကားများကို ဘုရင်ခံကတော်နှင့် ဘုရင်ခံ၏ သမီးများက ထောက်ခံကြသည်။ ဘုရင်ခံက နောက်ထပ် ဝိုင်အရက်ငှဲပေးသည်။ ဘုရင်ခံကတော်က သံလွင်သီးတွေ ထပ်ပေးသည်။

ဂေါ်ဂင်က ပြုံးနေသည်။ ငါးမျှားပြီးသည့်နောက်မှ စ၍ဗီးနီးယားနှင့် မတွေ့တော့။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ခံပြောစကားဖြင့်ပင် ဗီးနီးယားကို သူသဘောကျနေပြီ။

မြသန်းတင့် † ၃၁၂

(ဂ)

လကုန်၌ ဂိုဏ်းအုပ် ဖားသား ဟီဗာအိုစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဂေါ်ဂင်ကို ဖူးမြော်ခွင့်ပေးသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် သားသားနားနား ဝတ်စားကာ ဂိုဏ်းအုပ်ကို သွားတွေ့သည်။ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည့် တိုင်းရင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့ကို ဂိုဏ်းအုပ်၏ စာတိုက်ထဲမှ ခေါ်သွားသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ စာတိုက်ခန်းပတ်လည်ကို ကြည့်ရင်း အံအားသင့်နေသည်။ စာတိုက်ခန်းက ခမ်းနားသည်။ ပြင်သစ်ပြည် တန်ခိုးကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်နေသလောဟု ထင်ရသည်။ နံရံတွင် အဖိုးတန်ပန်းချီကားများ ချိတ်ထားပြီး ကြမ်းပြင်တွင် မွှေးပွတရုတ်ကော်ဇောကြီး ခင်းထားသည်။ ပရိဘောဂတွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ လူချမ်းသာ တစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် တွေ့ရသည့် အနံ့မျိုးရောနေသည့် အမွှေးတိုင်နံ့။ ပရိဘောဂမှ ပါလစ်ဆီနံ့။ အကောင်းစားပိုင်အရက်နံ့။

“လာ ဒကာကြီး”

ဩဇာရှိသည့် အသံတစ်သံက ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ကပ်လျက်တံခါးမှ ခင်ကြီး၏ စာတိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကို ကြည့်လျှင် ဗရင်ဂျီသာသနာသည် ဘုရင်စနစ်တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ခင်ကြီးက သက်တော်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ခပ်ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အသားအရေ ဆူဖြိုးနီရဲနေသည်။ သူ့အသားရေက တွန့်လိပ်ခြင်းမရှိ။ ချောမွေ့လျက်။ မုတ်ဆိတ်မွှေးကို သေသပ်စွာ ရိပ်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များက ပိုးမြှုပ်များလို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့၍ ဖြူဖွေးနေသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာတွေ စီထားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဆွဲထားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ထိုင်ကာ သူ့ကိစ္စကို တင်ပြသည်။ ဂေါ်ဂင် စကားဆုံး သည်တွင် ဂိုဏ်းအုပ်သည်စားပွဲကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ခေါက်နေ ရင်းက . . .

“အင်း ဒကာပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာသနာဝန်ထမ်းဆိုတာ မြေယာအရောင်းအဝယ်လုပ်တာ မဟုတ်တော့ ခက်တယ်”

“နည်းနည်းလောက်ရရင် တော်ပါပြီ ဘုရား။ တဲလေးတစ်လုံး လောက်ပါ”

“ဘာပင်တွေ စိုက်ဦးမှာလဲ အုန်းလား။ ပဲတောင့်ရှည်လား”

“ပန်းပင်လေး နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ပြီးတော့ တပည့်တော်စားဖို့ မုန်လာဥနဲ့ ကြက်သွန်ကလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး”

“ရောင်းဖို့မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

ဂေါ်ဂင်က အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးပိုင်သော အုန်းခြံကြီးကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသည်။ အုန်းပင်များ တန်းစီ၍ စိုက်ထားသည့် အုန်းတောကြီးဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်တွင် အုန်းပင်တစ်ပင်တည်းမှပင် နည်းသည့် ဝင်ငွေမဟုတ်။ တိုင်းရင်းသားများက သာသနာတော်အတွက် အခမဲ့ စိုက်ပေးခဲ့ရသည့် အပင်တွေ။ သည်လုပ်အားမှ ထွက်လာသည့် ငွေများဖြင့် တရုတ်ကော်ဇော အကောင်းစားတွေ။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ပရိဘောဂတွေ။ ဆီဆေးပန်းချိုကားမူရင်းတွေ ဝယ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သည်နေရာမျိုးတွင် သူ့ကို တုပြိုင်မည့်သူတစ်ဦးကို ခွင့်ပြုလျှင် ထိုခင်ကြီးသည် အရူးသာဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ခင်ကြီးသည် အရူးမဟုတ်။

“အေး ကျုပ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒကာ့အကြောင်းကိုတော့ ခင်ကြီးပြောပြလို့သိရပြီးပါပြီ”

ဂိုဏ်းအုပ်က မျက်မှောင်တွန့်ကာ စားပွဲကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်နေသည်။

“ဟိုအထက် တောင်ကြားထဲမှာတော့ မြေတစ်ကွက်ရှိတယ်။ အဲဒီမြေတစ်ကွက်တော့ ရမယ်လေ။ တစ်ဧကလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျောက်ခဲများတယ်နော်။ ဘာမှ မစိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒကာ့အတွက် ကောင်းပါတယ်”

“ရောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် တန်ဖိုးကကော ဘုရား”

“အင်း ဒကာ့မေးခွန်း ဖြေရမှာကတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ကျုပ်ပိုင်မြေဆိုရင်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး ဒကာ့ကို ပေးလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပိုင်မြေမဟုတ်ဘူးဗျ။ စာချုပ်စာတမ်းပေါ်မှာသာ အလုပ်လုပ်ရတာ လွယ်အောင် ကျုပ်နာမည် ထည့်ထားရတာ။ အမှန်က သာသနာ့မြေ၊ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းချင်ပေမယ့် သာသနာတော်က ခွင့်မပြုပေဘူး။ သာသနာတော်က အကျိုးကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ခြောက်ရာက လျှော့လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခြောက်ရာ”

ဂေါ်ဂင်က မေးသည်။ တဟီတီတွင် မြေဈေးတက်ချိန်တွင်ပင်လျှင် ခုနစ်ဧကကို သည်တန်ဖိုးလောက်သာ ပေးရသည်။ စင်စစ် အန္တရာယ်ကျွန်းမှ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် မြေတစ်ဧကသည် ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိ။ အလွန်ဆုံး တန်လျှင် ငါးဆယ်။ တစ်ရာလောက်သာရှိမည်။ သူ့ကို လိမ်ရောင်းမှန်း ဂေါ်ဂင်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၁၄

သိသည်။ သို့ရာတွင် တခြားလမ်းမရှိ။ သူသည် လက်ဝါးကြီးအုပ် လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးနှင့် ဆက်ဆံနေရသည်မဟုတ်လော။

“တန်ဖိုးက မဆိုးပါဘူးဘုရား။ သင့်ပါတယ်”

ဂေါ်ဂင်က တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စာချုပ်လက်မှတ်ထိုး၍ ငွေချေသည်။ အိမ်ဆောက်ရန် လက်သမား လွယ်လွယ်ကူကူ ရဖို့ကိုလည်း ဂိုဏ်းအုပ်ထံ အကူအညီတောင်းရသည်။

“အဲဒါကလည်း ပြဿနာပဲ။ ခက်တာက ဒီတိုင်းရင်းသားတွေက ပျင်းတယ်။ အလုပ် မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် နိုင်ပါတယ်လေ”

ဂိုဏ်းအုပ်က ကျွန်းသား လူငယ်သုံးယောက်ကို အိမ်ဆောက်ရန် ငှားပေးသည်။ ဂေါ်ဂင်က သာသနာ့ ရုံပုံငွေ ငါးဆယ် သတ်သတ် လှူလိုက်သည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကို လှူဒါန်းလျှင် မြန်မြန်ပြီးမည် မဟုတ်လော။

(ဃ)

အပူပိုင်းဇုံးတွင် ဂေါ်ဂင် နေခဲ့သည်မှာ ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ သည်ရာသီဥတုမျိုးတွင် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အတွက် မည်သည့်အလင်းရောင်မျိုး လိုသည်ကို ဂေါ်ဂင် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် မြေကွက်ကို သူကိုယ်တိုင် တိုင်းသည်။ သူ့ဖာသာသူ အိမ်ပန္နက်ရိုက်သည်။ ကျွန်းထုံးစံအတိုင်း အိမ်ကို ခြေတန်ရှည် ဆောက်သည်။ ရေမဝင်နိုင်ရန် တိရစ္ဆာန်များ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့အိမ် အုတ်မြစ်ကို အောက်တွင် နက်နက်တူးချသည်။ အိမ်က အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် အခန်းငယ်တစ်ခုပါသည်။ နံရံကို အုန်းလက်များ ထပ်၍ကာသည်။

အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်ကို သစ်သားကာ၍ အလင်းရောင်ရရန် မှန်ပြတင်းကျယ်ကြီးများ တပ်သည်။ သစ်သားစားပွဲ ကုလားထိုင်များလုပ်ကာ ဝရံတာတွင်ထားသည်။ ရာသီဥတု ကောင်းလျှင် သည်မှာပင် စားရင်းသောက်ရင်း အလုပ်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေး ကောင်းလာသဖြင့် အချို့အလုပ်များကို သူကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်နေပြီ။ သူ့အတွက် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ရှာပေးသည့် လက်သမားများက အစတွင်သာ ကောင်းကောင်း အလုပ် လုပ်ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကောင်းကောင်း မလုပ်ကြတော့။ တစ်နာရီလောက် အလုပ် လုပ်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်နေကြရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်တတ်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျား နေထိုင်မကောင်းများ ဖြစ်နေသလားလို့။ မနေ့က ဘုရားဝတ်တက်လာတာ မမြင်လို့”

ဂေါ်ဂင်သည် ဘုရား တရားကြည်ညိုသူ ဖြစ်ဟန်မဆောင်ချင်တော့။ ရှင်းရှင်းပြောမှဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးကို စိတ်ထိခိုက်အောင် မပြောချင်။

“နေမကောင်းမဖြစ်တာတော့ ကြာပါပြီ။ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ဖတ်စရာရှိတာနဲ့ ဖတ်နေလို့။ တပည့်တော် ဒီစာအုပ်ကို နှစ်ခေါက်တည်း ဖတ်ရသေးတယ်။ ဘုရားဝတ်တက်တာ တနင်္ဂနွေ ရှစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ စာအုပ်ဖတ်မယ်ဆိုပြီး”

“ဗရင်ဂျီတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ဘုရားဝတ်တက်ရမယ်။ နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ရင်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ဘုန်းကြီးက လေးနက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကူးရမှ ဝတ်တက်ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မတက်ချင်ဘူး။ မနေ့ကဆိုပါတော့။ တပည့်တော်စိတ်က ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကို တိမ်းညွတ်နေတယ်။ ဒီလို တိမ်းညွတ်နေတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ ဝတ်သွားတက်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အကုသိုလ်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဘုန်းတော်ကြီး ဒူးကလော့သည် ဘုရား တရား ကြည်ညိုသူ ဖြစ်သည်။ စကားလည်း နည်းသည်။ သူသည် ဂေါ်ဂင်ကို ကြည့်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းများတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် ရူးသွပ်ရောဂါမျိုး စွဲနေပြီလောဟု တွေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်းများ၌ သည်ရောဂါမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ ကယောင်ဂတမ်းတွေ ပြောတတ်သည်။ ဘုန်းကြီးများပင် ဖြစ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တန်တော့ အလိုလိုပျောက်သွားမြဲ။ ဘုန်းကြီး ဒူးကလော့သည် ဆုတောင်းပေးပြီးနောက် ခေါင်းရမ်းပြီးထွက်သွားသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် အရက်ကို ကုန်အောင် သောက်ပြီးနောက် ပန်းချီဆွဲရန် ပြင်သည်။ ပြင်သစ်မှ ရောက်လာသည့် ပန်းချီဆွဲရွက်ဖျင်ကို ကားကျက်သည်။ ရွက်ဖျင်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ကော်တောင့်တောင့်။ ဆေးစုတ်လွယ်သည့် အသားပွပွ။ သူကြိုက်သည့် ရွက်ဖျင်မျိုး။

အန္တရာယ်ကျွန်းသို့ရောက်မှ ကားတစ်ကားမှ မဆွဲရသေး။ နေရာသစ်တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီ ချက်ချင်း မဆွဲသေး။ ရှုခင်းမြက်ခင်းသစ်များ သူ့အသွေးအသားထဲ စိမ့်ဝင်သွားအောင် အချိန်စောင့်သည်။ ရှုခင်းသစ်၏ သွေးတိုးချက်များ သူ့သွေးလှည့်ပတ်မှုနှင့် စည်းချက်ညီသွားသည့်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၁၆

အခါကျမှ ပန်းချီကားကို ကောက်ဆွဲလေ့ရှိသည်။ သည်အတောအတွင်း ပုံကြမ်း များကို ခဲဖြင့် အကြမ်းဆွဲကာ ဗားနီးယားတွင် ငါးမျှားသည်။ သူနှင့် ဗားနီးယားသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိကြီးစွာထား၍ စောင့်ကြည့်ရင်းက တဖြည်းဖြည်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာကြသည်။

“ကျွန်တော် အနည်ထိုင်စပြုလာပြီဗျ။ အသက်ကြီးလာပြီ”

ဟု ဂေါ်ဂင်က ဗားနီးယားကို ပြောသည်။

သူသည် အချိန်ကာလထဲတွင် မျောပါနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ရှင်သန်အောင်လုပ်ရန်မှာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့သည့် ရှုခင်းမြက်ခင်းသစ်များကို ဆွဲရမည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အနုပညာဈာန်ဝင်အောင် စောင့်ရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်။ အလင်းရောင်သစ်တွင် မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာတစ်ခု။ ပြုံးပြက်သွားသော အရောင်သစ်တစ်ရောင်။ အသစ်မြင်လိုက်သော သဏ္ဍာန်တစ်ခု။ သူ့အနုပညာမီးတော့ကို ရဲခနဲ တောက်လာအောင် ညှိပေးသည့် အရာတစ်ခု။ သည်အရာတွေကို သူလိုချင်လှပြီ။

တစ်မနက်၌ ဂေါ်ဂင်သည် အိပ်ရာမှထကာ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာသို့ထွက်လာသည်။ မျက်လုံးတွင် တွယ်ကပ် ခိုအောင်းနေသည့် အအိပ်ကို ပွတ်ခါချသည်။ အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်တွင် လောလောလတ်လတ် သတ်ထားသည့် ကြက်တစ်ကောင် ဇောက်ထိုးဆွဲထားသည်။ ဟက်တတ်ကွဲသည့် လည်ပင်းဒဏ်ရာမှ သွေးတစက်စက်ကျနေသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် သွေးကွက်များကို တွေ့ရသည်။ သွေးစက်များသည် လှေခါးရင်းနားတွင် ဆုံးသွားသည်။ ဂေါ်ဂင် သွေးစက်အတိုင်းခြေရာခံလိုက်လာခဲ့သည်။ သွေးစက်အတိုင်းလိုက်လာခဲ့သည်တွင် ခြံနွယ်များကိုဖြတ်ကာ မြစ်ကမ်းစပ်က ရေအိုင်တစ်အိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ဤနေရာမှာ အတူနာ တိုင်းရင်းသားများ၏ ရေချိုးဆိပ်ဖြစ်သည်။ လှပသော နံနက်ခင်း နေခြည်ထဲတွင် ကျွန်းသူတစ်ယောက် သူ့နံငယ်ပိုင်းကို လျှော်ဖွပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်သည် နေဝန်းသစ်၏ နေခြည်နုနုတွင် ပြောင်လက်နေသည်။ အသားဝါရွှေရွှေပေါ်တွင် သစ်ရိပ်တို့ပြောက်တိပြောက်ကျား ထိုးကျနေကြသည်။

“ဟေး”

ဟု ဂေါ်ဂင်က လှမ်းအော်သည်။

မိန်းကလေးက ရေထဲမှတက်လာကာ။ ဂေါ်ဂင်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်က ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။ ရဲတင်းသည်။ ရေထဲမှ နံငယ်ပိုင်းကို ယူကာ ခါးတွင်ပတ်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုက ကျက်သရေရှိသည်။

“နင့်ကို ငါပန်းချီဆွဲချင်တယ်”

“ဆွဲလေ။ ကျွန်မ နာမည်က ဝိတောနီတဲ့”

ဂေါ်ဂင်သည် ဝိတောနီကို ပုံတူဆွဲသည်။ ထို့နောက် ဝိတောနီနှင့် အိပ်သည်။ ဝိတောနီသည် သူနှင့် ရက်အနည်းငယ်နေပြီးနောက် ပြန်သွားသည်။ တခြားမိန်းမငယ်များလည်း သူထံ လက်ဆောင်တွေ ယူလာကြသည်။ တောပန်းရိုင်းများ၊ သရက်သီးများ၊ တောငှက်ပျောခိုင်များကို လာပေးကြသည်။ တစ်ညနှစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းသူကျွန်းသားများ ကြားတွင် လူထူးလူဆန်း ဖြစ်နေသည်။ နံငယ်ပိုင်းဝတ်သည့် မျက်နှာဖြူ လူရုပ် ဆွဲသူ။

ကျွန်းက မိန်းမငယ်များသည် မျက်နှာဖြူ လူထူးလူဆန်းနှင့် တွေ့ချင်ကြသည်။

ဂေါ်ဂင်နှင့် ကိုက်သည်။ သူ့အသက် ငါးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ အထိအတွေ့တွင် စိတ်ကူးယဉ်စရာ အရွယ်မဟုတ်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူနှင့် အတူနေရန် မိန်းမတစ်ယောက်လိုသော်လည်း အရင်တုန်းကလို အမြဲတမ်း ကြင်ဖော်မလိုတော့။ အဖော်လိုလျှင် သူ့တွင် သူ့မိတ်ဆွေ ဗားနီးယားရှိနေပြီ။ ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီရေးခဖြင့် ထမင်းစားနိုင်သည်။ ပြင်သစ်မှ ပိုက်ဆံမှန်မှန် ရောက်နေသည်။ ခြေကျင်းဝတ်က ဒဏ်ရာကလည်းကောင်းနေသည်။ စိတ်မကျေနပ်စရာ ဘာမျှမရှိ။ အားလုံး ကျေနပ်စရာကောင်းနေသည်။ အဆင်ပြေနေသည်။

သို့ရာတွင် အတူနာကျွန်းမှ ဂိုဏ်းအုပ်ခင်ကြီး ကမူ မကျေနပ်။

ဝိတောနီနှင့်တွေ့ပြီး ရက်သတ္တပတ်အတန်ကြာတွင် ဂေါ်ဂင်အိမ်သို့ ဂိုဏ်းအုပ် ခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ပေါက်လာသည်။ ထိုစဉ်က သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ရေးလက်စပန်းချီကားက ပန်းချီဆွဲဒေါက်ခုန်ပေါ်မှာပင် ရှိသေးသည်။ ပုံက ကျွန်းသူအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပုံ။ ပန်းချီကားထဲကနေ၍ လောကကြီးကို နားမလည်သောအကြည့် သို့ရာတွင် မထိမဲ့မြင်ပြုသောအကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည့်ဟန်။ ပန်းချီကား၏ အောက်ခြေလက်ယာဘက်ထောင့်တွင် “သူတို့ကိုယ် ပေါ်က ဦးသစ်စရွှေ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ငြိမ်သက်၍ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် လှုပ်ရှားအသက်ဝင်နေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုနှင့် တည် ငြိမ်မှုကို ဖော်ပြနေသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်။

ဂိုဏ်းအုပ်က မျက်လုံးကို မှေးကာ ပန်းချီကားကိုကြည့်သည်။

“အင်းကြားရတဲ့အတိုင်း မှန်နေတာပေါ့။ ကျွန်းသူကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နေတယ်ဆို”

“တပည့်တော်က ပန်းချီဆရာပဲ။ ပန်းချီဆရာက မိန်းမပုံဆွဲတာ သိပ်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၁၈

မထူးဆန်းပါဘူး။ ဟိုရှေးတုန်းက ပန်းချီဆရာတွေလည်း ဒီပုံမျိုးတွေ ဆွဲခဲ့ကြတာပဲ”

“ဒီကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေကို ခရစ်ယာန်တွေလို အဝတ်အစားနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နေတတ်လာအောင် ဘယ်လောက် သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ။ ခုတော့ ခင်ဗျားက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ အားပေးအားမြှောက် ပြုနေတယ်။ ခင်ဗျားဆွဲချင်ရင် သဘာဝရှုခင်းတွေ ဆွဲပါလား။ တစ်ပုံကြီး”

“ဒါကတော့ တပည့်တော် သဘောကျတာကိုပဲ တပည့်တော် ဆွဲမှာပေါ့။ တပည့်တော် တစ်ရပ်တစ်ကျေးကာလာတာဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လို့ လာတာ။ ဒီလွတ်လပ်မှုကို ရဖို့အတွက် တပည့်တော် အငတ်လည်း ခံခဲ့ပြီ။ ချွေးလည်းထွက်ခဲ့ပြီ။ ဒီလွတ်လပ်မှုကို ဘယ်သူလုယူတာမှ မခံနိုင်ဘူး”

ဂိုဏ်းအုပ်က မျက်လုံးကို ပန်းချီကားမှ တခြားသို့ လွှဲလိုက်သည်။

“သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားတာဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုတင် မကဘူး။ ရာဇဝတ်မှုလည်း ဖြစ်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က ရယ်သည်။

“ဒီဥပဒေအတိုင်းသာ လုပ်ရရင် ဟောဒီကျွန်းစုတွေမှာရှိတဲ့ လူဖြူတွေ အားလုံးဟာ ထောင်ထဲချည်း ရောက်နေမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မိန်းမတွေနဲ့ ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

ဂိုဏ်းအုပ် ကျေနပ်သွားသည်။ သူလိုချင်သည့် အဖြေမျိုး ဂေါ်ဂင်ထံမှ ရပြီ မဟုတ်လော။

“တပည့်တော်ပြောတဲ့ထဲမှာ ဝန်ခံတဲ့စကားမျိုး တစ်လုံးမှမပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောမယ်။ တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးလို သာသနာ့ဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး။ စောင့်ထိန်းပါမယ်လို့ ပြောထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့နေတာဟာ တပည့်တော်အဖို့ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး။ တချို့က အဲဒီလို စောင့်ထိန်းပါမယ်လို့ပြောပြီး မစောင့်ထိန်းဘဲ ကျူးလွန်ကြတာ။ တပည့်တော်က စောင့်ထိန်းပါမယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ ဒါကြောင့် မိန်းမနဲ့နေတာဟာ သိက္ခာပုဒ်ကို ချိုးဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

သည်တစ်ချိတော့ ဂေါ်ဂင်၏ စကားများသည် ဂိုဏ်းအုပ်ကို ချက်ကောင်းထိသွားသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်သည့် ကောလဟာလများကို ဂေါ်ဂင် ကြားနေရသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောပါ။ ဒီလို အသုံးအနှုန်းတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဒါတော့ ခင်ကြီးလည်း သိပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီအစိုးရလက်ထက်

မှာ နိုင်ငံတော်နဲ့ သာသနာကို တခြားစီ ခွဲထားတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ကြီးကို တပည့်တော်မြှောက်ပင့်ပြီး မပြောချင်ဘူး”

ဒါဖြင့် ဒီမြေကို ရောင်းအောင် ကျုပ်ကို လိမ်ခဲ့တာပေါ့”

ဂိုဏ်းအုပ်က စိတ်ဆိုးလာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ကြီးလည်း ဒီမြေကိုလိမ်ယူခဲ့တော့ တပည့်တော် ကလည်း ဒီမြေကို လိမ်ယူတာပဲ။ ဒီတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာ ကို ဘာမှ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်စရာမလိုဘူး”

ခင်ကြီးက ရင်တွင်ဆွဲထားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို လက်ဖြင့်ထိ သည်။ စိတ်ကိုချုပ်တီးကာ အထက်စီးလေသံဖြင့်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား လိပ်ပြာပျက်စီးနေပြီ။ ခင်ဗျား စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်ဖို့လိုပြီ။ ခင်ဗျား အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါလို့ ကျုပ်သတိပေးလိုက်မယ်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကို ကာပြန်တဲ့သူဟာ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒါမှတ်ထား”

“ဘာလဲ။ တပည့်တော်ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား”

“ကျုပ်က ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားသာ ခင်ဗျား ပြန်ပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အယုတ္တအနတ္တစကားက ခင်ဗျားကို ပြန်ခြိမ်း ခြောက်နေတာ။ ခင်ဗျား မကျန်းမာဘူး။ ခင်ဗျား ဝိညာဉ်အတွက် ကျုပ်စိုးရိမ် တယ်။ သေရင် ဒုစရိုက်တွေ တနင့်တစ်ပိုးကြီးသယ်ပြီး ငရဲဆင်းမယ့်လူ”

“ခင်ကြီးအတွက်ပဲ ခင်ကြီးပူပါ။ တပည့်တော်ကိစ္စကို တပည့်တော် ဖာသာပူပါမယ်။ ကဲ ကိစ္စပြီးပြီ မဟုတ်လား အလုပ်လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရားဝတ်ပြုသည့် ပရိသတ်ကို ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် တရားပြသည်။ ခင်ကြီး၏တရားများသည် မင်းမဲ့ဝါဒီ ဗားနီးယားနှင့် ပေါင်းသင်းသူ၊ မိန်းကလေးများကို ဖျက်ဆီးသူ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝန်တို့၏ ဖြူစင်မှုကို ဖျက်ဆီးသူ ဂေါ်ဂင်အား ပြင်းထန်စွာ သတိပေး ချက်ဖြစ်သည်။

“ဒီ ဒိဋ္ဌိဟာ ခင်ဗျားတို့ကို အပါယ်ကျအောင် လုပ်မယ့်လူ။ ကုဋ္ဌနူနာ သည်ကို ရှောင်သလို ရှောင်ကြ။ သူ့နှလုံးမှာ စွဲကပ်နေတဲ့ရောဂါဟာ အရေပြား ပေါ်မှာ စွဲကပ်တဲ့ရောဂါထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်” ဟု ခင်ကြီးက ဩဝါဒပေးသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် ခင်ကြီး၏တရားကို သူနှင့်လာ၍နေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထံမှ သိရသည်။ ကြားစတုန်းကတော့ စိတ်ဆိုးသည်။

“ဒါဖြင့် ခုကျုပ်က ကုဋ္ဌနူနာသည် တစ်ဦးထက် ဆိုးတယ်လို့ ဗရင်ဂျီ ဂိုဏ်းကရော ကျုပ်ကို တံဆိပ်တပ်မယ့်လူ ရှိပါဦးမလား မသိဘူး”

ဂေါ်ဂင်က ဗာနီးယားကို ပြောပြသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ လစ်လျူရှုလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ နိမ့်ရင် ခင်ဗျားကို အန္တရာယ် ပေးလာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ကြီးတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဝါဒက သူလည်း ကြိုက်သလိုနေ၊ ကိုယ်လည်း ကြိုက်သလိုနေဆိုတဲ့ ဝါဒပါ။ ခင်ကြီးတချို့ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဂိုဏ်းအုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ကြီးက သူများပစ္စည်းကို လိမ်ယူနေတဲ့ ကြောင် သူတော်ဗျ။ သူက ကျွန်တော့်ကို မကောင်းတရားဟောတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း သူမကောင်းကြောင်း တရားဟောမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် တရားက စကားမပါဘူး။ အလုပ်နဲ့ပြမှာ”

(c)

ကျွန်းပေါ်တွင် ဂိုဏ်းအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောလဟာလ ဖြစ်နေသည်။ သည်အကြောင်းကို လူတိုင်းသိကြသည်။ တခြားမဟုတ်။ ဂိုဏ်းအုပ်နှင့် သူ့ကျောင်းတွင်ခိုင်းသည့် တီရီဆာတို့ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်က တီရီဆာတွင် ကိုယ်ဝန်ပေါ်ခဲ့သည်။ ဂိုဏ်းအုပ်က တီရီဆာကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အလုပ်လုပ်သူတစ်ဦးနှင့် ပေးစားလိုက်သည်။ ထိုအလုပ်သမားကို သာသနာတော်ပိုင် အုန်းခြံများတွင် အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။ ကလေးလေးက မျက်နှာဖြူဖြူလေး။ ဂိုဏ်းအုပ်နှင့် ချွတ်စွတ်တူသည်။ အန္တရာယ်ကျွန်းသူကျွန်းသားများက ကလေးကို ဂိုဏ်းအုပ်ကလေးဟု ခေါ်ကြသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် နှင်းဆီသားဖြင့် အရုပ်ထုသည်။ တစ်ရုပ်က ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး၏ ရုပ်ပုံ။ နဖူးတွင်ဂျိုတပ်ထားသည်။

အခြား ရုပ်ထုတစ်ခုမှာ ဂိုဏ်းအုပ်၏ မာတုကာမ ဖြစ်သည်။ တီရီဆာဟု အောက်တွင် အမည်ထွင်းထားသည်။

ထိုအရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ဂေါ်ဂင်က သူ့အိမ်ရှေ့တွင် စိုက်ထားလိုက်သည်တွင် တစ်ကျွန်းလုံး အုပ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တစ်ကျွန်းလုံး သူ့အိမ်ရှေ့သို့ လာကြည့်ကြသည်။

ဂေါ်ဂင်က ကျေနပ်၍မဆုံး။ ဂေါ်ဂင်သည် သူ့အိမ်ရှေ့တွင် “လောကနိဗ္ဗာန်”ဟုလည်း ဆိုင်းဘုတ် ဆွဲထားလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့က ခြံနွယ်တွေကြားထဲတွင် နတ်စင်တစ်စင် ဆောက်ကာ ပိုလီနီရှန်း နတ်ဘုရားရုပ်ပုံကို ရွှံ့စေးဖြင့် ထု၍တင်ထားသည်။

မျက်နှာဖြူများက ဂေါ်ဂင်ကို ခရစ်တော် ဆန့်ကျင်သူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု

အမျိုးမျိုး ဆိုကြသည်။ ဘုရင်ခံနှင့် သူ့မိန်းမက ရှောင်ကြသည်။ သူ့သမီးတွေက ဂေါ်ဂင်နှင့်တွေ့လျှင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲသွားကြသည်။ ရဲ အရာရှိက သူနှင့်တွေ့လျှင် ခြောက်လုံးပြူးချိတ်ထားသည့် ခါးပတ်ကို ဆွဲ၍မြှင့်သည်။ သူ့အကြည့်က “ဒီမှာ ကျုပ်စကားဟာ ဥပဒေပဲ။ အနေအထိုင် ဆင်ချင်ပါ” ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

သူ့ပြောသည့်အတိုင်း ဂေါ်ရှေးနေ့၏ စကားသည် ကျွန်းပေါ်တွင် ဥပဒေဖြစ်သည်။ အတူနာတွင် အမှုစစ်ရန် ပါပီတီမှ တရားသူကြီးသည် တစ်လ တစ်ကြိမ် ရောက်လာတတ်သည်။ တရားသူကြီး၏ အဆောင်အယောင် ဝတ်ရုံ ကိုဝတ်၍ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ တရားခွင် မြင့်မြင့်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ နံရံ တွင် ပြင်သစ်သမ္မတနိုင်ငံတော်၏ အလံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ပျင်းလျှင် ရုံးသို့သွား၍ အမှုများကို နားထောင်သည်။

ဂေါ်ရှေးနေ့က ကျွန်းသားအဖိုးကြီး တစ်ဦးကို တရားခွင်ရှေ့သို့ ထုတ်လာသည်။ အဖိုးကြီးက ထိုးကွင်းတွေ အပြည့်ဖြင့် . . . “ဘာမှုလဲ”

“ရဲကို မရိုမသေလုပ်မှု”

“အပြစ်ရှိသလား။ မရှိဘူးလား။”

ကျွန်းသားအဖိုးကြီးက သူတို့ပြောနေသည့် ပြင်သစ်စကားကို တစ် လုံးမျှနားမလည်။ ဂေါ်ရှေးနေ့က သူ့အတွက် အဖြေပေးသည်။

“အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ငွေတစ်ဆယ်နဲ့ ထောင်ဒါဏ်တစ်လ။ နောက်တစ်နှစ်ခေါ်ပါ”

တရားသူကြီးက ခပ်သုတ်သုတ်ပြောသည်။

ဂေါ်ရှေးနေ့က ကျွန်းသားကြီးကို ဆွဲခေါ်ရန်ပြင်သည်။

“ခု ပြစ်ဒါဏ်ရသွားတဲ့လူဟာ ပြန်ပြီး ထုချေခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါ တယ်” ဂေါ်ဂင်က ထပြောသည်။ တရားသူကြီးက ဂေါ်ဂင်ကို ငုံ့ကြည့် သည်။ ဂေါ်ရှေးနေ့က ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ။ တရားရုံးမှာလာပြီး ဝင်မစွက်ပါနဲ့။ မနက်ဖြန် တဟီ တီကို သင်္ဘောနဲ့ပြန်ရမှာ။ ဒီအချိန်ကလေးအတွင်း အမှုပေါင်းငါးဆယ်ကို အပြီးစစ်ရမှာ”

“ဒါပေမယ့်”

“ဗျို့ ပန်းချီဆရာ။ တိတ်။ ဒါရုံးခန်းဗျူ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက် ဆံပါ”

ဂေါ်ဂင်သည် ခြေထောင့်ထောင့်ဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပါပီတီရုံ လီပိတ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးကာ ပြင်သစ်ရာသေတ်ကြီး ဥပဒေစာ

မြသန်းတင့် ✦ ၃၂၂

အုပ်တစ်အုပ် မှာလိုက်သည်။ “ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ အစိုးရက ဘယ်သူ့ကိုမှ ခန့်မထားဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်းသူကျွန်းသားများရဲ့ တရားမဝင်သော ပြည်သူ့ရှေ့နေအဖြစ် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ခန့်လိုက်တယ်” ဟု စာတွင်ရေးထားသည်။

လီပိတ်ထံမှ ဥပဒေစာအုပ်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းသူကျွန်းသားများအား ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံပေးသည်။ သူတို့အတွက် ဥပဒေစီရင်ထုံးများကို ဖတ်သည်။ အုန်းခြံကိစ္စတရားဖြစ်ကြသည့်အခါတွင် ကျွန်းသူကျွန်းသားများဘက်က လျှောက်လွှာရေးပေးသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတော် ဥပဒေအရ ကျွန်းသူကျွန်းသားများတွင် ခုခံကာကွယ်ခွင့်ရှိကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ဂေါ်ဂင်၏လုပ်ဆောင်ချက်သည် အကျိုးထူးသည်။ ပြင်သစ်တရားသူကြီးများသည် ကျွန်းသူကျွန်းသားများအား စွဲဆိုထားသည့်အမှုများစွာကို ပလပ်လိုက်ရသည်။ တိုင်းရင်းသားများအား စွဲထားသည့် အမှုများကို ပြင်သစ်မျက်နှာဖြူတို့က ပလပ်ပစ်ရခြင်းမှာ ပြင်သစ်ပြည်၏ သမိုင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်းသူကျွန်းသားများသည် အဖမ်းမခံချင်လျှင် ဂေါ်ရှေးနေ့ကို လာဘ်ထိုးကြရသည်။ ယခု ဂေါ်ဂင် ဝင်ရုပ်သဖြင့် သူ့အဖို့ စီးပွားလမ်းမဖြောင့်တော့။ သည်တွင် ဂေါ်ရှေးနေ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသည်။

“ဗျို့ ပန်းချီဆွဲဆရာ။ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။ တော်တော်ကြာရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်နေလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က ဘာဥပဒေကို ချိုးဖောက်သလဲ။ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တယ်ဆိုရင် ဖမ်းပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ။ နောင်တော့သာ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဂေါ်ရှေးနေ့က ပတ်တီးတွေစည်းထားသည့် ခြေထောက်ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသာ ကျုပ်တို့ထောင်ထဲနေရရင် တစ်လခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတာ။ ကျုပ်တို့ထောင်က ခင်ဗျားလို ခြေကျိုးနေတဲ့ ဒုက္ခတွေအတွက် သေတွင်းပဲ”

ဂေါ်ရှေးနေ့သည် ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ကာ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က ခြေထောင့်နင်းထောင့်နင်းဖြင့် သူ့အိမ်သို့ တောင်ကုန်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

*

၁၉

ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီအနုပညာရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ရာခဲတယ်၊
ကျွန်တော်အခု မအောင်မြင်သေးမယ့် နောက်ပန်းချီဆရာတွေဟာ
ကျွန်တော်လမ်းကို လိုက်လာကြမှာပါ။ ဟာချီပန်းချီဆရာတွေက
မဖွေး သေးသွေး ဟာချီကပုခက်ထဲမှာ အုတ်အော်နေကြတုန်းပဲ နိုသေးတာပင်၊
အဲဒီကလေးတွေရဲ့ ခေတ် ကျရင်ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီအနုပညာရဲ့
လွတ်လပ်မှုကို ရာခဲသူလို အသိအမှတ်ပြု ကောင်းပါရဲ့နော်

ကျော်စင်

Self Portrait, Ovir
1894, Bronze.

(က)

အန္တရာယ်ကျွန်းရောက်ပြီး ပထမတစ်နှစ်အတွင်း၌ ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းသူကျွန်းသားများအဖို့ ပုံပြင်တစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။ သာသနာကို အံတုရဲသူ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့၏ ရင်ဘတ်တွင်စူးဝင်နေသည့် ဆူးတစ်ချောင်း။ ဂေါ်ဂင်အဖို့မူ ဉာဏ်သစ်အားသစ်တွေရနေသည့် ပန်းချီပညာသည်တစ်ဦး။

ထိုနှစ်မိုးတွင်းက ဂေါ်ဂင်၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေ သိပ်မဆိုး။ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကလည်း သက်သာသည်။ မိုးကုန်တော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ရန်ပြင်သည်။ တစ်နေ့နံနက်တွင် ပဲစိုက်ရန် မြေကိုတူးဆွပြီး၍ အာလူးခင်းကို ပြင်ဆင်နေစဉ် ခြံကြားထဲမှ သစ်ကိုင်းတိုးသံများ ကြားရသဖြင့် ဂေါ်ဂင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြံကြားထဲတွင် ကျွန်းသားလူရိုင်းတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေ အပြည့်ထိုးထားသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လူ့ဆံပင်များကို ကျစ်ထားသည့် နံငယ်ပိုင်းကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့သွားများက မည်းနက်နေသော်လည်း မျက်လုံးများက စူးရှထက်မြက်သည်။ လူရိုင်းသည် ဂေါ်ဂင်ထံသို့လျှောက်လာကာ လက်ထဲကပေါက်ပြားကိုယူသည်။

“တီအိုကာ။ တီအိုကာ တူးမယ်။ ခင်ဗျား အရပ်ရေး”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးရမှာလဲ”

“တီအိုကာ ထောင်ကျတယ်။ ခင်ဗျားကြောင့် လွတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တီအိုကာ လုပ်ပေးမယ်”

တီအိုကာ။ တီအိုကာ။ ထိုအမည်ကို သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ ထိုအမည်ကို သူ့အမှတ်ရလာသည်။ တီအိုကာကို လူသားစားမှု

ဖြင့် ဆိုင်ရာက ထောင်ချလိုက်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တိုက်တွန်းသဖြင့် တီအိုကာအတွက် အသနားခံလွှာ တင်ပေးသည်။ ကံအား လျော်စွာ သူ့ကြောင့် တီအိုကာ ထောင်မှ လွတ်လာသည်။

“အေး ဒီလိုဆိုရင်လုပ်”

ဂေါ်ဂင်သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကာ ဆက်၍ ပန်းချီဆွဲသည်။ တီအို ကာက မြေပေါက်ပြီး ထွန်ခြစ်ဖြင့်ဆွဲသည်။ ဂေါ်ဂင်အိမ်အောက်ထပ်ကို ရှင်း ပေးသည်။ သူ့အလုပ်ပြီးတော့ ဂေါ်ဂင်က ပိုက်ဆံပေးသည်။ သို့ရာတွင် တီအို ကာက ခေါင်းရမ်းကာ . . .

“ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူး။ တီအိုကာမိတ်ဆွေ”

တီအိုကာ၏တဲက ဂေါ်ဂင်အိမ်နားတွင် ရှိသည်။ တီအိုကာသည် ဂေါ်ဂင်၏ခြံသမားဖြစ်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်၏မိတ်ဆွေဖြစ်လာသည်။ တီအိုကာ သည် ပိုက်ဆံကို မယူသော်လည်း ရမ်အရက်နှင့် စီးကရက်ပြင်းပြင်းပေးလျှင်မူ ဘယ်တော့မျှမငြင်း။

“ရမ်ကကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကဗားရည်က ပိုကောင်းတယ်”ဟု တီအိုကာက ပြောတတ်သည်။

ကဗားဆိုသည်မှာ မျက်နှာဖြူတွေ သည်ကျွန်းသို့ ရောက်မလာခင် က ကျွန်းသူကျွန်းသားဆို သောက်ကြသည့် စိမ်ရေဖြစ်သည်။ ယခု ကဗားကို မသောက်ရဟု တားမြစ်ထားသည်။ ဂေါ်ဂေးနေ့၏ ရဲများသည် ကဗားချက်သူ မှန်သမျှကို မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြသည်။ ကဗားသည် ကာမအား တိုးသည်ဟု ယူဆကြသည်။

“ကဗားသောက်ဖူးသလား”

ဂေါ်ဂင်ကမေးသည်။ သူက ရှက်ပြုံးပြုံးကာ . . .

“သောက်ဖူးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ကဗားကိုပဲ သောက်တာပဲ။ မနက် ဖြန်ညကျရင် ဟိုတောင်ရိုးမှာ ကဗားသောက်ကြမယ်။ လိုက်မလား”

“လိုက်မယ်လေ”

တီအိုကာက ပြုံးသည်။ တီအိုကာက ဂေါ်ဂင် နေ့လည်စာ စားရန် ချထားသည့် ငါးသေတ္တာဖူးကို သွားဖြင့် ကိုက်၍ဖွင့်လိုက်သည်။ ဂေါ်ဂင်က သူ့ကိုကြည့်၍ရယ်သည်။ တီအိုကာသည် သူ့သွားများ ခိုင်မာပုံကို အမြဲဂုဏ်ယူ တတ်သည်။

“ငါမေးရဦးမယ်။ ထောင်ကျတုန်းက တကယ်လူသားစားလို့လား”

“ဝက်ရှည်သား စားတာပါဗျာ”

တီအိုကာက ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံသည်။

ငါးသေတ္တာထဲမှ ငါးတစ်ကောင်ကိုယူကာ အမြီးမှတန်းလန်းကိုင်ပြီး နောက် တစ်ကောင်လုံးမျိုချလိုက်သည်။

“ဝက်ရှည်သားက သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီငါးတွေက အလကားပဲ”

“ငါးစားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ငါးစားရင် ထောင်မကျဘူးနော်”
တီအိုကာက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် မစားဘူး။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ကျရင် တော့ ကဗျားသောက်မယ်နော်”

“သောက်မှာပေါ့။ ကဲ ငါလည်း အလုပ်လုပ်ဦးမယ်”

“လုပ်”

တီအိုကာသည် ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။

(ခ)

နောက်တစ်နေ့နေ့လည် တစ်ရေးအိပ်ပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်နှင့်တီအိုကာ သည် တောင်ရိုးသို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

“တို့ကို ရဲတွေများ ဖမ်းနေဦးမလား မသိဘူး”

တီအိုကာက ရယ်သည်။

“ဒီကို ရဲမလာပါဘူး။ ဒီဘက်ကို မြင်းစီးလာလို့ မရဘူး။ ရဲက ပျင်းတော့ ခြေကျင်မလျှောက်ဘူး”

တောင်ကမ္ဘားယံတစ်ခုကို ရောက်တော့ ခေတ္တ နားကာ ဆေးလိပ် သောက်ကြသည်။ အောက်တွင် အတူနာချိုင့်ဝှမ်းသည် ပင်လယ်အထိ ပျံ့ပျူးနေသည်။ အဝေးတွင် သစ္စာဖောက်ပင်လယ်အော်သည် ဖန်သားပန်းကန်တစ်ချပ်လို ကြည့်၍ ကောင်းသည်။ ရှုခင်းကလှသည်။ သည်လိုအလှကို တီအိုကာ မည်သို့ခံစားသနည်း။ မာကွီဆတ်လူမျိုး၏ စကား၌ အလှဟူသော စကားလုံး မရှိ။ ဒုစရိုက်ဆိုသည့် စကားလည်းမရှိ။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ တီအိုကာ”

“တိမ်တွေအကြောင်းကို”

တီအိုကာက ကျွန်းပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့မျောနေသည့် တိမ်တိုက်တစ်တိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

မှန်သည်။ တီအိုကာက တိမ်တွေအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ လောကကြီးတွင် တခြားဘာမျှ စဉ်းစားဟန်မတူ။ သူ့တွင် အလှကိုခွဲခြားသိသည့် အရိုင်းစိတ်တော့ရှိသည်။ သူလည်း သူ့နည်းနှင့်သူ အနုပညာသည်တစ်ဦး မဟုတ်လော”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်ကာရာမှ ထကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာတော့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာမှ ဖြစ်သည့် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု သို့ ရောက်ကြသည်။ အလည်တွင် ချိုင့်ဝှမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်ပန်း ကန်ကြီးတစ်လုံး ကျောက်ခွက်ကြီးတစ်လုံးနှင့်တူသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် မြင်ဖူးသည့် ဂရိခေတ်ဇာတ်ရုံကြီးနှင့်တူသည်။

ကျောက်ခွက်ချိုင့်ထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်သိုက် ဝိုင်းထိုင်ပြီး ကဗား မြစ်များကို ဝါးကာအရည်များကို အင်တုံကြီးတစ်ခုထဲသို့ ထွေးထုတ်နေကြသည်။

“အဲဒါ အပျိုတွေ ကဗားရည်လုပ်နေတာ။ ခဏကြာရင် သောက်လို့ရပြီ”

သူတို့အနီးတွင် မီးပုံတစ်ပုံရှိသည်။ မီးပုံပေါ်တွင် တံစို့ကြီးတစ်ချောင်း ဖြင့် ဝက်တစ်ကောင်ကင်ထားသည်။ အနီးတွင် တီအိုကာအရွယ်လောက်ရှိသည့် ကျွန်းသားအချို့ အင်ဖက်ဆေးလိပ်ကို ဖွာရင်း မိန်းကလေးတစ်သိုက် ကဗားမြစ်ဝါးနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်သည် သူတို့အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထုတ်၍ဖွာသည်။ တောင်တက်ခဲ့ရသဖြင့် မောလှပြီ။ သို့ရာတွင် မောပုံက သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။

တောင်ထိပ်တွင် လေက သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်၍ အမောပြေလွယ်သည်။ ဂေါ်ဂင်သည် မိန်းကလေးတစ်သိုက် ကဗားမြစ်ဝါးသည်ကို ကြည့်နေသည်။

တီအိုကာက သူတို့အထဲတွင် ကြီးကြပ်သူ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ကဗားရည်ထုတ်သည့် အင်တုံကြီးထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ လျက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အုန်းသီးစိမ်းခြောက်လုံးလောက်ကို ခွဲပြီး အုန်းရည်လောင်းထည့်သည်။ နောက် အုံးခွက်တစ်ခုဖြင့် မွှေကာ အနည်ထိုင်အောင် စောင့်သည်။

“ကဗား သောက်လို့ရပြီ”

မိန်းကလေးများက ကဗားရည်ကို ခရခွံများထဲတွင် ထည့်ကာ ယောက်ျားများကို တစ်ခွက်စီပေးသည်။ တီအိုကာက ကဗားရည်ကို တစ်ခါတည်း မော့လိုက်သဖြင့် ဂေါ်ဂင်လည်း သူလိုတစ်ကျိုက်တည်း မော့လိုက်သည်။ ကဗားရည်က မြေကြီးနဲ့သင်းနေသည်။ မျိုပြီးနောက် လျှာပေါ်တွင် ခါးသက်သက်အရသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တစ်ခွက်ကုန်သွားလျှင် နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် မီးဖုတ်သည့် ကျောက်ခဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် တောငှက်ပျောက်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၂၈

များနှင့် သရက်သီးများ ရောက်လာသည်။ စားသောက်ပြီးနောက် ကောက်ရိုး ဖျာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ကြသည်။ ညက တဖြည်းဖြည်း ပြိုဆင်းလာသည်။ ကြယ်မှိန်မှိန်ကလေးတွေ လင်းစပြုပြီ။

“ဘာမှလည်း မဖြစ်ပါလား”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်။

“စကားမပြောနဲ့။ အသာကလေး နားထောင်”

တီအိုကာက ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်က နားစွင့်ကာ အသံဗလံတို့ကို နားထောင်သည်။ ကဗား ရည်သောက်သဖြင့် ကြားရမည့်အသံကို နားစွင့်သည်။ ခဏကြာတော့ အသံ တစ်သံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံသည် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှ ကြားရသည့် ပင်လယ်လှိုင်းသံနှင့်တူသည်။ အသံက မှန်မှန်လေးလေး။ ထို့နောက် လှိုင်းလုံး များသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူ့မျက်လုံးတွင် ကြယ်ရောင်တွေ ရိပ်ရိပ်ရေးရေး။ ဝိုးတိုးဝါးတား။ ကြယ်ရောင်ထဲတွင် မိန်းမငယ်တွေ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဂီတသံသည် သူ့ ကိုယ်တွင်းမှ အလိုလို တီးခတ်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဂင် သည် စိတ်ကူးကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုကမ္ဘာ ကြီးထဲတွင် တုကျွန်းလွတ်သည့် အလှမယ်တွေရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးသည်။ အိပ်မက်မက်နေသလိုလို ခံစားရသည်။

သို့ဖြင့် ဂေါ်ဂင်သည် ကဗားရည်ကိုသောက်၍ လောကနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နေသည်။ နံနက်လင်းတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသည်။

အရှေ့ဘက်တွင် လင်းအရုဏ် မှုန်မှုန်ပြေးစပြုပြီ။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင် နှေးကွေးလေးလံသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် တွဲလွဲချိတ် နေကြသည်။ လေက အေးမြနေသည်။ မိန်းကလေးတွေ မရှိကြတော့။ သူ့ဘေး ကောက်ရိုးများပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဆံပင်မှ ကြွေကျခဲ့သည့် နွမ်းကျေနေသော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်။

ဂေါ်ဂင်သည် တောင်ထိပ်သို့ တက်လာကာ နံနက်ခင်း နေခြည်ထဲ တွင် အလှကြီးလှနေသော ရှုခင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ ခရီးရှည်လျှောက်လာခဲ့ရသူ တစ်ဦးလို ခံစားရသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်က ကျောက်ဆောင်၊ သူ့မျက်နှာပေါ်က နေခြည်တို့သည် တကယ့်အရာများ မဟုတ်သလို ထင်ရသည်။ သဲကန္တာရထဲမှ တံလှုပ်သည် မျက်စေ့ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသလို ထိုအရာများသည်လည်း ပျောက် ကွယ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု ခံစားနေရသည်။

တီအိုကာ နိုးတော နှစ်ယောက်သား တောင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောမိကြ။ ကဗားရည်သောက်၍ လောကနိဗ္ဗာန်ရောက်သည့် ကိစ္စသည် သူတို့လူမျိုးအဖို့တွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စမျိုးကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ပြောလေ့မရှိကြ။

ကဗားသောက်ပြီးနောက်တွင် ဂေါင်နှင့် တီအိုကာတို့၏ဆက်ဆံရေးသည် ပို၍ ရင်းနှီးလာကြသည်။ ဂေါင်အား အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဟုဆိုကာ အိမ်ပတ်လည်ကို အင်းချပေးသည်။ ပန်းချီဆွဲခန်းကိုလည်း အင်းချ၍ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားလည်း မှော်ဆရာပဲ။ ဒီပန်းချီကားတွေကလည်း ပဉ္စလက်ပဲ”
တီအိုကာက ပန်းချီကားတစ်ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုပန်းချီကားမှာ တောထဲတွင် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် တစ်ခုခုကို နားစွင့်နေဟန် ရေးထားသည့် ပုံဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချီကားကို ဗားနီးယားကလည်း သဘောကျသည်။

“တကယ့် ပန်းချီကားပဲဗျို့။ ဘာသာရေးပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလိုပဲ” ဟု ဗားနီးယားကပြောသည်။

“ကျုပ်အဖို့တော့ သာမန် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘာသာရေးသဘောတွေ အများကြီးပါနေတယ်”
ဂေါင်က ဗားနီးယားကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သာသနာပြုအနေနဲ့ ဒီကိုလာတာလဲ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သာသနာပြုနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မတူဘူး”

ဗားနီးယားက ဆေးတန်ကိုဖွာကာ လက်ထဲက ဝိုင်အရက်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကို လာတာလား။ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်လို့ ဥရောပမှာ လိုက်ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိုလာတာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကျွန်းစုတွေ ရောက်တော့ကော ဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတော် ဆိုတာကို ယုံပြီလား”

“အင်း ယုံပြီလို့ထင်တာပဲ။ ထင်ရမှာပဲ”

“ခင်ဗျားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဟာ သာသနာပြုတစ်ဦးလို့ ထင်တယ်လေ။ ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ်ပေါ့။ အယူအဆတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ဘဝ

သက်တမ်းတစ်ဝက်လုံးလုံး ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရပြီးပြီ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“အစစအရာရာကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပြောတာပါ။ လူမှာ ဒီအချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲလို့ ထင်တယ်။ ဒီအချက်ဟာ အနုပညာရဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ အရာလို့လည်း ကျွန်တော် ထင်တယ်လေ”

“ခင်ဗျားလိုက်ရှာနေတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကိုကော တွေ့တယ်လို့ ထင်ရဲ့လား။ ခင်ဗျားကြိုးပမ်းချက် အောင်မြင်ရဲ့လား”

ဂေါ်ဂင်က တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင် မအောင်မြင်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ လူထုကို ဘာမှမကောင်းကျိုး မပြုနိုင်ခဲ့သေးဘူး။ အရုပ်တွေအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေဟာ အသင့်အတင့် ကောင်းတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ပန်းချီလောကထဲကို ကျွန်တော်ဝင်လာတာဟာ နောက်ကျသွားတယ်။ အနုပညာသည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ကျဆုံးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ယုံကြည်ချက်က ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီအနုပညာရဲ့ လွတ်လပ်မှုကိုရှာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အခု မအောင်မြင်ပေမယ့် နောက်ပန်းချီဆရာတွေဟာ ကျွန်တော့်လမ်းကို လိုက်လာကြမှာပါ။ တချို့ပန်းချီဆရာတွေက မမွေးသေးဘူး။ တချို့က ပုခက်ထဲမှာပဲ အူဝဲ အော်နေကြတုန်း ရှဦးမှာပဲ။ အဲဒီကလေးတွေရဲ့ ခေတ်ကြရင် ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီအနုပညာရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ရှေ့ဆောင်မယ့် သူလို့ အသိအမှတ်ပြုကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နောင်ပန်းချီဆရာ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ကျရင် ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီ မျိုးဆက်သစ် ပန်းချီဆရာတွေကတော့ အနုပညာရဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက် ဂေါ်ဂင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို အသိအမှတ် ပြုကောင်းပါရဲ့”

သူ့ပန်းချီ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖူးသည်မှာ ဂေါ်ဂင်၏တစ်သက်တွင် သည်တစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တန်ဖိုးထားပါတယ် ဂေါ်ဂင်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ကျုပ်ဖာသာ ကျုပ်တန်ဖိုးထားကြည့်တယ်”

ဂေါ်ဂင်သည် မတ်တတ်ထ၍ ဗားနီးယားကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မနက်စောစော ထချင်

သဖြင့် သည်ည စောစောအိပ်ရမည်။ နောက်တစ်လကျော်လောက်ဆိုလျှင် မိုးကျတော့မည်။ မိုးမကျမီ အပြင်ထွက်၍ ပန်းချီကား ခြောက်ကားလောက် အပြီးဆွဲထားချင်သည်။

(ဂ)

ပန်းချီကားများ ဆွဲပြီးနောက် အချို့ကို ပြင်သစ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ တစ်လကျော်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပင်လယ်တွင် မိုးရိပ်မုန်တိုင်းတို့ ဆင်စပြုပြီ။ တီအိုကာက အံ့မှိုင်းနေသော ကောင်းကင်ကိုကြည့်ကာ လေထဲတွင် အနံ့ခံ ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အနံ့ရဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုမဲပြကာ . .

“မုန်တိုင်းခပ်ကြီးကြီးလာလိမ့်မယ်။ သိပ်ကြီးတယ်။ ကျွန်းလေးများ မြှုပ်သွားရင်တော့”

ဂေါင်ဂလည်း မုန်တိုင်း၏အရိပ်အရောင်ကို သတိပြုမိသည်။ မုန်တိုင်းသည် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ချီလာသလို အန္တရာယ်ကျွန်းဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားလာနေသည်။ ဂေါင်ဂနှင့် တီအိုကာသည် ခြံထဲက ပန်းပုရုပ်တွေကို တဲထဲသို့ ရွှေ့သည်။ ပန်းချီဆွဲခန်းကို မိုးကာဖျင်များဖြင့် ကာသည်။ မုန်တိုင်းကြောင့် ကျွန်းပေါ်တွင် အလုပ်များနေကြသည်။

မုန်တိုင်းသည် တစ်ပတ်ကြာမျှ ကျွန်းကိုလှည့်ပတ်ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် အင်အားစုနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ လေပြင်းတိုက်စပြုလာသည့်အခါတွင် ကျွန်းသားများသည်လည်း ပင်လယ်ပြင်သို့မထွက်ကြတော့။

တဟီတီမှစာများနှင့် ရိက္ခာများတင်သည့် စက်လှေ ရောက်ချိန်တန်သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုအထိ မရောက်သေး။ သည်တော့ ကျွန်းပေါ်က အာဏာပိုင်များ စိတ်ပူစပြုလာသည်။ တစ်နေ့နံနက်တွင် ရေလက်ကြားထဲသို့ ဝင်လာသော စက်လှေတစ်စင်းကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။ ကမ်းပေါ်တွင် အာဏာပိုင်များက စက်လှေကို မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

စက်လှေသည် ကျွန်းကိုကွေ့ကာ သစ္စာဖောက် ပင်လယ်အော်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လေက ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လှိုင်းလုံးကြီးများသည် စက်လှေကုန်းပတ်ကို ဖုံးသွားကြသည်။

“စက်လှေက သိပ်လေးနေတယ်။ မှောက်မှာပဲ”

တစ်ခါတွင် လေပြင်းတစ်ချက် ရွက်ကို ဝင်ငှေ့လိုက်သည်။ စက်လှေ တိမ်းမှောက်သွားသည်။

“သွားပြီ။ နစ်ပြီ”

ဗားနီးယားက အော်သည်။

သွားပြီ။ စာတွေ သူ့အတွက် ပိုလိုက်သည့် ငွေလွဲလက်မှတ်။ သူမှာ ထားသည့် ရွက်ဖျင်စတွေ ဆီဆေးတွေ အကုန်ပါသွားကြသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ ရိက္ခာတွေလည်း ပါသွားပြီ။

“ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေ ပြန်ပြီးမမှာမိလို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”
ဂေါ်ဂင်က ဗားနီးယားကို လှမ်းပြောသည်။ ဗားနီးယားက ကြားဟန် မတူ။ နစ်စပြုနေသည့် စက်လှေနောက်မြီးကို တွယ်ကပ်နေကြသည့် လူများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒီလူတွေ ကမ်းရောက်အောင် ဘယ်ကူးနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ သွားမဆယ်ရင် အကုန်နစ်ကုန်မှာပဲ”

သူတို့အနီးတွင် တိုင်းရင်းသား လှေကလေးတစ်စင်းမှ လှေသမား များလည်း ရှိသည်။ စက်လှေကိုမူ မုန်တိုင်းရန်ကြောင့် ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင် ထားသည်။

“လာဟေ့။ သွားပြီ ဆယ်မယ်”

ဗားနီးယားက လှေသမားများကို ခေါ်သည်။ လှေသမားများက ခေါင်းခါပြသည်။ ဗားနီးယားက အနီးရှိ လှေသမားတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ် သည်။ ထိုလူက မည်သို့မျှမပြော။ ဂေါ်ဂင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အားလုံးက လည်း ဂေါ်ဂင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂေါ်ဂင်က သူတို့ကိုယုံသည်။

“ဟေ့လူတွေ။ လာကွာ။ ငါလည်း လိုက်မယ်။ စက်လှေလေးကို ရေထဲဆွဲချရအောင်”

ဂေါ်ဂင်က ပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေသမားများသည် လှေ ကလေးကို ရေထဲသို့တွန်းချလာကြသည်။ ဂေါ်ဂင်နှင့်ဗားနီးယားလည်း လှေကို ဝိုင်းတွန်းသည်။ လှေကလေးသည် စက်လှေဆီသို့ အပြင်းလှော်ထွက်သွား သည်။ ထို့နောက် စက်လှေသမားကို တင်ကာ ကမ်းသို့ ပြန်လှော်လာခဲ့သည်။ လှေကလေးကမ်းသို့ ဆိုက်သည်နှင့် စက်လှေလည်း မြှုပ်စပြုပြီ။

စက်လှေသည် ဒါဏ်ရာရနေသော ငါးမန်းတစ်ကောင်လို တစ်ချက် ပေါ်လာပြီးနောက် မြှုပ်သွားသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်က လက်ယှက်ဆုတောင်းသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ ခင်ဗျားအတွက် ဘရန်ဒီမရှိရင် တရုတ်ဆီမှာရှိပါ တယ်။ ကျွန်တော် ထောက်ခံချက်ပေးပါ့မယ်”

ဂေါ်ဂင်အသံကြောင့် ဂိုဏ်းအုပ်က လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ သူနှင့်အတူ ဘုရင်ခံနှင့် ရဲသုံး ယောက်လည်း ပါသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က တဟားဟားရယ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနောက် လှေသမားများနှင့်အတူ လှေကလေးကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လှေကို တိုင်တွင် ချည်ခဲ့ပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်နှင့် တီအိုကာတို့သည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဂေါ်ဂင်က ကော်ဖီတစ်အိုးဖျော်သည်။ ချမ်းလှပြီ။ ကော်ဖီဖျော်ပြီး နောက် ကော်ဖီထဲသို့ ရမ်နည်းနည်း လောင်းထည့်သည်။

“မုန်တိုင်းက တော်တော်ပြင်းတယ်”

တီအိုကာက လေထဲတွင် အနံ့ခံကြည့်သည်။

“သုံးလေးနာရီလောက်ကြာတယ်။ နောက်ထပ် တိုက်ဦးမှာ။ မပြေးသေးဘူး”

တီအိုကာသည် ရာသီဥတုကို ကောင်းကောင်းခန့်မှန်းတတ်သည်။ ညရှစ်နာရီထိုးတော့ မုန်တိုင်းတစ်လုံး ဝင်လာပြန်သည်။ အတူ နာချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဝိုက်တွင် မုန်တိုင်းသံကြောင့် ဆူညံမြည်ဟီးနေသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် သူ့တဲထဲတွင် မီးအိမ်တစ်လုံးဖြင့် စာဖတ်နေသည်။ လေတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သည့်အခါတွင် တဲသည် သိမ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ပြတင်းတွင် တပ်ထားသည့် ရွက်ဖျင်များသည် စုတ်ပြတ်သွားသည်။ မီးအိမ်သည် ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားကာ မှောင်အတိကျသွားသည်။ ဂေါ်ဂင်က မီးခြစ်ကို ခြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခြစ်၍မရ။

မီးထွန်းရန် မကြိုးစားတော့၊ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ထ ကာ အပြင်ဘက်က မုန်တိုင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ လမိုန်မိုန် ဖျော့ဖျော့ကလေး ပေါ်လာသော်လည်း တိမ်တုတွေက ချက်ချင်း ဖုံးသွားကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများသည် ပြိုလဲကုန်ကြသည်။ လဲကျသံကြီးများက အမြောက်ကြီးများ ပစ်ခတ်သံနှင့် တူသည်။ မြစ်ရေတွင် လျှံတက်ကာ တချို့အိမ်တွေ ပါကုန်ကြသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် သိမ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူ့အိမ်သည်လည်း တခြားအိမ်များလို ပြိုလဲတော့မည်ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် တိုင်နှစ်တိုင်ပူးဆောက်ထားသည့် အိမ်ဖြစ်၍မပြို။

(ဃ)

သည်တစ်ခါမုန်တိုင်းသည် နှစ်ရက်ကြာသည်။

လေငြိမ်သွားသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်သည် ကျွန်းပေါ်တွင် သောင်တင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ မြစ်သည် သူ့အိမ်အထက်နားတွင် နှစ်ခွ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် အကောင်းပကတိ ကျန်သည့်အိမ်ဆို၍ သူ့အိမ်တစ်အိမ်တည်း ဖြစ်ကာ မြစ်က အိမ်အောက်နားတွင် ပြန်ဆုံသွားသည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၃၃၄

ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်မြေကွက်သည် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများသည် အပျက်အစီးပုံတွေ ကြားထဲတွင် သူတို့ပစ္စည်းများကို လှန်လှောရှာနေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများက ဝမ်းနည်းနေသည့်ဟန်။

ဂေါ်ဂင်၏အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ယခင်က သစ်ပင်တွေရှိသည်။ ယခု သစ်ပင်တို့ မရှိတော့။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် လဲပြိုကုန်ကြသည်။ သူ့အိမ်ဝရံတာမှ ကြည့်လျှင် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရပြီ။ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း တောင်စောင်းတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အဖွေးသားဖြင့် ရှိသော ဗရင်ဂျီသချိုင်းကို မြင်ရသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ကြီးမားသော လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ငါ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေသပေါ့ ဟုတ်လား။ မလာသေးဘူးကွ။ မလာသေးဘူး” ဂေါ်ဂင် စိတ်ထဲက ရွတ်မိသည်။

ထိုစဉ် ပြင်သစ်လို ခပ်မာမာပြောလိုက်သည့် အသံတစ်သံကြောင့် ဂေါ်ဂင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ခွေးသား။ လူမဲ့တွေ။ လာ။ ဆိပ်ကမ်းဆင်းပြီး ရှင်းလှည့်” ကြည့်လိုက်တော့ ဂေါ်ရှေးနေး။ ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်နှင့် သာသနာပြုအဖွဲ့ပိုင် အုန်းခြံများကို ရှင်းရန် ကျွန်းသားများကို ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူက မြင်းကြီးစီးလျက်။ ကျွန်းသားများက သူ့ကို ဂရုမစိုက်။ အပျက်အစီးပုံတွေ ကြားထဲတွင် သူတို့ပစ္စည်းများကို ရှာနေကြသည်။

“ဟေ့။ မင်းတို့ကို အစိုးရက တဲတန်းလျားတွေ ဆောက်ပေးမယ်။ အခုလောလောဆယ် ဘုရင်ခံအိမ်ရှေ့ကို လာရှင်းလှည့်ကြ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဂိုဏ်းအုပ်ရဲ့အုန်းခြံကို ရှင်း။ ဘုရင်ခံရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို တံမြက်လဲ့။ ဟုတ်လား”

ဂေါ်ဂင် လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျား အလုပ် ခင်ဗျား လုပ်ပါ။ ဒီမှာ ကျုပ်ကဆရာ။ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူး”

တီအိုကာသည် ရေတစွတ်စွတ်ထဲတွင် ဖြတ်၍ ဂေါ်ဂင်အိမ်ဖက်သို့ လျှောက်လာသည်။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ကုန်ရုံလည်း ရေထဲပါသွားပြီ။ ဆန်ရော၊ ဂျုံရော၊ အရက်ရော အားလုံးပဲ”

တီအိုကာသည် ဂေါ်ဂင်၏ လှေခါးရင်းတွင် ထိုင်ကာ သူ့တဲနေရာလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။

တဲနေရာဆိုသော်လည်း မြေကြီးပင် မရှိတော့။ မြစ်ရေအောက်
ရောက်နေပြီ။

“ငါ့မြေပေါ်မှာ တဲတစ်လုံး ဆောက်ပေါ့ကွာ။ မြေတွေအကျယ်ကြီးပဲ
ဟာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုကီ”

တီအိုကာသည် သနားစဖွယ် ရပ်ရင်း ပြုလဲပျက်စီးနေသော သစ်ပင်
တွေကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အနည်းဆုံး ဆန်ရေစိုတော့ စားရပါသေးတယ်လေ။ ငတ်တော့
မငတ်သေးပါဘူး။”

ပေါင်မုန့်သီးတွေ သီးချိန်ရောက်တော့ ကျွန်းသားများက တွင်းကြီး
များထဲတွင် အချဉ်ပေါက်နေသည့် ဆန်ရေစိုများကို လောင်းထည့်ကြသည်။
သရောမခိုင်းအောင် သိုမှီးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် ပေါင်
မုန့်သီးကို စားနေကြသည်။ ထိုရိက္ခာများကိုမူ အရေးပေါ်ကျမှ ထုတ်စားရန်
ဖြစ်သည်။

“ဆန်ရေစို စားဖူးသလား”

ဂေါ်ဂင်က ခေါင်းရမ်းသည်။ တီအိုကာက ရယ်သည်။

“နောက်တော့ စားတတ်သွားမှာပါ။ စားကာစတော့ သိပ် ဗိုက်နာ
တယ်”

မုန့်တိုင်းတိုက်ပြီးနောက် သုံးလလုံးလုံး ကျွန်းတွင် သင်္ဘောမဆိုက်။
ဂေါ်ဂင်သည် သုံးလလုံးလုံး ဆန်သိုးတွေကို စားနေသည်။ ပထမတော့ မျို၍
မရ။ နောက်တော့ ဒိန်ခဲအမှတ်ထားကာ မျိုချသည်။ စား၍ ဆိုးလိုက်သည့်
ဖြစ်ခြင်း။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မသင့်တော်။ ကိုယ်အလေးချိန်ကျကာ
တဖြည်းဖြည်း အားနည်းလာသည်။ ခြေကျင်းဝတ်ကလည်း ယောင်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခြေထောက် နာလွန်းသဖြင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သို့
ပင် မထွက်နိုင်။ တီအိုကာက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်သည်။ တစ်နေ့တွင်မူ ခြေ
ကျင်းဝတ်က အပြင်းအထန် ကိုက်ခဲသဖြင့် အော်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
သတိလစ်သွားတတ်သည်။ တီအိုကာက ဂေါ်ဂင်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းရမ်းသည်။

“မကောင်းဘူး ကိုကီ။ သိပ်နာတာ မကောင်းဘူး”

တီအိုကာသည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ပြာနန်းနန်း အလုံးကလေးကို
ယူ၍ပြန်လာသည်။

“ရှော့ကိုကီ။ အဲဒါ နည်းနည်း စားလိုက်။ အကိုက်သက်သာတယ်”

သည်အလုံးကလေးများသည် သူ့အတတ်ပညာဖြင့် မန်းမှုတ်လာ သည့် အလုံးကလေးများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဂေါ်ဂင်ထင်သည်။ မစားလျှင် သူ့စိတ် ဆိုးမည်။ ထို့ကြောင့် နောင်ခါမှ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကျေနပ်အောင် စားလိုက် သည်။ တစ်နာရီဝင်ခန့်ကြာတော့ ဝမ်းထဲက ယစ်နာလာကာ အိပ်ငိုက်လာ သည်။ သို့ရာတွင် အကိုက်အခဲကမူ သက်သာသွားသည်။

“တော်တော် မန်းမှုတ် ကောင်းတယ်နော်”

“မန်းမှုတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘိန်းတွေ”

တီအိုကာက ဘိန်းလုံးကလေးများကို အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

“တစ်ခါစားရင် တစ်လုံးနော် ကိုကီ။ များများစားရင် မကောင်းဘူး”

(c)

အတူနာ ချိုင့်ဝှမ်းသည် ပြန်၍ စိုပြည်လာသည်။

အပျက်အစီးများကို ရှင်းပြီး ခြံတွေ ပြန်၍ စိုက်ထားပြီးပြီ။ အိမ်တွေ ပြန်၍ ဆောက်ပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်းအခြေအနေက ကောင်းမလာသေး။ အစားအသောက် ရှားပါးသဖြင့် ခိုးမှုများ မကြာခဏဖြစ်တတ်သည်။ ကျွန်း သားအချို့က သာသနာပြုအဖွဲ့၏ ဂိုဒေါင်ကို စီး၍ဝင်လှမည်ဟုလည်း သတင်း ဖြစ်နေသည်။ သာသနာပြုအဖွဲ့ ကုန်ရုံထဲတွင် ဂျုံမှုန့်များ၊ ဆန်များ ရှိသေး သည်။ ဂေါ်ရှေးနေ့၏ ရဲတစ်ယောက်က သေနက်တစ်လက်ဖြင့် အမြဲစောင့် နေသည်။

ဂေါ်ရှေးနေ့ကလည်း လက်သံပြောင်သည်။ ထစ်ခနဲရှိတိုင်း ကျွန်း သားတွေကို ဖမ်းနေသည်။ သူတို့ကို အုန်းခြံများကို ပြန်အစိုက်ခိုင်းသည်။ လုပ်ခမပေး။ ဂေါ်ဂင်သည် နေမကောင်းလျက်ကပင် ကျွန်းသားများကို အကူ အညီပေးသည်။ အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ရှေးနေ့က ဂေါ်ဂင်၏အိမ်ရှေ့တွင် မြင်းစီးလာရင်း ကျွန်းသားတစ်ယောက်ကို လမ်းဖယ်ပေးရန် အော်နေသည်။

“လမ်းဖယ်ပေး”

ကျွန်းသားက ပြင်သစ်စကား နားမလည်။ ပြုံး၍ ပြင်သစ်လို ပြန် ရွတ်ပြနေသည်။ သည်တွင် ဂေါ်ရှေးနေ့က သူ့ကို လှောင်ရပါမည်လောဟု ဆိုကမြင်းပေါ်ကဆင်းလာပြီး ကျွန်းသား လည်ပင်းကိုညှစ်သည်။ ထို့ နောက်

မြေကြီးပေါ်သို့ ကန်ချလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကဆဲရင်း ရင်ဘတ်ကို ဖိနပ် ဖြင့် ကန်သည်။

ဂေါ်ဂင်သည် တုတ်ကောက်ကိုဆွဲကာ သူတို့ဆီသို့ ထော့ကျိုးထော့ ကျိုးဖြင့် လျှောက်လာသည်။

“ဗျို့လူ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ပြင်သစ်စကားကို သူဘယ်မှာ နားလည် မလဲဗျ”

ဂေါ်ရှေးနေ့က ခြောက်လုံးပြူးကိုဆွဲထုတ်၍ မောင်းတင်ရင်း . . .

“ဟေ့လူ လာမရှုပ်နဲ့။ ဗိုက်ထဲကို ကျည်ဆံပစ်သွင်းလိုက်ရမလား။”

ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ထောက်ထားသည့် သေနတ်ကိုကြည့် ရင်း ဂေါ်ရှေးနေ့၏ မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ . . .

“ခင်ဗျား တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူပဲ။ ဟင်းဟင်း။ ကျုပ်ပြင် သစ်စကားကို နားလည်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဂျပိုးသူခိုးပြောတဲ့ ပြင်သစ် စကားကိုတောင် နားလည်တယ် သိလား။ နားမလည်တဲ့လူ သွားပြီး အနိုင် မကျင့်ပါနဲ့။ ကဲ ခု ခင်ဗျားကိုစော်ကားတယ်။ ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ နား မလည်တဲ့လူကို မဖမ်းပါနဲ့။ နားလည်ပြီး စော်ကားနေတဲ့ကျုပ်ကို ဖမ်းပါ။”

“ဒီကျွန်းမှာ ကျုပ်သဘောဗျ။ ကျုပ်ဖမ်းချင်တဲ့လူကို ဖမ်းမယ်”

ဂေါ်ရှေးနေ့က ခြောက်လုံးပြူးမောင်းကို ပြန်၍ပိတ်သည်။ ကျွန်း သားကို ဆံပင်မှဆွဲကာ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းသည်။

“လာလိုက်ခဲ့။ မင်းကို အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်တစ်လချမယ်။ ပြင် သစ်ပုလိပ်ကို နောင်မစော်ကားရဲအောင် ဆုံးမတာ မှတ်ထား။”

ဂေါ်ရှေးနေ့သည် မြင်းပေါ်တက်စီးကာ ကျွန်းသားကို တရွတ်ဆွဲခေါ် သွားသည်။

“အလကားဝက်။ သေနတ်ပါလို့ပေါ့။ သေနတ်ပါတော့ ဒီအတိုင်းခံ ရမှာပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

တီအိုကာက ပြောသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် တီအိုကာကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်းကြည့်နေကြ သော ကျွန်းသားများကို ကြည့်သည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင် နေကြသည်။

“တတ်နိုင်တာရှိပါတယ် တီအိုကာ။ တတ်နိုင်ပါတယ်။ ငါလုပ်ပြ မယ်”

ဂေါ်ဂင်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ စက္ကူဖောင်တိန်နှင့်မင်တို့ကို ယူလာသည်။ စာရွက်ထိပ်တွင် စာလုံးခပ်ကြီးကြီးဖြင့် . . .

မြသန်းတင့် ✦ ၃၃၈

“အန္တရာယ်ကျွန်းများကို ဖြတ်သွားကြသော အရာရှိများသို့”

ပြင်သစ်ကိုလိုနီရှိ ကျွန်းများအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ အားမေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ပြောပြပါမည်။ ဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရန် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသူ ဂေါ်ရှေးနေးသည် ကျွန်းတွင် အကြီးဆုံး ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်ပါသည်”

ဂေါ်ဂင်က စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် ရေးပြီး နောက်တစ်ရွက်တွင် ဆက်ရေးသည်။

“လွတ်လပ်ရေး၊ တန်းတူညီမျှရေး၊ ညီရင်းအစ်ကိုသဖွယ် ချစ်ခင်ရေးဆိုသည့် ပြင်သစ်သမ္မတနိုင်ငံတော်၏ ကြွေးကြော်သံများသည် ကျွန်းများပေါ်တွင် အချိုးနီးဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်းများပေါ်တွင် လူလူချင်း ညှင်းဆဲနှိပ်စက်လျက်ရှိပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ရောက်သည့်အခါတွင် ဤကျွန်းသားများအား ဘုရင်ခံ သက်တော်ရှည်ပါစေ။ ပြင်သစ်သမ္မတနိုင်ငံ အခွန်ရှည်ပါစေဟု အတင်းအကြပ် အအော်ခိုင်းကြပါသည်”

စာရေးပြီးသည့်အခါတွင် ဂေါ်ဂင်၏လက်ကောက်ဝတ်သည် ဖောင်တိန်ကိုင်ရသဖြင့် တောင့်နေသည်။ ပြန်ဖြောင့်၍မရ။ လက်ကို ပွတ်သော်လည်း သွေးမလျှောက်တော့။ သူ့လက်သည် သစ်သားချောင်းကြီးလို ခံစားချက် ကင်းနေသည်။ သူအကြီးအကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်နေပြီ။ အဆိပ်သည် သူ့သွေးထဲ ရောက်နေပြီ။ သည်အဆိပ်သည် သူ့ကို သတ်နေပြီ။ သူသည် ဘိန်းတစ်လုံးကို မျိုချသည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် နောက်ထပ် တစ်လုံး မျိုပြန်သည်။ ဝရံတာက ကြိုးပုခက်ဆီသို့ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ လျှောက်လာကာ ကြိုးပုခက်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။

သည်ရက်အတွင်း ဂေါ်ဂင်သည် ဘိန်းကိုတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး မျိုသည်။ ဘိန်းမျိုတော့ ရောဂါသက်သာသည်။ ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ဆန်သိုးကိုမူ ဗိုက်မကောင်းသဖြင့် နည်းနည်းသာစားသည်။ စာရေးရသည့်အတွက် အားကုန်သည်။ သူသည် မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။ ဘိန်းငွေ့က သူ့အာရုံကြောထဲ စိမ့်ဝင်နေသည်။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

(စ)

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် စက်လှေဆိုက်သည်။ မုန်တိုင်းတိုက်သည်ကို လာရောက်စစ်ဆေးသည့် အာဏာပိုင်များလည်း ပါလာကြသည်။ ဂေါ်ရှေးနေးနှင့်ရဲများက ကျွန်းသားများကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ပန်းများဖြင့်

ဆင်ယင်စေပြီး လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အရပ်ခိုင်းကာ ကြွေးကြော်သံများ အအော်ခိုင်းသည်။

“ပြင်သစ်နိုင်ငံတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ”

ကျွန်းသားများက စိတ်မပျံ့တပျံ့ အော်ကြသည်။

စက်လှေပေါ်မှ ပြင်သစ်အရာရှိများသည် ပြုံးကာ ဦးထုပ်များဝှေ့ရမ်းပြကြသည်။

“ဒီကောင်တွေကတော့ လခတွေ ထုတ်တော့မှာမို့လို့ ပျော်နေကြတယ်လေ”

“ဗျို့လူ။ သိပ်မပြောနဲ့နော်။ ခင်ဗျားကို အပြုတ်ဆော်လိမ့်မယ်”

“အရေးမကြီးပါဘူးဗျ။ ကျုပ်က သူတို့ မဆော်ခင်ကတည်းက ပြုတ်လုပ်ပါပြီ။ ကျုပ်မှ မပြောရင် ဘယ်သူပြောမှာလဲ။ ခင်ဗျားလည်း သာသနာပြုဆိုတော့”

တစ်နာရီခန့်ကြာတော့ ဂေါ်ဂင်သည် ဘုရင်ခံအိမ်သို့ သွားကာ လာရောက်ကြည့်သည့် အာဏာပိုင်များကို သွားတွေ့သည်။ တော်တော်နှင့် မတွေ့ရ။ အတန်ကြတော့မှ တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“ကိစ္စ”

“ဒီမှာ ကျွန်းသားတွေရဲ့အခြေအနေတွေ စုံစမ်းဖို့လာတာဆိုရင် ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာရှိလို့ပါ”

ဂေါ်ဂင်က သူရေးလာသည့် တိုင်တန်းစာကို ထိုးပေးသည်။ အရာရှိသည် အံ့အားသင့်နေသည်။ တစ်ခါမှ သည်လိုတိုင်တန်းစာရသည်ဟု မကြားစဖူး။ စင်စစ် သူတို့လာကြည့်လျှင် ထုံးစံအတိုင်းလာကာ ညစာစားပွဲခင်းပြီး ပြန်ကြစမ်း။

“ဖတ်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား”

အရာရှိက လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် ဆီဝေနေသော နှုတ်ခမ်းကို သုတ်သည်။

“နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖတ်ကြည့်မယ်လေ။ ဖတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို အကြောင်းပြန်မယ်”

ဘုရင်ခံအိမ်က ပြန်ထွက်လာတော့ ဂေါ်ဂင်ပြုံးမိသည်။

သူ့ အကြောင်းကို ပြောကြတော့မည်။ ရူးသွပ်နေသူ၊ ဆေးစွဲနေသူ၊ အရက်ချိုးကပ်နေသူ၊ သာသနာကို ဆန့်ကျင်သူ၊ အမျိုးမျိုး ကင်ပွန်းတပ်ကြလိမ့်မည်။

သူတို့ပြောချင်ရာ ပြောကြပါစေ။ သည်စာကို မိတ္တူကူးပြီး မိုးရစ်ထံသို့ ပို့မည်။ ပါရီသတင်းစာတွေထဲ အထည့်ခိုင်းမည်။ ကျွန်းစုများက အခြေ

မြသန်းတင့် ✦ ၃၄၀

အနေကို ပြင်သစ်ပြည်သူလူထုက သိကြလိမ့်မည်။ သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့် မပစ်လိုက်မိခြင်းမှာ ဂေါ်ရှေးနေေးအဖို့ မဟာအမှားကြီးဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ဖို့ကောင်းသည်။ ယခုမူ ပိတ်၍မရတော့။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာရင်း ယိုင်သွားသဖြင့် ဂေါ်ဂင်သည် သူ့တုတ်ကောက်ဖြင့် မနည်းထိမ်းလိုက်ရသည်။ သည်အတိုင်းသား ကြာကြာ မူးနေလျှင် အသက်များထွက်သွားမည်လော မပြောတတ်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လာကာ နှလုံးသည် ပိုးဖလံတောင်ပံခတ်သလို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားကာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခဏကြာတော့မှ အမူးပြေသွားကာ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လာရသည်။ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်အတွက် အန္တရာယ်မဟုတ်။ သည်တစ်ချိန်ကိစ္စမရှိ။ နောက်တစ်ချိန်လည်း ကိစ္စမရှိသေး။ သို့ရာတွင် သည့်နောက် တစ်ချိန်တွင်မူ ကိစ္စရှိနိုင်သည်။

သူသည် တောင်ကုန်းကို ခဲယဉ်းစွာ တက်လာကာ အိမ်အရောက်တွင် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ သူ မသေချင်သေး။ ဂေါ်ရှေးနေေးတစ်ယောက် ထောင်ထဲ ရောက်သည်ကို ကြည့်သွားချင်သေးသည်။ ပြင်သစ်ပြည်ကို ပြန်ရောက်ချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် သူစိတ်ကူးခဲ့သလို အောင်မြင်ကျော်ကြားသူကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် မဟုတ်။ လူအိုကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်သွားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်သည့်အချိန်များတွင် ဘရီတန်နီနယ်က တိတ်ဆိတ်သည့် ယာတောတစ်ခုတွင် အေးအေးသက်သာနေတော့မည်။ ဂေါ်ဂင်သည် မျက်လုံကိုမှိတ်၍ အိပ်သည်။ တီအိုကာ လာနီးတော့မှောင်နေပြီ။ အိပ်လိုက်သဖြင့် လန်းဆန်းသွားသည်။ တီအိုကာသည် တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်မှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စက်လှေတွင် ပစ္စည်းတွေပါလာသဖြင့် တရုတ်ဆိုင်တွင် ပစ္စည်းစုံသည်။ သုံးလအတွင်း ဂေါ်ဂင်သည် ဆန်သိုးကို မစားရတော့။ ငါးသေတ္တာ။ ဆန်ပြုတ်နှင့်စားတော်ပဲဗူးတို့ကို စားရပြီ။ ဂေါ်ဂင်တစ်သက်တွင်မူ ထိုတစ်နပ်သည် အမြန်ဆုံးတစ်နပ်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် ဂေါ်ဂင်သည်အကွီးဆိုင်သို့ ထွက်လာကာအ ရက် ချဉ်တစ်ခွက်မှာသည်။ ဂေါ်ရှေးနေေးက ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို ဖဲ့စားနေသည်။

“အေး ဝဝသောက်ထားပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မပြောင်းခင်တော့ ခင်ဗျားကို ထောင်ထဲတစ်လှည့်တော့ ထည့်ထားရဦးမှာပေါ့။”

ဂေါ်ရှေးနေေးက မလိုတမာ ပြုံး၍ ပြောသည်။ ဂေါ်ဂင်က အညစ်အကျေးပုံကို ကြည့်ဟန်ဖြင့် ဂေါ်ရှေးနေေးကို ကြည့် သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဝက်လို့ခေါ်ခဲ့မိတယ်။ ဝက်တွေသာကြားရင် သူတို့

ကို စော်ကားရပါလို့လားဆိုပြီး လဲသေလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဖားပြုတ်။ ပိုးဟပ်၊ အလကား တိရစ္ဆာန်”

ဂေါ်ရှေးနေေးက နဖူးကို လက်ဖြင့်ထောက်ကာ အကွီးကို မျက်စေ့မှိတ် ပြသည်။

“သနားစရာသတ္တဝါပဲ။ ဦးနှောက်ပျက်နေပြီ ထင်တယ်။ မှောင်မှောင် မည်းမည်း အခန်းကလေးထဲမှာ ထည့်ထားရမယ်။ အခန်းကျဉ်းကျဉ်း၊ အေး အေးကလေး။ သံတိုင်ပေါက်တွေနဲ့”

ဂေါ်ဂင်သည် ခပ်ဖျော့ဖျော့နေခြင်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စင်စစ် သူသည် ဂေါ်ရှေးနေေးနှင့်စကားချင်းယှဉ်၍ ပြောရန်ပင်အားမရှိတော့။ အကယ်၍ နောင်ဘဝဟူ၍ရှိလျှင် ထိုဘဝကျတော့မှ ဒီကောင်ကို ဓါးခါးချင်းယှဉ်နိုင်တော့ မည်။ ယခုတော့ အိုလှပြီ။ ပန်းလှပြီ။

အာဏာပိုင်အဖွဲ့သည် တစ်ပတ်လောက်ကြာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် သူတိုင်စာအတွက် ပြန်ကြားချက်ကို စောင့်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာသံမျှ မကြား ရ။ ဘုရင်ခံအိမ်သွား၍ အာဏာပိုင်နှင့်တွေ့အောင် သည်းခံစောင့်ရန် ပြောသည်။

“အချိန်ကျတော့ အဖြေပေးပါလိမ့်မယ်။ ခုပြင်နေပါပြီ”

“ကျွန်တော် အဖြေလိုချင်တယ်”

“အားလုံးစီစဉ်နေပါတယ်”

ဂေါ်ရှေးနေေးသည် မြင်းပေါ် တက်စီးသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ အား လုံးစီစဉ်နေသည်။ စက်လှေတစ်စင်းဆိုက်တော့ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ရှေးနေေးတစ်ယောက် ယူနီဖောင်းအပြည့်ဝတ်ကာ ဂေါ်ဂင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားကို ပေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ဂေါ်ရှေးနေေးက ချိတ်ဖြင့် ပိတ်ထားသည့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ပေး သည်။ ဂေါ်ဂင်က ချိတ်ခွာကာ စာအိတ်ကိုဖွင့်ဖတ်သည်။ သူတိုင်တန်းစာကို ပြန်ကြားသည့်အဖြေ။

ဘုရင်ခံနှင့် ရဲအရာရှိ ဂေါ်ရှေးနေေးတို့၏ တိုင်ကြားချက်အရ ဆဲဆို ရေရွတ်သည့်အတွက် ထုချေရန် တရားသူကြီးရုံးတော်သို့ လာရောက်ရမည်။ နေ့စွဲ ၁၉၀၃ ခု မတ်လ ၃၀ ရက်။ဂေါ်ရှေးနေေးက ဦးထုပ်ကို လက်ဖြင့်ထိ၍ သရော်တော်တော်ကလေး ပြုသည်။

“ရုံးတော်ကျတော့ တွေ့သေးတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ဝက်ဟာ ခင်ဗျား လား ကျုပ်လားဆိုတာ တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်”

ဂေါ်ဂင်အဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ခုခံကာကွယ်ရန် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပင်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၄၂

အချိန်မရ။ ဂေါ်ဂင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ခုခံကာကွယ်ရန် စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ယူသွားသည်။ ဂေါ်ဂင် ဖတ်ပြသည်ကို တရားသူကြီးက လက်မခံ။

“ခင်ဗျားမှာ သက်သေရှိသလား”

“ကျွန်းသူကျွန်းသားအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်သက်သေတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စွဲချက်မှာ မှန်သလား မမှန်ဘူးလားဆိုတာ ရုံးမင်းဆင်းကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်”

“မျက်နှာဖြူသက်သေကော”

ဂေါ်ဂင်ဘက်မှ ပြစရာ မျက်နှာဖြူသက်သေမရှိပါ။ ဗါးနီးယားက သက်သေလိုက်သည့်တိုင် ပရိတက်စတင့်ဂိုဏ်းဖြစ်၍ သူ့ကိုယုံကြည်မည် မဟုတ်။ တရားသူကြီးက အာဏာပိုင်များသို့ တိုင်တန်းစာကို ကောက်ကြည့်သည်။

“ဒါက ရုံးတော်အပြင်ဘက်မှာ တရားမဝင် တိုင်တန်းတဲ့ စာပဲ။ ဒီစာကို ရုံးတော်မှာ တရားဝင်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒီမှာ မွန်စီယာ။ ဥပဒေကိစ္စမှာ ကျုပ်ကို ဆရာမလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျား ပန်းချီဆွဲရာမှာလည်း ကျုပ်ဆရာ ဝင်မလုပ်ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်ပါ”

တရားသူကြီးက စာရွက်များကို ပြန်ချထားသည်။

“ခင်ဗျားတင်တဲ့ စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ပြီးတော့ စွဲချက်က နိုင်ငံတော် အစိုးရရဲ့ အမှုထမ်းတွေကို စွဲထားတာ။ သက်သေရှိသလား”

“ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးရှိတယ်။ ဒီစွဲချက်ထဲကဟာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ။ ဒါကို ရုံးမင်းသိတယ်။ ကျွန်တော်သိတယ်။ ရဲအရာရှိလည်းသိတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ဘုရားသခင်ဆိုတာ ရှိရင် ဘုရားသခင်လည်း သိတယ်”

“ဗျို့လူ တိတ်။ ခင်ဗျားဟာ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့လူ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားလုပ်တာ လွန်လွန်းပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ အသရေဖျက်မှုကို ကျူးလွန်တယ်။ ထောင်ဒဏ် သုံးလနဲ့ ငွေတစ်ထောင်”

“ကျွန်တော့် ထုချေချက်ကို နားမထောင်တော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားလည်း အပျော်တမ်း ရှေ့နေပဲ။ ကျုပ်စီရင်ချက်ကို မကျေနပ်ရင် ပါပီတီက အထက်ရုံးမှာ အယူခံဝင်ပါ”

“ပါပီတီမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ တရားဥပဒေနဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“ပြင်သစ်တရားဥပဒေဟာ ကမ္ဘာကစံပြုရမယ့် ဥပဒေဗျ။ ပါပီတီရုံးမှာ မကျေနပ်ရင် ပါရီရုံးထိအောင် တက်ပေါ့။ ပါပီတီမှာ အယူခံဝင်ရင် လူကိုယ်တိုင် သွားတင်ပါ”

ဂေါ်ဂင်သည် တုတ်ကောက်ကို အားပြုကာ မျက်လုံးကိုမှေး၍ တရားသူကြီးရုပ်ပုံကို ကြည့်သည်။ တရားသူကြီးဆောင်းသည့် ဦးထုပ်အောက်က မျက်နှာသည် သူ့ရန်သူဟောင်း၏ မျက်နှာ။

ဂေါ်ဂင်က ဘေးကိုလှည့်ကြည့်သည်။

ကျွန်းတွင်ရှိသည့် မျက်နှာဖြူအားလုံး ရုံးခန်းထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာက သူ့ကိုသနားကြင်နာခြင်းမရှိသည့် မျက်နှာများ။

သူ့အဖြစ်သည် ရှေးရောမခေတ် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်အားကစားကွင်းတွင် ပရိသတ်၏ဝိုင်းပယ်ခြင်းကို ခံရသည့် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာမျိုး။

သူသည် ကျွန်းစုများပေါ်တွင် အကြီးဆုံး ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်သူတစ်ဦး၊ လူသတ်မှု၊ မုဒိန်းမှု၊ ခိုးမှုတို့ထက် ကြီးလေးသော ရာဇဝတ်မှု၊ ထိုရာဇဝတ်မှာ အခြားမဟုတ်။ မိမိအမျိုးသားလူဖြူများနှင့် ကျွန်းသားအရိုင်းအစိုင်းများ အချင်းများရာတွင် ကျွန်းသားများဘက်က လိုက်ခဲ့သည့်ပြစ်မှု။

ထိုပြစ်မှုအတွက် သူသည် ဝိုင်းပယ်ခံခဲ့ရသည်။ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် သူ့ကို သနားမည့် မျက်နှာဖြူဆို၍ တစ်ယောက်မှမရှိ။

“ကျွန်တော် အယူခံဝင်မယ်။ ပါပီတီကိုသွားမယ် ပါပီတီမှာ ရှုံးရင် ပါရီရုံးရောက်အောင်သွားမယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ ကျွန်းသားတွေအတွက်။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးရဲ့ ကျွန်ပြုမှုကို ခံရတဲ့ ဟောဒီ ကျွန်းသားတွေအတွက်”

တရားသူကြီးက စာရွက်တွေကိုလှန်သည်။

“ထောင်ဒဏ်ကို ခဏဆိုင်းထားမယ်။ အယူခံဝင်ပါ။ ဒဏ်ငွေကို တစ်လအတွင်းဆောင်ပါ။ နောက်တစ်မှု”

ကျွန်းသားတစ်ယောက် တရားခွင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ အုန်းသီးကို အခွင့်မရဘဲ ရောင်းချမှု၊ တရားခံက ဘာမျှမပြောမီ တရားသူကြီးက “ဒဏ်ငွေတစ်ထောင်၊ နောက်တစ်မှုခေါ်”

ဂေါ်ဂင်သည် ရုံးမှအိမ်သို့ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

တရားသူကြီးသည် ဦးထုပ်ဖြူကို ဆောင်းလို့မကောင်း။ ဦးထုပ်မည်းကို ဆောင်းဖို့ကောင်းသည်။ စင်စစ် သူပေးသည့် ထောင်ဒဏ်သည် သေဒဏ်နှင့် ဘာမျှမခြား။ ဂေါ်ရှေးနေ့၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်က ကြိုးတိုက်ထဲတွင် သုံးလမနေနိုင်၊ ထောင်ချခြင်းသည် သူ့ကိုအသေသတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်အတွက် တရားမျှတမှုအတွက် မဖြစ်မနေ အယူခံဝင်ရမည်။

တဟီတီသွားဖို့ စရိတ်လိုသည်။ ရှေ့နေလိုသည်။ ဒါဏ်ငွေဆောင်ဖို့ ငွေတစ်ထောင်လိုသည်။ ငွေသုံးထောင်ထက် လျော့၍ မဖြစ်။ လေးထောင်

မြသန်းတင့် ✦ ၃၄၄

လောက်ရလျှင် ပိုကောင်းမည်။ သို့ရာတွင် သူ့အိတ်ထဲ၌ တစ်ပြားမှမရှိ။ ပါရီက ရောက်လာသည့် ငွေကလည်း မှန်တိုင်းအပြီးတွင် အိမ်ပြန်ပြင်ရသဖြင့် ကုန်ပြီ။ သူ့ပန်းချီကားများကို စုသည့် ဝါသနာရှင်တစ်ဦး ပြင်သစ်တွင်ရှိသည်။ သူ့ဆီ ကို ရသမျှဈေးနှင့် ရောင်းပေးရန် မွန်ဖရိတ် စာရေးရဦးမည်။

သို့တိုင်အောင်သူ့တွင် ဆွဲပြီးသာ တစ်ကားမျှမရှိ။

ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီဆွဲခန်းကိုကြည့်သည်။ နံရံများက ဟာလာဟင်း လင်း။

“တစ်ကားမှ မရှိရင် ဆွဲရမှာပဲ”

ဂေါ်ဂင်က နံရံကြီးကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

အားကုန်လှပြီ။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်မနားနိုင်။ ရွက်ဖျင်တစ်ချပ်ကိုကား ကျက်၍ ပန်းချီဆွဲရန် ပြင်သည်။ သည်အရှုပ်အထွေးမှ ရုန်းထွက်ရန်မှာ ပန်းချီ ရေးပြီး ရုန်းထွက်သည့် လမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။

(ဆ)

ငါးရက်အတွင်းတွင် ဂေါ်ဂင်သည် ပန်းချီကားကြီး သုံးကားဆွဲပြီး သွားသည်။ သူသည် ကျော့ကွင်းမှ ရုန်းထွက်နေသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ပန်းချီကို မနားမနေဆွဲသည်။ ဆွဲပြီးတော့ ကားများကို ပါရီသို့ ပို့လိုက်သည်။ မွန်ဖရိတ် အကျိုးကြောင်းကိုလည်း စာရေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကို ဒီဟာ တွေ ဖိစီးနှိပ်စက်ပြီး အသေသတ်နေတာပဲ” ဟု အဆုံးတွင် ရေးလိုက်သည်။

စကားဥပမာပြောခြင်းမဟုတ်။

ပန်းချီဆွဲပြီးသည့်နေ့က တီအိုကာ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် သတိမေ့၍ လဲနေသော ဂေါ်ဂင်ကို တွေ့ရသည်။ တီအိုကာက ဗားနီးယားကို ပြေးခေါ်သည်။ ဗားနီးယားက ဆေးအိတ်ကိုကိုင်၍ လိုက်လာ သည်။ နှစ်ယောက်သား ဂေါ်ဂင်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ရွှေ့ကာ ဆေးတစ်လုံး တိုက်သည်။ သတိပြန်ရလာသော်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြာနေပြီ။ သူ မျက်နှာက ဖြူလျော်နေပြီ။

“ဗားနီးယားရေ။ ဒီတစ်ခါတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးဗျို့။”

“စကားသိပ်မပြောပါနဲ့။”

“ကျွန်တော် စကားပြောခဲ့လှပြီလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ သင်္ချိုင်းကို တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောသွားမယ်”

ဂေါ်ဂင် ဘာမျှမဖြစ်သေး။

အိပ်ရာတွင် ရက်အနည်းငယ်နေပြီးတော့ သူ့နှလုံးသားသည် ပြန်၍

အားကောင်းလာသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် ကြိုးပုခက်ဆီ သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
လေဝဝရှုချင်သည်။

ရှေ့ကတောင်စောင်း သစ်တော စိမ်းစိမ်းတွေကြားမှ လက်ဝါးကပ်
တိုင်ဖြူဖြူကြီးကို မြင်နေရသည်။

ဂေါ်ဂင်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကြည့်နေသည်။

သူ့သေတော့မည်ကို သူ့ဖာသာသိပြီ။ သည်တော့ ပြင်သစ်ပြည်ကို
အောက်မေ့သည်။ မာတိနီကျွန်းတွင် လာဗဲလ်တစ်စယောက် မကျန်းမမာဖြစ်
စဉ် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သတိရသည်။ “ကျွန်တော်ဒီမှာ မသေချင်ဘူး။
ပြင်သစ်လူမျိုးဟာ ပြင်သစ်ပြည်မှာ သေချင်တယ်” ဟူသော စကားများကို
သတိရသည်။

သူ့ကို ဓါးနှင့်ထိုးမည်ဟု လိုက်သော ဗင်းဆင့်ကို အမှတ်ရသည်။
ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်သေမည်ဟု သိနေသူတစ်ယောက်၏ အတွေးများသည်
သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာကြသည်။ နောက်ရက်များအတွင်း၌ ဂေါ်ဂင်၏စိတ်
သည် ဘရီတန်နီ ပွန်အေဗင်ကွင်ပါလေ ကွန်ဘာနီးစသည့်ငယ်စဉ်က သူ့ကျက်
စားခဲ့သည့် နေရာများသို့ ရောက်နေသည်။

နှာခေါင်းက ဘရီတန်နီ ကိတ်မုန့်နဲ့မွေးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။
အဖျားတွင် ကျွတ်ကျွတ်ကလေး။ အနားက ဇာနားကလေးတွေလို ကျွတ်
ဆတ်လျက်။ ဘရီတန်နီဆောင်းနှင့် ခွဲမရသည့် ထင်းမီးခိုးနဲ့ကလေး။

“ဆောင်းကိုလွမ်းတယ်။ သက်တမ်း တစ်ဝက်လုံးလုံး နေရောင်
နောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့ ဆောင်းကို တွေ့ချင်လိုက်တာ။ ဘရီတန်နီက ဆောင်း
နှင်းပွင့်ကလေးတွေက မျက်နှာပေါ်ကျလို့။”

သူ့မျက်နှာက အပူပိုင်းနဲ့ နေခြည်ကြောင့် ပူနေသည်။ နေရောင်က
စူးသည်။ ပူပြင်းသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် တုတ်ကောက်ကို စမ်းကာ ကြိုးပုခက်မှ
ထသည်။ ယခင်တစ်ပတ် နှလုံးရောဂါဖြစ်ကတည်းက သူ့မျက်စေ့သည်
မကောင်းတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ကွယ်လုမတတ် ဖြစ်တတ်သည်။

ပန်းချီဆွဲခန်းထဲသို့ ရောက်တော့ ကားကျက်ထားသည့် ရွက်ဖျင်ကို
စမ်းမိသည်။ ဂေါ်ဂင်သည် စုတ်တန်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ပန်းချီဆွဲသည်။
ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ ခံစား စမ်းသပ်၍ ဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားက
ပွန်အေဗင် ရွာကလေး။ ဆီးနှင်းက ဝေဝေ။ သက်ငယ်မိုးများတွင် ဆီးနှင်းတွေ
ခဲလျက်။ ဗားနီးယားရောက်လာတော့ ဂေါ်ဂင် ပန်းချီကားကို ဘေးသို့ချ သည်။
ပန်းချီဆွဲလိုက်သဖြင့် လူပင်ပန်းသည့်တိုင် စိတ်လန်းဆန်းသည်။ စကား
ပြောချင်သည်။

မြသန်းတင့် ✦ ၃၄၆

“မာလာမေကို သိသလား”

ဗားနီးယားက ခေါင်းခါသည်။

“ကဗျာဆရာ မာလာမေလေ။ သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခင်ဗျားကို ပေးဦးမယ်”

ဂေါ်ဂင်သည် စာအုပ်စင်သို့ ထသွားကာ လက်ဖြင့် စမ်းပြီး မာလာမေ၏ ကဗျာစာအုပ်ကို ယူလာသည်။ သားရေကလေးဖြင့် ချုပ်ထားသောကြောင့် စမ်း၍ လွယ်သည်။

သူက စာအုပ်ကို ဗားနီးယားသို့ လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော့် လက်ဆောင်ပေါ့။ လက်ခံပါ”

ဗားနီးယားက စာအုပ်အတွင်းဘက် စာရွက်ကို လှန်ကြည့်သည်။

“မိတ်ဆွေ ဂေါ်ဂင်သို့။ မာလာမေထံမှ တဲ့။ ခင်ဗျားကို ပေးထားတာပဲ။ မပေးပါနဲ့”

ဗားနီးယားက စာအုပ်ကို ပြန်ပေးသည်။

“ကျွန်တော် မလိုတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပေးချင်တယ်”

ဂေါ်ဂင်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ တွေးနေသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲဗျ”

“မေလ ၈ ရက်”

“ခု မနက်လား ညနေလား”

“မနက်လေ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

အလင်းရောင် မမြင်ရတော့။ သည်တစ်ချိတော့ မျက်စေ့ လုံးဝကွယ်သွားပြီ။ ပြန်မြင်မည် မထင်တော့။ ဂေါ်ဂင် ကြောက်လည်း မကြောက်။ ဒေါသလည်း မဖြစ်။ သူ့စိတ်သည် ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

“တချို့က အရောင်ကို ကြောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က မကြောက်ဘူးနော်”

ဂေါ်ဂင်သည် မျက်လုံးကို မှိတ်၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲသည်။ ဗားနီးယားသည် သူ့ကို တစ်နာရီလောက် စောင့်ကြည့်ပြီး ပြန်သွားသည်။

နာရီအတန်ကြာတော့ သူ့အိမ်သို့ တီအိုကာ ပေါက်လာသည်။

“သင်းအုပ်ဆရာ။ သင်းအုပ်ဆရာ။ လာပါဦး။ ကိုကီ ဆုံးနေပြီ”

ဗားနီးယား ရောက်လာတော့ ဂေါ်ဂင်က အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ခြေတစ်ချောင်းက အောက်သို့ တွဲလောင်းကျနေသည်။ အသက်မရှိတော့။ ခန္ဓာ

ကိုယ်က ပူနွေးနေဆဲ။တီအိုကာက ရှိုက်၍ ငိုလိုက်သည်။တီအိုကာသည် ဝရံတာသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသား များသည် သူတို့မိတ်ဆေ ြစ်ခဲ့သည့် အရပ်ရေးသည့်မျက်နှာဖြူအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာအိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့် နေကြသည်။

“ကိုကီသေပြီ။ ကိုကီ မရှိတော့ဘူး”

ဗားနီးယားသည် ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုသည်။

ဂေါ်ဂင်က အိပ်နေပြီ။

ရွှေရောင်အသားဖြင့် ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့သည် “ကိုကီသေပြီ” ဟု တဖွဖွ ရွတ်ကြသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်က ဂေါ်ဂင်ကို ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံ အတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် အလောင်းကို လာတောင်းသည်။ ဂေါ်ရှေးနေနှင့် ရဲများက ဂေါ်ဂင်၏ပစ္စည်းများကို လာသိမ်းကြသည်။ နိုင်ငံတော် အစိုးရထံတွင် ဒါဏ်ငွေ ဆောင်ရန် ဂေါ်ဂင်၏ပစ္စည်းများကို လေလံတင်ရဦးမည်။

ကျွန်းသူကျွန်းသားများက ဂေါ်ဂင်သေပြီဟု တဖွဖွ ရွတ်ကြသည်။

သူတို့ ရွတ်ဖတ်သံသည် အသုဘ တေးဖြစ်သည်။ တေးသံသည် ပေါင်မုန့်ပင်များ အထက်သို့ ပျံတက်လာကာ အတူနာ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်။ ။

မြသန်းတင့်